Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Verne, Jules.; Jules Verne ; Overs. efter den franske Originals 13. Udg. [af Rich. Kaufman].
Titel | Title:	Kaptajn Grants Børn : en Rejse omkring Jorden
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andr. Schou, 1879
Fysiske størrelse | Physical extent:	530 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

58. - 359.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 131809

REX/S

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Jules Verne.

Kaptajn Grants Børn.

En Rejse omkring Jorden.

Oversat efter den franske Originals 13de Udgave.

Kjøbenhavn.
Andr. Schous Forlag.
1879.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

J. Cohens Bogtrykkeri.

Indhold.

		Side
Første Kapitel.	Hajfisken og hvad der var i den	1
Andet Kapitel.	Paa Malcolm Castle	14
Tredie Kapitel.	Duncan og dens ubekjendte Passager	23
Fjerde Kapitel.	Magelhaensstrædet	42
Femte Kapitel.	Den syv og tredivte Bredegrad	50
Sjette Kapitel.	I Kordillerne	58
Syvende Kapitel.	Læreren i Spansk	78
Ottende Kapitel.	Paa Pampassletterne	85
Niende Kapitel.	I Fort Indépedance	114
Tiende Kapitel.	I Oversvømmelse	124
Ellevte Kapitel.	Det atlantiske Hav	154
Tolvte Kapitel.	Øerne Tristan d'Acunha og Amsterdam	163
Trettende Kapitel.	Jacques Paganels og Mac Nabbs Væddemaal	188
Fjortende Kapitel.	Paa Vejen til Cap Bernouilli	207
Femtende Kapitel.	Ayrton	233
Sextende Kapitel.	Rejsen til Provindsen Viktoria	248
Syttende Kapitel.	Ved Wimerra-River	263
Attende Kapitel.	Katastrofen ved Camden-Broen	274
Nittende Kapitel.	Minerne i Alexander-Bjerget	287
Tyvende Kapitel.	Majorens Aber	302
En og tyvende Kapitel.	Kvæg-Millionærer	318

Side

To og tyvende Kapitel. Rejsegjenvordigheder 330
Tre og tyvende Kapitel. Duncan's Forsvinden 353
Fire og tyvende Kapitel. Overfarten til Ny-Zeeland 387
Fem og tyvende Kapitel. Paa Vej til Waikato 421
Sex og tyvende Kapitel. Mellem Maorier 428
Syv og tyvende Kapitel. En Maorihøvdings Begravelse .. 443
Otte og tyvende Kapitel. Flugten 452
Ni og tyvende Kapitel. Maorihøvdingens Grav 462
Tredivte Kapitel. Frelsen 472
En og tredivte Kapitel. Duncan og Ayrton 481
To og tredivte Kapitel. En Overenskomst 491
Tre og tredivte Kapitel. Et Skrig i Natten 501
Fire og tredivte Kapitel. Den Tabor 514
Fem og tredivte Kapitel. Paganels sidste Distraktion 526

Første Kapitel.

Hajfisken og hvad der var i den.

Den 26. Juli 1864 dampede en prægtig Yacht henover Nordkanalens Bølger. Paa Toppen af dens Agtermast vajede det engelske Flag, og paa Stormasten fandtes der en blaa Vimpel med en Hertugkrone broderet i Guld og over den Bogstaverne E. G. Yachten hed Duncan; den tilhørte Lord Glenarvan, en af de sex skotske Pairs, der sidde i Overhuset, og Medlem af den i hele det forenede Kongerige saa berømte „Royal-Thames-Yacht-Club".

Lord Edvard Glenarvan befandt sig selv ombord paa Fartøjet tilligemed sin unge Hustru Lady Helena og en Fætter, Major Mac Nabbs.

Duncan var nylig bleven bygget og gjorde netop sin første Prøvefart udenfor Clyde-Bugten. Den var nu ifærd med at vende tilbage til Glasgow og havde allerede Øen Arran i Sigte, da den vagthavende Matros signaliserede en uhyre stor Fisk i Kjølvandet. Kaptajnen John Mangles meldte det strax til Lord Edvard. Sammen med Mac Nabbs begav denne sig op paa Agterdækket og spurgte Kaptajnen, hvad han mente det var.

— Jeg antager, Deres Herlighed, at det er en stor Haj, svarede John Mangles.

— En Haj i disse Farvande! udbrød Glenarvan.

— De er slet ikke saa sjeldne, erklærede Kaptajnen. Hvis Deres Herlighed tillader det, og Lady Glenarvan har Lyst til at overvære en mærkværdig Fangst, skal jeg strax give Ordre til, at man gjør Jagt paa Krabaten.

Lord Glenarvan havde Intet herimod at indvende. Man lod sende Bud til Lady Helena, der strax kom op paa Dækket og meget gjerne vilde være Vidne til Fangsten.

Havet var pragtfuldt. Man kunde paa dets Flade tydelig se de raske Bevægelser af Dyret, der dukkede under og kom op igjen med forbausende Hurtighed. Matroserne kastede et stærkt Reb udover Rælingen. En Krog med et stort Stykke Flæsk som Lokkemad var gjort fast til dette Reb. Skjøndt den endnu var halvtredsindstyve Alen borte, lugtede Fisken strax Flæsket og kom hurtigt til. Man saae, hvorledes dens Finner heftig slog Bølgerne, medens dens Hale holdt den i lige Retning. Da den kom nærmere, kunde man tydelig se dens store, langt fremspringende Øjne flamme af Begjærlighed, og dens opspærrede Kjæber viste, naar den vendte sig om, en firdobbelt Række Tænder. Dens Hoved var bredt og formet som en Dobbelthammer paa Enden af et Skaft.

Passagererne og Matroserne fulgte med stor Opmærksomhed Dyrets Bevægelser. Det varede ikke længe, saa var dette allerede henne ved Lokkemaden, det lagde sig paa Ryggen for bedre at snappe den lækre Bid, og det uhyre Stykke Flæsk forsvandt i Hajens Gab. Men i samme Øjeblik hagede Krogen sig fast, og Matroserne trak til.

Hajen sprællede forfærdeligt, da man trak den op af dens naturlige Element, men man blev dog Herre

over den. Et Reb med en Slynge lagdes om Halen paa den og hæmmede dens Bevægelser. Efter nogle Øjeblikkes Forløb var den løftet op over Rælingen og laa paa Dækket af Yachten. Forsigtig nærmede en Matros sig og huggede med et kraftigt Øxehug Dyrets Hale af.

Fangsten var saaledes tilende. Man havde ikke mere at frygte af Uhyret, Matrosernes Hævn var tilfredsstillet, men ikke deres Nysgjerrighed. Det er ombord paa ethvert Skib Skik og Brug omhyggeligt at undersøge Hajfiskenes Mave. Matroserne, der kjende Dyrets Graadighed, vente sig interessante Fund og blive i Reglen heller ikke skuffede.

Lady Glenarvan havde dog ikke Lyst til at overvære denne Undersøgelse og trak sig tilbage til Agterdækket. Men næppe var hun borte, før ogsaa Opskjæringen begyndte. Hajen maatte imidlertid aabenbart have fastet meget længe, og de i deres Forventninger skuffede Matroser var allerede i Færd med at kaste Resterne i Havet, da deres Opmærksomhed blev fængslet af en fuldstændig af Indvoldene omviklet plump Gjenstand.

Man saae nærmere til.

— Hvad! udbrød Lord Glenarvan pludselig; troer jeg ikke, det er en Flaske, Dyret har i Maven.

— Deres Herlighed har fuldstændig Ret, det er virkelig en Flaske, svarede Proviantforvalteren.

— Tag den forsigtig ud, Tom, tilføjede Lord Edvard. Flasker, som man finder i Havet, indeholde ofte værdifulde Oplysninger.

— Der er den, sagde Tom og viste en uformelig Gjenstand, som han ikke uden Besvær fik viklet ud af Fiskens Mave.

— Godt. Lad den blive vasket af og bring den saa hen paa Agterdækket.

Tom adløb, og denne under saa besynderlige Omstændigheder fundne Flaske blev lagt paa et Bord, omkring hvilket Lord Glenarvan, Major Mac Nabbs, Kaptajn John Mangles og Lady Helena tog Plads.

Glenarvan skred ufortøvet til Undersøgelsen. Før man undersøgte Flaskens Indre, prøvede man dog omhyggelig dens Ydre. Den havde en snever Hals, omkring hvilken der endnu sandtes et Stykke rustent Staaltraad.

— En Flaske fra Huset Cliquot, bemærkede Majoren.

Og da han maatte være sagkyndig, blev hans Paastand uden Modsigelse antaget.

— Det kommer imidlertid, min kjære Major, sagde Lady Helena, mindre an paa, hvad det er for en Flaske, naar vi blot veed, hvorfra den skriver sig.

— Det vil vise sig, kjære Helena, sagde Lord Edvard. Man kan imidlertid allerede være sikker paa, at den kommer langvejs fra. Se her disse forstenede Stoffer, hvormed den er overtrukket, det er Substanser, der saa at sige ere blevne mineraliserede under Sovandets Indvirkning. Flasken har allerede været længe i Havet, før den blev slugt af Hajen.

— De har Ret, bemærkede Majoren, og under Beskyttelse af dette forstenede Hylster har Flasken været i Stand til at kunne gjøre en lang Rejse.

Lord Glenarvan gav sig til at skrabe dette Hylster af, og snart kom Proppen tilsyne. Den var imidlertid stærkt beskadiget af Sovandet.

— En slem Omstændighed, sagde Lorden. Hvis der nemlig er et Papir i Flasken, vil det næppe befinde sig i synderlig god Tilstand.

Han tog samtidig forsigtig Proppen af, og en stærk Saltlugt udbredte sig paa Agterdækket.

— Nu? spurgte Lady Helena med ægte kvindelig Utaalmodighed.

— Jeg tog ikke fejl, sagde Lorden; der er Papirer i den. Men de synes næsten helt opædte af Vandet, og man kan ikke faa dem ud, fordi de hænge fast ved Flaskens Sider.

— Saa slaar vi den itu, mente Mac Nabbs.

— Det vilde jeg dog helst ikke gjøre, svarede Glenarvan.

— Naar Deres Herlighed blot slaar Halsen af, sagde John Mangles, vil man med Lethed kunne faa Dokumenterne ud.

— Gjør det, kjære Edvard, gjør det! udbrød Lady Glenarvan.

Man kunde i Virkeligheden ikke godt bære sig anderledes ad, og Lord Glenarvan bestemte sig da til at slaa Halsen af. Man maatte tage en Hammer til Hjælp, da Hylstret var haardt som Granit. Snart faldt Stykkerne ned paa Bordet, og man saae nogle Papirer, der hang fast ved hinanden. Glenarvan tog dem forsigtig frem, løste dem fra hinanden og udbredte dem paa Bordet, medens Lady Helena, Majoren og Kaptajnen trængte sig omkring ham.

Paa disse af Søvandet halvt ødelagte Stykker Papir kunde man kun opdage nogle enkelte Ord, Rester af næsten fuldstændig udviskede Linier.

Lord Glenarvan undersøgte dem nogle Minutter opmærksomt, vendte og drejede dem, holdt dem op mod Lyset og fæstede derpaa Blikket paa sine Venner, der spændt saae paa ham.

— Der er her, sagde han, tre forskjellige Dokumenter, formodentlig tre Kopier af det samme i engelsk, tydsk og fransk Oversættelse. De faa Ord, som endnu existere, lade næppe nogen Tvivl tilbage herom.

— Men der er dog vel en Mening i disse Ord? spurgte Lady Glenarvan.

— Der lader sig ikke sige noget Bestemt herom, kjære Helena. Ordene, der staa paa disse Papirer, ere meget stærkt udvidskede.

— Maaske supplerer de hinanden gjensidig? tillod Majoren sig at bemærke.

— Det er muligt, og jeg mener ogsaa vi først og fremmest bør undersøge, om man ikke ved en saadan Supplering kan komme til et Resultat, sagde Lord Glenarvan. Men lad os gaa methodisk tilværks. Her er nu først det engelske Exemplar.

Paa dette Stykke Papir saae man Ordene fordelte i Linierne paa følgende Maade:

62. Bri gow
sink stra
aland
skipp Gr
that monit of long
and ssistance
lost

— Det giver ikke synderlig stor Oplysning, sagde Majoren fortrædeligt.

— Men det er meget godt Engelsk, bemærkede Kaptajnen.

— Det er det, sagde Lord Glenarvan. Ordene sink, aland, that, and, lost ere fuldstændige*); skipp skal aabenbart være skipper, og der er Tale om en Hr. Gr..., som sandsynligvis har været Kaptajn ombord paa et strandet Skib.

— Vi kan tilføje, sagde John Mangles, at Ordstumperne monit og ssistance let lade sig supplere.

— Det er allerede Noget, bemærkede Lady Helena.

— Desværre, mente dog Majoren, mangler vi fuldstændige Linier. Hvorledes finder man ud af Navnet paa det strandede Skib, og hvorledes faar man at vide, hvor Skibbruddet har fundet Sted.

— Blot Tid, sagde Lord Glenarvan, saa kommer det vel. Vi skulde jo supplere.

Det andet Stykke Papir var endnu mere beskadiget. Man læste paa det:

7 Juni		Glas
	zwei	atrosen
	grauf	
		bringt ihnen

— Det er Tydsk, sagde John Mangles, da han havde kastet et Blik paa Papiret. For det Første har vi

*) Ordene sink, aland, that, and, lost betyder strande, ved Land, dette, og, tabt. Skipper bliver i England Kaptajnerne paa Handelsskibene kaldte. Moniti (on) betyder Oplysning og (a) ssistance Bistand.

her en Datum for Begivenheden, den 7de Juni, og forbinder vi dette med Tallet 62 i det engelske Exemplar, faar vi fuldstændig: 7de Juni 1862.

— Fortræffeligt, udbrød Lady Helena. Bliv ved, John.

— I samme Linie, fortsatte den unge Kaptajn, finder jeg Ordstumpen Glas, der i Forbindelse med gow paa det første Dokument giver Glasgow. Skibet er aabenbart gaaet ud fra Glasgow.

— Det mener jeg ogsaa, bemærkede Majoren.

— Dokumentets anden Linie mangler fuldstændig; men i den tredie støder jeg paa de vigtige Ord zwei og (M)atrosen. Altsaa er der Tale om en Kaptajn og to Matroser. Den følgende Ordstump graus sætter mig imidlertid i Forlegenhed. Hvad det skal være, forstaar jeg ikke. Maaske hjælper os her det tredie Dokument. De to sidste Ord bringt ihnen suppleres ved det i samme Linie staaende engelske Ord (A)ssistance.

— Meget godt! sagde Glenarvan. Men hvor er de Ulykkelige, som trænger til Hjælp! Med Hensyn til Stedet har vi endnu ikke en eneste Angivelse, Skuepladsen for Ulykken er fuldstændig ubekjendt.

— Saa maa vi haabe, sagde Lady Helena, at det franske Dokument giver Oplysning angaaende dette Punkt.

Dette franske Dokument saae saaledes ud:

troi	ats		tannia	
	gonie			austral
			abor	
contin	pr		cruel	indi
jeté				ongit
et 37° 11′		at		

— Der er jo en Talangivelse, udbrød Lady Helena. Ser De, mine Herrer, ser De! . . .

— Lad os begynde med Begyndelsen, sagde Lord Glenarvan. Tillad mig at undersøge disse Ordstumper efter hinanden. Strax af de første — troi ats — seer jeg, at der er Tale om en Tremaster — troi mats —, hvis Navn man, ved at konferere med det engelske Dokument, faar ud maa være Britannia. Af Ordstumperne i den anden Linie forstaar vi kun den sidste, austral, fuldstændig. Skibbruddet maa have fundet Sted paa den sydlige Hemisphære. abor er sagtens et Brudstykke af aborder — lande. De Ulykkelige ere komne i Land et eller andet Sted. Men hvor? contin tyder sagtens paa et Kontinent. Cruel! . . .

— Cruel! udbrød John Mangles. Der har vi Forklaringen af det tydske grauſ . . ., thi cruel betyder gruſom.

— Videre, videre! sagde Glenarvan, hvis Spænding steg, jo mere Meningen af Ordene kom frem. Indi . . . betyder vel Indien, og Matroserne er da blevne drevne derhen. Men hvad er ongit? Ah longitude! Der er Tale om den geografiske Længde, og ved Siden har vi i Tal Breden angivet til at være 37° 11′. Vi veed dog altsaa nu Noget. Det franske Dokument er aabenbart det fuldstændigste. Jøvrig har de alle tre været tro Oversættelser af hinanden, thi de har alle det samme Linieantal. Vi maa nu gjøre en Sammenstilling i ét Sprog og søge at faa den oprindelige Mening frem saa logisk og tydeligt som mulig.

— Paa hvilket Sprog skal Oversættelsen affattes?

— Paa Fransk, antager jeg, da vi Alle forstaar det, og de fleste fuldstændige Ord findes paa det. Jeg

vil affatte dette Dokument, idet jeg sammenstiller Ordstumperne med nøjagtig Jagttagelse af Hullerne og med Supplering af de Ord, hvis Mening ikke kan være tvivlsom.

Glenarvan tog en Pen, og efter nogle Øjeblikkes Forløb forelagde han sine Venner et Blad Papir med paa følgende Maade supplerede Linier:

7 juin 1862. trois-mâts Britannia Glasgow
sombré gonie austral
à terre deux matelots
capitaine Gr abor
contin pr cruel indi
jeté ce document de longitude
et 37° 11′ de latitude Portez-leur secours
perdus.

Oversættelsen bringer vi senere med fuldstændig Supplering af Meningen.

I dette Øjeblik meldte en Matros Kaptajnen, at Duncan løb ind i Clydebugten.

— Hvad er Deres Herligheds Bestemmelse? spurgte John Mangles Lord Glenarvan.

— Jeg ønsker at komme til Dumbarton saa hurtigt som muligt, John. Jeg skynder mig da, medens Lady Helena vender tilbage til Malcolm-Castle, til London, for at forelægge dette Dokument for Admiralitetet.

John Mangles uddelte sine Befalinger overensstemmende hermed.

— Og nu, mine Venner, sagde Lord Glenarvan, vil vi fortsætte vore Undersøgelser. For det Første maa vi ved dette Dokument holde os tre Ting for Øje: 1) Hvad

man veed. 2) Hvad man kan formode. 3) Hvad man ikke veed. Hvad veed vi? Vi veed, at den 7. Juni 1862 har en Tremaster, Britannia fra Glasgow, lidt Skibbrud; at Kaptajnen og to Matroser har kastet Papiret, som indeholder denne Oplysning, i Vandet under 37° 11' Bredde, og at de anraaber om Hjælp.

— Ganske rigtig, bemærkede Majoren.

— Hvad kan vi formode? vedblev Glenarvan. For det Første, at Skibbruddet fandt Sted i de sydlige Have, og jeg henleder da strax Deres Opmærksomhed paa Ordstumpen gonie.

— Patagonie! udbrød Lady Helena.

— Rimeligvis.

— Men gaar den syvogtredivte Bredegrad gjennem Patagonien? spurgte Majoren.

— Det kan vi strax faa at vide, sagde John Mangles og udbredte et Kort over Sydamerika. Ganske rigtig: den syvogtredivte Bredegrad strejfer Patagonien.

— Godt. Lad os fortsætte vore Hypotheser. De to Matroser og Kaptajnen abor . . . aborder altsaa lande. Hvor? contin . . . paa Kontinentet; lad os mærke os det, der er Tale om Fastlandet, ikke om nogen Ø. Hvad er der bleven af dem? Her finde vi to skjæbnesvangre Bogstaver pr . . ., der synes at give Oplysning om deres Skjæbne. De Ulykkelige ere blevne fangne, pris. Af hvem? Af grusomme Indianere — cruels Indiens. Fremgaar dette ikke tydelig af Dokumentet?

Glenarvan talte med Overbevisning, og hans Øjne straalede af ubetinget Tro paa, at hvad han sagde var rigtig. Hans Iver meddelte sig til Tilhørerne, og de

udbrød Alle som med een Mund: det er klart, fuldstændig klart!

Efter et lille Ophold vedblev Lord Edvard:

— Alle disse Formodninger, mine Venner, forekomme mig yderst sandsynlige; efter min Mening har Ulykken fundet Sted ved Kysten af Patagonien. Forøvrig vil jeg forhøre i Glasgow, hvilket Bestemmelsessted Britannia havde, og vi vil da faa at vide, om Skibet kan være bleven dreven hen til disse Egne.

— Saa stor Ulejlighed behøve vi ikke at gjøre os, bemærkede John Mangles. Jeg har Handels- og Søfarts-Tidenden omtrent fuldstændig, og den vil sikkert give os nøjagtig Oplysning.

Han tog et Bundt Blade fra 1862 frem og gjennemsøgte dem hurtig. Efter nogle Øjeblikkes Forløb havde han allerede fundet, hvad han søgte, og læste med Tilfredsstillelse:

„30. Maj 1862. Peru! Callao! med Ladning til Glasgow, Britannia, Kaptajn Grant.

— Grant! udbrød Lady Glenarvan, den dristige Skotte, der vilde grunde et Ny-Skotland i det stille Ocean.

— Ja svarede John Mangles, den Samme, der 1861 gik under Sejl fra Glasgow ombord paa Britannia og ikke mere lod høre fra sig.

— Der kan ikke være nogen Tvivl længer, sagde Lord Glenarvan. Britannia sejlede fra Callao den 30. Maj, og den 7. Juni, otte Dage efter dens Afrejse, gik den tilgrunde ved Kysten af Patagonien. Dokumentet kan da fuldstændig opsættes saaledes.

Lorden tog atter en Pen og nedskrev følgende Notits, der paa Dansk lyder:

Den 7de Juni 1862 strandede Tremasteren „Britannia" fra Glasgow i den sydlige Hemisphære ved Kysten af Patagonien. To Matroser og Kaptajn Grant søgte at lande paa Fastlandet, hvor de blev tagne til Fange af grusomme Indianere. De har kastet dette Dokument i Vandet under . . . . Grad Længde og 37° 11' Bredde. Kom dem til Hjælp, ellers er de fortabte.

— Dette Dokument, vedblev Lorden, er altfor tydeligt, klart og paalideligt, til at England kan tøve med at komme tre af sine paa en øde Kyst forladte Sønner til Hjælp. Hvad det har gjort for Franklin og saa mange Andre, vil det ogsaa nu gjøre for de Skibbrudne fra Britannia.

— Men disse Ulykkelige, bemærkede Lady Helena, har uden Tvivl Familier, der beklage Tabet af dem. Maaske har den stakkels Kaptajn Grant Hustru og Børn.

— Du har Ret, kjære Helena, og jeg paatager mig at underrette dem om, at alt Haab endnu ikke er tabt.

Duncan var imidlertid sejlet med stærk Damp oppe, og Klokken sex om Aftenen ankom den til Foden af Basaltklippen ved Dumbarton, hvor den skotske Helt Wallaces berømte Slot ligger. Her ventede der Posthveste paa Lady Helena for at bringe hende og Majoren tilbage til Malcolm-Castle.

Lord Glenarvan omfavnede sin unge Hustru og ilede med et Expresstog til London. Men før sin Afrejse havde han ad endnu hurtigere Vej befordret en vigtig Notits. Telegrafen bragte i Løbet af nogle Mi-

nutter „Times“ og „Morning Chronicle“ en Annonce der lød:

> Med Hensyn til Oplysninger angaaende Tremasteren Britannia fra Glasgow, Kaptajn Grant, behage man at henvende sig til Lord Glenarvan, Malcolm-Castle, Luß, Grevskabet Dumbarton, Skotland.

Andet Kapitel.

Paa Malcolm Castle.

Slottet Malcolm, et af de mest poetiske i Højlandene, ligger tæt ved Landsbyen Luß, hvis smukke Dal beherskes af det. Dets Mures Granit beskylles af Loch Lomonds klare Vand.

I umindelige Tider havde dette Slot tilhørt Familien Glenarvan, og Lord Edvard havde nu arvet det efter sine Forfædre. Han besad en umaadelig Formue, som han i rigt Maal anvendte til Velgjerninger. I Lordernes Hus repræsenterede han sit Grevskab. Men paa Grund af sit jakobitiske Sindelag, der ikke sympathiserede synderligt med Huset Hannover, var han ikke godt lidt af Englands Statsmænd, tilmed da han holdt fast ved sine Forfædres gamle Traditioner og energisk modsatte sig alle politiske Overgreb fra Sydlandets Side.

Men Lord Edvard var dog paa ingen Maade bagud for sin Tid. Han aabnede tvertimod i sit Grevskab Dørene paa vid Gab for ethvert fornuftigt Frem-

ſkridt. Og ſamtidig vedblev han at være Skotte med Liv og Sjæl. Han var tredive Aar gammel, var høj af Vækt og havde noget ſtrenge Træk. Udtrykket i hans Øjne talte om overordentlig Godhed, hele hans Optræden havde et Præg over ſig af Højlandets Poeſi. Han gjaldt for at være i høj Grad tapper, foretagelſeslyſten og ridderlig.

Lord Glenarvan havde kun været gift i tre Maaneder. Hans Gemalinde var Miſs Helena Tuffnel, en Datter af den berømte Rejſende William Tuffnel, der ligeſom ſaa mange Andre faldt ſom Offer for Videnſkaben og ſin lidenſkabelige Forkjærlighed for Opdagelſer.

Miſs Helena tilhørte ikke nogen adelig Slægt, men hun var Skotlænderinde, en Egenſkab, der i Lord Glenarvans Øjne opvejede den ældſte Adel. Hun var to og tyve Aar, dengang Lorden traf ſammen med hende, og da han følte ſig overbeviſt om, at hun kunde blive en dygtig Huſtru for ham, giftede han ſig med hende, ſkjøndt hun var næſten fuldſtændig uden Formue. Hendes Kjærlighed belønnede ham. Han havde ikke taget fejl, hun blev virkelig en fortræffelig Huſtru, og hele Grevſkabets Befolkning kom til at holde ſaa meget af hende, at de gjerne havde ladet deres Liv for „den gode Dame fra Luß."

Lord og Lady Glenarvan levede meget lykkelig ſammen paa Malcolm-Caſtle, men Lord Edvard glemte ikke, at hans Huſtru var Datter af en berømt Rejſende. Derfor havde han ladet Duncan bygge, og Meningen var, at det prægtige Skib ſkulde føre Lorden og hans unge Huſtru omkring til de ſkjønneſte Lande i Verden. Duncan kom imidlertid, ſom vi ſnart ſkal faa at ſe, til

at gaa paa andre Rejser, end det oprindelig havde været Bestemmelsen.

Lord Glenervan var, som sagt, rejst til London. Da der var Tale om ulykkelige Skibbrudnes Redning, følte Lady Helena mere Utaalmodighed end Bedrøvelse over denne korte Skilsmisse. Den følgende Morgen gav en Depesche Haab om, at hendes Mand meget snart vilde komme tilbage, men om Aftenen underrettede et Brev om, at han maatte blive længere borte. Hans Forslag vare stødte paa Vanskeligheder. Den tredie Dag endelig lagde et Brev fra London intet Skjul længer paa hans Utilfredshed med Admiralitetet.

Fra nu af blev Lady Helena urolig. Om Aftenen befandt hun sig alene paa sit Værelse, da Slotsfogden Mr. Halbert forespurgte, om hun vilde modtage en ung Pige og en Dreng, der ønskede at tale med Lord Glenarvan.

— Her fra Grevskabet? spurgte Lady Helena.

— Nej, naadige Frue, svarede Slotsfogden. De ere kjørte med Jernbanen til Balloch, og derfra ere de gaaede tilfods til Luß.

— Lad dem komme, sagde Ladyen.

Den unge Pige og Drengen blev da efter et Øjeblik's Forløb ført ind i Lady Helenas Værelse. Deres Ansigtstræk viste strax, at det var Søskende. Den unge Pige var sexten Aar gammel; hendes smukke Ansigt havde et Udtryk af Træthed; hendes af Taarer angrebne Øjne, hendes Træk, der vare fulde af Resignation, men ikke uden Mod, hendes fattige, men renlige Dragt talte stærkt til Gunst for hende. Hun holdt ved Haanden en tolvaarig Dreng, der saae ud til at være en yderst resolut lille Fyr.

— De ønsker at tale med mig? sagde Lady Helena med et opmuntrende Blik.

— Nej, svarede Drengen, ikke med Dem, men med Lord Glenarvan selv.

— Lord Glenarvan befinder sig for Øjeblikket ikke paa Slottet, svarede Lady Helena; men jeg er hans Hustru, og hvis jeg i hans Sted kan være Dem til Tjeneste . . . .

— De er gift med Lord Glenarvan til Malcolm-Castle, der har indrykket en Annonce i „Times" angaaende min Faders Skibbrud? Lever han endnu? Vil vi nogensinde faa ham at se igjen? Tal, jeg beder Dem!

— Mit kjære Barn, sagde Lady Helena, Gud bevare mig for i et saadant Tilfælde at vække et Haab, der maaske ikke gaar i Opfyldelse . . . .

— Tal, naadige Frue, tal! jeg er stærk overfor Smerten og kan høre Alt.

— Der er i Virkeligheden kun svagt Haab, svarede Lady Helena, men med Guds almægtige Bistand er det dog muligt, at De engang kan faa Deres Fader at se igjen.

— Min Gud, min Gud! udbrød Miss Grant med Taarer i Øjnene, medens Robert bedækkede Lady Glenarvans Hænder med Kys.

Efter det første Udbrud af smerteblandet Glæde kunde den unge Pige ikke blive færdig med Spørgsmaal. Lady Helena søgte saa godt som mulig at besvare dem alle, fortalte hende, hvorledes man fandt Papirerne, og Alt hvad dermed stod i Forbindelse, samt hvorledes Lord Glenarvan nu var rejst til London for at forelægge Admiralitetet disse Papirer og udvirke, at et Skib strax blev sendt ud for at opsøge Kaptajn Grant.

— Er det muligt, naadige Frue; udbrød den unge Pige; det har De virkelig gjort for os?

— Ja, kjære Miss, og jeg venter hvert Øjeblik Lord Glenarvans Tilbagekomst.

— Naadige Frue, sagde den unge Pige med et Udtryk af den inderligste Taknemmelighed, Himlen vil gjengjælde Dem og Lord Glenarvan denne Velgjerning

— Enhver vilde i vort Sted have handlet som os, svarede Lady Helena. Gid de Forhaabninger, jeg har vakt hos Dem, maa gaa i Opfyldelse! Foreløbig beder jeg Dem indtil Lord Glenarvans Tilbagekomst blive her paa Slottet hos mig . . . .

— Naadige Frue, svarede den unge Pige, jeg tør ikke misbruge den Godhed, De viser mod Personer, der er Dem fuldstændig fremmede.

— Fremmede! hverken De eller Deres Broder er fremmede for vort Hus, og jeg ønsker, at Lord Glenarvan selv ved sin Tilbagekomst kan meddele Kaptajn Grants Børn, hvad man vil gjøre for at finde deres Fader.

Et saa venligt Tilbud kunde ikke afslaas. Miss Grant og hendes Broder afventede altsaa paa Malcolm-Castle Lord Glenarvans Tilbagekomst.

Lady Helena spurgte den unge Pige ud om hendes og hendes Broders Livsforhold, og Miss Grants simple og rørende Fortælling forøgede endnu yderligere Ladyens venlige Deltagelse for hende og hendes Broder.

Miss Mary og Robert Grant var Kaptajnens eneste Børn. Harry Grant havde ved Roberts Fødsel mistet sin Kone og under sine senere Søreiser overladt Børnene til en god gammel Kusines Pleje.

Kaptajn Grant var en dristig Sømand, der hørte hjemme i Dundee i det skotske Grevskab Perth. Af sin

Fader, der var Præst ved Katarinekirken, havde han faaet en fortræffelig Opdragelse og allerede paa sine første Sørejser gjorde han, da han samtidig besad Handelstalent, særdeles gode Forretninger, saa at han nogle Aar efter Roberts Fødsel var i Besiddelse af en ganske kjøn Formue.

Han fattede da en storartet Plan, der gjorde hans Navn populært i Skotland. Ligesom Familien Glenarvan og nogle andre mere fremragende Familier i Lavlandene var han ingenlunde venlig stemt mod det erobrende England. I hans Øjne kunde hans Lands Interesser ikke stemme overens med Angelsaxernes, og han besluttede da i Amerika at grundlægge en stor skotsk Koloni. Saae han ud i Fremtiden og tænkte paa den Uafhængighed, de forenede Stater havde givet det første Exempel paa, og som Indien og Australien aabenbart ogsaa engang vilde erhverve sig? Maaske. Maaske lod han sig ogsaa mærke med sine stille Forhaabninger. Let forstaaelig er det under alle Betingelser, at Regjeringen ikke vilde række Haanden til hans Kolonisationsprojekt; den lagde endog Vanskeligheder i Vejen for Kaptajn Grant, som de Fleste vilde være bukkede under for. Men han tabte ikke Modet; han henvendte sig til sine Landsmænds Patriotisme, ofrede sin Formue for at bygge et Skib, og da det var færdig, og han havde faaet samlet en udvalgt Besætning, betroede han, som sagt, sine Børn til sin gamle Kusines Pleje og sejlede afsted for at undersøge de store Øer i Sydhavet og se, hvor han kunde sætte sin Plan iværk. Dette skete i Aaret 1861. Indtil Maj 1862 fik man Efterretninger fra ham, men siden Skibets Afgang fra Callao samme Aar havde man ikke hørt et Ord til „Britannia".

Saaledes var Sagernes Silling, da Harry Grants gamle Kusine døde, og de to Børn stod nu alene i Verden. Mary Grant var dengang fjorten Aar gammel. Hendes stærke Sjæl gjøs ikke tilbage for den tunge Lod, der var tilfaldet hende, og hun helligede sig ganske til sin Broders Opdragelse. Hun arbejdede baade Dag og Nat, og ved Sparsommelighed, Klogskab og Anstrengelser af enhver Art lykkedes det hende ikke alene at kunne klare for sig selv, men ogsaa at kunne være en Moder for den yngre Broder.

De to Børn levede altsaa i Dundee, da de pludselig læste Annoncen i „Times". Endnu samme Dag tog de med Jernbanen og ankom om Aftenen til Malcolm-Castle, hvor, som vi have set, et nyt Haab fødtes for Mary.

Den næste Morgen tidlig hørte man Vognlarm i den store Slotsgaard. Det var Lord Glenarvan, der vendte tilbage. Ledsaget af Majoren kom Lady Helena strax ned i Gaarden og ilede sin Gemal imøde.

Men denne syntes sørgmodig og skuffet og sluttede hende tanst i sine Arme.

— Nu, Edvard, hvorledes er det gaaet? spurgte Lady Helena.

— Disse Mennesker har intet Hjerte!

— Har de afslaaet din Anmodning?

— Ja! de har nægtet mig et Skib! De erklærede Dokumentet for uklart og ulæseligt og talte om de Millioner, der forgjæves vare blevne anvendte for at opsøge Franklin. De sagde, at det allerede var to Aar siden disse Ulykkelige vare gaaede tilgrunde, og at der kun var liden Sandsynlighed for at finde dem igjen. Hvis de var blevne fangne af Indianerne, var de, paa-

stod man, blevne slæbte ind i det Indre, og man kunde ikke gjennemsøge hele Patagonien for at finde tre Mennesker — tre Skotter! Kort sagt, de kom med alle mulige Paaskud for at afslaa Anmodningen. De huskede kun altfor godt Kaptajnens Projekter, og derfor er den stakkels Grant redningsløst fortabt.

— Min Fader, min stakkels Fader! udbrød Mary Grant og kastede sig for Lord Glenarvans Fødder.

— Hvorledes, Miss, Deres Fader? spurgte denne overrasket.

— Ja, Edvard, dette er Miss Mary, og dette hendes Broder, svarede Lady Helena — Kaptajn Grants to Børn, som Admiralitetet vil gjøre forældreløse.

— Ak Miss, vedblev Lord Glenarvan, idet han løftede den unge Pige op, havde jeg vidst, at De var tilstede . . .

Han afbrød sig selv, og der herskede en Stund en pinlig Taushed i Gaarden, kun afbrudt af Hulken. Saa tog imidlertid Majoren Ordet og sagde til Lord Glenarvan:

— Altsaa, De har intet Haab.

— Nej, intet.

— Naa, udbrød den unge Robert, saa skal jeg nok gaa til disse Folk, og . . . jeg skal nok lære dem at . . .

Robert kom ikke videre, fordi hans Søster standsede ham, men hans knyttede Haand tilkjendegav just ikke synderlig fredelige Hensigter.

— Nej Robert, sagde Mary Grant, nej, lad os takke disse gode Mennesker for hvad de har gjort for os, og lad os saa følges ad bort igjen.

— Mary! udbrød Lady Helena.

— Miss, hvor vil De hen, spurgte Lord Glenarvan.

— Jeg vil kaste mig for Dronningens Fødder, svarede den unge Pige, og vi faar saa at se, om hun kan være døv for to Børns Bønner, naar det er deres Faders Liv, de beder om.

Lord Glenarvan rystede paa Hovedet, ikke fordi han tvivlede om Dronningens Hjerte, men fordi han var overbevist om, at Mary Grant ikke vilde faa hende i Tale. De Bønfaldende naaer kun meget sjeldent til Thronens Trin. Lady Helena forstod sin Mands Tanker og saae tilfulde, i hvilken fortvivlet Stilling de to Børn befandt sig. Men samtidig opstod der ogsaa en stor og ædel Tanke i hendes Sjæl.

— Mary Grant, udbrød hun, vent mit Barn og hør, hvad jeg har at sige.

Den unge Pige var allerede i Begreb med at gaa men standsede. Med Taarer i Øjnene, men med fast Stemme sagde Lady Helena til sin Gemal:

— Edvard, da Kaptajn Grant affattede den Skrivelse, som han kastede i Havet, betroede han den til Guds Varetægt. Gud har givet den i vore Hænder og derved sikkert paalagt os Omsorgen for disse Ulykkeliges Redning.

— Hvad mener Du, Helena? spurgte Lord Glenarvan.

Der herskede dyb Taushed i hele Forsamlingen.

— Jeg mener, vedblev Lady Helena, at man skal finde en Lykke i at begynde sit ægteskabelige Liv med en god Gjerning. Du har, kjære Edvard, for at glæde mig besluttet en Fornøjelsesrejse. Men hvilken Fornøjelse kan være mere ægte og nyttigere end at frelse Ulykkelige, der blive ladte i Stikken af deres Land?

— Helena! udbrød Lord Glenarvan.

— Du forstaar mig, Edvard! Duncan er et dygtigt Skib, der ogsaa sagtens kan trodse Sydhavet. Det vil være istand til at kunne omsejle hele Jorden, hvis det skulde være nødvendigt. Edvard, lad os rejse ud for at opsøge Kaptajn Grant.

Lord Glenarvan omfavnede sin unge Hustru og trykkede hende til sit Hjerte, medens Mary og Robert kyssede hendes Hænder. Og samtidig med denne rørende Scene raabte hele Tjenerskabet begejstret:

— Hurra for Damen fra Luß! Hurra! Tre Gange Hurra for Lord Edvard og Lady Glenarvan!

Tredie Kapitel.

Duncan og dets ubekjendte Passager.

Den Ide: selv at komme Kaptajn Grant til Hjælp, var allerede opstaaet hos Lord Glenarvan, da man i London afslog hans Anmodning; kun Tanken om at skulle skilles fra Lady Helena havde afholdt ham fra at udtale den. Men da hun nu selv forlangte at gjøre Rejsen med, behøvede han altsaa ikke at betænke sig noget Øjeblik længer.

Saa snart Rejsen var besluttet, gav man sig da ogsaa straxt ifærd med Forberedelserne til den. Endnu samme Dag lod Lord Glenarvan sende Befaling til John Mangles om, at han skulde føre Duncan til Glasgow og træffe Forberedelser til en Rejse i Sydhavet, der mulig-

vis kunde blive en Verdensomsejling. Og Lady Helena havde virkelig ikke tiltroet Duncan for meget; det var et Pragtstykke af en Hurtigsejler, der uden Fare turde vove sig ud paa en stor Rejse, naar Forraadskamrene blot vare godt fyldte.

Det blev da denne Side af Sagen, der væsentlig maatte være Gjenstand for John Mangles Opmærksomhed. Først og fremmest lod han Kulkamrene gjøre større, da det jo nemlig paa en saadan Rejse ofte ikke falder let at skaffe sig nyt Brændselsmateriale. Hvad Provianten angik, var han forsigtig nok til at forsyne sig for to Aar. Penge manglede der jo ikke. De vare endogsaa tilstrækkelige til Anskaffelsen af en Kanon, som blev anbragt forude paa Skibet; man vidste ikke, hvad der kunde forefalde, og det er altid godt at være i Stand til at sende en ottepundig Kanonkugle en halv Mils Vej bort.

Hvad John Mangles selv angaar, befandt han sig i Trediverne og havde stærkt markerede Træk, der dog baade talte om Mod og Godhed. Han var født paa Slottet Malcolm, opdraget af Familien Glenarvan og uddannet til en fortræffelig Sømand. Under store Søreisser havde han allerede oftere givet Beviser paa Dygtighed, Handlekraft og Koldblodighed. Da Lord Glenarvan tilbød ham Kommandoen ombord paa Duncan, tog han særdeles gjerne imod den, thi han holdt af Herren til Malcolm-Castle som af en Broder og vilde endogsaa Intet have imod at opofre sig for ham.

Den Næstkommanderende, Tom Austin, var en gammel Sømand, der fortjente al mulig Tillid. Foruden disse To talte Duncans Besætning treogtyve Mand. Det var prøvede Søfolk, der alle hørte hjemme i Grevskabet Dumbarton, og Lord Glenarvan havde da her en Skare

fortræffelige Undersaatter hos sig, som vare glade ved deres Haandtering, hengivne, modige og istand til at gjøre ham væsentlige Tjenester selv ved de dristigste Foretagender. Da Duncans Mandskab fik at vide, hvorhen Farten skulde gaa, kunde det ikke lægge Skjul paa sin Glæde, og Klipperne ved Dumbarton gjenlød af begejstrede Hurraraab.

Under Skibets Udrustning glemte John Mangles ikke at indrette Lord og Lady Glenarvans Kahytter ombord for en lang Rejse.

Ligeledes maatte han skaffe Plads til Kaptajn Grants Børn. Ladyen havde nemlig ikke kunnet nægte Mary Tilladelse til at være med paa Duncan, og hvad Robert angaar, vilde han hellere være kroben ned i det nederste Skibsrum end ikke være kommen med. En saadan Fyr kunde man ikke modstaa, og man forsøgte det heller ikke. Selv den Indrømmelse maatte man gjøre ham, at han ikke skulde sejle med som Passager, men forrette Tjeneste ombord. John Mangles fik det Hverv at gjøre en flink Sømand ud af ham.

For at Passagerlisten kan være fuldstændig, maa vi endnu nævne Major Mac Nabbs. Majoren var en Mand paa halvtredsindstyve Aar, en rolig, sat Natur, der ikke lod sig bringe i Forlegenhed af eller ud af Fatning ved Nogetsomhelst i Verden. Ligesaa roligt som han gik i sin Seng, stormede han op paa en Vold, naar der blev skudt Bresche. I allerhøjeste Grad besad han ikke alene det almindelige fysiske Mod, men ogsaa det moralske. Han var Skotte med Liv og Sjæl og havde derfor heller aldrig villet træde i engelsk Krigstjeneste. Sin Majorsgrad erhvervede han sig i Højlændernes sorte Garde, der kun bestod af skotske Adelsmænd. Som Slægtning

af Familien Glenarvan opholdt han sig meget paa Slottet Malcolm, og da der blev Tale om Duncans Rejse, fandt han det fulgte af sig selv, at han ogsaa maatte være med.

Den 24. August forlod da Lord Glenarvan, Lady Helena, Major Mac Nabbs, Mary og Robert Grant, Mr. Olbinett, Proviantforvalter ombord, og hans Hustru Mrs. Olbinett, der hørte til Lady Glenarvans Betjening, Malcolm-Castle, efterat have taget en rørende Afsked med Tjenerskabet.

Nogle Timer senere var de installerede ombord. Lordens og Ladyens Værelser indtog paa Duncans Agterdæk hele det bagerste Rum. De bestod af to Soveværelser, to Paaklædningskabinetter og en Salon. Endvidere befandt der sig agterude et fælles firkantet Værelse, omgivet af sex Smaakahytter, af hvilke de fem vare bestemte for Mary og Robert Grant, Hr. og Fru Olbinett samt Major Mac Nabbs.

Duncans Afrejse var fastsat til Natten mellem d. 24. og 25. August. Men forinden blev Glasgows Beboere Vidne til en rørende Ceremoni. Klokken otte om Aftenen begav Lord Glenarvan og hans Gjæster samt hele Besætningen, ligefra Fyrbøderen op til Kaptajnen, sig til St. Mungo, Glasgows Domkirke. I denne ældgamle Kirke nedbad den ærværdige Pastor Murton Himlens Velsignelse over Foretagendet under den største og mest levende Deltagelse fra en uendelig Skare af Tilskuere.

Først Klokken elleve begav man sig ombord igjen. Da Ebben Klokken tre begyndte at indfinde sig, blev der givet Signal til Afgang; to Timer senere befandt Skibet sig i Clydebugten, Klokken sex om Morgenen sejlede det om Forbjerget Cantyre og styrede saa ud paa aabent Hav.

Hele den paafølgende Dag gik Søen noget hult, og

om Aftenen blæste en frisk Kuling op. Duncan slingrede stærkt, og Damerne viste sig derfor ikke paa Dækket, men blev i deres Kahyt.

Men om Natten drejede Vinden sig noget; Kaptajnen lod sætte Fog og Brigantine til, hvorved Skibet fik mere Støtte mod Bølgerne, og den ubehagelige Slingren blev da betydelig formindsket. Allerede tidligt om Morgenen kunde Lady Helena og Mary Grant komme op og sammen med Lord Glenarvan, Majoren og Kaptajn Mangles være Vidne til den prægtige Solopgang.

Skibets Passagerer stod længe taust hensunkne i Betragtning af dette herlige Syn.

— Hvor det ser dejligt ud! sagde endelig Lady Helena. Vi faar sikkert en rigtig kjøn Dag. Naar blot Vinden vil blive ved at være gunstig, saa at Duncan kan komme hurtig afsted. Tror Du, at Overfarten vil vare længe, kjære Edvard.

— Derpaa tilkommer det Kaptajn John at svare. Sejler vi godt, John? Er De tilfreds med Deres Skib?

— Meget tilfreds, Deres Herlighed, svarede John; det er fortræffelig bygget og et Skib, som enhver Sømand maa være stolt af at føle under sine Fødder. Vi sejler for Øjeblikket sytten engelske Mil i Timen. Hvis denne Hurtighed varer ved, vil vi inden ti Dage passere Linien, og før der er gaaet fem Uger, vil vi have omsejlet Cap Horn.

— De hører, Mary, sagde Lady Helena, før der er gaaet fem Uger!

— Ja, naadige Frue, svarede den unge Pige, jeg hørte det, og jeg følte mit Hjerte banke af Glæde ved hvad Kaptajnen sagde.

— Og hvorledes taaler De Søen, Miss Mary? spurgte Lord Glenarvan.

— Ganske godt, Mylord, og hvad der mangler, vil nok Vanen hurtig hjælpe paa.

— Og vor unge Robert?

— Aa Robert, svarede John Mangles, naar han ikke er i Maskinrummet, saa er han oppe i Mastetoppen. Jeg tror formelig den Dreng gjør sig lystig over Søsygen. Se blot engang derhenne!

Paa en Haandbevægelse af Kaptajnen vendte Alles Blik sig mod Foggemasten, hvor Drengen nok saa lystig hang og dinglede paa Bramstangen, hundrede Fod oppe i Luften. Mary foer uvilkaarlig sammen.

— Vær De kun ganske rolig, Miss, sagde John Mangles; jeg indestaar for ham, og jeg lover Dem inden ret længe at præsentere ham for Kaptajn Grant som en fortræffelig Skibsdreng.

— Gud give, De talte sandt, Hr. Kaptajn, svarede den unge Pige.

— Men, afbrød pludselig Lady Helena, vi har endnu ikke rigtig undersøgt Skibet. Det kunde more mig, og sikkert ogsaa Miss Mary, meget, hvis man vilde vise os rundt i vort nye Hjem.

— Med Fornøjelse. Har De Lyst til at følge med, Hr. Major? spurgte Lord Glenarvan.

Men Majoren var netop beskjæftiget med sin Cigar, og den holdt han ikke af at slippe.

Medens de Andre derfor begav sig ud paa Vandringen rundt i Skibet, blev han alene tilbage og indhyllede sig i stadig tættere og tættere Røgskyer.

Efterat han i nogle Minutter havde staaet og stirret ned i Kjølvandet, vendte han sig om og saae pludselig

en ham fuldstændig ubekjendt Person ligeoverfor sig. Hvis Noget nogensinde havde kunnet sætte ham i Forbauselse, saa vilde Majoren her have havt al mulig Anledning til at studse. Den Fremmede var en høj, mager Mand paa omtrent fyrreogtyve Aar. Han lignede et langt Som med et stort Hoved. Øjnene vare dækkede af store runde Briller, og hans Blik syntes at have den for Dagblinde ejendommelige Usikkerhed. Ansigtstrækkene røbede imidlertid en forstandig, dannet Mand, og den elskværdige Utvungenhed i hele hans Holdning gav klart tilkjende, at han forstod at se Mennesker og Ting fra deres gode Side. Hans Hovedbeklædning bestod af en Rejsehue, og Fødderne stak i stærke, gule Halvstøvler og Lædergamascher. Han bar kastaniebrune Flojlsbenklæder og en Jakke af samme Slags Tøj, hvis talrige Lommer vare proppede fulde med Bøger, Brevtasker og Sligt. I en Rem over Skulderen havde han desuden en Kikkert hængende.

Bevægeligheden hos denne Ubekjendte stak mærkværdig af mod Majorens Ro. Han saae paa Mac Nabbs, drejede og vendte sig omkring ham og blev ved at udspørge ham med Øjnene, uden at denne i mindste Maade lod til at bryde sig om at vide, hvor han kom fra, hvor han skulde hen, og hvorfor han befandt sig ombord paa Duncan.

Da den gaadefulde Mand saae alle sine Anstrengelser strande paa Majorens Flegma, tog han sin Kikkert, der var fire Fod lang, naar den blev trukket helt ud, og rettede den med langt fra hinanden spærrede Ben ud mod den Linie i Horisonten, hvor Himmel og Hav stødte sammen. Efterat han i fem Minutters Tid havde anstillet Undersøgelser, sænkede han Kikkertens ene Ende

ned mod Dækket og støttede sig paa den, som om det var en Spadserestok; men de forskjellige Led skjød sig naturligvis strax sammen, og den nye Passager var lige paa et hængende Haar ved at dumpe om saa lang han var ved Siden af Stormasten.

I Majorens Sted vilde en Anden idetmindste have lét, men Mac Nabbs fortrak ikke en Mine.

Den Ubekjendte derimod syntes at blive højlig fornærmet.

— Stewart! raabte han i en Tone, der tydelig røbede Udlændingen. Han ventede. Der kom Ingen.

— Stewart! raabte han igjen og denne Gang højere.

I samme Øjeblik gik Mr. Olbinett forbi, for at begive sig til Kjøkkenet. Han studsede i højeste Grad ved at se dette store Menneske, som han slet ikke kjendte, og ved at høre ham kalde paa ham saaledes.

— De er Stewart ombord paa Skibet? spurgte den Fremmede.

— Ja, min Herre, svarede Olbinett, men jeg har ikke den Ære . . .

— Jeg er Passageren fra Kahytten Nr. 6.

— Nr. 6?

— Ja vel, og hvad hedder De? . . .

— Olbinett.

— Nu vel, min Ven Olbinett, svarede den Fremmede fra Kahytten Nr. 6, jeg maa se at faa noget Frokost. I sexogtredive Timer har jeg ikke spist og det ovenikjøbet efter at have rejst i et Træk fra Paris til Glasgow. Hvad Tid spiser man Frokost her ombord.

— Klokken ni, svarede Olbinett mekanisk.

Den Fremmede vilde se paa sit Uhr, men det tog

en god Stund, thi det fandtes først i hans niende Lomme.

— Godt, sagde han, den er ikke otte endnu. Saa lad mig faa et Glas Sherry og lidt Biscuit saalænge.

Olbinett hørte vel, men forstod ham ikke. Forøvrig talte den Fremmede i Et væk og sprang med største Behændighed fra en Gjenstand over til en anden.

— Men hvor er da Kaptajnen? Endnu ikke staaet op! Og hans Næstkommanderende? Sover han ogsaa endnu? Heldigvis er det godt Vejr og Vinden gunstig, saa Skibet kan gaa paa egen Haand ...

Netop ved disse Ord viste John Mangles sig paa Trappen op til Agterdækket.

— Her er Kaptajnen, sagde Olbinett.

— Ah, det glæder mig overordentlig, udbrød den Fremmede, overordentlig, Kaptajn Burton, at gjøre Deres Bekjendtskab!

Hvis nogenfinde et Menneske er bleven forundret, saa var det John Mangles i dette Øjeblik, ikke alene fordi man kaldte ham Kaptajn Burton, men ogsaa, fordi han saae denne Fremmede ombord paa sit Skib.

Den Anden vedblev iøvrigt:

— Tillad mig at trykke Deres Haand. Naar jeg ikke gjorde det igaar, var det, fordi De naturligvis saadan lige ved Rejsens Begyndelse havde saa mange Ting at tage vare paa. Men idag, Kaptajn, er jeg inderlig glad over at blive bekjendt med Dem.

John Mangles satte store Øjne op samtidig med at han betragtede snart Olbinett og snart den Fremmede.

— Nu, vedblev denne, er jeg præsenteret for Dem, kjære Kaptajn, og vi er gode Venner. Lad os passiare lidt sammen og sig mig, om De er tilfreds med Scotia?

— Hvad mener De med Scotia? sagde endelig John Mangles.

— Naturligvis Scotia, som vi sejler med, et godt Skib, hvis materielle Fortrin man har rost ligesaa meget for mig som de moralske hos den vakkre Kaptajn Burton, der forer Befalingen. Er De maaske beslægtet med den store Afrikarejsende af dette Navn? En herlig, en dristig Mand. Min Hilsen altsaa!

— Min Herre, svarede John Mangles, jeg er ikke blot ikke nogen Slægtning af den Opdagelsesrejsende Burton, men heller ikke Kaptajn Burton.

— Naa saaledes, sagde den Ubekjendte, saa har jeg altsaa henvendt mig til hans Næstkommanderende, Mr. Burdneß.

— Mr. Burdneß? gjentog John Mangles, der begyndte at ane, hvorledes Sagen forholdt sig. Kun spurgte han sig selv, om han havde at gjøre med en Nar eller en Tolper, og han var netop i Begreb med at udtale sig kategorisk i saa Henseende, da Lord Glenarvan, hans Gemalinde og Miss Grant kom tilbage til Agterdækket.

Den Fremmede udbrød, da han opdagede dem:

— Hvad ser jeg! Passagerer. Passagerer! Fortræffeligt. Jeg haaber, Mr. Burdneß, at De præsenterer mig.

Men uden at afvente dette, traadte han ganske ugenert hen og sagde „Frue" til Miss Grant, „Miss" til Lady Helena og „min Herre" til Lord Glenarvan.

— Lord Glenarvan, rettede John Mangles.

— Mylord, vedblev den Ubekjendte, jeg beder Dem undskylde, at jeg præsenterer mig selv, men paa Søen behøver man vel sagtens ikke at tage det saa nøje med

Etiketten. Jeg haaber, vi hurtig skal blive bekjendte med hinanden, og i Selskab med disse Damer vil Rejsen ombord paa Scotia forekomme os ligesaa kort som behagelig.

Lady Helena og Miss Grant saae forbausede paa hinanden.

— Min Herre, spurgte derpaa Lord Glenarvan, med hvem har jeg den Ære at tale?

— Med Jacob Eliacin Franz Maria Paganel, Sekretær ved det geografiske Selskab i Paris, korresponderende Medlem af Selskaberne i Berlin, Bombay, Darmstadt, Leipzig, London, Petersborg, Wien og New York, Æresmedlem af det kongelige geografiske og etnografiske Institut for Ostindien. Efter i tyve Aar at have studeret Geografi i mit Værelse, vil jeg nu studere den ude i selve Verden og er paa Vejen til Indien, for der at sammenknytte de store Rejsendes Arbejder.

Sekretæren ved det geografiske Selskab maatte sagtens være en elskværdig Person, thi alt dette blev sagt paa en meget vindende Maade. Lord Glenarvan vidste iøvrig ganske godt, med hvem han havde at gjøre. Paganels Navn og Fortjenester var ham velbekjendte; ved sine geografiske Arbejder, sine i Selskabets Tidsskrifter offentliggjorte Beretninger om de nyeste Opdagelser og sin over hele Verden udbredte Korrespondance var han en af Frankrigs mest udmærkede Lærde.

Derfor rakte ogsaa Glenarvan sin uventede Gjæst hjertelig Haanden.

— Og nu, da vi er præsenterede for hinanden, tilføjede han, saa tillad mig, Hr. Paganel, at henvende et Spørgsmaal til Dem.

— Tyve, Mylord, om De ønsker, svarede Jacob

Paganel. Det vil altid være mig en stor Fornøjelse at underholde mig med Dem.

— De er kommen ombord her paa Skibet iforgaars Aftes.

— Ja, Mylord, iforgaars Aftes Klokken otte. Fra den caledoniske Jernbanestation tog jeg strax en Cab og kjørte her ned til Scotia, hvor jeg fra Paris havde bestilt Kahytten Nr. 6. Det var mørk Nat, og jeg saae Ingen ombord. Da jeg var træt efter en Rejse paa tredive Timer og havde hørt, at for at blive Herre over Søsygen, var det godt strax ved Ankomsten ombord at gaa til Sengs og ikke staa op de første Dage, saa begav jeg mig øjeblikkelig til Ro og har i sexogtredive Timer samvittighedsfuldt sovet.

Nu vidste Jacob Paganels Tilhørere, hvorledes han var kommen ombord. Den franske Rejsende havde taget fejl af Skibet og var ankommet til det, medens Duncans Mandskab overværede Ceremonien i St. Mungo. Det Hele var saaledes klart. Men hvad vilde nu den lærde Geograf sige, naar han fik det Skibs Navn og Bestemmelsessted at vide, hvis Passager han var?

— Altsaa, Hr. Paganel, sagde Glenarvan, De har bestemt Kalkutta til Udgangspunkt for Deres Rejse?

— Ja, Mylord. At se Indien har altid været min Yndlingstanke, mit Livs skjønneste Drøm, der endelig skal virkeliggjøres i Elefanternes Hjem.

— Det kunde altsaa, Hr. Paganel, ikke være Dem ligegyldigt, om De nu kom til et andet Land?

— Nej, Mylord, det vilde endogsaa være mig ubehageligt, thi jeg har Anbefalinger til Generalguvernøren i Indien, Lord Sommerset, og tilmed et Hverv at udføre for den engelske Regjering.

— Ah, De har et Hverv?

— Ja, at forsøge en nyttig og mærkværdig Rejse efter min lærde Ven og Kollega Hr. Vivian de St. Martins Program. Det drejer sig om at følge Brødrene Schlagintweits Exempel. Der, hvor Missionæren Krick i Aaret 1846 paa en saa ulykkelig Maade maatte se sine Planer strande, der vil jeg søge at naa til Maalet. Kort sagt, jeg vil undersøge Yorou-Dzangbo-Tchous Løb, der flyder gjennem Thibet 1500 Kilometre fra Foden af det nordlige Himalaja; jeg vil gjøre dette, for at man endelig kan faa at vide, om denne Flod ikke i det nordøstlige Assam forener sig med Brahmaputra. Guldmedaljen, Mylord, er tilsagt den Rejsende, som det lykkes saaledes at løse et af Indiens vigtigste geografiske Spørgsmaal.

Paganel talte med overordentlig Liv, og hans Øjne straalede.

— Hr. Paganel, sagde endelig Lord Glenarvan efter en lille Pause, det er sikkert en meget smuk Rejse, og Videnskaben vil være Dem taknemmelig for den. Men jeg tør ikke længer lade Dem blive i Deres Vildfarelse; De maa idetmindste for Øjeblikket give Afkald paa den Fornøjelse at se Indien.

— Give Afkald? Og hvorfor?

— Fordi De vender Ryggen til den indiske Halvø.

— Hvad behager? Kaptajn Burton . . .

— Jeg er ikke Kaptajn Burton, svarede John Mangles.

— Men Scotia?

— Dette Fartøj er ikke Scotia!

Paganels Forbauselse gik over alle Grændser. Han saae skiftevis paa Lord Glenarvan, der stadig vedblev at være alvorlig, paa Lady Helena og Mary Grant, hvis

Træk røbede bekymret Deltagelse, paa John Mangles, der smilede, og paa Majoren, der ikke fortrak nogen Mine. Saa rykkede han sine Briller fra Panden ned paa Øjnene og udbrød:

— Hvad skal dog den Spøg til!

Men i det samme Øjeblik faldt hans Blik paa Roerhjulet, der bar Indskriften: Duncan — Glasgow.

— Duncan! Duncan! udbrød han i sand Fortvivlelse. Derpaa tumlede han ned ad Trappen og ilede til sin Kahyt.

Saa snart den ulykkelige Lærde havde forladt Agterdækket, kunde intet Menneske ombord, Majoren undtagen, holde sig alvorlig; lige til Matroserne lo de Allesammen. Tage fejl af Banetoget og kjøre til Dumbarton istedetfor til Edinburg, det kunde endda til Nød gaa an, men komme ombord paa et galt Skib og sejle til Chili, naar man vil til Indien, det var virkelig lovlig drøjt.

— Det undrer mig dog ikke, naar Talen er om Hr. Paganel, sagde Lord Glenarvan. Man kjender flere Exempler paa saadanne Fejltagelser af ham. Blandt Andet offentliggjorde han engang et Kort over Amerika, paa hvilket Japan fandtes. Men han er alligevel en udmærket Lærd og en af Frankrigs bedste Geografer.

— Hvad skal vi imidlertid stille op med den stakkels Herre? spurgte Lady Helena. Vi kan dog ikke tage ham med til Patagonien.

— Hvorfor ikke? svarede Mac Nabbs alvorligt. Vi er ikke ansvarlige for hans Distraktioner.

I dette Øjeblik kom Paganel atter tilbage til Agterdækket, efterat han havde overbevist sig om, at hans Bagage befandt sig ombord. Han gjentog uophørligt i

en klagende Tone Ordene: Duncan! Duncan! og løb saa en Stund rundt paa Dækket, komplet forstyrret.

— Og hvorhen sejler da dette Duncan? spurgte han endelig.

— Til Amerika, Hr. Paganel, til Concepcion.

— Til Chili, til Chili! udbrød den ulykkalige Geograf. Og mit Hverv gjælder Indien! Hvad vil de Herrer Quatrefages, D'Avezac, Cortambert og Saint-Martin sige til det. Hvorledes kan jeg nogensinde ostere vise mig ved Selskabets Møder!

— Lad os blot ikke se altfor mørkt paa Sagen, trøstede Lord Glenarvan. Det lader sig jo Altsammen ordne saaledes, at De kun kommer til at lide en forholdsvis ubetydelig Forsinkelse. Yorou-Dzangbo-Tchou venter nok paa Dem i Thibets Bjerge. Vi kan snart lægge an ved Madeira, hvor De ganske sikkert vil træffe et Skib, der kan føre Dem tilbage til Europa.

— Jeg takker Dem, Mylord. Noget Bedre kan jo under de forhaandenværende Omstændigheder ikke tænkes for mig. Men tillad mig at spørge Dem, hvad er i Grunden Maalet for Duncans Rejse?

Lord Glenarvan besvarede udførligt dette Spørgsmaal, og nogle Øjeblikke efter vidste den franske Rejsende fuldstændig Besked om Kaptajn Grant og Lady Helenas Plan til at opsøge ham.

— Madame, sagde han, jeg maa virkelig ved denne Lejlighed udtale min varmeste Beundring for Dem. Naturligvis skal Deres Skib uafbrudt fortsætte Farten. Jeg vilde gjøre mig en Samvittighed af at forsinke den blot en eneste Dag.

— Kunde De ikke have Lyst til at slutte Dem til os paa denne Rejse? spurgte Lady Helena.

— Umuligt, Madame, jeg maa opfylde mit Hverv. Første Gang Skibet lægger til noget Sted maa jeg forlade det.

— Ved Madeira altsaa, sagde John Mangles.

— Ved Madeira, godt. Jeg er saa kun hundrede og firsindstyve engelske Mil fra Lissabon.

— Imidlertid, Hr. Paganel, sagde Glenarvan, skatter jeg mig lykkelig ved i nogle Dage at kunne tilbyde Dem Gjæstfrihed ombord paa mit Skib. Jeg haaber, De ikke maa kjede Dem for meget ved vort Selskab.

— Mylord, udbrød den Lærde, jeg er inderlig glad ved at have taget fejl paa en saa behagelig Maade.

Og Hr. Paganel fandt sig i Virkeligheden ogsaa ganske godt i den ufrivillige Forsinkelse. Han viste sig elskværdig og munter, han fortryllede Damerne ved sit gode Humør, og allerede inden Aften var han Alles Ven.

Begunstiget af Nordenvinden vedblev Skibet imidlertid med rivende Hurtighed at sejle ad Ækvator til. Den 30. August fik man Madeiragruppen i Sigte, og overensstemmende med sit Løfte tilbød Lord Glenarvan sin nye Gjæst at lægge an, for at han kunde forlade Skibet.

— Min kjære Lord, svarede Paganel, jeg vil tale rent ud med Dem. Havde De, før jeg kom ombord, til Hensigt at lægge an ved Madeira?

— Nej, sagde Glenarvan.

— Nu vel, saa tillad mig at drage mig min ulykkelige Distraktion til Nytte. Madeira er en gammel bekjendt Ø, der ikke frembyder noget særlig Interessant for Geografen. Man har sagt og skrevet om den Alt, hvad det var muligt at sige og skrive. Og saa er det ovenikjøbet gaaet saa ganske ynkeligt tilbage med Vin-

høsten. Tænk Dem, man dyrker næsten ikke Vin længer paa Madeira. Høsten, der i Aaret 1813 beløb sig til toogtyve tusind Piber, var i 1845 sunken ned til to tusind sex hundrede og ni og treds, og for Øjeblikket beløber den sig knap til fem hundrede! Det er en sørgelig Historie, der gjør Øen endnu mere uinteressant. Hvis det derfor er Dem ligegyldigt, saae jeg rigtignok hellere, at vi lagde an ved de kanariske Øer.

— Saa lægger vi an ved dem, svarede Glenarvan. De ligger jo ligesaa godt paa vor Route.

Man blev da ved at sejle. Først den 3die September gjorde Paganel sin Bagage i Orden og forberedte sig paa at gaa fra Borde. Duncan sejlede ind mellem de capverdiske Øer og naaede San-Jago, der fra Nord til Syd har en Række Basaltbjerge, som ende med to høje Toppe. Herfra løb John Mangles ind i Bugten ved Villa Praïa og ankrede tæt udenfor Byen paa otte Favnes Dybde. Det var bleven et forfærdeligt Vejr, og Bølgerne slog yderst heftigt mod Bredden, skjøndt Bugten fra Siden er beskyttet mod Vinden. Regnen faldt i Strømme og tillod knap at se Byen, der laa paa en terrasseformig Slette, som støtter sig til tre hundrede Fod høje, vulkanske Klipper.

Indskibningen af Kul gik kun for sig med stort Besvær, og Hav og Himmel vedblev at blande deres Vande i uudsigelig Forvirring. Naturligvis var Vejret ombord Hovedthemaet for Samtalen. Enhver yttrede sin Mening med Undtagelse af Majoren, der vilde have betragtet selv en fuldstændig Oversvømmelse med komplet Sindsro. Paganel gik frem og tilbage og rystede paa Hovedet.

— Det ser alt andet end hyggeligt ud, sagde han.

— Ja, Elementerne har sammensvoret sig mod os, svarede Glenarvan.

— Men vi vil søge at gjøre os til Herre over dem.

— En saadan Regn kan De ikke byde Trods.

— Jeg for mit personlige Vedkommende kunde vel gjøre det. Men jeg er yderst bekymret for min Bagage og mine Instrumenter. Alt vil gaa til Grunde.

— Men det er dog i Grunden kun med Udskibningen det vil knibe. Naar De først befinder Dem i Villa Praïa, har De det slet ikke saa daarligt. Skjøndt noget urenligt, ganske vist: i Selskab med Aber og Svin. Sligt maa jo imidlertid en Rejsende finde sig i. Og i Løbet af syv, otte Maaneder vil De ganske sikkert finde Lejlighed til at blive indskibet til Evropa.

— Syv, otte Maaneder! udbrød Paganel.

— I det Mindste. I Regntiden bliver de capverdiske Øer kun sparsomt besøgte. Men De kan tilbringe Deres Tid paa en nyttig Maade. Denne Øgruppe er endnu kun lidet bekjendt.

— De kan undersøge dens Floder, sagde Lady Helena.

— Der findes ingen paa den, svarede Paganel.

— Godt, sagde Majoren, saa Skovene da.

— Der er heller ingen Skove.

— Saa maa det være et ganske vakkert Land.

— Trøst Dem, min kjære Paganel, bemærkede Lord Glenarvan; Bjerge findes der da idetmindste.

— Men de er kun lave og lidet interessante, Mylord. Og desuden er Geologen Charles Sainte-Claire Deville kommen mig i Forkjøbet med Undersøgelsen af dem.

— Det havde aabenbart været bedre, at De var

gaaet i Land paa Madeira, skjøndt der ikke findes Vin længer paa Den.

— Hvor agter De at lægge an næste Gang?

— Ikke før ved Concepcion.

— Det er noget langt fra Indien.

— Tvertimod, saasnart De har Cap Horn bag Dem, kommer De det nærmere. Og desuden: naar man endelig skal til Indien, hvorfor saa ikke ligesaagodt Vest- som Ostindien. Guldmedaillen kan man ligesaagodt fortjene sig det ene Sted som det andet. Der er dog overalt Noget at gjøre, Noget at undersøge og opdage, i Cordillerne ligesaavel som mellem Thibets Bjerge.

— Men Yorou-Dzangbo-Tchous Løb?

— Bytter De med Rio Colorados. Denne Flod er endnu ikke synderlig kjendt.

— Jeg veed det, og jeg tvivler ikke om, at det geografiske Selskab ligesaa gjerne havde sendt mig til Patagonien som til Indien.

— Følg med os, Hr. Paganel! sagde Lady Helena i sin mest indsmigrende Tone.

— Og mit Hverv, Madame?

— Vi sejler gjennem Magelhaensstrædet, vedblev Lord Glenarvan.

— Mylord, De fører mig i Fristelse.

— Jeg tilføjer, at vi vil besøge Port Famine.

— Port Famine! udbrød Franskmanden, denne i Geografiens Annaler saa berømte Ø. Og det vil glæde Dem, hvis jeg bliver ombord? spurgte Paganel.

— Om det vil? Ja, i allerhøjeste Grad! Desuden kan en Geograf være til allerstørste Nytte for vort Forehavende. Og hvad er skjønnere end at stille Viden-

skaben til Humanitetens Raadighed. Bliv, Hr. Paganel! De vil gjøre Dem os inderlig forbunden og maaske bidrage væsentlig til en ædel Sags Fremme.

— Nu vel da: jeg bliver!

Fjerde Kapitel.

Magelhaensstrædet.

Der herskede almindelig Glæde ombord, da man hørte Paganels Beslutning. Den unge Robert faldt ham jublende om Halsen, saa den værdige Sekretær var nærved at dumpe om paa Dækket. „En brillant lille Fyr", sagde han, „som jeg vil paatage mig at lære Geografi."

Da nu John Mangles agtede at gjøre samme unge Herre til en flink Sømand, da Lord Glenarvan vilde gjøre ham til en Mand af Hjerte, da Majoren vilde lære ham Koldblodighed, Lady Helena Godhed og Ædelmodighed, og Mary Grant Taknemmelighed mod saadanne Lærere, saa var det klart, at Robert engang maatte blive en fuldendt Gentleman.

Duncan indtog hurtig sin Ladning Kul, og kom den 7de Septbr. ved Hjælp af en gunstig Nordenvind over Ækvator ind i den sydlige Hemisphære. Alle ombord nærede det bedste Haab om, at Rejsen vilde lykkes, og den mest Tillidsfulde af dem var maaske Kaptajnen. Denne Tillid grundede sig hovedsagelig paa det Ønske, der besjælede ham om at se Miss Mary lykkelig og trøstet. Han

følte ganske særlig Deltagelse for denne unge Pige, og han skjulte sine Følelser saa godt, at Alle ombord paa Duncan mærkede dem med Undtagelse af netop Mary Grant og han selv.

Den lærde Geograf var maaske det lykkeligste Menneske paa hele den sydlige Halvkugle. Han tilbragte sine Dage med at studere de Kort, han bredte ud paa Bordet i Forsamlingsværelset, saa at han daglig kom op at trættes med Olbinett, fordi denne ikke kunde faa Bordet dækket. Men Paganel havde alle Gjæsterne paa sin Side, med Undtagelse af Majoren, der kun nærede ringe Interesse for Geografi, tilmed ved Spisetid.

Desuden havde han i den Næstkommanderendes Kuffert opdaget en Del Bøger, hvorimellem der ogsaa befandt sig nogle spanske. Paganel besluttede sig derfor til at lære Cervantes Sprog, hvilket Ingen forstod ombord. For hans Undersøgelser af Chilis Kyststrækninger kunde det være yderst heldigt. Og da han havde en hel Del Sprogtalent, tvivlede han ikke om, at han maatte kunne komme til at tale flydende, før man naaede Concepcion. Derfor studerede han med vedholdende Iver, og man hørte ham stadig mumle højst besynderlig klingende Stavelser.

Men alligevel fik han ogsaa Tid til at tage sig af den unge Roberts Opdragelse, og blandt Andet underviste han ham i de Egnes Historie, som Duncan saa hurtig foer henimod.

Man befandt sig den 10de September under 5° 37' Brede og 31° 15' Længde, da Glenarvan fik Kundskab om Noget, som maaske de Lærdeste ikke vide. Paganel fortalte Amerikas Historie og gik tilbage til Christofer Columbus; tilsidst sagde han, at den berømte Genueser

var død uden at vide, at han havde opdaget en ny Verden.

— Det er saa sikkert som Noget, paastod han. Jeg vil ikke Columbus Berømmelse tillivs, men Kjendsgjerningen er afgjort. Ved Slutningen af det femtende Aarhundrede vare Alles Tanker kun rettede mod et Maal: at lette Samkvemmet med Asien og finde den korteste Vej til „Kryderiernes Land". Det var dette Maal, Columbus stræbte henimod. Paa sine fire Rejser berørte han Amerika ved Kysterne af Cumana, Honduras, Mosqitos, Nicaragua, Veragua, Costa-Rica og Panama, hvilke han antog for Dele af Kina og Japan, og han døde uden at have noget Kjendskab til Tilstedeværelsen af det store Kontinent, hvilket han ikke engang skulde give Navn.

— Jeg vil tro Dem, kjære Paganel, svarede Glenarvan, men tillad mig at spørge, hvilke Sofarere, der da har indset det Rigtige med Hensyn til Columbus Opdagelser?

— Hans Efterfølger Ojeda, der allerede havde ledsaget ham paa hans Rejser, saavel som Vincent Pinzon, Vespucio, Mendoza, Bastidas, Cabrab, Solis og Balloa. Disse Sofarere berejste Amerikas Østkyster og grundlagde store Byer. Cusco, Quito, Lima, Santjago, Villarica, Valparaiso og Concepcion, som vi nu rejse til, ere anlagte af dem. Pizarros og Magelhaens Opdagelser forbandt sig med deres, og til stor Tilfredsstillelse for den gamle Verdens Lærde begyndte Amerikas Kyster at vise sig paa Landkortene.

Nu bevægede Duncan sig henimod disse Kyster. Den 15de September gjennemskar det Stenbukkens Vendekreds og satte allerede Kursen mod det berømte Stræde.

Af og til blev Patagoniens flade Kyster synlige, men dog kun som en svag Stribe i Horisonten; man var over ti engelske Mile borte fra dem, og Paganels Kikkert gav ham kun et ubestemt Begreb om disse amerikanske Egne.

Den 25de September befandt Duncan sig paa Højden af Magelhaensstrædet og sejlede uden Tøven ind i det. De Dampskibe, der begive sig til det stille Ocean, foretrække i Almindelighed denne Vej. Dens Længde beløber sig nøjagtig kun til 3760 Kilometer; selv Fartøjer af største Drægtighed finder stadig der dybt Vand endogsaa helt inde ved Kysten, fortræffelige Ankergrunde, fiskerige Floder, Skove fulde af Vildt, og paa en Snes Steder sikre og let tilgængelige Landingspladser, kort sagt utallige Hjælpemidler, der stærkt opfordrer til at benytte sig af denne Vej.

I en Længde af 60—80 engelske Mil indtil Cap Gregory er Kysterne lave og sandede. Jacob Paganel vilde imidlertid ikke gaa tabt af et eneste Punkt paa dem, og han stod derfor hele Tiden fortabt i Betragtning. Paa den nordlige Kyst viste sig ingen Beboere, og paa Ildlandets tørre Klipper saaes der kun hist og her enkelte forkrøblede Skikkelser.

Paganel maatte altsaa give Afkald paa at faae Patagoniere at se, hvorover han til sine Rejsefællers Fornøjelse var yderst krænket.

— Et Patagonien uden Patagoniere, sagde han, er jo slet ikke noget Patagonien længer.

— Taalmodighed min værdige Geograf, svarede Glenarvan, Patagonierne viser sig nok.

— Det er jeg slet ikke sikker paa.

— Men de existerer dog, sagde Lady Helena.

— Jeg tvivler stærkt derom, da jeg ingen ser.

— Men Navnet Patagoniere, der paa Spansk betyder „Storfødder" er dog ikke bleven givet indbildte Væsner.

— Aa, med Navnet er der Ingenting afgjort, svarede Paganel, og forresten veed man slet ikke, hvad de hedder. Medens Magelhaen kaldte de Indfødte i disse Egne Patagoniere, hed de hos Ildlænderne Tiremener, hos Chileserne Caucalhues, hos Araukanerne Huiliches; Bougainville kaldte dem Chaouha, Falkner Tehuethels! De selv gav sig den almindelige Benævnelse Inaker.

— Men naar man ikke er enige om deres Navn, sagde Glenarvan, saa hersker der dog vel ikke nogen Tvivl om deres betydelige Højde.

— Man veed aldeles ikke noget Bestemt herom.

— Men de Rejsende, der har set dem . . .

— De Rejsende, der har set dem, svarede Geografen, stemmer ingenlunde overens herom. Magelhaen sagde, at hans Hoved knap naaede dem til Bæltestedet. Drake derimod paastaar, at Englænderne er større end den største Patagonier!

— Ja Englænderne, det er muligt, svarede Majoren foragtelig.

— Cavendish forsikrer, at de er store og stærke, vedblev Paganel. Hawkins gjør dem til Kæmper. Lemaire og Schouten giver dem elleve Fods Højde.

— Godt, det er jo troværdige Folk, sagde Glenarvan.

— Ja ligesaa troværdige som Wood, Narborough og Falkner, der fandt dem af Middelstørrelse. Vel paastaar Byron, Giraudais, Bougainville, Wallis og Carteret,

at Patagonierne maaler sex Fod og sex Tommer, men d'Orbigny derimod, der kjender disse Egne bedst, tillægger dem en Størrelse af gjennemsnitlig kun fem Fod og fire Tommer.

— Men, spurgte Lady Helena, hvad er da det rigtige?

— Det rigtige, Madame, svarede Paganel, er det, at Patagonierne har korte Ben, men en stor Krop. Derfor kan man sige, at disse Mennesker er sex Fod høje, naar de sidder, men fem naar de staar.

— Bravo min kjære Lærde, svarede Glenarvan, fortræffelig sagt.

I dette Øjeblik løb Duncan omkring Halvøen Brunsvig imellem to pragtfulde Panoramaer. Halvfjerdsindstyve Mile fra Cap Gregory passerede man Klostret Punta Arena; man saae et Øjeblik Chili's Flag og Kirketaarnet skimte frem imellem Træerne, men strax efter havde man paa begge Sider vældige, imponerende Granitmasser, himmelhøje Bjerge, som skjulte deres Fod i uhyre Skove og deres snedækkede Hoved i Skyerne. Imod Sydvest løftede det 6500 Fod høje Taarn sig højt op imod Himlen, men det havde allerede længe været Dæmring, og nu fulgte Natten; Lyset fortonede lidt efter lidt i blide dæmrende Nuancer; Himmelen blev hurtig besaaet med glimrende Stjerner, og Korset imod Syd viste Søfareren, hvor Sydpolen laa. Ved det klare Lys fra disse Stjerner, der godt vilde kunne erstatte mere civiliserede Kysters Fyrtaarne, foer Skibet let og kjækt hen over Bølgerne, uden at kaste Anker i nogen af Kystens let tilgjængelige Havbugter; ofte berørte Rœrne de sydlandske Bøges Grene, der hang langt ud over Bølgerne, ofte skræmmede Skruen ogsaa

ved Mundingen af smaa Floder med sit Bølgeslag Gjæs, Ænder, Snepper, Krikænder og hele den øvrige befjerede Dyreverden i Vejret. Snart fik man Øje paa nogle Ruiner og Levninger, som i den skjønne Nattebelysning antog et imponerende Udseende; det var de sørgelige Rester af en forladt Koloni, hvis Navn evig vil protestere mod disse Kysters Frugtbarhed og deres Skoves Rigdom paa Vildt. Duncan foer forbi Port-Famine.

I Aaret 1581 kom Spanieren Sarmiento tilligemed fire hundrede Flygtninge til dette Sted for at nedsætte sig der. Han grundlagde Byen Sanct Philip; en stor Del af Kolonisterne revnes snart bort af en yderst streng Kulde, men hvor Kulden havde hørt op, tog Hungeren fat, og i Aaret 1587 fandt Cavendish den sidste af de firehundrede Ulykkelige, som efter sex Aars Hensygnen paa Ruinerne af en sex hundredeaarig Stat døde den ynkeligste Hungersdød.

Forbi denne sørgelige, forladte Kyst sejlede Duncan nu; ved Daggry foer den igjennem snevre Passer imellem Bøge- og Birkeskove; derpaa passeredes Mundingen af Bugten Sanct Nicolas, som har faaet dette Navn af Bougainville; langt borte saae man store Skarer af Sæler og uhyre Hvaler, de sidste i fire Miles Afstand let kjendelige paa deres uhyre Vandstraaler.

Endelig sejlede Duncan omkring Cap Froward, som endnu var bedækket af den sidste Vinteris. Paa den anden Side af Strædet saaes det sex tusind Fod høje Sarmiento, en uhyre Samling af enkeltstaaende Klippetoppe med mellemliggende Striber af Skyer, saa at Himlen saae ud som et Archipel i Luften.

Ved Cap Froward ender egentlig Amerikas Fastland, thi Cap Horn er kun en ud i Havet løbende Klippe.

Paa dette Punkt snevrer Strædet sig ind imellem Halvøen Brunsvig og Trøstesløshedens Land, en lang Ø, der ligger midt imellem en utallig Mængde mindre, ligesom en paa en flad, stenet Kyst i Land drevet Hval. Hvor forskjellig er ikke denne udtungede, takkede Ende af Amerika fra Afrikas, Australiens eller Ostindiens frie, klare Spidser! Hvilken ubekjendt, mægtig Vandflod har slynget dette uhyre Forbjerg i en saa søndersplittet Skikkelse hen imellem de to Oceaner?

Til denne frugtbare Kyst slutter sig en Række øde, vildt udseende Klippestrækninger, der slynge sig labyrintagtig ud og ind i tusinde forskjellige Vindinger. Duncan fulgte uhindret alle de lunefulde Krumninger, kom, uden at mindske Fart et eneste Øjeblik, forbi nogle Faktorier, som Spanierne har anlagt paa disse forladte Kyster, og naaede endelig Cap Tamar. Her udvider Strædet sig, Yachten fik større Plads til at passere Narborough-Øernes stejle Kyster og holdt sig nu stadig tæt op til den sydlige Side af Strædet. Sex og tredive Timer efter Indsejlingen i det saae man endelig Cap Pilares's Klippetop rage i Vejret paa den yderste Spids af Trøstesløshedens Land. Et umaadeligt, aabent Hav laa funklende og blinkende udbredt for de Rejsendes Blik, og Jacob Paganel følte, idet han hilste det med en begejstret Haandbevægelse, samme Sindsbevægelse, som fordum Fernan Magelhaen selv, da det stille Oceans Søluft viftede Trinidad, paa hvilket Magelhaen befandt sig, imøde.

Femte Kapitel.

Den syv og tredivte Bredegrad.

Otte Dage efter Omsejlingen af Cap Pilares foer Duncan for fuld Damp ind i Talcahuanobugten, der er tolv Mile lang og ni bred. Vejret var ypperligt. Fra November indtil Marts er Himlen i dette Land fuldkommen skyfri, og der blæser en uforanderlig Sydvind langs disse af Andernes Bjergkjæde beskyttede Kyster. John Mangles var paa Lord Glenarvans Befaling løbet tæt ind til Chiloe-Archipelaget. Men hverken en løsrevet Bjælke eller et af Menneskehaand bearbejdet Brædt ledte Duncan paa de Skibbrudnes Spor; Skibet sejlede videre og ankrede op i Talcahuanos Havn to og fyrretyve Dage efter, at det havde forladt Clydes taagede Vande.

Glenarvan lod strax sin Baad sætte i Søen og gik i Land, ledsaget af Paganel. Den lærde Geograf vilde benytte Lejligheden til at bringe sit omhyggelig indstuderede Spansk i Anvendelse; men til hans store Forbauselse forstod man ikke et Ord af hvad han sagde.

— Det maa være min Accent, sagde han.

— Lad os gaa til Toldkammeret, svarede Glenarvan.

Her fik han ved Hjælp af nogle engelske Ord, som han ledsagede med talende mimiske Bevægelser, at vide, at den engelske Konsul boede i Concepcion, kun en Mil borte. Glenarvan fik let to hurtig løbende Heste, og kort efter red han tilligemed Paganel ind i denne store Stad, som skylder Pizarros tappre Kammerat, Valdivia, sin Existents.

Men hvor dybt var den ikke sunket nu! Hvad var der tilbage af dens tidligere Glands! Plyndret den ene

Gang efter den anden af de Indfødte, stukket i Brand i Aaret 1819, lagt øde, fuld af Ruiner, endnu sort af de ødelæggende Flammer, aldeles trængt tilbage af det opblomstrende Talcahuano, — saaledes var Concepcion nu. Den talte heller ikke mere end otte tusind Indbyggere. Ingen Handel, ingen Virksomhed, alt Forretningsliv var som uddøet og umuligt. Fra enhver Balcon hørtes Mandolinspil, og smægtende Sange lød igjennem Vindues-Jalousierne; den gamle Stad syntes nu udelukkende beboet af Kvinder og Børn.

Glenarvan viste ingen Lyst til at undersøge Aarsagerne til dette Forfald, men Jacob Paganel gjorde det i hans Sted. Han begav sig til J. R. Bentock, hendes britiske Majestæts Konsul.

Denne Mand modtog ham særdeles venlig, og da han var bleven bekjendt med Kaptajn Grants Historie, lovede han at anstille Efterforskninger langs hele Kystlandet.

Spørgsmaalet, om Tremasteren Britannia var strandet under den 37te Bredegrad ved Chilis eller Araucaniens Kyster besvaredes imidlertid benægtende. Om en Begivenhed af denne Art var der hverken naaet nogen Beretning til Konsulen eller til hans Kolleger af de andre Nationer.

Glenarvan tabte dog ikke Modet. Han begav sig atter til Talcahuano og sparede hverken Penge eller Anstrengelser samt sendte talrige Agenter ud langs Kysterne. Men forgjæves. Selv de nøjagtigste hos Kystboerne anstillede Undersøgelser gav intet Resultat. Man maatte antage, at der ikke var bleven noget Spor tilbage af Britannias Stranding.

Lorden satte da sine Ledsagere i Kundskab om de

af ham anstillede Skridts Resultatløshed. Mary Grant og hendes Broder kunde ikke lade være med at give deres Smerte Luft. Det var den sjette Dag efter Duncans Ankomst til Talcahuano, og Skibets Passagerer befandt sig samlede i Agterkahytten. Lady Helena trøstede, ikke med Ord — hvad skulde hun vel ogsaa kunne sige? — men ved Ømhed begge Kaptajnens Børn. Jacob Paganel havde atter taget Dokumentet i Haanden og betragtede det med saa stor Opmærksomhed, som om han vilde aflokke det nye Hemmeligheder. Han havde allerede en Time været fordybet i denne prøvende Betragtning, da Lord Glenarvan tiltalte ham med følgende Ord:

— Paganel! jeg henvender mig til Deres Skarpsindighed. Er vor Opfattelse af dette Dokument fejlagtig? Er Meningen af disse Ord ikke urokkelig og logisk saaledes, som jeg har forstaaet den?

Paganel svarede ikke; han tænkte efter.

— Tager vi maaske fejl med Hensyn til den formentlige Skueplads for Katastrofen? vedblev Glenarvan. Springer Navnet Patagonien ikke af sig selv i Øjnene?

Paganel tav endnu stadig.

— Endelig, sagde Glenarvan, giver Ordet Indianer ikke endnu en Grund derfor?

— Ubestridelig, bemærkede Mac Nabbs.

— Og er det fremdeles ikke klart, at de Skibbrudne, da de skrev disse Linier, var fattede paa at komme i Fangenskab hos Indianerne.

— Lad os engang dvæle lidt ved dette Punkt, kjære Lord, svarede nu endelig Paganel. Selv om jeg vilde erkjende alle Deres øvrige Slutninger for rigtige, saa synes den sidste mig ganske vist ikke fuldstændig begrundet.

— Hvad mener De? spurgte Lady Helena, medens Alles Blikke rettedes mod Geografen.

— Jeg mener, svarede Paganel med stærk Betoning af disse Ord, at Kaptajn Grant nu er fangen hos Indianerne, og jeg mener, at Dokumentet ikke paa nogen Maade lader dette i Tvivl.

— Forklar Dem nærmere, bad Miss Grant.

— Meget gjerne, kjære Mary; istedenfor paa Dokumentet at læse vil blive Fanger, læser vi er Fanger, saa er Sagen klaret.

— Men det er umuligt, svarede Glenarvan.

— Umuligt! Hvorfor? spurgte Paganel smilende.

— Fordi Flasken kun kan være bleven kastet ud i samme Øjeblik, Skibbrudet skete. Angivelserne af Længde- og Bredegraden passer kun paa det Sted, hvor det fandt Sted.

— Det ser jeg intet Bevis for, svarede Paganel med Liv, og jeg indser ingen Grund, hvorfor de Skibbrudne ikke, efter at de var bleven slæbte ind i det Indre af Landet af Indianerne, skulde have bestræbt sig for ved Hjælp af denne Flaske at give Meddelelse om det Sted, hvor de holdtes fangne.

— Ganske simpelt, kjære Paganel, fordi man for at kunne kaste en Flaske i Havet, maa befinde sig ved dette Hav.

— Eller i Mangel deraf, svarede Paganel, ved Floder, som flyder ud i det.

En Overraskelsens Pause fulgte paa dette uventede Svar, der iøvrig ikke kunde frakjendes en vis Rimelighed. Paganel kunde paa den Glands, der straalede ud af Alles Øjne, se, at man havde faaet nyt Haab ved hans Ord. Lady Helena brød først Tausheden.

— Hvilken Ide! sagde hun.

— Ja, og hvor den er glimrende, tilføjede Geografen naivt.

— Naa, hvad raader De saa til? . . . spurgte Glenarvan.

— Mit Raad gaar ud paa, at man skal følge den syvogtredivte Parallel fra det Punkt, hvor den berører den amerikanske Kyst indtil det Atlantiske Hav, uden at fjerne sig saa meget som blot en halv Grad fra den. Maaske finder vi paa denne Linie et eller andet Spor af de Skibbrudne.

— Meget svage Udsigter! svarede Majoren.

— Saa svage de end kan være, vedblev Paganel, saa bør vi ikke lade dem uforsøgte. Et Blik paa Kortet viser os, at det der ikke mangler paa Strømme og Floder, som kunde føre Flasken ud i Havet. Og dersom vore Venner virkelig et eller andet Sted smægter i Fangenskab og venter paa Befrielse af os, bør vi saa skuffe deres Haab? Jeg haaber da, De Alle er enige med mig i, at vi maa opbyde Alt for at frelse dem?

Disse med ædel Begejstring udtalte Ord forfejlede ikke deres Virkning. Alle stod rørte op og trykkede hans Haand.

— Ja! min Fader er der! udbrød Robert Grant, og hans Øjne saae ud, som om de vilde sluge Kortet.

— Hvor han end er, sagde Glenarvan, saa skal vi vide at finde ham, min kjære Dreng! Vi vil uforтøvet slaa ind paa den af Paganel proponerede Vej.

— Meget vel! sagde John Mangles, og denne lille Spadseretour tvers igjennem det amerikanske Fastland vil vel slet ingen Vanskeligheder have?

— Hverken Besværligheder eller Farer, forsikrede

Paganel. Mange have jo før os med Held gjort denne Udflugt. Iøvrig er Klimaet her, under samme Bredegrad som Spanien og Grækenland paa den anden Halvkugle, fortræffeligt.

— Mr. Paganel, spurgte nu Lady Helena, De tror altsaa, at hvis de Skibbrudne er faldet i Hænderne paa Indianerne, disse da har skaanet deres Liv?

— Om jeg tror det! Indianerne er paa ingen Maade Menneskeædere! En af mine Landsmænd, Guinnard, har været tre Aar i Fangenskab hos Pampas-Indianerne. Han maatte lide en Del Mishandling, men overstod det dog. Indianerne veed altfor godt, hvad for en nyttig Ting en Europæer er; de sørger for ham og passer paa ham som paa et kostbart Husdyr.

— Nu, saa er det jo ikke værd at tøve længere, sagde Glenarvan, vi maa ufortøvet rejse. Hvilken Vej skal vi slaa ind paa?

— En let og behagelig, svarede Paganel. Til at begynde med lidt Bjerge, saa et rart, mageligt Bjergaffald paa Østsiden af Anderne, og endelig en Slette med Eng- og Sandflader — en ren Have.

— Lad os se paa Kortet, sagde Majoren.

— Her, min kjære Mac Nabbs. Vi træffer Enden af den syvogtredivte Bredegrad paa Kysten af Chili imellem Bjerget Rumena og Carnero-Bugten. Vi gaar igjennem Passet Antuco til Araucaniens Hovedstad og saa, idet vi beholder Vulkanen paa den sydlige Side, over Cordillerne; over den jævnt faldende Bjergskraaning samt Neuquem og Colorado naaer vi Pampas, derpaa Floden Guamini og Sierra Tapalquen. Saa er vi allerede ved Buenos-Ayres's Grændser. Dem overskrider vi, bestiger Sierra Tandil og fortsætter vore

Undersøgelser, indtil vi kommer til Cap Medano paa den atlantiske Havbred. Altsaa, mine Venner, Vejen er lige for Næsen. Vi tilbagelægger den i mindre end tredive Dage, og naaer Østkysten endnu tidligere end Duncan, saafremt ikke ugunstig Vind helt standser dens Fart.

— Altsaa, sagde John Mangles, skal Duncan krydse imellem Cap Corrientes og Cap Sanct Anton?

— Rigtig!

— Og af hvilke Personer skal Toget bestaa, spurgte Glenarvan.

— Af meget Faa. Det drejer sig kun om at finde Kaptajn Grant, ikke om at føre Krig med Indianerne. Jeg tror, at Lord Glenarvan, vort naturlige Overhoved, Majoren, som sikkert ikke vil give Afkald paa sin Plads, Deres Tjener, Jacob Paganel . . .

— Og jeg! udbrød den unge Grant.

— Robert! Robert! bebrejdede Mary.

— Hvorfor ikke? svarede Paganel. Rejser uddanner Ungdommen. Altsaa vi Fire og tre Matroser fra Duncan . . .

— Hvorledes, sagde John Mangles, Deres Herlighed lader ikke mig komme i Betragtning?

— Min kjære John, svarede Glenarvan, hvad der er os dyrebarest her paa Jorden, det lader vi blive ombord. Under hvis Beskyttelse vil disse Passagerer bedre kunne staa end under deres elskværdige Kaptajn?

— Vi kan altsaa ikke ledsage Eder? sagde Lady Helena med et bedrøvet Blik.

— Kjære Helena, svarede Glenarvan, vor Rejse vil gaa ganske overordentlig hurtig for sig; det vil kun vare en kort Tid, inden vi gjense hinanden, og . . .

— Ja, Kjære, jeg forstaar Dig, svarede Lady Helena, gaa blot, og Lykke paa Rejsen!

— Man kan forresten slet ikke kalde det en Rejse, sagde Paganel.

— Hvad da? spurgte Lady Helena.

— En Udflugt, intet videre.

Hermed endte Samtalen. Forberedelserne begyndte endnu samme Dag. Man besluttede at holde Expeditionen hemmelig, for ikke at sætte Indianerne i Engstelse.

Den 14. Oktober blev fastsat til Afrejsen. Alle Matroserne vilde med, og Lord Glenarvan lod da Lodtrækning afgjøre Sagen, for ikke at saare nogen af de vakkre Folk. Den Næstkommanderende, Tom Austin, Wilson, en kraftig Fyr, og Mulrady, som kunde tage det op med den bedste Boxer i London, blev de Heldige.

Alt var parat den fastsatte Dag. John Mangles vilde sejle afsted samtidig med, at Lorden tiltraadte Expeditionen, for at komme forend sin Herre over til Østkysten. Til den bestemte Tid samledes Passagererne i Salonkahytten. Glenarvan, Paganel, Mac Nabbs, Robert Grant, Tom Austin, Wilson, Mulrady, Alle bevæbnede med Karabiner og Revolvere, gjorde sig nu færdige til at forlade Skibet. Førere og Muldyr ventede paa dem ved Strandbredden.

— Nu er det Tid, sagde endelig Lorden.

— Nu, saa far med Gud, svarede Lady Helena, idet hun bekjæmpede sin Bevægelse.

Lord Glenarvan trykkede hende til sit Hjerte. Derpaa gik man op paa Fordækket, og de Rejsende forlod Duncan. Da de stod paa Kaien, nærmede Yachten sig paa en halv Kabels Længde.

Lady Helena raabte endnu en sidste Gang: „Med Gud! mine Venner.

— Han vil nok skjænke os sin Bistand, svarede Paganel, og De kan stole paa, vi skal ikke lade os selv i Stikken.

— Fremad! raabte John Mangles til sin Maskinmester.

— Afsted! sagde Lord Glenarvan.

Og samtidig med, at de Rejsende red bort langs Strandbredden, stak Duncan for fuld Kraft i Søen.

Sjette Kapitel.

I Kordillerne.

De Indfødte, Lord Glenarvan tog med sig paa Rejsen, bestod foruden den egentlige Muldyrsdriver, der paa Chilesisk blev kaldt Catapaz, af to indfødte Bønder og en tolvaarig Dreng. Bønderne passede paa de Dyr, der bar Bagagen, og Drengen førte „Madrina"en, en lille Hest, behængt med Smaaklokker, der ledte de efterfølgende ti Muldyr.

Overgangen over Andeskjæden er ingen almindelig Rejse. Værtshuse findes der ikke paa denne Vej fra det ene Ocean til det andet. Man lever af tørret Kjød, Ris og det Vildt, som man kan skyde undervejs, og Drikkevarerne indskrænker sig til Vandet, som man træffer paa, og til hvilket man tilsætter nogle Draaber Rom, hvoraf hver Rejsende bærer en Portion hos sig i et

Slags Oxehorn, der kaldes „Chiffle“. Dog maa man tage sig i Agt for at nyde altfor stort et Kvantum af alkoholholdige Drikke i disse Egne, hvor Menneskets Nervesystem er ganske særlig irritabelt. Hvad man bruger som Seng, reducerer sig til den her almindelige Saddel, der kaldes „Recado“ og bliver lavet af halvgarvede, paa den ene Side uldne Lammeskind. I disse varme Sadler sover man godt og trodser heldig de fugtige Nætter.

Hele Rejseselskabet havde anlagt chilesisk Dragt. Paganel og Robert glædede sig ligefrem som Børn, da de kastede den nationale Puncho, et uldent Tæppe med et Hul i Midten, over Hovedet og stak Benene i Støvler, der var lavede af en ung Hests Bagfødder. Navnlig tog Paganel sig glimrende ud i denne Dragt, da han var kommen op paa sit prægtig pyntede Muldyr. At han ikke havde glemt sin uundgaaelige Kikkert, er en Selvfølge.

Det var prægtig Vejr, da man begav sig paa Vej og fulgte Talcahuanobugtens Bredder. Den første Dag gik det gjennem udtørrede Sumpe, og hele Selskabet var meget taust. Afskeden havde aabenbart gjort et dybt Indtryk paa dem, og man kunde endnu se Røgen fra Duncan i Horisonten.

Muldyrsdriverne plejer at begive sig paa Vej Klokken otte om Morgenen efter Frokost og saa fortsætte Rejsen i et Træk, til man gjør Holdt om Eftermiddagen Klokken fire. Glenarvan lod det blive ved denne Skik, og den første Dag om Aftenen naaede man da til Araruko, Hovedstaden i Araukanien.

Den følgende Morgen Klokken otte fortsatte man Vejen i lige Retning mod Øst. I Begyndelsen var Landet frugtbart og fuldt af Vinbjerge. Men efterhaanden

blev det mere øde, og man saae kun hist og her nogle indfødte Hestetæmmeres Hytter. Det blev derfor en temmelig trist Dagsrejse, men desto sødere var Hvilen om Eftermiddagen paa aaben Mark under et tæt Buskads af kæmpemæssige Myrter. Da Vejret stadig vedblev at være gunstigt, og da alle de Rejsende befandt sig udmærket vel, ansaa man det for rigtigst at benytte de gunstige Omstændigheder og se at komme saa hurtig afsted som muligt. Lord Glenarvan betragtede det som givet, at Kaptain Grant var bleven slæbt som Fange over Andeskjæden, og Efterforskningerne kunde derfor først begynde paa Pampassletterne paa den anden Side.

Hidtil havde Rejsen igjennem Chili ikke frembudt særlig Vanskelighed, men naar man skulde over Bjergene, kom der naturligvis Hindringer og Farer af forskjellig Slags.

Først gjaldt det at bestemme, hvilket Pas man vilde gaa igjennem. Paganel, hvis geografiske Kundskaber stadig var ved Haanden, foreslog Antuco-Passet, der kun var en halv Grad fjernet fra den Linie, man skulde holde sig til.

— Kjender De dette Pas? spurgte Glenarvan Føreren.

— Ja, Mylord, men det er yderst vanskeligt at passere, og det er kun de indfødte Hyrder, der benytter sig af det.

— Hvor de kan komme frem, kan vi ogsaa, svarede Glenarvan. Det ligger bedst for os, og vi benytter det derfor.

Man brød op og kom ind i Lejasdalen mellem to store Kalkstensmasser. Vejen førte op ad en næsten umærkelig Skrænt. Henimod Klokken elleve maatte man

gaa omkring en lille Sø, ovenfor hvilken der udbredte sig vidtstrakte „Slanas", græsbevoxede Højsletter, hvor de Indfødtes Hjorder græssede. Klokken et saae man Fortet Ballenare paa en spids Klippe, som det kronede med sine forfaldne Volde. Man drog forbi det. Skrænterne blev nu allerede stejlere og fulde af Stene, der rullede under Muldyrenes Hove. Hvert Øjeblik kom man forbi forfærdelige Afgrunde. Muldyrene gik forsigtig fremad og stak Næsen i Jorden, næsten som for at lugte Vejen. Man gik En efter En. Ofte ved en pludselig Krumning blev det ledende Dyr usynligt, og den lille Karavane havde kun Bjældeklangen at holde sig til. Efterhaanden begyndte man at spore Vulkanen Antucos Nærhed paa nogle Lavastriber af Rustfarve, fra hvilke der stak gule Krystaller frem i Form af Naale. De over hinanden optaarnede Klipper trodsede alle Ligevægtens Love og syntes hvert Øjeblik at maatte falde ned.

Her var det ikke godt at finde Vej, og Føreren standsede da ogsaa ofte, undersøgte meget omhyggelig Klippernes Form og ledte efter Spor af Indianere. Til Slutning syntes han ikke at kunne komme videre. Man befandt sig nede i en smal Dal, hvis Udgang var lukket af en Klippevæg, der stod stejlt i Vejret. Han steg af Muldyret, korsede Armene og ventede.

— Er vi gaaet vild? spurgte Lorden.

— Nej, Mylord, Vejen er den rigtige; jeg ser det tydeligt af Resterne af det Baal derhenne, men der maa nylig have fundet en Jordrystelse Sted, som har gjort det umulig at passere denne Vej.

— For Muldyr, bemærkede Majoren, men ikke for Mennesker.

Føreren gjorde imidlertid vedblivende Vanskeligheder

og vilde ikke gaa videre. Al Overtalelse og alle Underhandlinger med ham viste sig at være forgjæves.

— Naa, saa bryder vi os Pokker om Fyren, sagde Paganel. Paa den anden Side af denne Klippevæg kommer vi atter ind paa Antucostien, og saa paatager jeg mig at føre os ned af Bjerget ligesaa godt som den bedste Fører i Kordillerne.

Glenarvan gjorde altsaa Regningen op med Føreren og lod ham med samt hans Dyr og Bønderne gaa deres Vej. Vaabnene, Instrumenterne og Resten af Levnetsmidlerne blev fordelt imellem de syv Rejsekammerater. Man var enig om strax at fortsætte Bestigelsen og i Nødstilfælde tage en Del af Natten med til Hjælp. Over Skrænten tilvenstre slyngede der sig en stejl Sti, som Dyrene ikke havde kunnet klattre op af. Der var naturligvis store Vanskeligheder at overvinde, men efter to Timers Besværligheder og Omveje befandt Glenarvan og hans Rejsefæller sig dog atter paa Antucovejen.

Man var i den egentlige saakaldte Andesegn, ikke langt fra Kordillernes øverste Kam. Men af banede Veje og bestemte Stier saae man intet Spor. Ved den sidste Jordrystelse var der bleven vendt op og ned paa Alting i denne Egn. Paganel blev noget bestyrtet ved at se dette, men heldigvis var Vejret roligt, Himlen ren og Aarstiden gunstig.

Hele Natten igjennem vedblev man at stige opad. Man klattrede paa Hænder og Fødder over næsten utilgjængelige Højplateauer, sprang over store, dybe Kløfter og benyttede hinandens Skuldre som Trappetrin. Mulradys Styrke og Wilsons Behændighed fik mangfoldige Gange Lejlighed til at vise sig; uden dem vilde den lille Skare ofte ikke have kunnet komme et Skridt videre.

Efter utallige Gjenvordigheder var man endelig kommen op i Gletscherregionen. Men det havde taget overordentlig paa Kræfterne, og den unge Robert var det nu umuligt at gaa videre. Paganel vilde imidlertid ikke give tabt, og Mulrady tilbød da at bære Drengen. Man steg videre i østlig Retning, og det varede endnu to forfærdelige Timer. Man søgte stadig at naa Bjergets yderste Højder. Luften blev for hvert Øjeblik kjendelig tyndere og foraarsagede den smertelige Klemmen, som kaldes „Puna". Blodet trængte frem gjennem Læber og Tandkjød. For at holde Blodomløbet vedlige, maatte man trække Vejret langt hyppigere end under normale Forhold, og dette udmattede i ligesaa høj Grad, som Solstraalernes Tilbagekastning fra den hvide Sneflade trættede Øjet. Til Trods for de modige Mænds usædvanlige Villiestyrke, blev dog tilsidst endogsaa den Stærkeste svag, og Svimmelheden gjorde det ikke blot af med de fysiske, men ogsaa med de moralske Kræfter. Den Ene efter den Anden faldt om og kunde kun med den største Anstrengelse slæbe sig videre paa Knæerne.

Udmattelsen truede allerede med at gjøre en Ende paa den altfor længe fortsatte Bestigning, og Glenarvan kastede med Gysen et Blik udover det umaadelige Snedække med dets Alt gjennemisnende Kulde.

Da stod Majoren pludselig stille og sagde rolig: „En Hytte."

Enhver Anden end Mac Nabbs vilde kunne være gaaet forbi, ja endogsaa klattret over denne Hytte uden at ane, hvad det var. Den aftegnede sig kun som en ringe Hævning af Snedækket imod de den omgivende Klipper. Den maatte først fejes ren. Efter en halv

Times Forløb havde Wilson og Murady gjort Indgangen til den fri, og den lille Trop trængte ivrig derind.

Denne Hytte var af de Indfødte bleven opført i Kvadratform, otte og fyrretyve Fod i Omkreds, paa en mægtig Basaltblok; det anvendte Materiale var brændte Mursten. En Sten-Trappe førte op til Indgangen, den eneste Aabning paa den, og hvor snever denne end var, trængte der dog om Vinteren baade Sne, Hagel og Vind derind.

Ti Personer kunde let rummes derinde, og selv om Væggene i Regntiden ikke vare ganske vandtætte, kunde de dog nok saa temmelig værne imod den stærke ti Graders Kulde, som Thermometret angav. Iøvrig forefandtes der et Arnested med en af slet sammenføjede Sten ophygget Skorsten, saa at man strax havde Mulighed for at holde Kulden ude ved at antænde en Ild.

— „Det er jo et Natteleje, sagde Glenarvan, som kan passere, selv om det ikke byder os synderlig Bekvemmeligheder. Forsynet har ført os herhen, og vi maa være det taknemmelige derfor.

— Ej, ej! svarede Paganel, det er jo et fuldstændigt Palads. Her kan vi have det ypperlig.

— Naar vi bare kunde faa tændt en dygtig Ild, sagde Tom Austin; jeg for min Part vilde i dette Øjeblik sætte mere Pris paa et Risbundt end paa et Stykke Dyrevildt.

— Nu, Tom, svarede Paganel, saa kan vi jo gjøre os Umage for at finde noget Brændselsmateriale.

— Brændselsmateriale paa Toppen af Kordillerne! sagde Mulrady hovedrystende.

— Siden man har bygget en Kamin her i Hytten,

saa er det ogsaa sandsynligt, at man vil kunne finde Noget at brænde i denne Kamin.

— Min Ven Nabbs har Ret, sagde Glenarvan, gjør kun Alt istand til Aftensmaden; jeg vil gjøre Tjeneste som Brændehugger.

— Wilson og jeg skal ledsage Dem, svarede Paganel.

— Kan De ikke bruge mig? sagde Robert og rejste sig.

— Hvil Du Dig ud, min kjære Dreng, svarede Glenarvan. Man kan ikke være Mand i din Alder.

Glenarvan, Paganel og Wilson forlod nu Hytten. Klokken var sex om Aftenen. Uagtet det var blikstille, var det overordentlig koldt. Den blaa Himmel var allerede i Færd med at formørkes, og Solen kastede sine sidste Straaler paa Højslettens Klippespidser. Paganel anstillede Jagttagelser med Barometret og fandt, at man nu havde naaet en Højde over Havet af elleve tusind og syv hundrede Fod. Denne Del af Kordillerne var altsaa ni hundrede og ti Meter lavere liggende end Montblancs Top. Dersom disse Bjerge havde frembudt de samme Vanskeligheder som Schweitzer-Kjæmpen, eller dersom det blot havde stormet, vilde ingen af de Rejsende have formaaet at overskride Bjergkjæden.

Da Glenarvan og Paganel havde naaet Toppen af en Porfyr-Høj, saae de sig omkring til alle Sider af Horisonten. De befandt sig paa en af Kordillernes snedækkede Toppe, som beherskede et Fladerum af fyrretyve Kvadratmile. I lang Afstand saae man Striber af mægtige Rullesten og spredte Klippeblokke, som af Gletscherne var slyngede sammen i uhyre Dynger. Colorado-Dalen laa som Følge af den nedgaaende Sol netop nu i mere og mere tiltagende Skygge, de fremtrædende,

endnu belyste Punkter og Spidser traadte lidt efter lidt tilbage i Mørket, og tilsidst forsvandt hele det østlige Affald af Anderne for Blikket. Den vestlige Del af Bjergkjæden laa derimod endnu i saa klart Lys, at det næsten blændede Øjet, naar man vendte dette henimod de straalende, skinnende Gletschere og Klipper. Imod Syd mødte Blikket et pragtfuldt Syn, der efterhaanden som Natten kom, tog til i glimrende, storartet Naturskjønhed. Naar man saae ned i den vilde Torbidodal, opdagede man nemlig Antuco, hvis Krater aabnede sig i en Afstand af kun to Mil. Vulkanen brølte som et Uhyre og udspyede glødende Røg, blandet med Strømme af sodede Flammer; en uafbrudt Hagel af glødende Sten, Skyer af rødlig Damp, Raketter af Lava dannede tilsammen fantastisk formede Billeder i Luften. Medens Solen dalede ned mod Horisonten, voxede det uhyre Lys fra det ildspyende Bjerg, og indhyllede Omgivelserne i et klart, blændende og dog usikkert Gjenskin.

Paganel og Glenarvan kunde næsten ikke rive sig løs fra det pragtfulde Panorama, men Wilson mindede dem om Maalet for deres Vandring. Der fandtes vel intet Spor af Træ; men til al Lykke var Klipperne beklædte med tørre Slyngplanter, og Rødderne af en Plante, der benævnes „Llaretta", kunde ogsaa yde et brændbart Stof. Man bragte et passende Forraad af det kostbare Materiale hen til Hytten og antændte derpaa en Ild, som imidlertid var meget svær at holde vedlige, fordi, som Majoren i det Mingste sagde, den tynde Luft indeholdt en altfor ringe Mængde Kulstof.

— Derimod behøver Vandet, vedblev han, heller ikke nær hundrede Grader til at komme i Kog, og Kaffen vil blive hurtigere færdig.

Rigtig, Thermometret viste kun*) syv og firsindstyve Grader, da Vandet var kommet i Kog. Enhver af de Rejsende nød med Velbehag den hede Kaffe. Men det tørrede Kjød vilde Paganel ikke have Noget at gjøre med, han udtalte Ønsket om at faa en ordentlig Steg. Majoren bebrejdede ham vel hans Uvøjsomhed, men erklærede sig dog villig til, uagtet den strenge Kulde, at gaa ud og jage Et eller Andet.

Hans Kammerater havde endnu ikke faaet Tid til at takke ham, da man pludselig hørte en dump, fjern Larm: det lød som de forvirrede Lyd af en sig med rivende Hurtighed nærmende Hjord. Maaske vilde Forsynet nu ovenikjøbet selv bringe dem Noget til deres Aftensmaaltid? mente Geografen. Men Glenarvan bemærkede, at Kordillernes Firfødtede aldrig naaede op til en saa høj Zone.

— Men hvorfra hidrører da denne Larm? spurgte Tom Austin. Kan De høre, hvor den kommer nærmere!

— En Lavine? sagde Mulrady.

— Umuligt! det maa være levende Væsener, svarede Paganel.

— Lad os med egne Øjne overbevise os om, hvad det er, sagde Glenarvan.

— Ja, og med Karabinen i Haanden, svarede Majoren.

Alle ilede nu ud af Hytten. Det var Nat, mørkt, men stjerneklart. I Nord og Øst forsvandt Bjergtoppene i Mørket, og man øjnede kun de fantastiske Omrids af nogle isolerede Klippespidser. Nu hørtes Hylet — Hyl

*) Vandets Kogepunkt synker een Grad for hver tre hundrede og fireogtyve Meter man stiger til Vejrs.

af opskræmmede Dyr — igjen. Det kom fra den mørke Side af Kordillerne. Hvad var det? Pludselig kom en rasende, bølgende Lavine, en Lavine af levende, af Skræk vanvittige Skabninger. Hele Højsletten syntes i Bevægelse. Af disse Dyr kom der Hundreder, Tusinder maaske, som, trods den tynde Luft, foraarsagede en bedøvende Larm. Var det Pampasslettens Daavildt eller kun en Hjord Lamaer og Vigognaer? Glenarvan, Mac Nabbs, Robert, Austin og begge Matroserne havde neppe Tid til at kaste sig plat ned paa Jorden, medens denne levende Hvirvel tumlede forbi nogle faa Fod over Hovedet paa dem. Paganel, der blev staaende for at se bedre, hvad det var, blev i et Nu kastet til Jorden.

I samme Øjeblik hørte man et Skud. Det var Majoren, der affyrede sin Bøsse paa Lykke og Fromme efter den rasende, med fordobblet Rædselsskrig fremstormende Masse.

— Ah! Nu har jeg dem, sagde en Stemme — det var Paganels.

— Hvad har De? spurgte Glenarvan.

— Mine Briller!

— De er dog vel ikke saaret? . . .

— Nej, en Smule overtraadt. Men af hvem?

— Af den der, svarede Majoren, idet han kom slæbende med det Dyr, han havde nedlagt.

Man skyndte sig tilbage til Hytten, for ved Ildens Skin at undersøge Mac Nabbs Bytte.

Det var et smukt Dyr, for en Del lignende en lille Kamel uden Pukkel, med et fint Hoved, flad Krop, lange, slanke Ben og fine Haar af en Farve som Café au lait. Da Paganel saae det, udbrød han:

— En Guanaco!

— Hvad er en Guanaco for et Dyr? spurgte Glenarvan.

— Et spiseligt Dyr, svarede Paganel.

— Smager det godt?

— Brillant. En Ret som Gudernes i Olympen. Jeg vidste jo nok, at vi vilde faa en Steg til vor Aftensmad! Hvem vil flaa Dyret?

— Jeg, sagde Wilson.

— Godt, jeg paatager mig at stege det, svarede Paganel.

— Er De ogsaa Kok, Hr. Paganel? spurgte Robert.

— Ja, min kjære Dreng, i enhver Franskmand stikker der en Kok!

Fem Minutter efter lagde Paganel store Skiver af Vildtet paa de glødende Claretta-Rødder. Ti Minutter senere serverede han sine Kammerater dette meget appetitlige Kjød under Navn af „Guanaco-Morbrad".

— Det er jo afskyeligt! sagde En.

— Uspiseligt! svarede en Anden.

Den stakkels Lærde maatte indrømme, at denne Ret selv for Udhungrede virkelig var uspiselig. Man begyndte at sige Vittigheder over hans saakaldte olympiske Ret, og han fandt sig godmodig deri, medens han spekulerede over, hvad Grunden kunde være til, at dette ellers meget vel renomerede Kjød var bleven saa afskyeligt. Tilsidst udbrød han:

— Nu veed jeg det!

— Er Kjødet maaske noget raadent? spurgte Mac Nabbs rolig.

— Nej, men det var i altfor stærk Bevægelse! Hvor kunde jeg dog glemme det!

— Hvad mener De dermed, Hr. Paganel? spurgte Tom Austin.

— Jeg mener, at Guanacoen skulde være dræbt i rolig Tilstand; et altfor hidset Vildt er uspiseligt. Deraf kan jeg slutte, at Hjorden allerede maa have løbet langt.

— Er De sikker derpaa, sagde Glenarvan.

— Fuldkommen.

— Men hvilken Naturbegivenhed har været i Stand til at sætte disse Dyr i en saadan Skræk paa en Tid, da de ellers plejer at sove rolig.

— Herpaa, kjære Glenarvan, sagde Paganel, kan jeg ikke svare. Lad os nu hellere gaa til Hvile, uden at forske videre. Jeg for min Part er dødstræt. Er De ikke af min Mening, Major?

— Jo, lad os komme til Ro.

Enhver indhyllede sig da i sin Puncho, man lagde Brænde til Ilden for hele Natten, og snart hørte man en forfærdelig Snorken i alle mulige Tonarter; den lærde Geografs Bas støttede Stemmernes Harmoni.

Kun Glenarvan kunde ikke sove. Uvilkaarlig plagedes han uophørlig af Tanken om den flygtende Hjord og Grunden til dens Rædsel. Det kunde ikke være en Forfølgelse af Rovdyr. I denne Højde gives der ingen saadanne, og langt mindre Jægere. Hvorfra hidrørte da denne Rædsel hos Dyrene? Han anede en nærforestaaende Fare.

Dog beroligedes han tilsidst og faldt halvt i Søvn, medens Haabet efterhaanden vandt Overhaand over hans Bekymringer. Han var i Tankerne allerede den næste Dag nede paa Andernes Slette. Da først skulde hans Efterforskninger rigtig begynde, og maaske var Maalet nærmere, end man trode. Han tænkte paa Kaptajn

Grants og de to Matrosers Befrielse af deres haarde Slaveri. Disse Tanker fløj ham igjennem Hovedet, men saa vendte hans slemme Anelser kun forstærkede tilbage.

Engang trode han i det Fjerne at høre en dump, truende Larm, ligesom en rullende Torden, der ikke kom fra oven. Det kunde kun hidrøre fra et Uvejr, der brød los nogle Tusinde Fod lavere nede i Bjergene. Glenarvan gik ud for at komme paa det Rene med, hvad det var.

Maanen var just ifærd med at staa op. Luften var klar og rolig; ikke en Sky at øjne, hverken paa Himlen eller nede i Dalen. Hist og her et svagt Gjenskin af Flammerne fra Antuco. Intet Uvejr, intet Lyn; Himlen var overstrøet med talløse blinkende Stjerner. Og dog vedblev Larmen; den syntes at komme nærmere og nærmere tvers over Andeskjæden. Glenarvan gik ind i Hytten igjen med uformindsket Uro; han spurgte stadig sig selv om Sammenhængen imellem Larmen og Guanacoernes rædselsslagne Flugt. Klokken var to om Morgenen. Trods sin Uro, vilde han ikke vække sine Kammerater, som efter Dagens haarde Anstrengelser var faldne i en dyb, fast Søvn; tilsidst sik Trætheden og Søvnen ogsaa Bugt med ham.

Men pludselig foer han i Vejret, skræmmet op af en forfærdelig Larm. Det var en bedøvende Buldren, nærmest som af utallige, henover en Stenbro rullende Munitionskarrer. Pludselig følte han Jorden vakle under sig. Han saae Hytten ryste og give efter i sine Sammenføjninger.

— Staa op! raabte han til sine Kammerater.

Disse blev i samme Øjeblik, de slog Øjnene op,

slyngede sammen mod hverandre med uimodstaaelig Magt og kastede hovedkuld ned paa en stejl Skraaning.

Dagen gryede i dette Øjeblik; det var et forfærdeligt Skuespil. Bjergene forandrede pludselig Skikkelse; Keglerne blev stumpe, og de vaklende Spidser forsvandt som under en Faldlør.

— Et Jordskjælv! skreg Paganel.

Han tog ikke fejl. Disse Naturfænomener er ikke sjeldne paa Chilis bjergfulde Kyst, navnlig i denne Egn, hvor i Løbet af de sidste fyrretyve Aar Copiapo er bleven ødelagt to Gange og Sanct Jago fire Gange. Den underjordiske Ild hører her aldrig op at arbejde, og Vulkanerne har ikke Aabninger nok til at tage Magten fuldstændig fra den. Derfor disse uophørlige, forfærdelige Rystelser.

Imidlertid foer den Højslette, paa hvilken de syv Mænd, bedøvede af Skræk, klamrede sig fast til nogle Slyngplanter, ned hurtigere end det hurtigste Iltog. Det var umuligt at skrige eller blot gjøre en Bevægelse for at holde sig fast eller flygte. Den underjordiske Buldren, Larmen af Lavinerne, Nedstyrtningen af de mægtige Granit- og Basaltmasser, de tykke Støvhvirvler — alt dette umuliggjorde ethvert Ord, enhver Samtale, enhver Bevægelse for at gjøre sig forstaaelige for hverandre. Snart foer Blokken afsted uden Forhindringer, snart tørnede den imod, saa at uhyre Stykker af den styrtede dundrende og bragende ned i de gabende Afgrunde. Man tænke sig den rasende Fart, denne uhyre Masse med en Vægt af flere Milliarder Tons med stedse voxende Hastighed maatte naa, navnlig da den styrtede ned under en Vinkel af halvtredsindstyve Grader.

Hvor længe Nedfarten varede, kunde Ingen af dem

have nogen Forestilling om. I hvilken Afgrund den vilde ende, var umuligt at forudse. Man vidste ikke, om Alle endnu var i Live eller maaske En laa i en, en Anden i en anden Afgrund. Aandeløse af den rivende Hurtighed og gjennemisnede af Kulden, kunde de i de tætte Snehvirvler ikke se en Haand for sig, men klamrede sig, næsten livløse, instinktmæssig fast til Klipperne.

Med Et blev de med utrolig Kraft revne løs fra de Planter, de holdt sig fast ved, og slyngedes rullende ned over de sidste Affatser af Bjerget.

Nogle Minutter laa de ubevægelige. Endelig rejste En af dem sig i Vejret, skjøndt endnu halvt i Vildelse; det var Majoren. Han tørrede Støvet af Øjnene og saae sig omkring. Hans Kammerater laa ligesom affkudte Flintekugler imellem hinanden rundt omkring ham.

Majoren talte dem. Der manglede Een. Det var Robert Grant.

Jordskjælvet var forbi, og Grunden fast under vore Rejsende; de underjordiske Kræfter krævede vel nu andensteds i Anderne Offre for deres Raseri; thi Bjergkjæden er stadig i Bevægelse et eller andet Sted. Denne Gang havde Jordrystelsen været usædvanlig stærk. Bjergene havde fuldstændig skiftet Form; imod den blaa Himmel aftegnede sig et helt nyt Panorama af Bjergtoppe, Bjergkamme og Spidser.

Solen steg i al sin Pragt op af det ene Ocean, og dens Straaler skinnede allerede glimtende paa det andets Bølger. Klokken var otte om Morgenen.

Lord Glenarvan og hans Rejsefæller kom lidt efter lidt til sig selv igjen ved Majorens Pleje; den skrækkelige Bedøvelse havde iøvrig ikke staaet i Forbindelse med

betydelige Læsioner. Den hurtige Befordring, Naturen havde givet dem ned ad Kordillerne, kunde de egentlig være ret tilfredse med, naar blot ikke Robert Grant havde manglet.

Alle holdt af den kjække Dreng, især Paganel, og ogsaa Majoren til Trods for hans kolde Temperament. Fremfor Alle dog Glenarvan. Denne sidste kom i den største Fortvivlelse, da han opdagede Drengens Forsvinden.

— Mine Venner! udbrød han med neppe tilbagetrængte Taarer, vi maa søge efter ham, vi maa finde ham! Enhver Dal, ethvert Klippesvælg, enhver Afgrund maa vi gjennemlede! Jeg vil lade mig binde et Reb om Livet og lade mig fire ned overalt! Himlen give i sin Naade, at Robert maa være i Live! Hvorledes skulde vi kunne træde hans Fader for Øje uden ham? Skulde Faderens Frelse kjøbes med Sønnens Liv?

Hans Ledsagere hørte i Taushed paa ham.

— Nu, vedblev Glenarvan, De har hørt mig og tier? Har De intet Haab mere?

Efter en kort Tids Forløb sagde Mac Nabbs endelig:

— Hvem af Eder, mine Venner, erindrer, i hvilket Øjeblik Robert Grant forsvandt?

Der fulgte intet Svar paa dette Spørgsmaal.

— Kan De i det Mindste ikke sige mig, paa hvilken Side af Blokken Drengen befandt sig?

— I Nærheden af mig, svarede Wilson.

— Hvornaar har Du set ham i din Nærhed? Tænk Dig om. Tal!

— Alt, hvad jeg kan mindes, er Følgende, svarede Wilson. Robert Grant laa endnu to Minutter før det sidste Stød fastklamret til en Slyngplante ved min Side.

— To Minutter i Forvejen! Tænk nøje efter, Wilson; Minutterne har sikkert forekommet Dig meget lange. Tager Du ikke fejl?

— Jeg tror ikke — nej — det var ikke mere end to Minutter forinden.

— Godt, sagde Mac Nabbs. Og var Robert til højre eller venstre Side?

— Paa venstre Side af mig. Jeg erindrer, at hans Puncho slog mig i Ansigtet.

— Altsaa kunde Robert kun forsvinde der, sagde Majoren, idet han pegede tilhøjre ind over Bjerget. Jeg tilføjer, at naar man tager den Tid, der er gaaet siden hans Forsvinden, med i Betragtning, maa Drengen være falden paa den Del af Bjerget, der ligger mellem Foden og 2000 Fods Højde. Der maa man søge ham, og der vil vi ogsaa finde ham igjen.

De sex Mænd begyndte da deres Efterforskninger. De gjennemsøgte de mindste Spalter, de trængte med Livsfare ned i dybe Afgrunde og kom tilbage med sønderrevne Klæder og blodige Hænder og Fødder. Men Alt var forgjæves. Hele Natten blev der søgt, uden at man opdagede det Mindste. Drengen maatte ikke alene have fundet sin Død, men ogsaa sin Grav mellem Klippeblokkene.

Dagen brød frem, men Glenarvan vilde endnu stadig ikke høre op med at søge. Han fik sine Ledsagere til at indrømme ham den ene Time efter den anden til fortsatte Efterforskninger, og saaledes gik det lige til henimod Middagstid. Da erklærede Mac Nabbs i Alles Navn, at man ikke turde tøve længer; der maatte nu tages en hurtig Beslutning.

Glenarvan hævede Blikket op mod Himlen, som for

at anraabe om dens Hjælp. Et mørkt Punkt deroppe fængslede pludselig hans Opmærksomhed, og han løftede Haanden og pegede ufravendt paa det.

— Der, der! Se blot!

Alles Blik fæstede sig i den angivne Retning. Det sorte Punkt blev kjendelig større.

— En Condor, sagde Paganel.

— Ja, en Condor, svarede Glenarvan; tys, se den daler nedefter!

Paganel havde ikke taget fejl; hvert Øjeblik blev Condoren kjendeligere. Denne pragtfulde Fugl naaer i disse Egne en overordentlig Størrelse og en forbausende Styrke; den formaar at styrte Oxer i Afgrundene og løfte Lam, Kalve og Geder højt op i Luften.

Havde denne Condor maaske opdaget Roberts Lig? Den kom nærmere. Majoren og Wilson samlede efter deres Gevær, aabenbart grebne af den samme Tanke. Glenarvan gav den Ord.

— Hvis Robert endnu er ilive! raabte han i en Tone, der rystede af Angst . . . denne Fugl . . . Fyr, mine Venner, fyr!

Men det var allerede for sent. Condoren var smuttet bag en fremspringende Klippepynt. Efter et Sekunds Forløb kom Kæmpefuglen atter tilsyne og fløj i Vejret med en tung Byrde. Et Skrig af Forfærdelse lød fra Alle. Man saae i Dyrets Kløer Robert Grants afsjælede Legeme rystes frem og tilbage. Fuglen havde grebet ham i Klæderne og vuggede sig oppe i Luften, mindst hundrede og halvtredsindstyve Fod over de Rejsende.

— Hellere maa Roberts Lig blive knust mod Klipperne!

udbrød Glenarvan, greb Wilsons Karabin og forsøgte at lægge an paa Condoren. Men hans Arm rystede, og det flimrede for hans Øjne.

— Lad mig skyde! sagde Majoren.

Og med roligt Blik og sikker Haand sigtede han paa Fuglen, der nu allerede svævede tre hundrede Fod oppe over dem.

Men han havde endnu ikke trykket af, da der pludselig nede i Dalen faldt et Skud. Truffen i Hovedet dalede Condoren, hvis udbredte Vinger tjente som Faldskjærm, langsomt nedefter. Den slap dog ikke sit Bytte, men beholdt det stadig i Kloerne, medens den nærmede sig Jorden.

— Herhen, herhen! raabte Glenarvan. Og uden at spørge, hvorfra det frelsende Skud kom, styrtede han henimod Condoren. Hans Rejsefæller ilede efter ham.

Da de kom til det Sted, hvor Fuglen var falden ned, var den allerede død, og Roberts Legeme var bedækket af de store Vinger. Glenarvan kastede sig ned over Drengens Lig, viklede ham ud af Fuglens Kloer, lagde ham paa Græsset og lyttede, med Øret til hans Bryst, spændt efter et Livstegn.

Et almindeligt Jubelskrig hilste kort efter hans Udbrud:

— Han lever endnu, han lever endnu!

I et Nu var Robert afklædt og hans Ansigt overstænket med koldt Vand; han bevægede sig, slog Øjnene op og saae omkring sig. Hans første Ord var:

— Ak, Dem, Mylord . . . min Fader!

Glenarvan var ikke i Stand til at svare; Bevægelsen kvalte hvert Ord, han vilde sige, og han kastede sig paa

Knæ og græd ved Siden af dette Barn, der var bleven frelst paa en saa vidunderlig Maade.

Syvende Kapitel.

Læreren i Spansk.

Efter den uhyre Fare, som Robert lykkelig var undsluppen, truedes han af en, der næppe var mindre, den nemlig at blive kvalt af Kjærtegn. Omendskjøndt han endnu var meget svag, kunde dog ingen af de gode Folk lade være med at trykke ham til deres Hjerte.

Man saae sig dernæst om efter Redningsmanden. Omtrent halvtredsindstyve Skridt fra Floden stod et meget stort Menneske ubevægelig paa et af Bjergskrentens første Trin. Han havde ved sin Side en lang Bosse. Denne saa pludselig opdukkede Mand var bredskuldret og havde langt, med Læderremme tilbagebundet Haar. Hau var over sex Fod høj, og hans Dragt lignede Patagoniernes fra Grændsen. Han bar en prægtig Kappe, der var prydet med røde, af Guanacoens Hals og Ben forfærdigede Arabesker, og som havde den silkeagtige Uld vendt udefter. Under denne Kappe havde han en af Ræveskind forarbejdet, snevert til Kroppen sluttende Trøje, der fortil endte i en Spids. Ved Bæltet hang en lille Pung, i hvilken gjemtes de Farver, hvormed han malede sit Ansigt, der var rødt mellem Øjnene og Munden, hvidt paa Panden og ellers broncefarvet. Hans Fodbeklædning bestod af et Stykke Oxeskind, der

var befæstet omkring Anklerne med regelmæssig korslagte Remme.

Patagonierens Ansigtstræk var stolte og ædele, trods deres brogede Bemalning, virkelig Klogskab. Han ventede med en Holdning, der var fuld af Værdighed. Naar man saae ham staa saaledes ubevægelig og værdig paa Klipperne, havde man kunnet antage ham for en Statue af den personificerede Koldblodighed.

Saa snart Majoren saae ham, gjorde han Glenarvan opmærksom paa ham, og denne ilede hen til ham.

Patagonieren traadte to Skridt frem. Glenarvan greb hans Haand og trykkede den. I Lordens Blik, i hans Ansigtsudtryk og hele hans Ydre udtalte der sig saa tydelig en Følelse af Erkjendtlighed og Tak, at den Indfødte nødvendigvis maatte forstaa det. Han bøjede Hovedet en Smule og sagde nogle Ord, hvilke imidlertid hverken Majoren eller hans Ven forstod.

Efter opmærksom Betragtning af de Fremmede, benyttede Patagonieren sig af et andet Sprog, men heller ikke det blev bedre forstaaet. Dog lagde Glenarvan mellem de Udtryk, som den Indfødte brugte, Mærke til nogle, der forekom ham at være Spansk, af hvilket Sprog han forstod de almindeligste Ord.

— Español? sagde han.

Patagonieren nikkede med Hovedet.

— Godt, sagde Majoren, det er noget for vor Ven Paganel. Det var virkelig yderst fornuftig, at han faldt paa at lære Spansk.

Paganel blev kaldt til og oplyst om, hvorledes Sagerne hang sammen.

— Herligt, herligt! svarede han.

Derpaa sagde han, idet han spærrede Munden vidt op, for at Udtalen kunde blive tydeligere:

— Vos sois um homem de bem*).

Den Indfødte spidsede Øren, men svarede ikke.

— Han forstaar det ikke, sagde Geografen.

— Er De ogsaa sikker paa, at Betoningen har været rigtig? spurgte Majoren.

— De har Ret. Den fordømte Accent!

Paganel gjentog sin høflige Tiltale, men med det samme Resultat.

— Saa vil jeg sige noget Andet; erklærede han og sagde med en Skolelærers Langsomhed Ordene: Sem duvida um Patagâo? (Uden Tvivl en Patagonier.)

Den Anden taug stadig.

— Dizeime! (Svar) tilføjede Paganel.

Men Patagonieren svarede endnu stadig Intet.

— Vos compriendeis? (Forstaar De mig), raabte Paganel saa højt, at Stemmebaandet var nærved at sprænges.

Patagonieren forstod ham aabenbart ikke, thi han svarede, men paa Spansk:

— No comprendo. (Jeg forstaar Dem ikke.)

Nu var Turen til Paganel at blive forbauset.

— Jeg vil lade mig hænge, sagde han, hvis jeg forstaar et Ord af dette forbandede Kaudervelsk. Det er ganske bestemt Araukansk!

— Nej vist ikke, sagde Glenarvan. Manden har aldeles utvivlsomt svaret paa Spansk.

Og idet han vendte sig om til Patagonieren, spurgte han endnu engang:

---

*) De er en brav Mand.

— Español?

— Ja vel, svarede den Indfødte.

Paganel var ude af sig selv af Bestyrtelse. Majoren og Glenarvan saae skelende paa hinanden.

— Min lærde Ven, sagde Majoren, medens allerede et hemmeligt Spil spillede om hans Læber, skulde her ikke atter foreligge en af de Distraktioner, som De synes at have Patent paa?

— Hvad! udbrød Geografen og lyttede spændt.

— Nu, det er dog utvivlsomt, at Patagonieren taler Spansk.

— Hvad? Han skulde . . .

— Det er ganske sikkert. Men muligvis har De studeret et andet Sprog i den Tro . . .

— De gaar lovlig vidt, Hr. Major! sagde Paganel tørt.

— Jh nu, da De ikke forstaar ham, svarede Mac Nabbs.

— Jeg forstaar ham ikke, fordi denne Indfødte taler daarlig, sagde Geografen, der var nærved at tabe Taalmodigheden.

— Kjære Major, bemærkede Glenarvan, hvor distrait vor Ven Paganel end kan være, tør man dog næppe antage, at hans Distraktion gaar saa vidt, at han studerer et Sprog istedenfor et andet.

— Her er den Bog, sagde Paganel, i hvilken jeg daglig studerer Spansk. Se paa den, Hr. Major, og sig saa, om De tør fastholde Deres Paastand.

— Godt, lad os se, hvad det er for en Bog?

— Det er „Lusiaden", svarede Paganel, et herligt Heltedigt, som . . .

— Lusiaden! udbrød Glenarvan forbauset.

— Ja vel, Lusiaden af den store Camoëns, hverken mere eller mindre.

— Camoëns, gjentog Lord Edvard; men, bedste Ven, Camoëns var jo — en Portugiser! Det er Portugisisk, De i sex Uger har søgt at lære!

— Camoëns! Lusiaden! Portugisisk! . . .

Paganel kunde ikke faa Andet frem end disse tre Ord. Hans Øjne blev fugtige under Brillerne, medens en homerisk Latter lød ham i Øret. Thi alle hans Rejsefæller havde forsamlet sig omkring ham.

Patagonieren fortrak ikke en Mine. Han ventede taalmodig paa Opklaringen af alt dette, der var ham fuldstændig unforstaaeligt.

— Jeg tankeløse Nar! sagde endelig Paganel. Saa det er virkelig sandt! Rejse til Indien og komme til Chili, lære Spansk og tale Portugisisk, det er dog for stærkt! Bliver det saadan ved, kaster jeg til Slutning mig selv ud af Vinduet istedenfor min Cigar.

— Men det Værste er, at vi nu ikke har nogen Tolk, sagde Majoren.

— Det skal De ikke bryde Dem om, svarede Paganel. Det Portugisiske og det Spanske ligner hinanden i lige saa høj Grad, som jeg før tog fejl, og denne Lighed skal hjælpe mig til at gjøre min Fejltagelse god igjen. Det skal ikke vare ret længe, før jeg bliver i Stand til at takke den kjære Patagonier i det Sprog, som han taler saa godt.

Paganel havde Ret. Det varede virkelig ikke længe, før han kunde tale nogle Ord med den Indfødte. Han fik da at vide, at denne hed Thalcave, et Ord, der i det araukanske Sprog betyder „Torden". Dette Tilnavn

skyldte han sikkert sin Dygtighed i at haandtere Skydevaaben.

Men hvad der mest glædede Glenarvan at høre, det var, at Patagonierens egentlige Livsstilling var den at være Fører paa Pampassletterne. Efterat han havde ledsaget de Rejsende ud af Kordillerne, lovede han i Virkeligheden ogsaa at føre dem over disse Sletter.

Efterhaanden blev Paganel mere og mere vant til at gjøre sig forstaaelig for ham, og Glenarvan bad ham da til Slutning spørge Patagonieren, om denne ikke havde hørt, at der var falden nogle Fremmede i Hænderne paa Pampasindianerne.

Paganel stillede dette Spørgsmaal og afventede Svaret.

— Maaske nok, sagde Patagonieren.

Næppe havde Paganel oversat dette Ord for de Andre, før Thalcave saae sig omringet af alle syv Rejsende, der spændte ventede paa Fortsættelsen af Paganels og Patagonierens Samtale.

— Og denne Fange? spurgte Paganel.

— Var en Fremmed, svarede Thalcave, en Europæer.

— Har I set ham?

— Nej, men jeg har tidt hørt ham omtale i Indianernes Beretninger. Det var en tapper Mand.

— Det har været min Fader! udbrød Robert Grant.

Derpaa vendte han sig om til Paganel og spurgte:

— Hvad hedder „det er min Fader" paa Spansk.

— Es mio padre, svarede Geografen.

Strax greb Robert Thalcaves Hænder og sagde med bevæget Stemme:

— Es mio padre!

— Suo padre! svarede Patagonieren, hvis Øjne lyste.

Han tog Drengen i Armene, løftede ham ned fra hans Hest og betragtede ham med forskende Deltagelse.

Paganel havde imidlertid ikke endt sine Spørgsmaal. Hvor var denne Fange? hvorledes gik det ham? naar havde Thalcave hørt fortælle om ham?

Alle disse Spørgsmaal trængte samtidig ind paa Patagonieren, men Svarene lod heller ikke vente længe paa sig, og Paganel fik da at vide, at Europæeren var som Slave hos en af de Indianerstammer, der gjennemstrejfede Landet mellem Colorado og Rio Negro.

— Men hvor befandt han sig sidst? spurgte Paganel.

— Hos Kaziken Calfucura, svarede Thalcave.

— I den Retning, som vi hidtil har fulgt?

— Ja.

— Og hvad er denne Kazik?

— Høvding for Poyuches-Indianerne, en Mand med to Tunger og to Hjerter.

— Det vil altsaa sige: falsk baade i Ord og Handling, sagde Paganel, efterat han havde oversat dette Patagonier-Sprogets smukke Billede for sine Ledsagere.

— Og vil vi kunne befri vor Ven? tilføjede han.

— Maaske; hvis han endnu er i Indianernes Hænder.

— Og naar har I hørt Tale om ham?

— Det er lang Tid siden, og senere har Solen allerede to Somre draget over Pampassletternes Himmel.

Glenarvans Glæde var ubeskrivelig. Dette Svar stemmede nøjagtig overens med Dokumentets Angivelser. Men et Spørgsmaal til Thalcave stod endnu tilbage. Paganel stillede det strax.

— I taler stadig kun om een Fange, sagde han; var der da ikke tre?

— Det veed jeg ikke, svarede Thalcave.

Hermed sluttede Samtalen. Det var jo muligt, at de tre Fanger allerede en Stund havde været skilte. Men af Patagonierens Angivelser fremgik det i ethvert Tilfælde sikkert, at Indianeren talte om en Europæer, der var falden i deres Hænder. Tiden for hans Tilfangetagelse, det Sted, hvor han skulde befinde sig, Alt ligetil Patagonierens Omtale af hans Mod pegede aabenbart hen paa Kaptajn Grant, og med Hjertet fuldt af Haab fortsatte man Vejen.

Ottende Kapitel.

Paa Pampasslætterne.

De argentinske Pampas strækker sig fra den fireogtredivte til den fyrretyvende Grad østlig Længde. Ordet „Pampa" er af araukansk Oprindelse og betyder „fuld af Græs og Urter", saa at det passer fuldstændig for disse Egne. Vestsidens træagtige Mimoser og Ostsidens Buskvæxter giver dem et højst ejendommeligt Udseende.

Denne Vegetation har skudt Rødder i et Jordlag, der ligger over den egentlige, rødlige eller gule sandede Jordbund. En Geolog vilde have rigt Udbytte af at undersøge disse til den tertiære Periode hørende Landstrækninger med deres uendelige Mængde af antediluvianske Ben, hvilke Indianerne tilskriver meget store, uddøde Tatuarter.

Den sydamerikanske Pampa er en geografisk Ejendommelighed paa samme Maade som Siberiens Stepper. Dens Klima fremviser større Varme og strengere Kulde og har altsaa mere Fastlands-Karakter end Provinsen Buenos Ayros. Thi, som Paganel oplyste, den af Oceanet opsugede og i dette ligesom opsamlede Solvarme giver om Vinteren langsomt denne tilbage til Atmosphæren. En Følge deraf er, at Øer altid fremviser en jævnere Temperatur end det Indre af Fastlande. Og saaledes har da ogsaa Pampalandets vestlige Strøg ikke den samme jævne Temperatur, som Kysterne kan glæde sig ved paa Grund af Naboskabet med det atlantiske Ocean. Det undergaar tvertimod meget store Forandringer, der uophørlig driver Thermometrets Kviksølvssøjle fra den ene Grad til den anden. I Maanederne April og Maj har man her hyppige og heftige Regnskyl, men for Øjeblikket var Vejret meget tørt og Varmen betydelig.

Vore Rejsendes Heste travede godt frem mellem høje Buske af „Paja-Brava", det spicifike Pampagræs, som under Orkaner tjener Indianerne til Beskyttelse. Med bestemte Mellemrum, der dog stadig blev større og større, voxede i fugtige Sænkninger nogle Piletræer og en vis Planteart Gygnerium argenteum, der her altid findes i Nærheden af ferskt Vand. Hestene tog godt til sig af dette og syntes ligesom at stille Tørsten ogsaa for Fremtiden. Over de flade og jævne Sletter gik Rejsen iøvrig let og hurtig for sig. I Enggrundens Natur indtraf der ingen Forandring; i hundrede Miles Omkreds fandtes der ikke en eneste Sten. Intetsteds kunde man tænke sig en saadan Ensformighed af større Udstrækning. Der var ikke mindste Spor af Naturoverraskelser, og til at finde Interesse ved en saadan Vej hørte der sandelig

en Paganel, en af de Videnskabens Sværmere, der ser Noget, hvor der Intet er at se.

Først efter halvanden Dags Rejse, ved Middagstid den 30te Oktober, forvandlede Sletternes Udseende sig til en vis Grad. De græsagtige Planter blev sjeldnere og veg Pladsen for magrere Strækninger med indtil ni Fod høje Tidsler i en saadan Mængde, at Alverdens Æsler kunde have gottet sig ved dem. Og jo længere man kom frem, desto tydeligere blev Kjendetegnene paa en tiltagende Tørhed. Thalcave gjorde opmærksom derpaa.

— Jeg for mit Vedkommende har slet Ingenting imod denne Afvexling, sagde Tom Austin. Græs og altid Græs, det bliver dog i Længden lidt kjedsommeligt.

— Men naar man altid har Græs, har man ogsaa altid Vand, bemærkede Majoren.

— Aa, i den Henseende er der neppe nogen Fare paafærde, sagde Wilson. Vi træffer sagtens Floder nok paa vor Vej.

Hvis Paganel havde hørt dette Svar, vilde han ganske bestemt have gjort opmærksom paa, at Floder kun forekomme meget sjeldent mellem Colorado og Sierras Argentinas. Hvad han imidlertid ikke vidste, var, at selv de af Indianerne paa denne Vej kunstig udgravede Vandbeholdninger vare fuldstændig udtørrede. Desværre fik han og hans Rejsefæller i Løbet af denne og den følgende Dag Lejlighed til at gjøre denne sørgelige Erfaring.

Fuld af Uro herover spurgte Paganel Thalcave, naar man kunde haabe at støde paa Vand.

— Ved Salinasoen, svarede Indianeren.

— Og naar kommer vi til den?

— Imorgen Aften.

Sædvanligvis grave Argentinerne, naar de berejse Pampassletterne, Brønde og træffe Vand i en Dybde af kun faa Favne. Men vore Rejsende, der manglede de nødvendige Redskaber, kunde ikke ty dertil. Man maatte derfor indskrænke sig til bestemte Rationer, og selv om Ingen foreløbig kom til at lide af ligefrem kvælende Tørst, kunde man dog heller ikke faa Lejlighed til fuldstændig at stille den. Det var derfor med stor Glæde, man den nævnte Dags Aften Klokken otte hørte Thalcave, der var reden et Stykke forud, melde, at han begyndte at øjne den saa længselsfuldt ventede Sø.

Et Kvarter efter ankom det lille Selskab til dens Bredder. Men der ventede der de udmattede Rejsende en stor Skuffelse: — ogsaa denne Sø var udtørret.

Salinasøen ender den Række Laguner, der strække sig til Sierras Ventana og Guamini. Tidligere foranstaltede Buenos-Ayres ofte Expeditioner herhen for at hente Salt; thi Vandløbene indeholdt en betydelig Mængde Chlornatrium. Men nu var Vandet i den stærke Hede fordampet, og det Salt, der havde været opløst i det, sad tilbage som Bundfald. Søen var som et tørt, blankt, straalende Spejl.

Da Thalcave havde sagt, at der fandtes drikkeligt Vand ved Salina-Søen, tænkte han paa de Vandløb med ferskt Vand, som paa mange Steder strømmede ud i Søen. Men ogsaa disse var i den brændende Sol bleven fuldstændig udtørrede, og man kan derfor ikke undre sig over, at en almindelig Bestyrtelse greb Selskabet, da det ankom til Salinasøens Bredder.

Der maatte tages en Beslutning. Den Smule Vand, der endnu var tilbage i Læderflaskerne, var halvt fordærvet. Det formaaede aldeles ikke at slukke de Rejsendes

Torst, der for hvert Øjeblik blev mere og mere udholdelig. Sult og Overanstrengelse havde Intet at betyde ved Siden af den. En Roukah, et Slags Lædertelt, som de Indfødte havde opslaaet og ladt tilbage i en Sænkning i Jordsmonnet, tjente de udmattede Rejsende som Tilflugt, medens deres Heste paa Soens sumpede Bredder maatte tage til Takke med de der voxende Soplanter og tørre Løv.

Da Alle havde taget Plads i Roukah'en, spurgte Paganel Thalcave, hvad han mente, man burde gjøre. Imellem Geografen og Indianeren udviklede der sig nu en saa hurtig ført Samtale, at Glenarvan kun kunde opfange nogle enkelte Ord af den. Thalcave talte meget rolig; Paganel derimod gestikulerede for To. Denne Samtale varede kun nogle Minutter, hvorpaa Patagonieren atter rolig lagde sine Arme overkors.

— Hvad sagde han, spurgte Glenarvan. Jeg trode at forstaa, at han raadede til, at vi skulle dele os.

— Ja, i to Grupper, svarede Paganel. De af os, hvis af Anstrengelse og Torst udmattede Heste neppe kan slæbe Fødderne frem, skal saa vidt muligt fortsætte Rejsen langs den syvogtredivte Bredegrad. De bedre Beredne derimod skal drage forud ad den samme Vej og søge at naa Floden Guanini, der een og tredive Mil*) herfra falder ud i Søen San Lucas. Dersom der paa dette Sted forefindes Vand, skal de afvente de Øvriges Ankomst paa Guanini's Bred; forefindes der derimod heller ikke der Vand, saa skal de skyndsomst drage de Andre imøde, for at spare disse en unyttig Vej.

— Naa, og saa? spurgte Tom Austin.

---

*) Halvtredsindstyve Kilometer.

— Saa maa vi beslutte os til at rejse syv og halvfjerdsindstyve Mil imod Syd, indtil de første Forgreninger af Sierra Ventana, hvor der findes talrige Floder.

— Dette Raad er godt, sagde Glenarvan, og vi vil ufortøvet følge det. Min Hest er endnu ikke meget medtaget, jeg udbeder mig derfor at maatte ledsage Thalcave.

— O, Mylord, tag mig med, bad Robert i en Tone, som drejede det sig om en ren Fornøjelses Udflugt.

— Men vil Du kunne følge os, mit Barn?

— Ja! Jeg har et ypperligt Dyr, som ikke forlanger noget Bedre end at gaa fremad.

— Lad saa være min Dreng, sagde Glenarvan, selv i høj Grad glad over, at han ikke behøvede at skilles fra Robert. Vi Tre, tilføjede han, skal nok faa Fingre i rigtig friskt og klart Vand, ikke sandt?

— Naa, og jeg? spurgte Paganel.

— De, min kjære Paganel, svarede Majoren, De skal blive her ved Reserve-Afdelingen. De maa ikke forlade os, thi der er Ingen af os, der som De kjender den syv og tredivte Parallelkreds, Guaminifloden og hele de vidtstrakte Pampas. Hverken Mulrady, Wilson eller jeg, Ingen af os vilde være Mand for at træffe Thalcave paa det aftalte Sted, medens vi trøstig vil marschere afsted under den brave Paganel's Banner.

— Naa ja, saa renoncerer jeg altsaa, svarede Geografen, ganske glad ved Tanken om denne Art Overkommando, han fik stillet i Udsigt.

— Men ingen Distraktion, maa jeg bede, tilføjede

Majoren. Vi vil ikke føres tilbage til det stille Havs Kyster.

— De fortjente det egentlig, uforbederlige Major, svarede Paganal leende. Men sig mig, kjære Glenarvan, hvordan har De tænkt at ville gjøre Dem forstaaelig for Thalcave?

— Jeg tænker ikke, at Patagonieren og jeg vil faae megen Anledning til at passiare sammen. Med de Par spanske Ord, jeg kan, vil jeg vel nok, naar det skal knibe, være istand til at forklare ham, hvad jeg mener. — Men nu vil vi først spise tilaften og saa rolig lægge os til at sove, indtil Afskedstimen slaar.

Efter at Aftensmaden altsaa var serveret uden nogetsomhelst Drikkeligt til, gik man til-Ro, og et Øjeblik efter drømte Paganel om Bække, Floder, Strømme, fyldte Karaffer, — kort sagt om Alt, hvad der paa nogen Maade staar i Forbindelse med drikkeligt Vand.

Den næste Morgen, Klokken 6, blev Thalcave's, Glenarvan's og Robert Grant's Heste sadlede; de fik derpaa den sidste Ration Vand, som de stakkels Dyr sikkert indslubrede med større Begjærlighed end Nydelse, — det var næsten fuldstændig raaddent.

De tre Ryttere svang sig nu i Sadlen.

— Paa Gjensyn! raabte Majoren, Austin, Wilson og Mulrady.

— Sørg fremfor Alt for, at I ikke vender om! tilføjede Paganel.

Snart tabte Patagonieren, Glenarvan og Robert, de Sidste ikke uden en vis Beklemthed, som de ikke kunde frigjøre sig for, den til Geografens Omsigt betroede lille Trop af Syne.

Den „Desertio de las Salinas", som de red hen

over, er en leret Slette, der er bedækket med forkrøblede, ti Fod høje Mimosearter, som Indianerne kalder „Curra-Mammel", og med „Jumes", en buskagtig, saltholdig Plante. Hist og her saaes udstrakte, nøgne Pletter i Jordsmonnet, som kastede Solens Straaler tilbage med forbausende Styrke. Øjet kunde godt forvexle disse saakaldte „Barreros" med Isflader, dersom ikke øjeblikkelig den brændende Solhede havde fjernet denne Vildfarelse. Men disse skinnende Pletter, som mødte Blikket overalt, gav i hvert Tilfælde Ørkenen et meget interessant og usædvanligt Udseende.

Derimod saae det Sierra Ventana, firsindstyve Mil sydligere, hvorhen Guamini, hvis denne Flod fandtes at være udtørret, eventuelt vilde tvinge de Rejsende til at drage, ganske anderledes ud. Dette i Aaret 1835 først af Kaptajn Fritz Roy besøgte Land er overordentlig frugtbart. Det har uden Sammenligning de bedste Græsninger i hele det indianske Territorium. Sierra'ens nordvestlige Affald er bedækket med yppige Græsplanter og Skove, der er sammensatte af de kosteligste Træarter. Man træffer der „Algarrobo"'en, et Slags Johannesbrødtræ, hvis Frugter i tørret og malet Tilstand afgiver et af Indianerne meget skattet Brød; endvidere den hvide og røde „Quebracho", med lange bøjelige Grene, i Smag med den europæiske Grædepil, „Viraro"'en, med violette, pyramideformig opdyngede Blomster, og endelig „Timlo"'en, der hæver sin uhyre, solskjærmformede Krone til en Højde af indtil firsindstyve Fod op i Luften, og under hvilken hele Hjorder kan finde Beskyttelse imod Solens brændende Straaler. Argentinerne har allerede ofte forsøgt at kolonisere dette rige Land, men har endnu ikke kunnet faa Bugt med Indianernes fjendtlige Sindelag.

Uden Tvivl var den Slutning rigtig, at der her, midt i en saa stor Frugtbarhed, maatte findes talrige fra Sierra'ens Højder nedstrømmende Vandløb, og i Virkeligheden har heller aldrig, selv under den mest brændende Solhede, disse Floder været fuldstændig udtørrede; men for at naa dem, maatte man drage et hundrede og tredive Mil imod Syd. Thalcave handlede altsaa fuldstændig rigtig i først at vende sig imod Guamini, der uden at bringe de Rejsende ud af deres Retning tillige maatte ligge betydelig nærmere.

Hestene galopperede afsted med en saa stor Kraft og Hurtighed, at man tydelig kunde se, at de prægtige Dyr aabenbart af Instinkt følte, hvorhen deres Herrer førte dem. Fremfor Alle viste Thaouka en Livlighed, som hverken Anstrengelser eller Sult og Tørst kunde faa Bugt med. Som en Fugl fløj Dyret afsted over de udtørrede Vandløb og satte vrinskende over Curra-Mammel-Buskadserne. Glenarvan's og Robert's Heste var ganske vist ikke saa lette til Bens, men de fulgte dog modig deres Kammerats gode Exempel. Thalcave gjorde samme Virkning paa sine Kammerater, som Thaouka paa sine. Patagonieren vendte ofte Hovedet tilbage for at se efter Robert Grant.

Naar han saa saae Drengen sidde saddelfast og korrekt, med smidig Ryg, Skuldrene tilbage, Benene i naturlig Stilling og Knæene vel sluttede, tilkjendegav han sin Tilfredshed ved et eller andet opmuntrende Tilraab. I Virkeligheden var Robert ogsaa en ypperlig Rytter og fortjente fuldkomment Indianerens Ros.

— Bravo, Robert, sagde Glenarvan, Thalcave sparer ikke paa sin Ros, men den fortjener Du ogsaa, min Dreng!

— Aa, jeg holder mig blot fast, saa godt jeg kan, svarede Robert, rødmende af Glæde over at blive rost.

— Du skal se, Du ender nok med at blive en fuldendt Sportsmand.

— Herligt, sagde Robert leende, men hvad tror De Fader siger, Mylord? Han vil jo gjøre mig til Sømand.

— Det Ene udelukker ikke det Andet; selv om alle Ryttere ikke kan blive gode Sømænd, vil dog en Sømand altid kunne blive en dygtig Rytter. Man lærer jo desuden at holde sig fast ved at ride paa Ræerne, ikke sandt?

— Stakkels Fader! svarede Robert, hvor han dog vil være Dem taknemlig for sin Frelse!

— Du elsker ham vel højt, Robert?

— Ja, Mylord, han var saa god imod min Søster og mig. Han tænkte kun paa os! Han bragte altid saa Meget hjem til os fra sine Rejser. Ja, De vil ogsaa elske ham, naar De først lærer ham at kjende! Mary ligner ham. Hans Stemme er ligesaa blød som hendes. Det er usædvanligt hos en Sømand, ikke sandt?

— Jo, meget paafaldende, Robert, svarede Glenarvan.

— Jeg ser ham endnu stadig for mit Blik, vedblev Barnet som ved sig selv. Du gode, elskede Fader! Jeg sov altid ind paa hans Knæ, medens jeg var lille, og ofte sang han mig i Søvn med en gammel, skotsk Sang, der lovpriste vort Fædrelands dejlige Søer. Mylord, hvor vi elskede ham! Jeg tror, man maa være lille, for rigtig at elske sin Fader.

— Og stor for at ære og agte ham, mit Barn, svarede Glenarvan bevæget.

Under denne Samtale havde Hestene sagtnet deres Løb og gik videre i Skridt.

— Vi vil finde ham, ikke sandt? spurgte Robert efter nogle Minutters Taushed.

— Ja, det kan Du trygt stole paa; Thalcave har bragt os paa Sporet, og ham stoler jeg paa.

— Det er en brav Indianer, den Thalcave, sagde Barnet.

— Ja, det har Du Ret i.

— Veed De hvad, Mylord?

— Naa?

— Vi har lutter gode Mennesker med os. Madame Helena, som jeg holder saa meget af, Majoren, med sin uforstyrrelige Ro, Kaptajn Mangles, samt Hr. Paganel og Duncan's Matroser, som Allesammen er ligesaa modige som medgjørlige og omgjængelige.

— Ja det er fuldkommen rigtig, min Søn.

— Og veed De, hvem der er den Bedste af dem Alle?

— Nej, det veed jeg ikke saa lige.

— Nu, saa skal De faa det at vide, Mylord, svarede Robert, idet han greb Lordens Haand og førte den til sine Læber.

Glenarvan sænkede langsomt Hovedet, men Samtalen fortsattes ikke, fordi en Haandbevægelse af Thalcave mindede Efternølerne om at skynde sig. De maatte jo ogsaa tænke paa dem, der var bag ved dem.

Man satte altsaa igjen Hestene i Gallop; men det viste sig nu, at kun Thaouka endnu en god Tid vilde kunne holde det hurtige Løb ud. Henimod Middag maatte man unde dem en Times Hvil.

Glenarvan blev urolig. Tegnene paa Ufrugtbarhed

tog snarere til end af, og Mangelen paa Vand kunde medføre meget slemme Følger for dem. Thalcave sagde Intet, han tænkte formodentlig som saa, at det var tidsnok at fortvivle, naar Guamini viste sig udtørret; et Indianerhjerte hører overhovedet egentlig aldrig Fortvivlelsens Time slaa.

Man begav sig altsaa paa Vej, og Hestene blev drevne frem med Pidsk og Sporer, men de gik kun i Skridt; de kunde ikke løbe.

Thalcave vilde gjerne have redet i Forvejen, og Thaouka havde i Løbet af faa Timer kunnet bringe ham til Bjergfloden's Bred. Han tænkte sikkert ogsaa derpaa, men vilde ikke lade sine to Ledsagere blive alene midt i Ørkenen; derfor vilde han tvinge Thaouka til at sagtne sine Skridt.

Men dette var Thaouka ikke at bevæge til, den stejlede og vrinskede, og først efter at dens Herre havde spildt mange Ord paa den, lod den sig berolige; Thalcave talte nemlig altid med sin Hest, og om den end ikke kunde svare ham, forstod den ham dog ypperlig. Patagonieren maatte denne Gang have givet særlig slaaende Grunde (dog ikke i bogstavelig Forstand); thi efter nogle Øjeblikkes Forløb var Thaouka saa rolig som et Lam.

Men naar Thaouka forstod Thalcave, forstod Thalcave ikke mindre Thaouka. Det med overordentlig skarpe Sandser udrustede Dyr sporede aabenbart nogen Fugtighed i Luften. Det trak Vejret med sandt Raseri og smækkede med Tungen, som om den kom i Berøring med en eller anden forfriskende Vædske. Det kunde Patagonieren ikke misforstaa, — der maatte være Vand i Nærheden.

Han drev altsaa paa sine Kammerater, idet han

forsøgte at forklare dem Thaoukas Utaalmodighed, som de to andre Heste ogsaa snart forstod. Med den yderste Anstrengelse galopperede de afsted ved Siden af Indianeren.

Henimod Klokken tre saae de en lysende, i Solens Straaler glimtende Stribe i en Indskjæring i Fordsmonnet.

— Vand! raabte Glenarvan.

— Vand! Ja, det er Vand! raabte Robert. Nu behøvede Hestene ingen Opmuntring; de syntes at faa nye Kræfter og jog afsted med utæmmeligt Raseri. I Løbet af faa Minutter havde de naaet Rio Guamini, og fuldt opsadlede, som de var, styrtede de til op paa Bringen ud i de forfriskende Bølger.

Rytterne beklagede sig heller ikke over dette ufrivillige Bad.

— Aa, hvor det er herligt! jublede Robert, idet han af al Magt slukkede sin Tørst midt ude i Floden.

— Hold Maade, min Søn, sagde Glenarvan, uden imidlertid at foregaa ham med noget godt Exempel.

Thalcave drak for sit Vedkommende langsomt, ikke i smaa Slurke, men „langt som en Lasso", som Patagonierne siger.

— Endelig, sagde Glenarvan, skal vore Venner ikke længere skuffes i deres Haab; de kan nu være sikre paanaar de kommer til Guamini, at finde friskt og klart Vand i rigelig Mængde, saafremt da Thalcave levner Noget.

— Skal vi ikke gaa dem imøde? mente Robert; vi vil derved kunne spare dem nogle Timers Uvished og Lidelser.

— Ja min Ven, men hvorledes skal vi transpor-

tere Vandet hen til dem? Læderflaskerne er blevne tilbage hos Wilson. Nej, det er bedre at vente Aftenen over. Vore Venner vil kunne være her i Løbet af Natten. Vi vil imidlertid sørge for et godt Leje og Aftensmad til dem.

Thalcave havde slet ikke afventet Glenarvans Udtalelse, men havde øjeblikkelig begivet sig afsted for at søge et Natteleje. Heldigvis opdagede han ved Bredden af Floden en „Ramada", et paa de tre Sider af en større Ompæling begrændset Rum, bestemt til Kvæghjorder. Stedet egnede sig ypperlig til at indrette sig i, naar man da ikke var bange for at sove under aaben Himmel; Thalcave's Ledsagere forlangte intet bedre Sovested og lagde sig, saa lange de var, i den brændende Solhede for at tørre deres gjennemblødte Klæder.

— Naa, nu har vi sørget for Natteleje, sagde Glenarvan. Men vore Kammerater skal for at blive rigtig tilfredse med deres nye Kvarter have en solid Aftensmad. En Times Jagt vil ikke være spildt. Er Du parat, Robert?

— Ja, Mylord, svarede Drengen og sprang op med Geværet i Haanden.

Glenarvan kom paa disse Tanker, fordi Guamini's Bred syntes at være Mødestedet for alt Vildtet fra de omliggende Sletter. Man saae store Skarer af de saakaldte „Tinamous", en Slags Agerhøns, „Teru-Teru'en", en paa Pampas hjemmehørende Fugl, gule Eng- og Vand-Høns osv. osv.

Firfoddede Dyr saaes i Begyndelsen aldeles ikke, men Thalcave gav at forstaa, at der fandtes saadanne skjult i den høje, yppige Græsvæxt rundt omkring. De

Rejsende havde kun faa Skridt til det rigeste Jagtdistrikt i Verden.

De begav sig altsaa afsted paa Jagt, og da de naturligvis satte mest Pris paa firfodede Dyrs Kjød, gjaldt deres første Skud Pampas-Slettens Storvildt. Det varede ikke længe, inden de i Hundredevis fik Øje paa Raadyr og Guanaco'er, de sidste af samme Art som de, der paa Ryggen af Kordillerne stormede saa heftig imod dem; men disse yderst frygtsomme Dyr undflyede saa hurtig, at det var umuligt at komme dem paa Skudvidde. Jægerne indskrænkede sig derfor til et mindre behændigt Vildt. Et Dusin Agerhøns var snart nedlagte, og Glenarvan dræbte med udmærket Dygtighed et Bisamsvin, „Tay-Tetre", en Tykhudet med blakket Skind og meget velsmagende Kjød.

I mindre end en halv Time havde Jægerne uden Anstrengelse nedlagt saameget Vildt, som de behøvede; det lykkedes Robert at bemægtige sig et forunderligt udseende Dyr, en „Armadillo", et Slags Bæltedyr, hvis Rygskjold er bedækket med bevægelige Plader, og hvis Længde var omtrent halvanden Fod. Det var meget fedt og lovede en yderst delikat Steg, idetmindste efter Patagonierens Udsagn. Robert var derfor meget stolt af sin Erobring.

Thalcave gav paa sin Side sine Ledsagere Lejlighed til at gjøre sig bekjendt med en Jagt paa en „Nandou", en for Pampassletten ejendommelig Strudsart, hvis Hurtighed er ganske forbausende.

Indianeren forsøgte aldeles ikke først at overliste det rapfodede Dyr; da han var naaet tæt hen til det, satte han pludselig Thaouka i Galop; det er nemlig en ofte gjort Erfaring, at Dyret kun kan fanges ved

det første pludselige Angreb. Da Thalcave saa var kommen det i passende Afstand, kastede han med kraftig Haand sin Bolas ud, og det med en saadan Dygtighed, at den slyngede sig om Benene paa Strudsen og umuliggjorde alle dens Anstrengelser. Inden faa Sekunders Forløb laa den allerede sprællende paa Jorden.

Nandou'ens Kjød er meget yndet, og Thalcave vilde paa denne Maade give sit Bidrag til det fælles Maaltid.

Strudsen og Bisamsvinet blev strax tilberedte, det vil sige flaaede og skaarne i tynde Skiver. Tatou'en derimod forer selv sin Stegepande med sig og blev derfor lagt over de glødende Kul, i den samme Skal, som den var dræbt i.

De tre Jægere spiste kun Agerhønsene til deres Aftensmaaltid, de øvrige Stykker lagdes tilside til Vennerne. Til Maaltidet drak man ikke andet end klart Vand, hvilket vore Rejsende imidlertid ikke vilde have ombyttet med al Verdens Vine, ja ikke engang med hin berømte „Usquebaugh",*) som Skotterne dog ellers sætter over Alt.

Hestene blev ikke forglemte. Et stort Forraad af tørt Foder, som laa ophobet i Ramada'en, tjente dem baade til Spise og Natteleje.

Da Alt var besørget, hyllede Glenarvan, Robert og Indianeren sig i deres Poncho'er og strakte sig paa et Leje af Alfafares, Pampasjægerens sædvanlige Seng.

---

*) Et Slags Byg-Brændevin.

Ottende Kapitel.

De røde Ulve.

Natten kom, og da det var Nymaane, belystes Sletten kun af Himlens Stjerners usikre Skjær. Guamini's Vande flød afsted uden nogen Larm eller Mumlen, lydløst, som en lang Stribe Olie, der glider hen over en Marmorplade. Alle Fugle, Patte- og Krybdyr hvilede ud efter Dagens Anstrengelser, og Ørkenens Taushed laa rugende over Pampas uhyre, øde Landstrækninger.

Glenarvan, Robert og Thalcave var undergivne den almindelige Lov, der ligefrem syntes at beherske Naturen: udstrakte paa det bløde Høleje, hvilede de i den dybeste Slummer. De udmattede Heste havde lagt sig ned paa Jorden. Kun Thaouka, i alle Henseender en sand Type for en Fuldblodshest, sov staaende, stolt i sin Hvile, som naar den var i Virksomhed, og parat til at sprænge afsted paa det første Vink af dens Herre. En fuldkommen Ro herskede indenfor Hegnet, og den natlige Arnes langsomt hendøende Kulgløder kastede deres sidste Straaler ud igjennem det dødsstille Mørke.

Omtrent Klokken ti vaagnede Indianeren op af en kort Søvn. Under de rynkede Bryn syntes hans Øjne ufravendt fæstede paa eet bestemt Punkt, og hans Øre lyttede ud imod Sletten. Han hørte aabenbart derfra en ubestemt Larm. Hans Ansigt antog et uroligt Udtryk. Var det Lyden af Indianere, der nærmede sig for at plyndre, eller maaske Jaguarer og Vandtigre, hvilke langtfra er sjeldne her i Nærheden af Flodbredder og Kyststrækninger? Den sidste Antagelse syntes ham aabenbart at have mest Sandsynlighed, thi han kastede et

hurtigt Blik paa de glimtende Gløder, og hans Uro voxede synlig. Brændselsforraadet af tørre Alfafaresplanter maatte snart være opbrugt og kunde ikke længe holde dristigere Rovdyr borte.

En Time forløb saaledes. Enhver Anden end Thalcave vilde have ladet sig berolige af Stilheden derudenfor og atter have lagt sig til Ro. Men der, hvor en Fremmed ikke vilde fatte nogensomhelst Mistanke, kan ofte Indianerens overnaturlig skarpe Sandser og medfødte Instinkt fortælle ham om en nærforestaaende Fare.

Medens han sad saaledes foroverbøjet, med Hovedet støttet i sine Hænder og Albuerne paa Knæene, lod Thaouka pludselig en dump Vrinsken høre, og Dyret strakte Snuden hen imod Indgangen til Ramada'en. Patagonieren rejste sig øjeblikkelig.

— Thaouka vrinsker, der maa være Fare paafærde, sagde han, idet han opmærksomt spejdede hen over Sletten.

Taushed herskede der vel nok derude, men ingen Ro. Thalcave saae, hvorledes den ene Skygge efter den anden lydløst sneg sig igjennem Curra-Mammel-Buskadserne. Hist og her saaes af og til funklende, lysende Punkter, som krydsede hinanden i alle Retninger og afvexlende slukkedes og atter lynede frem. Man kom til at tænke paa en Dands af fantastiske Lygtemænd paa Overfladen af en uhyre Sump. Mangen en Fremmed vilde sikkert have antaget disse Punkter for de phosphorlysende Insekter, som findes i talrig Mængde paa Pampassletterne. Men Thalcave lod sig ikke forlede til denne Antagelse. Han vidste nu, med hvilke Fjender han havde

at bestille. Derfor ladede han sin Karabin og stillede sig paa Post ved en af de første Pæle af Indhegningen.

Han behøvede ikke at vente længe. Et sælsomt Skrig, en Blanding af Hyl og Gjøen lød ud over Pampassletten. Et Skud fra Karabinen var Svaret, og nu fulgte et hundrede Gange gjentaget, frygteligt Brøl.

Glenarvan og Robert vaagnede og sprang op.

— Hvad er der paafærde? spurgte den unge Grant

— Er det Indianere? sagde Glenarvan.

— Nej, svarede Thalcave, „Aguaras".

Robert saae paa Glenarvan med et spørgende Blik.

— Ja, svarede Glenarvan, de røde Pampas-Ulve.

Begge greb deres Vaaben og stillede sig ved Siden af Indianeren. Denne pegede ud paa Sletten, hvorfra de frygtelige Hyl kom.

Uvilkaarlig gjorde Robert et Skridt tilbage.

— Er Du bange for Ulve, min Søn? sagde Glenarvan til ham.

— Nej, Mylord, svarede Robert med fast Stemme. Ved Deres Side er jeg ikke bange for Noget.

— Saameget desto bedre. Disse Aguara'er behøver man heller ikke at være bange for, og hvis de ikke var saa talrige, som de er, vilde jeg slet ikke bekymre mig om dem.

— Hvad gjør det! svarede Robert. Vi er jo godt bevæbnede, lad dem kun komme!

— Ja, vi skal give dem en varm Modtagelse!

Dette sagde Glenarvan for at berolige Drengen, men i Virkeligheden tænkte han ikke uden en hemmelig Gysen paa den talrige Legion af disse om Natten saa frække Rovdyr. De var maaske flere Hundrede i Følge,

og tre nok saa godt bevæbnede Mænd kunde dog ikke i Længden kjæmpe imod en saadan Masse Dyr.

„Aguara"'en kalder Pampa-Indianerne det Dyr, som Naturforskeren benævner Canis jubatus. Det minder mest om en stor Hund, men Hovedet er dog nærmest som Rævens. Huden er bedækket med kanelfarvede Haar, og paa Ryggen stritter en sort Manke, som løber ned over Rygraden i hele dens Længde. Dette Dyr er meget behændigt og stærkt; det færdes sædvanlig i sumpige Egne og forfølger Vanddyrene svømmende. Om Natten forlader det sit Leje, hvor det sover om Dagen; saasnart det drives dertil af stærk Hunger, angriber det rasende det største Kvæg og anretter megen Skade, hvorfor det ogsaa navnlig er frygtet paa de her talrige Kvæg-opdrætnings-Anstalter.

At der virkelig var en saa stor Mængde røde Ulve, at man havde Grund til Ængstelse, kunde Glenarvan let slutte af de frygtelige, mangestemmige Hyl, som gjenlød uhyggelig ud over det umaadelige Fladerum. De usikkre, mørke Skygger, som han saae springe over og imellem hverandre derude paa Sletten, havde aabenbart sporet et sikkert Bytte af Menneske- og Hestekjød, og Ingen af dem vilde øjensynlig vende tilbage til sit Leje uden sin Del deraf. Stillingen var derfor ingenlunde behagelig.

Imidlertid havde Dyrene trukket deres Kreds snevrere og snevrere sammen. Hestene var vaagnede og viste Tegn paa den yderste Rædsel.

Glenarvan og Robert havde stillet sig saaledes, at de kunde forsvare Indgangen. Deres Karabiner var ladede, og de var allerede i Begreb med at give Ild

paa den forreste Række af Aguara'erne, da Thalcave med Haanden gav deres Bøsser et Stød i Vejret.

— Hvad mener Thalcave med det? spurgte Robert.

— Han vil ikke have, at vi maa skyde! svarede Glenarvan.

— Hvorfor ikke?

— Han anser sandsynligvis ikke Øjeblikket for belejligt endnu.

Men det var ikke Grunden; denne forstod Glenarvan derimod kun altfor godt, da Thalcave løftede sit Krudthorn i Vejret og, idet han vendte det halvt om, viste, at det var saa godt som tomt.

— Naa? sagde Robert.

— Sagen er, at vi maa spare paa vor Munition. Vi har brugt formeget paa Jagten; lad os se — ja vi har ikke engang tyve Skud tilbage!

Drengen svarede Intet.

— Du er da vel ikke bange, Robert?

— Nej, Mylord!

— Det var ret, min Søn.

I dette Øjeblik knaldede atter et Skud. Thalcave havde strakt en af de frækkeste af Fjenderne til Jorden. Ulvene, som avancerede frem i tæt sammentrængt Række, veg tilbage og samlede sig omtrent hundrede Skridt borte fra Indhegningen. I samme Øjeblik indtog Glenarvan paa et Vink af Indianeren dennes Stilling; Thalcave samlede nu skyndsomst alt Brændbart, som fandtes i Nærheden, og dyngede det op foran Indgangen til Ramada'en. Derpaa kastede han et brændende Stykke Kul deri, saa at øjeblikkelig det tørre Stof fængede, blussede højt op imod Himlen og kastede et flakkende Lys ud over Sletten. Glenarvan kunde nu med egne

Øjne forvisse sig om, hvor forfærdelig stor den Mængde Dyr var, som det gjaldt at bekjæmpe. Den Ildvæg, som Thalcave skjød imellem sig og Dyrene, opirrede kun endnu mere deres Raseri, og de trængte helt frem til Ilden, saa at flere af dem brændte Poterne.

Fra Tid til anden blev man nødt til at affyre et Skud, for at holde den hylende Hjord borte, og efter en Times Forløb bedækkede omtrent femten Lig Prairien.

Saa længe Krudt og Kugler endnu strakte til, saa længe Ildskranken endnu hævede sig i Vejret foran Indgangen til Ramada'en, saa længe var de Belejredes Stilling ikke helt haabløs. Men senere — hvad vilde der saa ske, naar alle disse Midler til at holde sig Ulvebanden fra Livet var sluppet op?

Glenarvan saae paa Robert og følte sit Hjerte sammensnøres. Han glemte sig selv, for at tænke paa den stakkels Dreng, der udviste et Mod, som var den stærkeste Mand værdigt. Robert var bleg; men hans Haand slap ikke Vaabnet, og han oppebiede med urokkelig Ro de rasende Ulves Angreb.

Imidlertid besluttede Glenarvan, efter at han koldblodig havde overtænkt deres Stilling, at se at komme til en Afgjørelse paa en eller anden Maade.

— Inden en Time, sagde han, har vi hverken mere Bly eller Krudt. Nuvel, saa vil vi ikke afvente dette Øjeblik, men fatte en Beslutning.

Han vendte sig altsaa om til Thalcave, samlede de faa spanske Ord, han kunde huske, og begyndte en Samtale, som hyppig blev afbrudt ved et Geværskud. Det var kun med stor Møje, det lykkedes de to Mænd at gjøre sig forstaaelige for hinanden. Glenarvan kjendte heldigvis en hel Del til de røde Ulve. I modsat Fald

vilde han have havt ondt ved at forstaa Patagonierens Ord og Gestus.

Ikkedestomindre gik der et Kvarter, inden han kunde oversætte Thalcaves Svar for Robert. Glenarvan havde spurgt Indianeren til Raads angaaende deres fortvivlede Situation.

— Og hvad svarede han? spurgte Robert Grant.

— Han mente, at vi for enhver Pris maa holde os, indtil Dagen bryder frem. Aguara'en strejfer kun omkring om Natten; naar Morgenen gryer, trækker den sig tilbage. Den er et fejgt Dyr, der skyer Dagens Lys, en firfodet Ugle!

— Naa, godt, saa vil vi forsvare os, til Dagen bryder frem.

— Ja vel, min Søn, og det med Kniven, naar vi ikke længere kan bruge vore Bøsser.

Thalcave havde allerede flere Gange givet Exemplet, og saasnart en Ulv kom Ilden for nær, foer Patagonierens lange, bevæbnede Arm gjennem Flammerne og kom tilbage, rød af Blod.

Men det begyndte at lakke mod Enden med Forsvarsmidlerne. Omtrent Klokken to om Morgenen kastede Thalcave den sidste Favnfuld Brændsel paa Ilden, og de Belejrede havde kun fem Skud tilbage.

Glenarvan tænkte med Smerte paa dette Barn, som stod ved hans Side, paa Vennerne, der var fraværende, og alle dem, han havde kjær. Robert talte slet ikke. Maaske ansaa han i sin barnlige Optimisme ikke Faren for saa stor. Glenarvan derimod saae, hvor frygtelig den var, og han formaaede ikke længere at beherske sin Bevægelse; han drog Barnet til sit Bryst, trykkede ham til sit Hjerte og kyssede ham paa Panden.

Robert saae smilende paa ham.

— Jeg er ikke bange! sagde han.

— Nej, mit Barn, svarede Glenarvan, og det gjør Du Ret i. Inden to Timers Forløb bryder Dagen frem, og vi er frelste! — Meget godt, Thalcave, meget godt, min tappre Patagonier, raabte han i dette Øjeblik, da Indianeren med Kolbeslag dræbte to store Dyr, der forsøgte at sætte over den brændende Skranke.

Men i dette Øjeblik saae man ogsaa ved Arnens hendøende Flammer hele Banden af Aguara'er trænge frem i tætsluttede Rækker ligesom til en soldatermæssig Stormen af Ramada'en.

Det blodige Drama nærmede sig sin Afgjørelse; Ilden faldt lidt efter lidt sammen af Mangel paa Brændstof; Flammen blev mindre; den indtil dette Øjeblik belyste Slette laa paany i Mørke, og i dette Mørke lynede de røde Ulves Øjne atter som blinkende Lygtemænd.

For sidste Gang gav Thalcave Ild og strakte en Fjende til Jorden; men derpaa lagde han Armene overkors, lod Hovedet synke ned paa Brystet og syntes fordybet i Tanker. Glenarvan vovede ikke at spørge ham, om han øjnede et dristigt, umuligt, vanvittigt Middel til at drive denne rasende Mængde tilbage.

I dette Øjeblik skete der en Forandring i Ulvenes Angrebsmaade. De syntes at fjerne sig, og deres Hyl forstummede. En dump Taushed rugede over Sletten.

— De gaar bort! sagde Robert.

— Maaske, sagde Glenarvan, spændt lyttende efter enhver Larm derudefra.

Men Thalcave, der gjættede deres Tanker, rystede paa Hovedet. Han vidste altfor godt, at Dyrene ikke

vilde give slip paa et saa sikkert Bytte, førend Dagens Komme drev dem tilbage til deres Huler.

Fjendens Taktik var dog aabenbart undergaaet en Forandring.

Dyrene forsøgte ikke mere at storme Indgangen til Ramada'en; men deres nye Manøvre truede med en endnu større Fare. Aguara'erne søgte nemlig nu som ifølge en almindelig Overenskomst at angribe Ramada'en fra den modsatte Side.

Snart efter hørte man deres Kloer arbejde i det halvt raadne Træ. Deres kraftige Poter og blodrøde Svælg saaes allerede imellem de vaklende Bjælker. Hestene havde sønderrevet Grimerne og jog rædselslagne omkring i Indelukket.

Glenarvan holdt den unge Dreng i sine Arme for at forsvare ham til det Sidste. I dette Øjeblik faldt hans Blik paa Indianeren.

Thalcave nærmede sig hurtig sin Hest, som rystede af Utaalmodighed, og begyndte med største Omhyggelighed at lægge Saddeltøjet paa den. Han glemte ikke en Rem, ikke et Spænde. Han syntes slet ikke mere at være urolig over, ja ikke engang at lægge Mærke til de frygtelige Hyl, som voxede med hvert Øjeblik. Glenarvan saae paa ham fuld af Rædsel.

— Han forlader os! raabte han, da han saae Thalcave samle Tøjlerne, som en Rytter, der skal til at sidde op.

— Han? Aldrig! sagde Robert.

Og i Virkeligheden var Indianeren ifærd, ikke med at forlade sine Venner, men med at forsøge paa, at redde dem, ved at offre sig selv for dem.

Thaouka var færdig; Dyret bed utaalmodig i Bidslet;

det sprang af Glæde, dets Øjne lynede af Stolthed; det havde forstaaet sin Herre.

I det Øjeblik, da Indianeren tog fat i sin Hest's Manke, greb Glenarvan ham krampagtig i Armen.

— Du vil afsted? sagde han, idet han pegede ud over den Del af Sletten, der nu laa fri.

— Ja, svarede Indianeren, som forstod sin Kammerats Gestus. Thaouka — God Hest. Hurtig. Trækker Ulvene efter sig!

— Thalcave! Thalcave! raabte Glenarvan.

— Hurtig, hurtig, svarede Indianeren, medens Glenarvan dybt rørt sagde til Robert:

— Robert, hører Du det, mit Barn? Han vil ofre sig for os. Han vil jage ud paa Pampassletten for at afvende de rasende Ulves Angreb fra os.

— Kjære Thalcave! sagde Robert, idet han kastede sig for Indianerens Fødder, kjære Thalcave, forlad os ikke!

— Nej, sagde Glenarvan, han vil ikke forlade os.

Og henvendt til Patagonieren sagde han, idet han pegede paa de forskrækkede og ved Pælene sammentrængte Heste:

— Vi vil ride sammen afsted.

— Nej, sagde Indianeren, som ikke kunde misforstaa hans Mening. Slette Dyr. Forskrækkede. Thaouka — god Hest.

— Nu vel, lad saa være da! svarede Glenarvan; Thalcave bliver hos Dig, Robert! Han har lært mig, hvad der er min Pligt. Jeg vil vove Ridtet, men han skal blive tilbage hos Dig!

Derpaa greb han Thaouka ved Tøjlen og sagde:

— Jeg vil vove mig ud.

— Nej, svarede Patagonieren rolig.

— Jeg! siger jeg Dig raabte Glenarvan, idet han atter rev ham Tøjlerne ud af Haanden, jeg gjør det. Red dette Barn! Jeg overgiver ham i din Varetægt, Thalcave!

Glenarvan blandede i sin ophidsede Bevægelse engelske og spanske Ord imellem hverandre. Men, hvad kommer det vel an paa Sproget! I en saa forfærdelig Situation siger Minespillet Alt, og Menneskene have let ved at forstaa hinanden.

Men Thalcave gjorde Modstand. Denne ædle Kappestrid trak ud, og Faren voxede med hvert Sekund. De søndergnavede Bjælker gav allerede efter for Ulvenes Tænder og Kloer.

Hverken Thalcave og Glenarvan syntes at ville vige for hinanden. Indianeren havde trukket Glenarvan hen til Indhegningens Indgang; han viste ham nu den for Ulve frie Del af Sletten. Han søgte i sit livfulde Sprog at gjøre ham begribeligt, at der ikke var noget Øjeblik at spilde, at Faren, naar Forehavendet ikke kronedes med Held, vilde blive langt større og frygteligere for de Tilbageblevne; endelig, at han alene kjendte Thaouka tilstrækkelig til fuldstændig at kunne benytte dens glimrende Egenskaber, dens Lethed og Hurtighed til det almindelige Bedste. Glenarvan blev i sin Forblindelse staaende ved sin Beslutning, men midt under denne ivrige Strid blev han pludselig stødt heftig tilbage. Thaouka stejlede, rettede sig lige op i Vejret paa Bagbenene og fløj som rasende i eet Sæt ud over Ilden og Dyngerne af Ulvelig, medens de begge hørte Drengens Stemme raabe:

— Gud staa Dem bi, Mylord!

Glenarvan og Thalcave havde neppe saa megen Tid, at de kunde se, hvorledes Robert klamrede sig fast til Thaoukas Manke, før han allerede forsvandt for deres Blik ude i Mørket.

— Robert! Ulykkelige! raabte Glenarvan. Et skrækkeligt Hyl lød. De røde Ulve fulgte Hesten lige i Hælene og fløj med aandeagtig Lynsnarhed afsted imod Vest.

Thalcave og Glenarvan styrtede ud af Ramada'en. Sletten laa allerede i den dybeste Dødsstilhed, og de kunde neppe endnu skimte en bevægelig Linie, der fjernt borte bolgede frem gjennem Nattens Mørke.

Glenarvan sank til Jorden, overvældet af Smerte og vridende Hænderne af Fortvivlelse. Han saae paa Thalcave. Indianeren smilte med sin sædvanlige, uforstyrrelige Ro.

— Thaouka. God Hest! Tapper Dreng! Han vil redde sig! gjentog han, idet han bekræftede sine Ord ved Nik med Hovedet.

— Men hvis han styrter! sagde Glenarvan.

— Han styrter ikke!

Til Trods for Thalcaves Forsikkring tilbragte den stakkels Lord Natten i den skrækkeligste Uro og Bekymring. Han vilde uafladelig afsted for at opsøge Robert, men Indianeren holdt ham tilbage; han gjorde ham begribeligt, at Ulvene ikke vilde kunne indhente ham; at Thaouka med Lethed vilde kunne undløbe Ulvene, at man dog ikke kunde finde ham i Mørket, og at man i hvert Fald maatte afvente Dagens Komme for at kunne forfølge Roberts Spor.

Klokken fire brød Morgenrøden frem. De tætte Taager i Horisonten farvedes af et blegt Skjær. En

klar Dug lagde sig fugtig blinkende over Sletten, og Græsset begyndte at bevæge sig under Dagens første Luftpust. Tiden var nu kommet til Opbrud.

— Nu afsted! sagde Indianeren.

Glenarvan svarede ikke, men svang sig hurtig op paa Roberts Hest. Et Øjeblik efter galopperede begge Rytterne imod Vest, idet de holdt sig til den lige Linie, som deres Kammerater efter Aftalen ikke maatte forlade.

En Time red de saaledes afsted, saa hurtig Hestene kunde bære dem; overalt lod de Blikket søge efter Robert og frygtede for hvert Skridt at støde paa hans blodige Lig. Glenarvan sønderflængede sin Hests Sider med Sporerne. Endelig hørte de Bøsseskud, der affyredes med lige Mellemrum, ligesom for at signalisere.

— Det er dem! raabte Glenarvan.

Thalcave og han ansporede deres Heste endnu mere, og nogle Øjeblikke senere havde de truffet Paganel og hele hans Selskab. Et Glædesskrig trængte frem fra Glenarvans Bryst. Robert var der, levende og i god Behold, og sad knejsende paa den prægtige Thaouka, der vrinskede af Glæde, da den fik Øje paa sin Herre.

— O, mit Barn, min kjære Dreng! raabte Glenarvan med et ubeskriveligt Udtryk af Ømhed.

Robert og han sprang ned paa Jorden og faldt i hinandens Arme. Derpaa kom Turen til Indianeren at trykke Kaptajn Grants modige Søn til sit Bryst.

— Han lever! han lever! raabte Glenarvan.

— Ja, svarede Robert, og det kan jeg takke Thaouka for!

Indianeren havde ikke afventet denne Taknemmelighedsyttring til Hesten, men talte allerede omt med sit

Dyr og omfavnede det, ret som om der rullede menneskeligt Blod i dets Aarer.

Derpaa vendte han sig om til Paganel og sagde:

— Tapper Dreng!

Og idet Thalcave anvendte den indianske Betegnelse for Mod, tilføjede han:

— Hans Sporer har ikke rystet!

Imidlertid sluttede Glenarvan Robert i sine Arme og sagde:

— Hvorfor, min Søn, har Du ikke overladt Thalcave eller mig at vove dette sidste Forsøg paa din Frelse?

— Mylord, svarede Drengen i en Tone, som bar Præget af den inderligste Taknemlighed, var det ikke min Tur at ofre mig? Thalcave havde allerede en Gang reddet mit Liv, og De — De vil frelse min Fader, — Mylord!

Niende Kapitel.

I Fort Indépendance.

Saasnart de første Glædesudbrud var tilende, gjorde alle de, der var blevet tilbage, Paganel, Austin, Wilson og Mulrady, — maaske Major Mac Nabbs undtagen, den iøvrig ikke meget overraskende Opdagelse, at de var forfærdelig tørstige. Heldigvis var Guamini jo ikke langt borte. Man begav sig altsaa paa Vej, og Klokken syv om Morgenen naaede den lille Trop velbeholdent Indhegningen.

Klokken ti gav Glenarvan Tegnet til Opbrud. Man fyldte først alle Læderflaskerne til Randen med Vand; derpaa satte den lille Karavane sig i Bevægelse. Hestene havde nu gjenvundet deres fulde Kraft og holdt sig saa godt som hele Vejen i kort Jagtgalop. Den følgende Morgen overskred man den Linie, der i Almindelighed betegnes som Grændsen imellem de argentinske Sletter og Pampas-Distrikterne. Her havde Thalcave haabet at træffe Kazikerne, i hvis Hænder han var temmelig vis paa, at Harry Grant maatte befinde sig tilligemed sine to Kammerater. Men til sin Forundring traf han slet ikke Indianere paa disse Sletter.

Glenarvan spurgte Geografen, hvorledes deres Fører forklarede dette.

— Han kan ikke give nogen Forklaring derpaa, svarede denne.

— Hvad var det for Indianere, han haabede at træffe i denne Pampasegn?

— Netop de Samme, som havde fremmede Fanger hos sig.

— Hvad er det for Mænd?

— Røverhøvdinge, som for tredive Aar siden, førend de blev drevne ud paa Sierra'erne, fuldstændig beherskede disse Egne. Men siden den Tid har de været underkuede, for saa vidt der kan være Tale om at bringe Indianere til at underkaste sig, og de maa nu indskrænke sig til Plyndringer og Strejftog, saavel paa Pampassletten, som ind i Provindsen Buenos-Ayres. Jeg deler derfor Thalcave's Forbauselse over, at vi ikke har fundet det mindste Spor af dem her i dette Land, hvor de sædvanlig driver deres Røverhaandværk.

— Hvilken Beslutning skal vi nu tage? spurgte Glenarvan.

Paganel raadslog nogle Minutter med Thalcave, derpaa sagde han:

— Hans Raad tiltaler mig i høj Grad; det gaar ud paa, at vi uden Ophold fortsætter vor Vej imod Øst indtil Fort Indépendance; hvis vi ikke, naar vi naaer dertil, har faaet nogen Efterretning om Kaptajn Grant, vil vi der i det mindste kunne faa at vide, hvad der er bleven af de argentinske Slette-Indianere.

Man fortsatte altsaa Vejen, indtil man naaede det omtalte Fort.

Nogle Soldater exercerede paa Fæstningens Glacis; den ældste af disse Soldater kunde ikke være over tyve Aar, og den yngste var vel knap syv. Det var rent ud sagt et Dusin Drenge, der paa en ganske ejendommelig Maade øvede sig i Vaabenkunst. Deres Uniform bestod af en striбet Skjorte, som blev holdt sammen om Hofterne ved Hjælp af et Læderbælte; Strømper, Benklæder, Frakke eller desl. var der ikke Tale om. Temperaturens overordentlige Mildhed retfærdiggjorde iøvrig fuldkomment dette yderst lette Kostume. Enhver af de drabelige Karle bar et Perkussionsgevær og en Sabel, det første for stort og den sidste for tung for deres ungdommelige Kræfter. Alle var de meget solbrændte og havde en vis Familielighed. Den Korporal, der ledede Øvelserne, lignede dem ligeledes; det var i Virkeligheden tolv Brødre, der blev indexercerede af den trettende.

Paganel var slet ikke forbauset over denne Omstændighed; han kjendte den argentinske Statistik og vidste, at hver Husholdning i Gjennemsnit havde ni Børn at forsørge; men hvad der forundrede ham mere var, at

disse smaa Soldater exercerede paa fransk Maner og med fuldkommen Nøjagtighed udførte Hovedbevægelserne ved Ladningen i tolv Tempoer. Ja, man hørte endogsaa flere Gange Korporalen give sine Kommandoer i den lærde Geografs Modersmaal.

— Det er dog mærkværdigt, sagde Paganel.

Men Glenarvan var ikke kommet til Fortet Indépendance for at staa og se paa Drenge exercere og endnu mindre for at henfalde i dybsindige Grandskninger angaaende deres Nationalitet eller Afstamning. Han lod altsaa ikke Paganel anvende mere Tid paa at forundre sig, men bad ham gaa hen og spørge efter Chefen for Garnisonen. Det gjorde Geografen da, og en af de argentinske Soldater begav sig ind i et lille Hus, der tjente som Kaserne.

Nogle Øjeblikke efter kom Kommandanten selv. Det var en Mand paa halvhundrede Aar, kraftig bygget, med et militært Ydre, kort studset Overskjæg, fremstaaende Kindben, graasprængt Haar og et bydende Blik, saavidt man da kunde se igjennem de tætte Røgskyer, hans lille, korte Pibe hele Tiden udsendte. Hans Gang mindede Paganel stærkt om den stive Holdning, der er ejendommelig for gamle Underofficerer i Frankrig.

Thalcave forestillede Lord Glenarvan og hans Kammerater for Kommandanten. Medens han talte, vedblev denne Sidste med uforstyrrelig Vedholdenhed at stirre paa Paganel. Vor lærde Ven vidste ikke, hvad han kunde takke for denne særlige Opmærksomhed, og skulde netop til at spørge derom, da Kommandanten uden Omstændigheder greb hans Haand og med glad Stemme paa Geografens Modersmaal sagde:

— De er Franskmand?

— Ja, jeg er Fransk! svarede Paganel.

— De kan ikke forestille Dem, hvor jeg er henrykt! Velkommen, velkommen! Jeg er ogsaa Franskmand, sagde Kommandanten, idet han klemte og rystede den Lærdes Haand med forunroligende Heftighed.

— En af Deres Venner? spurgte Majoren Paganel.

— Forstaar sig! svarede denne med en vis Stolthed; man har Venner i alle fem Verdensdele.

Efter at han derpaa, ikke uden stort Besvær, havde faaet sin Haand trukken ud af den levende Skruestok, hvori den sad indeklemt, begyndte han en Underholdning med den robuste Kommandant. Glenarvan stod som paa Naale for at faae et Ord indført om sine egne Anliggender, men den gamle Militær havde givet sig til at fortælle sin Livshistorie og var ikke i Humor til at lade sig afbryde. Det var ikke svært at høre, at det var mange Aar siden, denne brave Mand havde forladt sit Fædreland; han var ikke ganske fortrolig med sit Modersmaal; han havde ganske vist ikke glemt Ordene men derimod fuldstændig Ordstillingen og Sprogets hele Bygning. Han talte omtrent som en Neger fra de franske Kolonier.

De Rejsende erfarede ogsaa snart, at Kommandanten paa Fort Indépendance var fransk Sergeant og tidligere Kammerat af Parchappe.

Siden Fortets Grundlæggelse, 1828, havde han ikke forladt det, og førte nu i den argentinske Republiks Navn Kommandoen over det. Han var halvhundrede Aar gammel, Basker af Fødsel og hed Manuel Ipharaguerre. Et Aar efter sin Ankomst lod Sergeant Manuel sig naturalisere, tog Tjeneste i den argentinske Armee og ægtede en elskværdig Indianerinde, som i Aarenes Løb skjænkede ham en prægtig Flok Drenge. Manuel respekterede ikke nogen anden Stand end Militærstanden og nærede det

faste Haab, engang i Tiden med Guds Hjælp at kunne stille et helt Kompagni af sine Sønner til Republikens Tjeneste.

— Har De set dem? sagde han. Er det ikke prægtige, dygtige Soldater! José, Juan, Miguele, Pepe; Pepe er kun syv Aar og bider allerede sine Patroner af! De skal se, Knægten bliver til Noget; han ender nok som Oberst eller Brigadegeneral!

Det varede over et Kvarter, inden Sergeanten havde faaet talt til Ende og udtømt sin Begejstring for Militærstanden og sine egne Børn. Indianeren Thalcave var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse over, at der kunde komme saa mange Ord ud af een Strube. Ingen afbrød Kommandanten. Men da en Sergeant, selv en fransk Sergeant, ogsaa engang maa høre op med at tale, sluttede Manuel endelig sit lange Foredrag, dog ikke uden først gjentagne Gange at have opfordret sine Gjæster til at følge med ind i hans Bolig. Efter at man havde ladet ham faa sin Villie, spurgte han dem, hvad han skyldte Æren af deres Besøg. Nu eller aldrig maatte Øjeblikket være der til at forklare sig.

Paganel greb Ordet, fortalte paa Fransk Sergeanten om hele Rejsen igjennem Pampas og sluttede med det Spørgsmaal, hvorfor Indianerne havde forladt Landet.

— Ah! . . . Ingen! . . . svarede Sergeanten med et Skuldertræk; virkelig! Ingen! . . . vi Andre Hænderne i Skjødet. Ingenting at gjøre!

— Men hvorfor?

— Krig.

— Krig?

— Ja, Borgerkrig . . .

— Borgerkrig? gjentog Paganel, som uden selv at mærke det, begyndte at tale „Negerfransk".

— Ja, Krig mellem Paraguay og Buenos-Ayros; Indianere Alle i Nord, i Ryggen paa General Flores. Indianere røve, plyndre.

— Men Kazikerne?

— Kazikerne med dem.

— Hvad! Catriel?

— Ingen Catriel.

— Og Calfoucoura og Yanchetruz?

— Ingen Calfoucoura og Yanchetruz mere!

Det forholdt sig, som Sergeanten sagde. Den Borgerkrig, der herskede i de nordlige argentinske Provindser, og som senere skulde hidføre Brasiliens Indgriben, havde givet Indianerne den bedste Lejlighed til at plyndre, og de var derfor Alle som En dragne afsted og havde forladt Pampas.

Denne nye Omstændighed greb forstyrrende og, syntes det, umuliggjørende ind i Glenarvan's Planer. Hvorledes skulde man nu kunne finde Sir Harry Grant, der sikkert, dersom han i det Hele taget var Fange hos Kazikerne, var bleven slæbt med op til Nordgrændsen? Skulde man følge efter? det var herom man maatte tage en Beslutning. Endnu havde man ikke forelagt Sergeanten et meget vigtigt Spørgsmaal, som Majoren imidlertid kom i Tanker om, medens de Andre stiltiende og raadvilde saae paa hinanden.

Havde Kommandanten hørt Noget om, at Pampas Kazikerne havde europæiske Fanger?

Manuel betænkte sig en Stund, som om han gjennemløb hele sin Hukommelse.

— Ja! sagde han endelig.

Glenarvan og hele det øvrige Selskab nærmede sig nu spændt Sergeanten.

— Tal! Tal! sagde de, Alle som med een Mund.

— For nogle Aar siden, svarede Manuel, ja saaledes forholder det sig . . . europæiske Fanger . . . men aldrig set dem . . .

— Nogle Aar, gjentog Glenarvan, De husker fejl . . . Datoen for Skibbruddet kjender vi nøjagtig. „Britannia" forsvandt i Juni 1862 . . . Det er altsaa endnu ikke to Aar siden.

— Jo det er, Mylord! Det var ved Pepe's Fødsel . . . Det var to Mænd . . .

— Nej, tre! sagde Glenarvan.

— To! gjentog Sergeanten med fast Stemme.

— To! sagde Glenarvan, i højeste Grad overrasket, To Englændere?

— Nej, svarede Sergeanten, hvem taler om Englændere? Nej, en Franskmand og en Italiener.

— En Italiener, der blev myrdet af Poyucherne? faldt Paganel ind.

— Ja! og senere Erfaring vist — . . . Franskmand . . . frelst.

— Frelst! raabte den unge Robert, hvis Øjne hang ved Sergeantens Læber.

Alle saae hen paa den Lærde, der med fortvivlede Miner slog sig for Panden.

— Men hvad er der i Vejen? spurgte Glenarvan urolig, hvordan forholder det sig?

— Mine Venner, svarede Paganel, idet han greb Roberts Hænder, vi maa føje os i en haard Tilskikkelse af Skjæbnen! Vi har fulgt et falskt Spor! Der er her ikke Tale om Kaptajnen, men om en af mine Landsmænd, hvis Kammerat, Marco Vazello, virkelig blev myrdet af Poyucherne; vi har, mens vi trode at være

paa Spor efter Harry Grant, fulgt Sporet af en ung Franskmand, Guinnard, som, efter et langt Fangenskab hos disse grusomme Indianere, endelig undslap og kom tilbage til Frankrig!

Denne Erklæring blev optagen med dyb Taushed. Den begaaede Fejltagelse var indlysende. De af Sergeanten anførte Enkeltheder, den Fangnes Nationalitet, hans Kammerats Mord, hans Flugt fra Indianerne — Alt i Forening afgav uomstødelige Beviser for, at man havde været paa fejlt Spor. Glenarvan saae med Bestyrtelse paa Thalcave. Indianeren tog derpaa Ordet og spurgte den franske Sergeant:

— Har De aldrig hørt tale om tre fangne Englændere?

— Aldrig, svarede Manuel. Maatte nødvendigvis havde erfaret det i Tandil . . . maatte have hørt. — Nej, det er umuligt . . .

Efter dette bestemte Svar havde Glenarvan ikke mere Noget at gjøre i Fort Indépendance. Han forlod det altsaa tilligemed sine Venner, efter at have taget en hjertelig Afsked med den brave Sergeant.

Lorden var trøsteslos over denne fuldstændige Tilintetgjørelse af alle hans Forhaabninger. Robert gik taus ved hans Side; Taarerne var kommet den stakkels Dreng i Øjnene, han formaaede ikke at tvinge dem tilbage, og Glenarvan var selv fuldstændig ude af Stand til at trøste ham. Paganel talte ivrigt gestikulerende med sig selv. Majoren sagde ikke et Ord, og Thalcave syntes aabenbart dybt krænket i sin Indianer-Egenkjærlighed over at have ladet sig forlede til at følge et fejlt Spor. Ingen tænkte imidlertid paa at gjøre ham nogensomhelst Bebrejdelser for en saa tilgivelig Fejl.

Aftensmaaltidet var i højeste Grad bedrøveligt. Ganske vist beklagede ingen af disse modige Mænd sig over saa mange til ingen Nytte udstaaede Strabadser og Farer, men ligesaavist var de Alle paa det Rene med, at for Øjeblikket enhver Gnist af Haab var udslukket. Det var utvivlsomt, at man ikke vilde kunne finde Kaptajn Grant imellem Sierra Tandil og Havet, Sergeanten kunde umulig andet end have hørt Tale om, at Indianerne havde gjort europæiske Fanger, dersom dette virkelig var Tilfældet. Den stadige, livlige Handelsforbindelse og Færdsel over den argentinske Slette gjør, at man veed Alt, erfarer Alt — særlig noget saa Usædvanligt, som der her var Tale om. Der var altsaa intet Andet for, end ufortøvet at bryde op og saa hurtig som muligt drage afsted for at træffe Duncan paa det aftalte Sted ved Cap Medano. Imidlertid havde Paganel bedet Glenarvan give sig det Dokument, som havde været deres oprindelige Vejviser paa de ulykkelig forfejlede Efterforskninger. Med et let forstaaeligt Udtryk af Mismod læste han det nu atter nøje igjennem og søgte at afvinde det en ny Udtydning.

— Dette Dokument kan dog ikke misforstaas! sagde Glenarvan. Det fortæller jo paa den tydeligste Maade af Verden om Kaptajnens Skibbrud, og af hvad Art hans Fangenskab er.

— Nej! svarede Geografen, idet han slog med den knyttede Haand i Bordet. Nej! Naar Harry Grant ikke er her i Pampas, er han overhovedet ikke i Amerika. Men nu skal dette Dokument sige os, hvor han befinder sig, og det vil gjøre det, mine Venner, saa vist som mit Navn er Jacques Paganel!

Tiende Kapitel.

I Oversvømmelse.

Fort Indépendance ligger omtrent 60 Mil fra det atlantiske Havs Kyst. Hvis der ikke indtraf uforudsete og uforudselige Begivenheder, maatte Glenarvan og hans Selskab kunne have naaet Duncan inden fire Dages Forløb. Men han kunde ikke forsone sig og blive fortrolig med den Tanke at skulle gaa ombord igjen uden Kaptajn Grant, efter at alle hans Anstrengelser og Undersøgelser saa totalt var mislykkede. Den næste Dag tænkte han heller slet ikke paa at bryde op. Majoren maatte besørge Alt med Hensyn til Hestenes Opsadling, Indkjøb af Levnetsmidler og Bestemmelsen af Vejens Retning. Takket være hans utrættelige Virksomhed og gode Kommando var den lille Trop henimod Klokken otte om Morgenen allerede ifærd med at stige ned af Sierra Tandil's græsrige Affald.

Vejret havde hidtil holdt sig smukt og klart, men fra denne Dag antog Himmelen et foruroligende Udseende. Den umaadelige Masse Dunster, som de nærmest foregaaende Dages høje Temperatur havde udviklet, havde nu samlet sig i tykke Skyer og truede med snarlig at opløse sig i voldsomme Regnskyl; dertil kom, at det atlantiske Oceans Nærhed og den i disse Egne herskende Vestenvind gjorde Klimaet her yderst fugtigt. Det saae man ved hvert Øjekast paa de fede Græsseplads ers Yppighed og saftige Grønne, og paa Landets Frugtbarhed i det hele taget. Men de tunge Skyer bristede endnu ikke denne Dag, og om Aftenen standsede Hestene, efter at de med Lethed havde tilbagelagt fyrretyve Mil, ved

Randen af nogle dybe, saakaldte „Canadas", d. e.: store, naturlige, med Vand fyldte Grave. Noget Tag over Hovedet var der ikke Tale om. Puncho'erne maatte samtidig tjene som Telte og Sovetæpper, og udmattede af Dagens Anstrengelser lagde Alle sig trygt til Hvile under den truende Himmel.

Tidlig den næste Morgen brød man atter op. Jo længere man kom ned over den skraanende Slette, desto tydeligere gav Tilstedeværelsen af rigeligt, underjordisk Vand sig tilkjende; Fugtigheden sivede ud af hver en Pore i Jorden. De Rejsendes Vej i østlig Retning blev nu hvert Øjeblik, kan man sige, afbrudt af store Damme, af hvilke nogle allerede nu havde en betydelig Dybde, medens de fleste dog kun var ifærd med at dannes. Saa længe det kun drejede sig om Lagunер, det vil sige skarpt, eller temmelig skarpt afgrændsede Vandansamlinger, hvis Bredder var fuldstændig fri for Planter, var det en let Sag for Hestene at sætte over dem; men hvor man kom til de sumpige Moradser, som kaldes „Pentanos", gik det ikke saa nemt; opfyldte og bedækkede med høj Vandplante-Vækst, som de var, skjulte de en Flade, som man aldeles ikke kunde maale, førend man var midt ude i dem.

Himmelen blev med hvert Øjeblik mere og mere truende, og man søgte derfor at skynde paa Hestene saa meget som muligt; men da Vandet nu laa i store Flader under Fødderne paa dem, var det ikke let for de stakkels Dyr at komme afsted. Henimod Klokken to aabnede endelig Himmelens Sluser sig og lod deres Indhold strømme ned over vore Rejsende med et tropisk Regnskyls hele Voldsomhed og Vedholdenhed. Der gaves intet Middel til at unddrage sig denne højst ubehagelige Syndflod, og

det Bedste, man kunde gjøre, var derfor at finde sig i den med stoisk Ro.

Fuldstændig gjennemblødte, halv stivnede af Kulde og udmattede af Anstrengelser, naaede Glenarvan og hans Selskab endelig sent om Aftenen en elendig Kancho. Der maatte udkræves en høj Grad af Nøjsomhed, for at man skulde kunne betragte denne elendige Hytte som Tilflugtssted for Natten, men vore Rejsende var saa afkræftede, at det var dem umulig at komme videre den Dag; de maatte derfor tage tiltakke med den. De krøb altsaa sammen, saa godt de kunde, inde i den faldefærdige Hytte, som endogsaa en Pampas-Indianer vilde have forsmaaet. Med stor Møje lykkedes det efter lang Tids Forløb at faa antændt en jammerlig Ild af Græs, som foraarsagede langt mere Røg end Varme. Udenfor plaskede Regnskyllene ned med susende Kraft, og store Draaber sivede overalt ned igjennem det halvt raadne Straatag. Kun de yderste Anstrengelser af Mulrady og Wilson kunde man takke for, at Ilden ikke hvert Øjeblik slukkedes af Regnvandet.

Aftensmaaltidet gik stille og trykket; det var ogsaa meget middelmaadigt og ikke synderlig kraftigt; ikke underligt derfor, at de Rejsende savnede Appetit. Majoren alene gjorde den af Regnen gjennemvædede Charqui al Ære; den koldblodige Mac Nabbs var uforstyrrelig den Samme under enhver Situation.

Da Søvnen under disse Omstændigheder i hvert Fald var i høj Grad nødvendig, søgte Alle snart i dens Arme at glemme Dagens Anstrengelser og Strabadser. Natten gik daarlig; Rancho'ens Brædder knagede, som om de var ifærd med at styrte sammen; for hvert heftigt Vindstød vaklede den faldefærdige Hytte, saa at man

stadig maatte frygte for at se den rives bort over Hovedet paa sig. De stakkels Heste jamrede lydelig derudenfor, prisgivne, som de var, til hele Himmelens Raseri, og deres Herrer led næsten lige saa meget i deres triste Hytte. Tilsidst overvældede Søvnen dem dog; Robert lukkede først Øjnene og lod sit Hoved synke ned paa Glenarvans Skulder, og snart efter laa ogsaa hele det øvrige Selskab i en tryg Slummer.

Natten forløb, uden at der hændte Noget. Thaouka vækkede de Sovende tidlig om Morgenen, idet det altid muntre Dyr vrinskede derudenfor og slog kraftig med Hoven imod Hyttens Væg. Den kunde ypperlig i Thalcaves Sted give Tegnet til Opbrud, og de Rejsende var den saa taknemlige derfor, at de øjeblikkelig adlød og brød op.

Regnen var standset, men Vandet kunde ikke trænge ned i Jorden. Pytter, Moradser og Damme samlede sig overalt, i enhver Sænkning i den uigjennemtrængelige Leerjord og dannede uhyre „Banados", hvis Dybde man ikke kunde vide Noget om. Paganel tog sit Kort frem og gjorde den ikke ugrundede Slutning, at de to Floder Rio Grande og Vivarota, som er Afløbet for Vandet fra denne Slette, var strømmede sammen til een Flod og dannde en flere Mile bred Flodseng.

Det var altsaa nødvendigt at fortsætte Rejsen med den størst mulige Hurtighed. Alles Vel stod aabenbart paa Spil. Hvor skulde man finde et Tilflugtssted, dersom Oversvømmelsen voxede? Den af Horisonten begrændsede, uhyre Kreds frembød intetsteds noget ophøjet Punkt, og paa denne fuldstændig horisontale Slette maatte Vandet meget hurtig faa Overhaand.

Pludselig, henimod Klokken ti om Morgenen, viste

Thaouka en paafaldende Uro. Den drejede gjentagne Gange Hovedet om imod de ubegrændsede Sletter imod Syd; dens Vrinsken blev længere og mere vedholdende, dens vidt udspilede Næseboer indsugede den friske Luft i hurtige, nervøst kraftige Drag. Den stejlede heftig. Thalcave, hvem alle dens Spring ikke kunde saameget som rokke i Sadlen, formaaede næppe at styre den.

— Hvad er der i Vejen med Thaouka? spurgte Paganel, skulde Dyret muligvis være bleven bidt af de argentinske Dammes blodtørstige Igler?

— Nej, svarede Indianeren.

— Den advarer altsaa imod en eller anden Fare?

— Ja.

— Hvilken?

— Det veed jeg ikke.

Men selv om Øjet endnu ikke saae den Fare, som Thaouka spaaede, kunde Øret dog tydelig høre den. Hinsides Horisontens Grændser hørte man en dump Larm, ligesom af en voxende Flod. Vinden kom i korte Stød og bragte en fin Douche af Vandstøv med sig. Fuglene fløj afsted, saa hurtig de kunde, som om de flygtede for en ubekjendt Fare. Hestene, som gik i Vand højt op over Benene, følte de første Stød af den rasende Strøm. Et Øjeblik efter hørtes en forfærdelig Larm; Vrinsken og Brølen lød forvirret imellem hinanden; en halv Mil borte imod Syd saae man uhyre Hjorder, som flygtede afsted med rasende Fart, styrtende imellem hverandre, trængende, væltende sig op over hverandre som en forvirret, usammenhængende, uhyre Klump af forfærdede Dyr. Men paa Grund af de mægtige Vandhvirvler, som de fremkaldte ved deres Løb, kunde man næppe

skjelne dem. Hundrede Hvaler kunde ikke have sat Oceanets Bølger i stærkere Oprør.

— Anda, anda!*) raabte Thalcave højt.

— Hvad er der dog? spurgte Paganel.

— Oversvømmelse! Oversvømmelse! svarede Thalcave, idet han gav sin Hest af Sporerne og vendte den imod Nord.

— Oversvømmelse, skynd Eder! raabte Paganel til sine Kammerater, og med ham i Spidsen fulgte de derpaa, saa hurtig Hestene kunde løbe, Thaouka's Spor.

Det var paa høje Tid. Henimod fem Mile imod Syd saae man virkelig en høj og bred Springflod bølgende vælte sig frem over Landet, der i et Nu forvandlede sig til et Ocean. De høje Græsninger forsvandt som afmejede af en mægtig Lee. Floden udbredte sig i dybe Vandmasser med uimodstaaelig Magt. Det var aabenbart, at de store Floder maatte være brudte over deres Bredder, saa at deres Vande med rasende Fart strømmede ud over Pampas, og maaske havde endogsaa Colorado forenet sine Vande med Rio Negro's til een fælles Flodseng.

Den af Thalcave signaliserede Springflodbølge nærmede sig med samme Hurtighed som en Hest i fuldt Løb. De Rejsende flygtede afsted foran den som en af Stormen jaget Sky. Forgjæves søgte deres Blik efter et beskyttende Tilflugtssted. Himmel og Vand gik i Horisonten i Eet. De nu af den nære Fare paavirkede Heste stormede afsted i rasende Galop, og deres Rytteres formaaede med Nød og næppe at holde sig i Sadlen. Glenarvan saae sig flere Gange tilbage.

---

*) Hurtig! hurtig!

— Vandet indhenter os, tænkte han.

— Anda! Anda! raabte Thalcave.

Vandstanden voxede aabenbart for hvert Sekund. Lange Bølger forkyndte den nær foreſtaaende Ankomſt af den høje Bølge, ſom i det højeſte endnu i en Afſtand af to engl. Mil bevægede ſit ſkumklædte Hoved frem og tilbage. Denne yderſte, fortvivlede Kamp imod det frygteligſte af alle Elementerne fortſattes endnu et Kvarter. De Flygtende kunde ikke gjøre ſig nøje Regnſkab for, hvor ſtor en Strækning de maatte have tilbagelagt, men naar man tog deres Ridts Hurtighed til Maaleſtok, maatte den være meget betydelig. Imidlertid var Vandet ſteget Heſtene op til Bringen, og det var kun med den yderſte Anſtrengelſe, at de kunde komme videre. Glenarvan, Paganel, Auſtin og alle de Øvrige anſaa ſig for fortabte og forberedte ſig paa at dø den ſkrækkeligſte Død, forladte og ene midt paa det aabne Hav. Heſtene miſtede nu lidt efter lidt Fodfæſte, og ved ſex Fods Vand maatte de allerede ſvømme.

Vi maa give Afkald paa, at beſkrive diſſe otte Menneſkers forfærdelige Dødsangſt, der voxede med hver Linie Floden tog til. De følte deres Afmagt ligeoverfor denne Vandflod, der var al menneſkelig Kraft ſaa langt overlegen. Deres Frelſe laa nu ikke mere i Menneſkers Hænder.

Heſtene maatte nu hele Tiden ſvømme. Selve Strømmen drev dem frem med en navnløs Heftighed og en Hurtighed, der uden Tvivl kunde maale ſig med den ſtærkeſte Galop; de tilbagelagde mere end tyve Mil i Timen.

Enhver Redning ſyntes umulig, da pludſelig Majoren raabte:

— Et Træ!

— Et Træ! Hvor? spurgte Glenarvan.

— Der! der! bekræftede Thalcave.

Han pegede med Fingeren paa et i en Afstand af omtrent ottehundrede Favne mod Nord staaende, uhyre Nøddetræ, som holdt sig urokkeligt midt i den rasende Strøm.

Dette Træ, som de saa uventet fik Øje paa, maatte man for enhver Pris se at naa. Hestene kunde uden Tvivl ikke naa derhen, men Menneskene maatte det sikkert kunne frelse. Strømmen bar dem lige derhen.

I dette Øjeblik udstødte Tom Austin's Hest en halvkvalt Vrinsken og forsvandt. Dens Herre, der lykkelig havde skilt sig af med Stigbøjlerne, svømmede videre med fuld Kraft.

— Hold Dig ved min Saddel, raabte Glenarvan til ham.

— Tak, naadige Herre, svarede Tom Austin, mine Arme er gode nok.

— Og Din Hest, Robert? . . . spurgte Glenarvan den unge Grant.

— Det gaar nok, Mylord, det gaar nok! — Den svømmer som en Fisk.

— Pas paa! raabte Majoren med sine Lungers hele Kraft.

Han havde neppe udtalt Ordene, førend den uhyre Vandmasse styrtede hen over dem. En kjæmpemæssig, vel fyrretyve Fod høj Bølge stormede knusende, med forfærdelig Larm frem over de Ulykkeliges Hoveder. Mennesker og Dyr, Alle forsvandt i en rasende Skumhvirvel. Den bedøvende, larmende Vandmasse, der væl-

tede sig afsted hen over dem havde en Vægt af flere Millioner Tons.

Da Vandbjerget var stormet bort, dukkede Menneskene igjen op paa Overfladen. Men alle Hestene, med Undtagelse af Thaouka, som endnu bar sin Herre, var forsvundne for stedse.

— Mod! Mod! raabte Glenarvan gjentagne Gange, idet han understøttede Paganel med den ene Arm og svømmede videre ved Hjælp af den anden.

Træet var nu kun tyve Favne borte og efter faa Øjeblikkes Forløb havde hele Selskabet naaet det. Det var i Virkeligheden en Guds Lykke; thi uden denne Tilflugt havde der ikke været nogensomhelst Udsigt til Redning, og Alle havde da maattet omkomme i Bølgerne.

Vandet naaede op paa Stammen til det Sted, hvor de første stærke Grene skjød ud fra den. Det var altsaa let at holde sig fast. Thalcave forlod sin Hest og løftede saa først Robert og derpaa alle de andre udmattede Svømmere paa sine stærke Arme op i det velkomne Træ.

Men Thaouka blev revet videre af Strømmen og fjernedes hurtig mere og mere. Hesten vendte de kloge Øjne om imod sin Herre og vrinskede, idet den rystede sin lange Manke.

— Du forlader den, sagde Paganel til Thalcave.

— Jeg! raabte Indianeren.

Og idet han styrtede sig ud i den rasende Strøm, dukkede han atter op omtrent ti Favne borte fra Træet. Nogle Øjeblikke efter saae man hans Arm slynge sig omkring Thaouka's Hals, og Hest og Rytter drev med Lynets Hurtighed Side om Side bort imod den taagede Horizont i Nord.

Det Træ, i hvis Grene Glenarvan og hans Led-

sagere havde fundet et Tilflugtssted, lignede et Noddetræ; det havde Løv som dette og en afrundet Krone. Det var „Ombu"'en, et Træ, som man hyppig træffer isoleret paa de argentinske Sletter. Dets Stamme er krum og meget stærk, og da det slaar meget dybe og kraftige Rødder, staar det saa godt som urokkeligt, og havde derfor med Lethed holdt Stand imod den heftige Springflod.

Denne „Ombu" havde en Højde af omtrent hundrede Fod og kunde vel med sin Skygge bedække et Fladerum af tredsindstyve Favne i Omkreds. Det hele Kompleх af Grene hvilede paa tre Saadanne, hvilke udgik hver i sin Retning fra den sex Fod tykke Stamme. To af disse Grene løftede sig næsten lodret i Vejret og bar det uhyre Bladtag, der af Naturen var slynget sammen aldeles som den tætteste Kurvefletning, saa at det ydede et uigjennemtrængeligt Ly. Den tredie Gren strakte sig derimod saa godt som horizontalt ud over de brusende Vandmasser, og dens nederste Blade naaede helt ned i dem. Det manglede ikke paa Plads i dette Kjæmpetræ. Naar man saae de tre Grene strække deres utallige Arme op imod Skyerne, medens de tætteste Slyngplanter overalt forbandt dem med hverandre og kun hist og her lod Solens skinnende Straaler smutte ind igjennem det tætte Løvværk, kunde man virkelig godt blive i den Illusion, at denne Ombu bar en hel Skov ovenpaa sin Stamme.

Saaledes var Glenarvan's og hans lille Rejseselskabs nye Asyl. Den unge Grant og den behændige Wilson klattrede et Øjeblik efter, at de havde fundet Plads i Træet, ufortøvet op i de højeste Grene. De stak Hovedet op gjennem den grønne Bladhvælving, og lod fra dette Højdepunkt Blikket glide nd over hele den store Horizont. Det ved Oversvømmelsen frembragte

Ocean omgav dem paa alle Sider, og saa langt Blikket kunde naae, var der ingen Begrændsning, ingen Bred at øjne. Intet Træ ragede op over Vandfladen; kun Ombuen stod kjækt knejsende midt i den. Langt borte saae man Strømmen rive kjæmpestore Træstammer afsted med sig, sønderbrudte Grene, Hytter, Straatage, sønderslaaede Rancho'er, Tagbjælker, druknede Dyr og paa et af den rasende Strøm omhvirvlet Træ en hel Familie af brølende Jaguarer, som med Kloerne klamrede sig fast til deres skrøbelige Tilflugtssted.

Endnu længere borte tiltrak et lille, sort, næsten usynligt Punkt sig Wilson's Opmærksomhed. Det var Thalcave og hans tro Thaouka, som forsvandt langt ude i det Fjerne.

— Thalcave, min Ven! raabte Robert, idet han strakte Haanden ud imod den modige Patagonier.

— Han klarer sig nok, Hr. Robert, sagde Wilson, men lad os nu stige ned til Hans Herlighed igjen.

Et Øjeblik efter var Robert og Wilson klattrede ned af de talrige Grene. Der havde Glenarvan, Paganel, Majoren, Austin og Mulrady sat sig tilrette, overskrævs eller sidelæns, som de fandt det bekvemmest. Wilson aflagde Rapport om sit Besøg i Toppen af Ombuen. Alle delte hans Mening med Hensyn til Thalcave. Der kunde kun være Spørgsmaal om, hvorvidt Thalcave vilde frelse Thaouka, eller Thaouka Thalcave.

Deres egen Stilling i Ombuen var uden Tvivl langt mere foruroligende. Træet vilde vel nok kunne modstaa Strømmens Magt, men den stadig voxende Vandmasse kunde let naa dets høje Grene, hvilket var saa meget sandsynligere, som denne Del af Jordsmonnet laa noget dybere og derfor afgav en rummelig og dyb

Vandbeholder. Glenarvan's første Tanke var derfor at skjære Mærke i Træet og derved iagttage Vandstandens voxende eller aftagende Højde. Strømmen syntes dog nu at have naaet sin største Stigning. Dette var allerede beroligende.

— Og hvad skal vi nu gjøre? sagde Glenarvan.

— Vi indretter os naturligvis ligesom Fuglene, svarede Paganel muntert.

— Ja, lad os bygge os en stor Rede! raabte Robert.

— Vi bliver vel nødte til at leve som Fuglene, da det ikke gik rigtig for os at spille Fisk.

— Godt, sagde Glenarvan, lad os da det, men sig mig, hvem skal putte Noget i Næbet paa os, mine Venner?

— Jeg, svarede Majoren.

— Alle rettede deres Blik paa Mac Nabbs. Majoren sad ganske magelig henslængt i en af elastiske Grene naturlig dannet Læneſtol og holdt med den ene Haand sin Alforjas, der ganske vist var bleven vaad, men endnu var aldeles fyldt, i Vejret.

— Naa, Mac Nabbs, sagde Glenarvan glad, nu kjender jeg Dem igjen! De tænker paa Alting selv ved saadanne Lejligheder, hvor enhver Anden vilde glemme Alt.

— Jeg tænkte mig nemlig Muligheden af, at vi ikke vilde have ret megen Lyst til at dø af Sult, efter at vi med saa stor Møje havde undgaaet at drukne.

— Hvad indeholder Deres Alforjas? spurgte Tom Austin.

— Levnetsmidler til syv Mennesker for to Dage, lød Svaret.

— Godt, sagde Glenarvan, jeg haaber, at Over-

svommelsen vil være taget tilstrækkelig af inden fireogtyve Timers Forløb.

— Eller at vi inden den Tid har fundet et Middel til igjen at komme paa det Tørre, svarede Paganel.

— Men lad os nu fremfor Alt faae lidt Frokost, sagde Glenarvan.

— Det vil dog vel sige, naar vi er blevne lidt tørre, ikke sandt? bemærkede Majoren.

— Og Ilden? sagde Wilson.

— Ja vi bliver vel nødt til at antænde en, sagde Majoren.

— Hvor?

— Der oppe paa Stammen naturligvis.

— Hvormed?

— Med tørt Ved, som vi kan snitte ud af Træet her.

— Men hvordan faar vi Ild i det? spurgte Glenarvan, vort Tønder ligner en pjaskvaad Svamp.

— Aa, man kan godt hjælpe sig uden det! svarede Paganel; en Smule tørt Mos, en Solstraale, Lindsen i min Kikkert, og I skal see, jeg skal lave den dejligste Ild af Verden. Hvem vil gaa i Skoven efter Brænde?

— Jeg, raabte Robert.

Et Øjeblik efter var han, fulgt af sin Ven Wilson, forsvunden i det tætte Løv ovenover det øvrige Selskab. Medens han var ude paa denne Expedition, fandt Paganel tørt Mos i rigelig Mængde; han kunde let faae fat i den Solstraale, han havde talt om; thi Himlen var skyfri og lod Solen straale i al sin Pragt og Varme; derpaa fik han uden Møje ved Hjælp af sin Lindse tændt Ild i det let fængelige Stof, som man derpaa anbragte paa et Underlag af fugtigt Løv paa det Sted af Træet, hvor to af Hovedgrenene løb ud; det var et

naturligt og farefrit, ligesom ogsaa meget brugbart Arnested. Det varede ikke længe, inden Wilson og Robert kom tilbage med en Favnfuld tørre Grene, som man derpaa kastede over det brændende Mos. Træet fængede hurtig; inden faa Øjeblikke havde Geografen opfyldt sit Løfte, og en knittrende Flamme stod højt i Vejret fra det improviserede Arnested. Enhver tørrede sig nu, saa godt han kunde, medens Ponchoerne, som man havde hængt op højere oppe i Træet, flagrede for Vinden. Derpaa spiste man Frokost, dog med en vis Sparsommelighed, da man jo ogsaa maatte tænke paa den følgende Dag; ja det var jo meget muligt, at det uhyre Vandbassin ikke vilde tømmes nær saa hurtig, som Glenarvan haabede, og dertil kom, at Forraadet af Levnetsmidler i det Hele taget var temmelig ringe. Ombu'en bar ingen Frugter. Heldigvis kunde den derimod byde en anselig Portion Æg som Følge af de talrige Fuglereder, der tittede frem allevegne imellem Grenene, — ikke at tale om selve de befjerede Beboere. Disse Hjælpekilder var paa ingen Maade at foragte.

Nu drejede det sig altsaa, i Tilfælde af et længere Ophold, om at indrette sig saa bekvemt som muligt.

— Da Kjøkkenet og Spisekammeret er i Stueetagen, sagde Paganel, vil vi have Sovekammer paa første Sal; Huset er rummeligt, Lejen ikke saa dyr endda, vi behøver derfor ikke at genere os. Jeg kan deroppe skimte de dejligste, af Vorherre fabrikerede Vugger, i hvilke vi, dersom de blot er stærke nok til at bære os, vil kunne sove bedre end i den kongeligste Edderduns Seng. Vi har Intet at frygte; forresten kan vi jo skiftes til at holde Vagt, og vi er jo talrige nok i Antal til at kunne holde Indianere og vilde Dyr Stangen.

— Vi mangler blot Vaaben, sagde Tom Austin.

— Jeg har min Revolver, bemærkede Glenarvan.

— Og jeg min, svarede Robert.

— Hvad skal de kunne hjælpe os, vedblev Tom Austin, naar vor Ven Paganel ikke kan finde paa et Middel til at lave Krudt.

— Det behøves ikke, svarede Mac Nabbs, idet han viste Selskabet et i fuldstændig god Stand værende Krudthorn.

— Hvor har De nu faaet det fra, Major? spurgte Paganel.

— Af Thalcave. Han antog meget rigtig, at det kunde være os til Nytte, og overgav mig det i mine Hænder, inden han styrtede sig ud i Vandet for at svømme efter Thaouka.

— Højmodige, tapre Indianer! udbrød Glenarvan.

— Ja, svarede Tom Austin, hvis alle Patagoniere er skaarne efter samme Mønster, saa kan jeg ikke andet end ønske Patagonien til Lykke.

— Glem ikke Hesten, maa jeg bede! sagde Paganel. Den udgjør en integrerende Del af Patagonieren, og jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke engang skal faa de to Kammerater at se sammen.

— Hvor langt er vi fra det atlantiske Ocean? spurgte Majoren.

— I det højeste syvretyve Mil, svarede Paganel. Og nu, mine Venner, beder jeg Dem have mig undskyldt; Enhver kan jo nu bestille, hvad han har Lyst til; jeg for min Part vil se at finde mig et mageligt Observatorium deroppe, og ved Hjælp af min Rikkert tror jeg nok, jeg vil kunne paatage mig at holde Dem saa

nogenlunde à jour med, hvad der foregaar i Verden omkring os.

Med disse Ord gav den højlærde Geograf sig til paa en virkelig meget betænkelig Maade at svinge sig fra Gren til Gren, og efter faa Øjeblikkes Forløb var han forsvunden bag det tætte Løv. Hans Kammerater gav sig nu ifærd med at indrette Sovestederne. Det var hverken svært eller langvarigt. Der var ingen Tæpper at lægge tilrette, ingen Møbler at flytte, og inden faa Øjeblikkes Forløb kunde de Alle rolig vende tilbage til deres Pladser ved Arnestedet.

Nu begyndte Samtalen igjen, den drejede sig imidlertid ikke længere om deres øjeblikkelige Stilling, som der i Virkeligheden jo heller ikke var Andet at gjøre ved end rolig at finde sig i, men derimod kom man til det uudtømmelige Thema: Kaptajn Grant.

— Hør mig, mine Venner, sagde Glenarvan efter nogen Tids Forløb, og læg Mærke til, Robert, at dette er et meget alvorligt Spørgsmaal. Jeg vil gjøre Alt i Verden for at gjenfinde Kaptajn Grant, dertil har jeg forpligtet mig; jeg er mig denne Pligt bevidst, og jeg vil vie hele mit Liv til dette Maal, hvis det skulde gjøres nødvendigt. Hele Skotland vilde forene sig med mig for at redde denne kjække og ædle Mand, som har opofret sig selv for det. Saa svag end denne Udsigt er, har jeg fast besluttet, at vi vil omsejle hele Verden langs den syvogtredivte Bredegrad, og vi vil gjøre det. Men der bliver eet meget vigtigere Spørgsmaal tilbage: Skal vi afgjort og fra dette Øjeblik af opgive alle vore Efterforskninger paa det amerikanske Fastland?

Dette saa bestemt forelagte Spørgsmaal forblev ubesvaret. Ingen vovede at udtale sig.

— Naa? begyndte Glenarvan igjen, idet han vendte sig direkte til Majoren.

— Min kjære Edvard, svarede Mac Nabbs, man paatager sig et stort Ansvar ved strax at give Dem Svar paa Deres Spørgsmaal. Det kræver Eftertanke. Fremfor Alt ønsker jeg at vide, hvilke Egne det er, den syvogtredivte Grad sydlig Brede gjennemskjærer.

— Det maa Paganel svare paa, svarede Glenarvan.

— Lad os da spørge ham, sagde Majoren. Han kunde aldeles ikke skimte den Lærde for det tætte Bladløv, og man maatte derfor praje ham.

— Paganel, Paganel! raabte Glenarvan.

— Her! svarede en Stemme fra Himlen.

— Hvor er De?

— Jeg er paa min Udkigspost.

— Hvad bestiller De?

— Jeg betragter den uendelige Horizont.

— Kan De ikke komme herned et Øjeblik?

— Er det nødvendigt?

— Ja.

— Men hvad er det egentlig?

— Vi vil have at vide, hvilke Lande den syvogtredivte Bredegrad passerer igjennem.

— Intet er lettere, svarede Paganel, men derfor behøver jeg slet ikke at lade mig forstyrre.

— Naa, fortæl os det da.

— Altsaa har den syvogtredivte Grad, antager vi, forladt Amerika; saa gjennemskjærer den det Atlantiske Ocean.

— Ja, det veed vi.

— Derpaa gaar den over Øerne Tristan d'Acunha.

— Godt, og saa?

— Saa løber den under det gode Haabs Forbjerg, to Grader syd for det.

— Derpaa?

— Igjennem det Indiske Ocean.

— Naa?

— Saa strejfer den Den Sanct Pierre af Amsterdam-Øernes Gruppe.

— Videre!

— Den gjennemskjærer Australien i Provindsen Victoria.

— Bliv ved!

— Idet den forlader Australien . . . .

Denne sidste Sætning forblev ufuldendt. Var Geografen kjørt fast? Vidste han ikke mere at fortælle om den syvogtredivte Bredegrad? Nej, det var ikke Sagen; men i samme Øjeblik hørtes et højt Skrig, et tydeligt Raab om Hjælp fra Toppen af Ombu'en. Glenarvan og hans Venner blegnede og saae paa hverandre. Var der indtruffet en ny Ulykke? Havde den ulykkelige Paganel ladet sig dumpe ned?

Wilson og Mulrady vilde allerede til at ile ham til Hjælp, da der kom et langt Legeme tilsyne i deres umiddelbare Nærhed. Paganel tumlede fra Gren til Gren. Hans Hænder greb forgjæves efter Støttepunkt. Var han levende eller død? Det vidste man ikke, og han vilde sikkert være faldet ned i den brusende Strøm, dersom ikke Majoren i rette Tid med sin kraftige Arm havde standset ham i Faldet.

— Meget forbunden, Mac Nabbs, sagde Paganel ganske rolig.

— Hvad fejler Dem? spurgte Majoren. Hvad er

der hændet Dem? Igjen et af Deres evindelige Anfald af Distraktion?

— Ja, svarede Paganel med beklemt, af Sindsbevægelse rystende Stemme. Ja! en Distraktion .... og denne Gang en meget vigtig.

— Hvad er det da?

— Vi har været paa galt Spor! Vi er endnu paa galt Spor, hele Tiden paa pinegalt Spor!

— Forklar Dem dog!

— Glenarvan, Major, Robert, hør det Alle, raabte Paganel, vi søger efter Kaptajn Grant, der, hvor han paa ingen Maade er!

— Hvad siger De? udbrød Glenarvan.

— Ikke alene, hvor han ikke er, tilføjede Paganel, men ogsaa der, hvor han aldrig har været!

— Maa jeg ikke atter bede Dem forklare Dem nøjere, sagde Majoren.

— Det er meget simpelt, Major. Jeg havde taget fejl, jeg havde en falsk Anskuelse ligesaavel som De, indtil for et Øjeblik siden deroppe i Toppen af Træet en Tanke som et Lyn slog ned i mit Hoved og tændte et Lys der, nemlig dengang jeg svarede paa Deres Spørgsmaal og derved kom til at nævne Ordet „Australien".

—Hvad! raabte Glenarvan, De vil paastaa, at Harry Grant? ....

— Jeg paastaar, svarede Paganel, at Ordet austral, som forekommer i Dokumentet, ikke er noget fuldstændigt Ord, som vi hidtil troede, men Stammen i Ordet Australien.

— Det var dog besynderligt, svarede Majoren.

— Hvorledes! tilføjede Glenarvan i en højst vantro

Tone, De vover med Dokumentet i Haanden at paastaa, at Britannia har lidt Skibbrud ved Australiens Kyster?

— Jeg er overbevist derom! svarede Paganel.

— I Sandhed, Paganel, sagde Glenarvan, denne Paastand i en af det geografiske Selskabs Sekretærers Mund kan ikke Andet end sætte mig i den højeste Grad af Forundring.

— Hvorfor? spurgte Paganel lidt stødt.

— Fordi De, naar De antager, at der skal læses „Australien", tillige maa antage, at der forefindes Indianere der, hvilket man dog til Dato ikke har hørt Tale om.

Paganel blev aldeles ikke overrasket over dette Modbevis. Han havde uden Tvivl ventet det og smilede, da han hørte det.

— Min kjære Glenarvan, sagde han, triumfer ikke for tidligt; De bliver fuldstændig slaaet af Marken. Der staar i det meget omtalte Aktstykke ligesaalidt Ordet Indianer som Ordet Patagonien. Det ufuldstændige Ord „indi" betyder ikke Indianere, men „indigenes", d. v. s. Indfødte! Naa, og at der gives Indfødte i Australien, det har De dog vel ikke isinde at nægte?"

Naar Sandheden skal frem, maa vi tilstaa, at Glenarvan i dette Øjeblik stirrede maalløs paa Paganel.

— Bravo! Paganel, raabte Majoren.

— Gaar De ind paa min nye Udlægning, min kjære Lord?

— Ja, svarede Glenarvan, naar De kan bevise mig, at Brudstykket af Ordet gonie ikke skal henføres til Patagonien.

— Nej! her er aldeles ikke Tale om Patagonien! De kan læse, hvad De vil, men blot ikke det.

— Men hvad da?

— Cosmogonie, théogonie, agonie!

— Agonie! sagde Majoren.

— Det er mig ligegyldigt, svarede Paganel, dette Ord har ingen Vigtighed; jeg vil slet ikke engang ulejlige mig med at søge efter, hvad det kan betyde. Hovedsagen er, at austral skal være Australien, og vi maa virkelig have været blinde, naar vi ikke lige strax har kunnet finde en saa overordentlig tydelig og simpel Forklaring. Naar jeg havde fundet Dokumentet, naar min Dom ikke var bleven paavirket i gal Retning af de andre Herrers falske Udlægning, vilde jeg aldrig have kunnet forstaa det anderledes!

Denne Gang ledsagedes Paganels Ord af Hurraraab, Lykønskninger og Glædesudbrud. Austin, Matroserne, Majoren og fremfor Alle Robert, der var ubeskrivelig lykkelig over atter at se Haabet leve op, bevidnede Alle den værdige Geograf deres Tak og Bifald. Glenarvan blev mere og mere overbevist, og var, som han sagde, nær ved at give sig.

— Blot en sidste Bemærkning endnu, min elskværdige Paganel, og jeg har ikke Andet tilbage end at bøje mig for deres Skarpsind.

— Tal, Glenarvan.

— Hvorledes stiller De paa Deres nye Maade Dokumentets Ord sammen, og paa hvilken Maade vil De læse det?

— Intet er lettere. Her er det, sagde Paganel, idet han tog det kostbare, saa omhyggelig gjennemstuderede Papir frem.

En dyb Tavshed indtraadte, medens Geografen samlede sine Tanker og forberedte sig paa at svare. Hans Finger fulgte de afbrudte Liniers Skrift, medens

han med sikker Stemme og stærk Betoning af enkelte Ord, læste Følgende:

Den 7 Juni 1862 er Tremasteren Britannia fra Glasgow efter . . . vi kan sætte, to eller tre Dage eller lang Agonie, det har Ingenting at sige . . . af Stormen bleven drevet ind paa Australiens Kyst. To Matroser og Kaptajnen vilde forsøge at naa i Land eller have lagt til ved Fastlandet, hvor de er fangen hos de grusomme Indfødte eller vil blive Fanger hos osv. De har derpaa, fortsatte Paganel, kastet Dokumentet i Søen osv. osv. Er det ikke klart?

— Jo, det er uomstødeligt, svarede Glenarvan, saafremt Ordet „Fastland" kan anvendes paa Australien, der kun er en Ø.

— Berolige Dem, min kjære Glenarvan, de bedste Geografer er enige om at kalde denne Ø det australske Fastland.

— Ja saa mine Venner, udbrød Glenarvan, har jeg kun Eet endnu at sige: Til Australien! Og gid Himlen staa os bi!

— Til Australien! gjentog hans Ledsagere eenstemmig.

Imidlertid var Aftenen kommet. Kun en god Søvn kunde paa værdig Maade slutte denne bevægede Dag. Gjæsterne i Ombu'en følte sig ikke alene udmattede af Oversvømmelsen og alle deres Anstrengelser, men især trykkede af Dagens Hede, der havde været usædvanlig stor.

Men førend Selskabet, som Paganel sagde, „krøb i Reden", klattrede han sammen med Glenarvan og Robert op til sin Udkigspost for endnu engang at kaste et Blik ud over den bølgende Flade. Klokken var henimod Ni.

Solen var just forsvunden i den vestlige Horizonts lysende Dunster. Hele den ene Halvdel af Himmelen var indtil Zenith som indhyllet i varme Taagedunster. Den sydlige Halvkugles ellers saa glimrende og straalende Stjerner syntes ligesom overtrukne med et fint Slør og lyste kun usikkert. Men man kunde dog tydelig nok skjelne dem, til at angive Navnene paa dem, og Paganel benyttede derfor Lejligheden til at belære sin Ven Robert, og samtidig Glenarvan, om denne Polar-Zone med dens saa stærkt lysende Stjernebilleder.

Medens den lærde Paganel holdt sit Foredrag, havde hele den østlige Horizont antaget et uvejrstruende Udseende. Et tykt og mørkt, skarpt begrændset Lag af Skyer steg langsomt højere og højere op paa Himlen og skjød sig ligesom et tungt, sort Forhæng hen under Stjernerne, der lidt efter lidt forsvandt for Blikket. Den mørke Samling Skyer havde snart bedækket den halve Himmelhvælving og syntes virkelig at opfylde den over hele dens Udstrækning. Dens bevægende Kraft maatte ligge skjult i den selv; thi der sporedes intet Vindpust; Luftlagene bevarede deres fuldkomne, døsige Ro. Ikke et Blad rørte sig paa Træet, ikke den mindste Bølge krusede Vandet. Ja det syntes næsten, som om Luften maatte være bleven fortyndet af en uhyre Luftpumpe, saa dødsstille var der i den. Derimod var Atmosfæren mættet med en stærk Ladning Elektricitet, som ethvert levende Væsen kunde spore i sine Nerver.

Glenarvan, Paganel og Robert følte sig kjendelig paavirkede af disse elektriske Luftbølger.

— Vi faaer Uvejr, sagde Paganel.

— Du er vel ikke bange for Torden? spurgte Glenarvan Drengen.

— Hvor kan De dog tro det! svarede Robert.

— Nu, saameget desto bedre, Uvejret er ikke langt borte.

— Og det vil blive heftigt, sagde Paganel, saa vidt jeg kan slutte efter Himlens Udseende.

— Uvejret bryder jeg mig ikke om, vedblev Glenarvan, men derimod nok om den Plaskregn, som ledsager det. Vi bliver igjen gjennemblødte til Skindet. Hvad De saa siger, Paganel, en Rede duer dog ikke til et Menneske, det vil De snart faa bedre Bevis for, end De maaske synes om.

Glenarvan kastede et sidste Blik paa den truende Himmel. Den var nu fuldkommen bedækket med Skyer. Kun en svag, ubestemt lysende Stribe gjennembrød i Vest det dæmrende Mørke. Vandet antog en mørk Farve og syntes at ligne en stor sort Sky, der truede med at smelte sammen med Luftens tunge Dunster. Øjet saae Intet, Øret hørte Intet. Den Dødsstilhed, der rugede over Naturen, var ligesaa dyb som Mørket.

— Lad os stige ned, sagde Glenarvan, Lynene vil snart lyse for os!

De lod sig glide ned ad de glatte Grene og blev ikke lidt forundrede, ved, da de var naaede helt ned, at befinde sig i et Slags Halvmørke. Dette hidrørte fra Myriader af lysende Punkter, der fløj summende afsted hen over Vandfladen.

— Et Fosforfænomen? spurgte Glenarvan sin Ledsager.

— Nej, svarede Paganel, men fosforholdige Insekter, levende og meget billige Diamanter, af hvilke de argentinske Damer i Buenos-Ayres lader sig lave prægtige Smykker.

— Hvad? udbrød Robert, er det virkelig Insekter, der flyve saaledes omkring ligesom Gnister?

— Ja, min Søn!

Robert var saa heldig at fange et af de herlige smaa Dyr. Paganel havde ikke taget fejl. Det var et Slags store Vandbier paa en Tommes Længde; Indianerne har givet dem Navnet „Tuco-Tuco". Dette mærkelige, hornede Insekt havde et Brystskjold, fra hvilket der paa to Steder udstraalede et saa stærkt Lys, at det vilde være tilstrækkelig til at læse ved selv i tæt Mørke. Da Paganel holdt Insektet tæt hen til sit Uhr, kunde han ved dette improviserede Lys see, at Klokken var Ti.

Efterat Glenarvan var kommet ned til Majoren og de tre Sømænd, gav han sine Anvisninger for Natten. Der var virkelig et heftigt Uvejr i Anmarsch. Efter al Sandsynlighed vilde Stormen bryde løs med fuld Kraft, saasnart den første Torden var forbi, og Ombu'en vilde da blive dygtig rystet; derfor blev Enhver gjort opmærksom paa, at han maatte gjøre sig godt fast i den Rede af Grene, der blev ham tildelt. Selv om det ikke stod i deres Magt at undgaa Himlens Vande, vilde de dog gjøre, hvad de kunde, for at holde sig borte fra Jordens og sørge for, at de ikke styrtede ned i Strømmen, der brødes mod Træets Stamme.

Uden videre Omstændigheder ønskede man derpaa hverandre Godnat, og enhver smuttede hurtig ind i den ham tildelte Rede, rullede sig ind i sin Poncho og lagde sig ned for at sove.

Men det nærforestaaende Udbrud af mægtige Naturfænomener sænker uvilkaarlig i ethvert følende Væsens Sjæl en vis Uro, som selv den Stærkeste ikke kan modstaa. De Rejsende i Ombu'en var urolige og trykkede,

de kunde ikke overvinde sig til at lukke Øjenlaagene, og det første Tordenbrag fandt dem Alle vaagne.

Uvejret voxede med rasende Magt. De uophørlige Lyn antog forskjellige Former. Nogle, som slog lodret ned i Jorden, gjentog sig fem, sex Gange paa samme Sted. Andre maatte i allerhøjeste Grad pirre en Naturforskers Videbegjærlighed; thi medens Arago i sin mærkværdige Statistik kun anfører to Exempler paa gaffelformede Lyn, viste de sig her bogstavelig talt i Hundredevis. Mange var delte i utallige Arme og lignede zigzagformede Koraller og frembød ved deres spaltende Lys et fantastisk Skue, naar de knittrende foer ned over den kulsorte Himmel.

Inden kort Tids Forløb var et helt Bælte af Himmelen fra Øst til Nord oplyst af en fosforlysende Stribe af det blændende Lys. Denne Ild udbredte sig lidt efter lidt over hele Horizonten, antændte Skyerne, som om det havde været en Hob brændbare Stoffer, og dannede snart, tilbagestraalet af det spejlsorte Vand, en uhyre Ildkugle, i hvis Centrum Ombu'en befandt sig.

Glenarvan og hans Kammerater saae i Taushed paa dette frygtelige Skuespil. De kunde iøvrig heller ikke have hørt hverandre. Store Masser af hvidt Lys strømmede ned over dem, og i dette Straalehav kom pludselig tilsyne og forsvandt igjen snart Majorens rolige Figur, snart Paganels nysgjerrige Ansigt eller Glenarvans energiske Træk, snart Robert's forfærdede Hoved eller Matrosernes sorgløse Fysiognomier, der i det spøgelseagtige Lys antog et fantastisk og aandeagtigt Udseende.

Imidlertid var der endnu ingen Regn faldet, og Vinden havde endnu ikke rørt sig. Men pludselig aabnede Himlens Sluser sig og den nedplaskende Regn dannede

lodrette Striber paa Himmelens Baggrund — ligesom Traadene i en Væv. De store, tunge Vanddraaber, der sprøjtende faldt ned paa Vandfladen, gjengav tusindfold, straalende som Gnister de flammende Lyn.

Forkyndte denne Regn, at Uvejret nærmede sig sin Ende? Skulde Glenarvan og hans Kammerater slippe med et ganske vist ufrivilligt Styrtebad? Nej, da denne Ildkamp i Luften rasede allerheftigst, viste der sig pludselig ude paa Spidsen af den ene Hovedgren, der strakte sig horizontalt ud over Vandet, en Ildkugle, saa stor som en Næve, og omgivet af kulsort Røg. Denne Kugle bristede endelig efter i nogle Sekunder at have drejet sig rundt om sig selv, ligesom en Bombe, og det med et Knald, der endogsaa kunde høres midt i den almindelige Larm, som herskede i Naturen. En tung Dunst opfyldte Atmosfæren. Larmen hørte op et Øjeblik, og nu lød pludselig Tom Austin's Stemme:

— Træet staar i Flammer! raabte han.

Han tog ikke fejl. I et Øjeblik udbredte Ilden sig over hele den vestlige Side af Ombuen. Det døde Træ og Rederne af tørt Græs afgav selvfølgelig glimrende Næring for den.

Vinden tog ogsaa til og hjalp ved Antændelsen. Man maatte flygte. Hurtigst muligt kastede Glenarvan og hans Kammerater sig over i den af Flammerne skaanede østlige Side af Ombu'en; i stum Forfærdelse klattrede, rutschede og tumlede de frem over Grenene og vovede sig ud paa nogle, der tyngedes helt ned under den pludselige Vægt. De, Ilden allerede havde naaet, skrumpede sig sammen, knagede, krummede sig og knittrede som Slanger, der brænde levende. Antændte Stumper og Stykker faldt ned i Vandet og svømmede afsted med

Strømmen, over hvilken de kastede et blegt, uhyggeligt Skjær. Flammerne blussede op til en mægtig Højde og tabte sig i den oprørte Atmosfære; men efterhaanden som Orkanen voxede, tog Luerne til og omspændte snart hele Ombu'en. Glenarvan, Robert, Majoren, Paganel og Matroserne, Alle var grebne af en lammende Dødsangst; en tæt Røg fyldte deres Struber, saa at de var nærved at kvæles, og den brændende Hede blev med hvert Sekund mere forfærdelig, mere uudholdelig. Ilden angreb nu ogsaa de underst liggende Dele af Træet; Intet formaaede at opholde eller kue den; at slukke den var umuligt, og de saae sig viede til den samme rædselsfulde Død som de Ulykkelige, der som Offre levende indesluttes i en Hindugudoms brændende Legeme.

Endelig havde deres Ulykke naaet Toppunktet af Rædsel, det gjaldt nu blot om imellem to Dødsmaader at vælge den mindst forfærdelige og gruvækkende.

— I Vandet! raabte Glenarvan.

Wilson, som allerede var bleven angrebet af Flammerne, der slikkede op ad hans Klæder, havde netop styrtet sig ud i Søen, da man pludselig hørte ham raabe med et Udtryk af den højeste Rædsel:

— Til Hjælp! Til Hjælp!

Austin styrtede hen til ham og hjalp ham atter op i Træet.

— Hvad er der i Vejen?

— Kaimanner! Kaimanner! skreg Wilson, endnu fuld af Rædsel.

Man saae virkelig Træets Fod omgivet af disse skrækkelige Dyr. Deres Skjæl spejlede sig i det fra det brændende Træ udstraalende Lys; deres flade, paa lodret Kant staaende Hale, det landsespidsformede Hoved, de

lysende Øjne, det indtil helt hen bag Ørene spaltede Gab, alt dette maatte betage Paganel enhver Tvivl. Han saae strax, at det virkelig var de vilde amerikanske Alligatorer, som man i de spanske Lande kalder Kaimaner. Der var vel omtrent en halv Snes Stykker af disse afskylige Dyr; de pidskede Vandet med deres frygtelige Hale og angreb Ombuen med deres Underkjæbers lange Tænder.

Ved dette Syn følte de Ulykkelige sig fuldstændig fortabte. Nu havde de intet andet tilbage end Valget imellem at lade sig sønderslide af Kaimanerne eller give sig til Pris for Flammerne. Man hørte endogsaa Majoren sige med rolig Stemme:

— Det er ikke usandsynligt, at dette bliver Enden paa hele Historien.

Der gives Omstændigheder, som kan gjøre et Menneske afmægtig til Kamp, og under hvilke de losslupne, rasende Elementer kun kan betvinges af andre Elementer. Glenarvan saae med et forstyrret Blik, hvorledes Ild og Vand sammensvoer sig imod ham, og han vidste ikke, hvilken Hjælp han skulde paakalde fra Himlen.

Uvejret var i Aftagende; men det havde i Atmosfæren udviklet en betydelig Mængde Dunster, som ved de utallige elektriske Udladninger havde faaet en ganske aparte Kraft. Nede i Syd dannede der sig lidt efter lidt en uhyre Skypompe, først som en omvendt Taagekegle, der med Spidsen nedad og Grundfladen opad satte de skummende Vande i Forbindelse med Uvejrsskyerne. Fænomenet bevægede sig fremad, idet det med svimlende Hurtighed drejede sig om sig selv. I Midten sugede det Vandet op i sig som en spids Kegle og, ligesom i Kraft af en energisk Befaling, drog det under sin omdrejende Bevægelse alle den omværende Lufts Strømme med sig.

Efter faa Øjeblikkes Forløb havde den uhyre Skypompe naaet Ombu'en og omhvirvlede den med sine sugende Slyngninger. Træet blev rystet og vaklede i sine dybeste Rødder. Glenarvan maatte tro, at det var Kaimanerne, der angreb det med deres frygtelige Kjæber, og løsrev det fra dets Rodfæste. Hans Ledsagere og han selv holdt sig krampagtig fast ved hverandre; de følte, at det stærke Træ gav efter og styrtede om; med øredøvende Syden og Hvislen sank de glødende og flammende Grene om i de oprørte Bølger. Det Hele var et Sekunds Værk. Skypompen var allerede draget videre og sugede med saa rasende, buldrende Kraft Strømmens Vand op i sig, at den syntes fuldstændig at ville lægge den tør.

Nu gav Ombu'en, der var væltet helt om i Vandet, efter for Stormens og Strømmens forenede Magt; de sidste Rødder blev rykket op, og med voldsom Fart drev den ned med Strømmen. Kaimanerne var flygtede paa nær en, som havde klamret sig fast til de lodret i Vejret staaende Rødder og nu hastede frem med vidt opspilet Gab. Mulrady greb imidlertid en stor, af Ilden halvt fortæret Gren og tildelte Dyret et saa vældigt Slag, at han knækkede dets Rygrad. Kaimanen styrtede ned og forsvandt i Strømmens Hvirvler.

Glenarvan og hans Ledsagere, der nu fuldstændig var befriede fra Uhyrerne, satte sig tilrette paa de Grene, der vendte imod Vinden, og som Flammerne derfor endnu ikke havde naaet, medens Ombu'en foer afsted ud i den morke Nat som et mægtigt, brændende Skib.

Ellevte Kapitel.

Det atlantiske Hav.

Ombu'en havde i to Timer drevet afsted paa den uhyre Sø, uden at naa fast Land. De fortærende Flammer var lidt efter lidt slukkede. Hovedfaren ved denne frygtelige Fart var overstaaet. Majoren bemærkede i den roligste Tone af Verden, at det ikke skulde undre ham, om man slap lykkelig fra det Hele.

Strømmen var stedse den samme, fra Sydvest til Nordost. Der var igjen indtraadt et fuldstændigt Mørke, som kun af og til oplystes af et forsinket Lyn, og Paganel saae sig forgjæves om efter et eller andet Mærketegn paa Horizonten. Uvejret nærmede sig sin Ende; i Stedet for den rigelige Regn traadte nu en let Taage, som Vinden hurtig spredte; de tykke Skymasser skiltes og foer forvirret afsted højt oppe i de øvre Luftlag.

Ombu'en sejlede videre med rivende Hurtighed; den gled ned ad Strømmen med forbausende Fart, som om den dreves frem af en mægtig Skrue. Saaledes kunde den vel sejle hele Dage afsted. Henimod Klokken Tre om Morgenen tidlig bemærkede Majoren, at den undertiden rørte ved Bunden. Tom Austin anstillede Undersøgelser med en lang, afskaaret Gren, og overbeviste sig om, at Bunden lidt efter højnede sig. Tyve Minutter senere stødte Fartøjet virkelig paa Grund, Ombu'en stod fast.

— Land! Land! raabte Paganel med sine Lungers fulde Kraft.

Enden af de forkullede Grene var stødt imod en Forhøjning i Jordsmonnet. Aldrig har Skibsfolk været

mere tilfredse med deres Skibbrud. En Klippe betød her det samme som den bedste, sikreste Havn.

Robert og Wilson var sprungne i Land paa den faste Højflade og udstødte allerede Glædesskrig, da man pludselig hørte en velbekjendt Piben. En galopperende Hests Trampen gjenlød over den faste Jordbund, og gjennem Mørket skimtedes tydelig Indianerens høje Skikkelse.

— Thalcave! raabte Robert.

— Thalcave! gjentog de Alle, enstemmig jublende.

— Venner! sagde Patagonieren glædestraalende. Han havde ventet de Rejsende paa det Sted, hvor Strømmen maatte føre dem hen, thi derhen havde den ført ham selv.

Han løftede strax Robert Grant op i sine Arme og trykkede ham til sit Bryst. Glenarvan, Majoren og Matroserne trykkede Alle hjertelig deres tro Førers Haand og bevidnede ham deres Glæde over at see ham igjen. Derpaa førte Patagonieren dem under Tag i en forladt Estancia. En livlig Ild blussede derinde, saa at de kunde varme deres Lemmer og stege Vildtet, hvilket de, sultne som de var, spiste med stor Appetit. Og da de nu i god Ro og Mag havde gjenvundet deres Velbefindende og tænkte over Alt, hvad de havde oplevet, da forekom det dem Alle næsten ubegribeligt, at de lykkelig var undgaaet de rædselsfulde Farer, der havde truet dem i Form af Vand, Ild og Kaimaner.

Thalcave fortalte kortelig Paganel, hvorledes det var gaaet ham, og tilskrev sin uforsagte Hests utrolige Udholdenhed hele Fortjenesten af deres Frelse.

Paganel forsøgte at gjøre ham den nye Forklaring begribelig, som man opstillede angaaende Kaptajn Grant.

Thalcave forstod ham vel ikke, men han saae sine Venner glade og fulde af Tillid til Fremtiden, og det stillede ham tilfreds.

Det følger af sig selv, at de Rejsende, efterat de havde tilbragt en Hviledag paa Ombu'en, ikke tøvede noget Øjeblik med at fortsætte deres Vej. Klokken otte om Morgenen var de færdige til at bryde op. Man var altfor langt borte imod Syd fra Estancia'erne og Saladero'erne, til at der kunde være Tale om at forskaffe sig Transportmidler, og det var altsaa nødvendigt at gaa tilfods. Det drejede sig iøvrig jo kun om fyrretyve Mil, og Thaouka var sikkert villig til fra Tid til anden at tage en, maaske i Nødstilfælde to modige Fodgængere op paa sin slanke Ryg. I Løbet af sex og tredive Timer kunde man være ved det atlantiske Ocean's Kyst.

Da det var paa Tide at bryde op, satte Føreren sig i Spidsen for den lille Trop og tog Retning ud over de højere liggende Sletter, idet han lod den udstrakte, endnu under Vand staaende Lavning bagved sig. Det argentinske Landskab antog igjen sit ensformige Udseende; nogle af Europæerne plantede Træplantager ragede hist og her op over Græsningerne, der iøvrig nu blev lige saa sjeldne som i Omegnen af Sierra Tandil og Tabalquem; de i Landet hjemmehørende Træer trives kun i Udkanten af disse vidtstrakte Engterrainer og i Nærheden af Cap Corrientes.

Den næste Morgen sporede man Oceanets Nærhed allerede i en Afstand af femten Mil, førend man naaede det. Vinden bøjede det høje Græs. Hist og her saaes af og til smaa Saltsøer, der glimrede i Sollyset ligesom Glasskjærver, og gjorde Rejsen besværligere, da man maatte omgaa dem.

Man ilede afsted for endnu den samme Dag at naa Søen Salado ved Oceanets Kyst, og de Rejsende var ordentlig trætte, da de Klokken Otte om Aftenen fik Øje paa de tyve Favne høje Sandklitter. Snart efter hørte man Havet bruse.

Men trods al Trætheden steg de Vandrende mærkværdig rask op ad de stejle Sandbanker.

Det var imidlertid meget mørkt; Blikkene søgte forgjæves efter Duncan.

— Den maa være her, raabte Glenarvan, den er her og venter paa os.

— Ja, det vil vi kunne overbevise os om imorgen, svarede Mac Nabbs.

Tom Austin prajede, saa højt han kunde, den usynlige Yacht. Intet Svar; Vinden blæste og Havet rullede stærkt og hult, saa at det var umulig at høre Noget derudefra. Kysten tilbød forresten ikke noget Ly, ikke engang en Bugt som Rodhavn; lange Sandbanker, som løb ud i Havet, gjorde det desuden yderst farligt at nærme sig. Duncan holdt sig naturligvis borte fra Kysten; Tom Austin forsikkrede, at den maatte holde sig i en Afstand af mindst fem Mil.

Glenarvan alene vaagede. Vinden blæste stadig med Voldsomhed; Oceanet var heller ikke kommet til Ro efter den overstandne Storm. Den Antagelse, at Duncan endnu ikke skulde være kommet, blev ikke bekræftet af Nogetsomhelst. Glenarvan havde forladt Talcahuano-Bugten den 14de Oktober og naaede det atlantiske Havs Kyst den 12te November. I disse tredive Dage havde Duncan Tid nok til at naa omkring Cap Horn op til Østkysten. Vel havde der raset heftige Storme, men Yachten var et sødygtigt Skib, og Kaptain John Mangles en brillant Sømand.

Disse Ræsonnementer kunde dog ikke berolige Glenarvan.

„Laird"'en af Malcolm-Castle tænkte med levende Uro paa, at det Dyrebareste, han havde, befandt sig ombord paa Duncan. Han vandrede rastløs op og ned paa den øde Strandbred og spejdede og lyttede uophørlig; undertiden troede han endogsaa at bemærke et ubestemt Skjær ude paa Havet.

— Jeg tager ikke fejl, sagde han ved sig selv, jeg har seet en Skibslanterne, Duncan's Lanterne. Ak, hvorfor kan mit Blik dog ikke gjennemtrænge dette Mørke!

Da kom han pludselig paa en Tanke; Paganel paastod, at han kunde see om Natten; det var en Udvej; han gik altsaa hen for at vække ham.

Den Lærde sov i sit Muldvarpehul, da pludselig Glenarvan's kraftige Arm trak ham ud af hans sandede Leje.

— Hvem der? raabte han.

— Det er mig, Paganel.

— Hvem? De?

— Glenarvan. Kom, jeg har Brug for Deres Øjne.

— Mine Øjne? svarede Paganel, ganske søvndrukken.

— Ja vel, Deres Øjne; med dem skal De se, om det ikke er Duncan, der ligger derude paa Søen. Kom, skynd Dem!

Paganel bandede ikke saa lidt, men i Grunden var han dog glad over at kunne være Glenarvan til Nytte.

Han stod altsaa op, rystede sine stivnede Lemmer og fulgte sin Ven ned til Bredden.

Glenarvan bad ham spejde ud mod Havets mørke Horizont. Dette Hverv udførte Paganel ogsaa samvittighedsfuldt i nogle Minutter.

— Naa, kan De se Noget? spurgte Glenarvan.

— Intet! Selv en Kat vilde ikke kunne skimte to Skridt for sig.

— Søg efter et rødt eller et grønt Lys, det vil sige efter en Bagbords- eller Styrbords-Lygte.

— Jeg kan hverken se noget rødt eller noget grønt Lys! svarede Paganel, hvis Øjne uvilkaarlig faldt til.

En halv Time fulgte han maskinmæssig sin utaalmodige Ven, idet han hvert Øjeblik lod sit Hoved synke ned paa Brystet og saa pludselig løftede det igjen. Han vaklede afsted som en drukken Mand med ravende, usikkre Skridt. Glenarvan saae paa ham; han gik og sov.

Saa greb Glenarvan ham i Armen og førte ham, uden at vække ham igjen, tilbage til hans Sovehule, hvor han lagde ham bekvemt og omhyggelig tilrette.

Ligesom Morgenrøden brød frem, blev Alle vækkede ved Raabet: „Duncan! Duncan!“ De foer i Vejret og var snart Alle paa Benene.

„Hurra! Hurra!“ svarede Kammeraterne Glenarvan paa hans Glædesbudskab. Man ilede hurtigst muligt ned til Bredden.

Yachten laa virkelig derude paa Havet fem Mil fra Land, med Undersejlene trukne ind og svag Damp oppe. Dens Røg svandt dæmrende bort i Morgentaagen. Havet gik højt, og et Fartøj med Duncan's Dimensioner kunde ikke uden Fare nærme sig Foden af Sandbankerne.

Glenarvan iagttog ved Hjælp af Kikkerten Duncan's Bevægelser. John Mangles kunde ikke have bemærket sine Passagerer; thi han holdt stadig af tilvenstre.

Men i dette Øjeblik affyrede Thalcave sin Karabin, som han havde ladet meget stærkt, i Retning af Yachten.

Man lyttede — man spejdede. Tre Gange knaldede Indianerens Karabin og vakte Ekkoet i Sandbankerne.

Endelig steg der en hvid Røg op paa Siden af Yachten.

— De har seet os! raabte Glenarvan. Det er Duncan's Kanon!

Og et Sekund senere hørte man et dumpt Knald, der rullende forplantede sig ind til Strandbredden. I samme Øjeblik lagde Duncan Roret om, satte stærkere Fart paa og forsøgte at løbe saa nær ind til Kysten som muligt.

Inden kort Tid saae man i Kikkerten en Baad sætte af fra Skibet derude.

— Lady Helena kan ikke komme, sagde Tom Austin, Søen hugger for meget.

— John Mangles heller ikke, tilføjede Mac Nabbs, han kan ikke forlade sit Fartøj.

— Min Søster! min Søster! udbrød Robert, idet han strakte Armene ud imod den stærkt gyngende Yacht.

— Ak, hvor det dog gaar langsomt med at komme ombord! raabte Glenarvan.

— Taalmodighed, Edvard! Inden to Timers Forløb er De der jo! svarede Majoren.

Inden to Timer! Ja, Baaden, der blev roet af sex Aarer, behøvede i Virkeligheden saa lang Tid for at tilbagelægge Vejen frem og tilbage.

Glenarvan gik hen til Thalcave, der stod med korslagte Arme, Side om Side med Thaouka, og rolig saae ud over den bølgende Havflade.

Glenarvan greb hans Haand og pegede paa Yachten:

— Kom med! sagde han.

Indianeren rystede blidt paa Hovedet.

— Kom med os, Ben, gjentog Glenarvan.

— Nej, svarede Thalcave sagte. Her er Thaouka

og der — Pampas! tilføjede han med en lidenskabelig Gestus og bredte Armene ud imod de uhyre Sletter.

Glenarvan forstod nok, at Indianeren aldrig vilde forlade Prairien, hvor hans Fædres Ben var blegnede i Solen. Han vidste, hvor inderlig og uadskillelig disse Ørkenens Børn hænger ved deres Hjemstavn. Han trykkede derfor stiltiende Thalcave's Haand og trængte ikke videre ind paa ham; heller ikke, da Indianeren, med sit ejendommelige Smil, afslog at modtage nogen Løn for sin Tjeneste, idet han sagde:

— Af Venskab.

Glenarvan var dybt greben og kunde ikke svare ham. Han vilde dog i det mindste give Thalcave Noget, der kunde bevare ham Mindet om hans Venner i Europa. Men hvad skulde han give ham? Sine Vaaben, sine Heste, Alting havde han mistet ved den ulykkelige Oversvømmelse. Og hans Venner var ikke rigere, end han selv.

Han vidste aldeles ikke, hvorledes han skulde belønne den brave Førers Uegennytte, indtil han pludselig fik en Idee. Han tog en kostbar Medaillon, i hvilken der sad et ypperligt Billede af hans Hustru, et Værk af Lawrence's Mesterhaand, frem af sin Brevtaske. Denne tilbød han Indianeren.

— Min Hustru, sagde han.

Thalcave betragtede Billedet med et rørt Blik og sagde saa blot:

— God og smuk!

Nu trængte Robert, Paganel, Majoren, Tom Austin og begge Matroserne sig frem for med rørte Ord at sige den elskværdige Patagonier Farvel. De brave Folk var dybt grebne ved Tanken om at skulle forlade den uforfærdede Ven. Thalcave trykkede dem alle til sit brede

Bryst. Paganel paanødte ham et Kort over Syd-Amerika og begge Oceanerne, som Indianeren ofte havde betragtet med stor Interesse. Det var det Kostbareste, Paganel ejede. Robert havde kun sine Kjærtegn at byde; men dem gav han ogsaa baade Rytteren og Thaouka i fuldt Maal.

I dette Øjeblik kom Baaden fra Duncan; den gled ind i en snever, imellem to Sandbanker udhulet Kanal og stødte snart skurrende imod Breddens Sand.

— Min Hustru? spurgte Glenarvan.

— Min Søster? raabte Robert.

— Lady Helena og Miss Grant venter Dem ombord, svarede Baadens Fører. Men lad os nu komme afsted, Deres Herlighed, vi har ikke et Minut at spilde; man begynder allerede at kunne mærke Ebben.

For sidste Gang omfavnede man Indianeren. Thalcave ledsagede sine Venner ned til Baaden, som nu atter blev bragt flot. I samme Øjeblik, Robert vilde stige i den, sluttede Indianeren ham i sine Arme og saae ham, fuld af Ømhed, ind i Ansigtet.

— Gaa nu, sagde han derpaa, Du er en Mand!

— Lev vel, Ven, lev vel! sagde Glenarvan endnu engang.

— Skal vi aldrig sees mere? raabte Paganel.

— Quien sabe*)? svarede Thalcave, idet han løftede sine Arme imod Himlen.

Det var Indianerens sidste Ord, som snart tabte sig i Vindens Susen.

Man roede afsted ud paa Havet. Baaden fjernede sig hurtig, revet med af den synkende Flod. Længe kunde

*) Hvem veed?

man endnu henover de skumklædte Bølgetoppe skimte Thalcave's ubevægelige Skikkelse, men snart blev den mindre og svandt lidt efter lidt bort for hans Venners Blik.

En Time senere svang Robert sig som første Mand over Rælingen paa Duncan og kastede sig om Mary Grants Hals, medens Yachtens Mandskab fyldte Luften med glade Hurraraab.

Tolvte Kapitel.

Øerne Tristan d'Acunha og Amsterdam.

De første Øjeblikke helligedes Glæden over Gjensynet. Lady Helena, Mary Grant og John Mangles blev derpaa gjort bekjendt med Udfaldet af Expeditionen, og fremfor Alt meddelte Glenarvan den nye, sindrige Udlægning af Dokumentet, som man havde Jacques Paganels Skarpsindighed at takke for. Han roste ogsaa Robert meget og sagde til Mary, at det var en Broder, hun med Rette kunde være stolt af. Lorden beskrev med de mest hædrende Ord det unge Menneskes Mod og Hengivenhed og skildrede udførlig alle de Farer, han havde maattet gjennemgaa, saa at Robert i sin undselige Glæde næppe vidste, hvor han skulde gjøre af sig selv, og endte med at søge Tilflugt i Søsterens kjærlige Arme.

Yachtens Passagerer og Kaptajn begav sig derpaa ned for at spise Frokost, efter at man først havde givet Maskinmesteren Ordre til at holde Dampen oppe, for at Fartøjet med et Øjebliks Varsel kunde sejle afsted for

fuld Kraft. Man gjorde Mr. Obinetts Frokost al Ære. Den blev højlig lovprist og erklæret for at staa langt over de splendideste Pampas-Festmaaltider. Paganel tog „i Distraktion", som han sagde, to Gange af hvert Fad. Han spiste, snakkede og lo paa eengang, men saa lagde han heller ikke Mærke til en Ting, som ikke undgik Glenarvan, nemlig den paafaldende Opmærksomhed, John Mangles viste sin Naboerske, Mary Grant.

Endelig var Frokosten til Ende, og hele Selskabet begav sig ind i Lady Glenarvan's Privatsalon, hvor man tog Plads omkring et med Kort, Tegninger og Rejseplaner bedækket Bord. Samtalen var faa Øjeblikke efter i fuld Gang.

— Min kjære Helena, sagde Lord Glenarvan, Du vil erindre, at jeg, saasnart jeg var kommen ombord, meddelte Dig, at vi, selv om vi ikke har været istand til at bringe de Skibbrudne med os tilbage, dog nu mere end nogensinde har grundet Haab om at kunne gjenfinde dem. Vor Rejse igjennem Amerika har bibragt os den Overbevisning, eller rettere givet os Vished om, at Ulykken hverken kan have fundet Sted paa det stille eller det atlantiske Oceans Kyster. Deraf følger atter med logisk Nødvendighed, at den Udlægning af Dokumentet, vi støttede os til, eller i det mindste det af den, som angik Patagonien, maa have været feilagtig. Heldigvis har vor Ven Paganel, som ved en Slags pludselig, profetisk Inspiration, bemærket denne Fejl i vort Ræsonnement. Han overbeviste os om, at vi var paa Vildspor, og fremkom samtidig med en saa slaaende rigtig Udlægning af Dokumentet, at han øjeblikkelig betog os Alle enhver Tvivl. Der er her Tale om det paa Fransk affattede

Dokument, som jeg vil bede Dem, Paganel, atter forklare her for det forsamlede Selskab.

Den Lærde lod sig ikke bede to Gange; paa den mest overbevisende Maade udbredte han sig over de afbrudte Ordstumper — gonie og indi —; han paaviste, at Ordet austral nødvendigvis maatte betyde Australien, og dvælede derpaa ved den sandsynlige Mulighed, at Kaptajn Grant, da han forlod Peru, for at vende tilbage til Europa, meget godt kunde være bleven dreven ud af sin Kurs af det stille Oceans sydlige Strømninger og være kommen henimod Australiens Kyster; kort sagt, hans aandrige Hypotheser og skarpt logiske Følgeslutninger var saa slaaende rigtige, at de vandt fuldt Bifald, endogsaa hos John Mangles, som ellers var meget vanskelig at overbevise i den Slags Sager, og som aldrig lod sig rive med af fantastiske Vindmagerræsonnementer.

Da Paganel havde endt sit Foredrag, meddelte Glenarvan ham, at han øjeblikkelig vilde give Befaling til, at „Duncan" skulde sætte Coursen imod Australien.

Majoren ønskede dog, førend Befalingen blev givet, endnu at gjøre nogle faa Bemærkninger om denne Sejlads imod Øst.

— Tal, Mac Nabbs, svarede Glenarvan.

— Det er ikke min Hensigt, sagde Majoren, i nogen Maade at ville underkjende min Ven Paganels gode og logisk rigtige Argumenter, langt mindre rent at ville afvise dem; jeg anser dem for yderst betydningsfulde, sindrige, og hele vor Opmærksomhed værdige, og det er min urokkelige Mening, at de er den Basis, hvorpaa alle vore fremtidige Undersøgelser maa støtte sig. Men jeg ønsker, at de skal underkastes endnu en sidste omhyggelig

fuld Kraft. Man gjorde Mr. Obinetts Frokost al Ære. Den blev højlig lovprist og erklæret for at staa langt over de splendideste Pampas-Festmaaltider. Paganel tog „i Distraktion", som han sagde, to Gange af hvert Fad. Han spiste, snakkede og lo paa eengang, men saa lagde han heller ikke Mærke til en Ting, som ikke undgik Glenarvan, nemlig den paafaldende Opmærksomhed, John Mangles viste sin Naboerske, Mary Grant.

Endelig var Frokosten til Ende, og hele Selskabet begav sig ind i Lady Glenarvan's Privatsalon, hvor man tog Plads omkring et med Kort, Tegninger og Rejseplaner bedækket Bord. Samtalen var faa Øjeblikke efter i fuld Gang.

— Min kjære Helena, sagde Lord Glenarvan, Du vil erindre, at jeg, saasnart jeg var kommen ombord, meddelte Dig, at vi, selv om vi ikke har været istand til at bringe de Skibbrudne med os tilbage, dog nu mere end nogensinde har grundet Haab om at kunne gjenfinde dem. Vor Rejse igjennem Amerika har bibragt os den Overbevisning, eller rettere givet os Vished om, at Ulykken hverken kan have fundet Sted paa det stille eller det atlantiske Oceans Kyster. Deraf følger atter med logisk Nødvendighed, at den Udlægning af Dokumentet, vi støttede os til, eller i det mindste det af den, som angik Patagonien, maa have været feilagtig. Heldigvis har vor Ven Paganel, som ved en Slags pludselig, profetisk Inspiration, bemærket denne Fejl i vort Ræsonnement. Han overbeviste os om, at vi var paa Vildspor, og fremkom samtidig med en saa slaaende rigtig Udlægning af Dokumentet, at han øjeblikkelig betog os Alle enhver Tvivl. Der er her Tale om det paa Fransk affattede

Dokument, som jeg vil bede Dem, Paganel, atter forklare her for det forsamlede Selskab.

Den Lærde lod sig ikke bede to Gange; paa den mest overbevisende Maade udbredte han sig over de afbrudte Ordstumper — gonie og indi —; han paaviste, at Ordet austral nødvendigvis maatte betyde Australien, og dvælede derpaa ved den sandsynlige Mulighed, at Kaptajn Grant, da han forlod Peru, for at vende tilbage til Europa, meget godt kunde være bleven dreven ud af sin Kurs af det stille Oceans sydlige Strømninger og være kommen henimod Australiens Kyster; kort sagt, hans aandrige Hypotheser og skarpt logiske Følgeslutninger var saa slaaende rigtige, at de vandt fuldt Bifald, endogsaa hos John Mangles, som ellers var meget vanskelig at overbevise i den Slags Sager, og som aldrig lod sig rive med af fantastiske Vindmagerræsonnementer.

Da Paganel havde endt sit Foredrag, meddelte Glenarvan ham, at han øjeblikkelig vilde give Befaling til, at „Duncan" skulde sætte Coursen imod Australien.

Majoren ønskede dog, forend Befalingen blev givet, endnu at gjøre nogle faa Bemærkninger om denne Sejlads imod Øst.

— Tal, Mac Nabbs, svarede Glenarvan.

— Det er ikke min Hensigt, sagde Majoren, i nogen Maade at ville underkjende min Ven Paganels gode og logisk rigtige Argumenter, langt mindre rent at ville afvise dem; jeg anser dem for yderst betydningsfulde, sindrige, og hele vor Opmærksomhed værdige, og det er min urokkelige Mening, at de er den Basis, hvorpaa alle vore fremtidige Undersøgelser maa støtte sig. Men jeg ønsker, at de skal underkastes endnu en sidste omhyggelig

Prøvelse, for at de fuldtud kan vise sig at være ubestridelige.

Man kunde eller vilde ikke modsige den kloge Mac Nabbs, og hans Tilhørere lyttede til med en vis Ængstelse.

— Bliv ved, Major, sagde Paganel, jeg er beredt til at besvare alle Deres Spørgsmaal.

— Mit Spørgsmaal er ganske simpelt, begyndte Majoren. Da vi for nu fem Maaneder siden i Clyde-Bugten gjennemstuderede de tre Dokumenter, forekom deres Forklaring os fuldstændig indlysende. Ingen anden Kyst i Verden end Patagoniens Vestkyst kunde have været Skuepladsen for Skibbruddet. Vi havde end ikke den fjerneste Skygge af Tvivl om dette Punkt.

— Meget rigtig bemærket, faldt Glenarvan ind.

— Senere, vedblev Majoren, da Paganel som Følge af en sikkert af Forsynet arrangeret Distraktion, indskibede sig med os, blev Dokumenterne ham forelagte, og han billigede ubetinget vore Planer om at eftersøge de amerikanske Kyster.

— Det indrømmer jeg, svarede Geografen.

— Og dog tog vi fejl, svarede Majoren.

— Ja, vi tog ganske vist fejl, svarede Paganel, som ethvert Menneske kan gjøre; men jeg formener, at det kun er Daaren, der halstarrig bliver hængende ved sine begaaede Fejl.

— De behøver aldeles ikke at forivre Dem, Paganel, svarede Majoren. Jeg forlanger ingenlunde, at vi skal fortsætte vore Undersøgelser i Amerika ...

— Hvad er det da, De forlanger? spurgte Glenarvan lidt utaalmodig.

— En Indrømmelse, ikke videre, den Indrømmelse,

at Australien akkurat med ligesaa stor Sandsynlighed, som før Amerika kan være det Sted, hvor Skibbruddet har fundet Sted.

— Det indrømmer vi gjerne, svarede Paganel.

— Det er derpaa jeg støtter mig, vedblev Majoren, og jeg vil benytte det til at henlede Deres Opmærksomhed paa, at man ikke uden videre kan stole paa enhver Sandsynlighed, der træder En, om end nok saa lokkende, imøde. Hvem veed, om ikke, naar vi har været i Australien, et andet Land vil kunne give os fuldstændig lige saa gode Garantier, og om det ikke, naar vore Undersøgelser der have været frugtesløse, vil fremstille sig for os som „utvivlsomt", at vi maa gjentage dem paany et andet Sted?

Glenarvan og Paganel saae paa hinanden, Majorens Bemærkninger gjorde aabenbart et vist Indtryk paa dem.

— Jeg ønsker derfor, vedblev Mac Nabbs, at vi underkaster Paganels Udlægning endnu en sidste omhyggelig Prøvelse, forinden vi sætter Coursen til Australien. Her er Dokumenterne, og her er Kortene. Lad os gjennemgaa alle de Punkter, som gjennemskjæres af den syvogtredivte Bredegrad, og lad os undersøge, om der ikke skulde gives et andet Land, hvorpaa Dokumentet ogsaa nøjagtig kunde passe.

— Intet er lettere, svarede Pagenel; der er heldigvis just ikke Overflod paa Lande under denne Bredegrad.

— Naa ja, lad os dog see, sagde Majoren og udfoldede en engelsk, efter Merkator's Projection konstrueret Planiglob, som paa eet Blad fremstillede hele Jordkloden.

Kortet blev anbragt foran Lady Helena, og man grupperede sig derpaa i en Rundkreds, saa at Alle kunde følge Paganels Forklaring.

— Som jeg allerede har meddelt Dem, sagde Geografen, passerer den syvogtredivte Bredegrad, efter at have gjennemskaaret Syd-Amerika, først Øgruppen Tristan d'Acunha. Jeg er under alle Omstændigheder af den Mening, at intet Ord i Dokumenterne paa nogen Maade kan bringes til at passe paa disse Øer.

Efter den omhyggeligste Undersøgelse af Dokumentet maatte man indrømme, at Paganel havde Ret. Tristan d'Acunha blev enstemmigt forkastet.

— Videre, vedblev Geografen. Vi forlader nu det atlantiske Hav, passerer to Grader sydlig forbi det gode Haabs Forbjerg og befinder os saa i det indiske Ocean. Kun en eneste Øgruppe træffer vi paa hele denne Strækning, nemlig Amsterdam-Øerne. Lad os underkaste dem den samme nøjagtige Undersøgelse som Tristan d'Acunha.

Efter et flere Gange gjentaget, omhyggeligt Gjennemsyn af Dokumenterne blev ogsaa Amsterdam-Øerne enstemmig forkastede. Ikke et eneste, helt eller defekt, tydsk, engelsk eller fransk Ord passede paa denne Gruppe i det indiske Ocean.

— Nu har vi endelig naaet Australien; den syv og tredivte Parallelkreds træffer dette Fastland ved Cap Bernouilli og forlader det atter ved Twofold-Bai. De vil Alle være enige med mig i, at den engelske Ordstump stra og den franske austral, uden at man behøver at anvende nogensomhelst Tvang imod Texten, kan have Hentydning til Australien. Sagen er saa soleklar, at jeg ikke skal gaa videre ind paa den.

Alle billigede Paganels Ræsonnementer. Hans Mening havde enhver ønskelig Sandsynlighed for sig.

— Lad os gaa videre, sagde Majoren.

— Meget gjerne, svarede Geografen, Rejsen gaar jo meget let for sig. Naar man forlader Twofold-Bai og overskrider den Havarm, der ligger øst for Australien, kommer man til Ny-Seeland. Fremfor Alt maa jeg bede Dem indprente Dem, at der med Ordet contin . . . i det franske Aktstykke uimodsigelig maa være ment et „Continent". Kaptajn Grant kan følgelig, da Ny-Seeland er en Ø, ikke have fundet sin Tilflugt der. Men selv om vi ser bort fra dette Punkt, sammenlign og prøv saa, om De kan dreje Ordene saaledes, at de kan komme til at passe paa dette nye Punkt.

— Nej, umuligt, svarede John Mangles, efter at han med største Omhyggelighed havde sammenholdt Dokumentet og Planigloben.

— Nej, sagde Paganel's Tilhørere, Majoren endog ikke undtaget, om Ny-Seeland kan der paa ingen Maade være Tale.

— Og nu, vedblev Geografen, gjennemskjærer den syvogtredivte Bredegrad hele det uhyre Rum, som adskiller den sidstnævnte Ø fra den amerikanske Kyst, og vi træffe endnu kun paa een ufrugtbar og ubeboet Ø.

— Og den hedder? .... spurgte Majoren.

— Betragt Kortet. Det er Øen Maria Theresia, et Navn, som jeg erklærer mig ude af Stand til at finde noget Spor af i de tre Dokumenter.

— De har Ret, bekræftede Glenarvan.

— Jeg overlader da nu til Dem, mine Venner, at afgjøre, om ikke enhver Sandsynlighed, for ikke at sige Vished, taler til Gunst for det australske Fastland.

— Det er hævet over enhver Tvivl, svarede Duncans Passagerer og Kaptajn som med een Mund.

— John, sagde Glenarvan derpaa, De har vel et tilstrækkeligt Forraad af Levnetsmidler og Kul?

— Ja, Deres Herlighed, jeg har forsynet mig rigeligt i Talcahuano, og iøvrigt vil Capstaden give os ypperlig Lejlighed til at forny vort Brændselsmateriale.

— Velan da, lad os saa komme afsted ....

— Endnu en Bemærkning, sagde Majoren, idet han afbrød sin Ven.

— Lad os høre, Mac Nabbs.

— Hvor store end de Garantier for et heldigt Udfald er, som Australien yder os, vilde det saa dog alligevel ikke være tilraadeligt først at anvende en eller to Dage paa Øerne Tristan d'Acunha og Amsterdam? De ligger paa vor Cours og bringer os altsaa paa ingen Maade ud af vor Vej. Vi vil saa have fuldkommen Vished for, at Britannia ialtfald *der* ikke har efterladt noget Spor af sit Skibbrud.

— Denne Forsigtighed tiltaler mig, sagde Glenarvan.

— Jeg har heller ikke i Sinde at modsætte mig den, sagde Paganel. Tvertimod.

— Naa, John, befalede Genarvan, lad os saa sætte Coursen imod Tristan d'Acunha.

— Ja vel, Deres Herlighed, svarede Kaptajnen, idet han rejste sig for at gaa op paa Dækket, medens Robert og Mary med hjertelige Ord bevidnede Lord Glenarvan deres Taknemmelighed.

Hvis Yachten havde fulgt Ækvatorlinien, vilde de ethundrede og halvfemsindstyve Længdegrader, som ligger imellem Amerika og Australien, eller nøjagtigere imellem

Cap Bernouilli og Cap Corrientes, have belobet sig til en Vejlængde af ellevetusind syvhundrede og tredssindstyve Sømil. Men paa den syvogtredivte Bredegrad repræsenterer disse ethundrede og halvfemsindstyve Længdegrader, som Følge af Jordens Kugleform, kun en Vejlængde af nitusinde firehundrede og firsindstyve Sømil. Fra den amerikanske Kyst til Tristan d'Acunha regner man to tusind ethundrede Mil, en Strækning, som John Mangles haabede at kunne tilbagelægge i Løbet af ti Dage, forudsat da, at ikke skarpe Østenvinde opholdt Yachten i dens Fart. Iøvrigt havde han al Grund til at være tilfreds, thi henimod Aften stillede Brisen af og sprang derpaa om, og Duncan kunde nu paa den rolige Havflade ret udfolde alle sine uforlignelige Egenskaber.

Allerede samme Dag havde Passagererne atter gjenoptaget alle deres gamle Vaner ombord. Det var, som om de ikke havde været fra Skibet i en hel Maaned. Før havde de Dag ud og Dag ind set paa det stille Havs Bølger, nu laa det atlantiske Ocean udbredt for deres Blik, og for den Uindviede var der ingen Forskjel at øjne. Elementerne, som i Begyndelsen havde sat dem paa saa haarde Prøver, gjorde nu Alt, hvad de kunde, for at begunstige deres Sejlads. Oceanet var fredeligt og roligt, Vinden blæste gunstig, og de af en kraftig vestlig Brise fyldte Sejl understøttede broderligt den i Kjedlen sammenpressede, utrætteligt arbejdende Damp.

Denne hurtige Fart gik for sig uden nogetsomhelst Uheld. Man satte hele sin Lid til den australske Kyst og nærede det bedste Haab. Sandsynligheden var bleven til Vished. Man talte om Kaptajn Grant, som om Yachten blot havde den Opgave at afhente ham i en bestemt Havn. Hans Kahyt blev gjort istand, og Kojerne

til hans to Ledsagere hængte op. Mary Grant havde sin Fornøjelse af selv at ordne og pynte Alt til deres Modtagelse. Kahytten var velvilligt bleven hende overladt af Mr. Olbinett, som indskrænkede sig til at dele Værelse med sin Hustru. Denne Kahyt stødte lige op til den berømte Kahyt, Numer Sex, som ombord paa Scotia havde været bestemt for Jacques Paganel.

Den lærde Geograf holdt sig næsten altid indelukket der. Han arbejdede fra Morgen til Aften paa et Værk med Titlen: „En Geografs Indtryk under en Rejse paa Argentiniens vidtstrakte Pampasslettter". Man hørte ham med bevæget Stemme prøve sine elegante Perioder, før han betroede dem til Papiret, og flere Gange blev han sin egen, Historieskrivningens Muse, Klio utro og paakaldte i sin Begejstring Kalliope, den episke Sangs Muse.

Alt gik, som sagt, fortræffeligt om Bord paa Duncan. Lord og Lady Glenarvan iagttog med Interesse John Mangles og Mary Grant. De havde ingen Indvendinger at gjøre, og da John ikke selv talte om Sagen, blev man enig om, at det var det Bedste, ikke at berøre dette Emne.

Yachten styrede imidlertid pilsnart henimod sit Maal, og den 18de November naaede man Øerne Tristan d'Acunha, hvis kegleformede Klippetoppe aftegnede sig kulsort mod den straalende Himmel, som just i dette Øjeblik glimrede i den opgaaende Sols hele Farvepragt. Nogle Øjeblikke efter kunde man allerede skjælne de enkelte Øer fra hverandre, og man styrede nu lige imod Hovedøen, der imod Nordost sprang skarpt og spidst frem fra de øvrige Klippeøer. Tristan d'Acunha ligger under 37° 8' sydlig Bredde og 10° 44' østlig

Længde fra Greenwich-Meridianen*). Atten Mil imod Sydvest og ti Mil imod Sydost ligger de yderste Øer, der henregnes til den lille, i denne Del af det atlantiske Hav beliggende Øgruppe, nemlig Inaccessible og Rossignol. Ved Middagstid fik vore Rejsende begge de vigtigste Mærketegn i Sigte, som tjener den Sofarende som Orienteringspunkter i disse Farvande, nemlig paa et fremspringende Hjørne af Øen Inaccessible en Klippe, der paa Afstand fuldstændig seer ud som et Fartøj under Sejl, og paa den nordlige Spids af Øen Rossignol to smaa Forbjerge, der ligner et forfaldent Fort. Klokken Tre løb Ducan ind i Falmouth Bugten paa Tristan d'Acunha; denne Bugt ligger i Læ af Forbjerget „Hjælp", eller „den gode Hjælp", og danner derved en ypperlig Havn mod Vestenvinden.

Nogle Hvalfanger-Fartøjer, der var sejlede ud for at jage Sæler og andre Sødyr, af hvilke der findes utallige Arter ved disse Kyster, var de eneste Skibe, der laa for Anker i Bugten.

John Mangles søgte at finde en god Ankerplads; thi disse aabne Havne er meget farlige, naar Vinden springer om til Nordvest eller Nord, og netop paa dette Sted gik i Aaret 1829 den engelske Brig Julia under med Mand og Mus.

Duncan nærmede sig Kysten paa en halv Mils Afstand og kastede Anker paa tyve Favne Vand. Samtlige kvindelige og mandlige Passagerer gik øjeblikkelig i Storbaaden og stod faa Øjeblikke efter paa Strandbreddens bløde, fine, af hensmuldrede Klippeformationer bestaaende Sand.

*) 13° 4' østlig for Paris's Meridian. Disse to Meridianer have nemlig en Afvigelse indbyrdes af 2° 20'.

Hovedpladsen paa hele Øgruppen Tristan d'Acunha er en lille Flække, som ligger inderst inde i den ovenfor omtalte Bugt ved en Bæk eller lille Flod, der snart efter brusende styrter sig i Havet. Byen bestaaer af henved et halvt Hundrede net holdte Smaahuse, som ligger ordnede saa regelmæssigt, at man ikke noget Øjeblik er i Tvivl om, at det maa være den engelske Arkitektur, der er trængt frem lige til disse fjerne Smaaøer.

Bagved den pyntelige lille Miniaturby stødte Øjet paa en Slette, hvis Omfang kunde anslaas til omtrent femtenhundrede Hektarer, og som overalt var omgivet af en uhyre Vold af Lava. Ovenover dette Plateau løftede den, hele Øen dominerende Klippe sin kegleformede Top næsten syvtusind Fod i Vejret.

Lord Glenarvan blev modtaget af en Guvernør, som sorterer under den engelske Capcoloni's Administration. Lorden gik strax til Sagen og udspurgte Guvernøren om Harry Grant og Britannia; men disse Navne viste sig at være ham fuldkomment ubekjendte. Øerne Tristan d'Acunha ligger Noget til Siden for den almindelige Skibscours og anløbes som Følge deraf kun yderst sjeldent.

Glenarvan opgav selvfølgelig nu ethvert Haab om at finde Spor efter Kaptajn Grant paa disse Øer og stillede kun Guvernøren endnu nogle Spørgsmaal for at have sin Samvittighed fuldstændig fri. Han sendte Skibsbaadene afsted paa en Fart rundt omkring Øen, hvis Omfang i det Højeste kunde beløbe sig til syvten Mil. Selv om den havde været tre Gange saa stor, vilde Øen hverken have kunnet rumme London eller Paris paa hele sin Flade.

Medens Duncans Mandskab foretog denne Rekog-

noscering, spadserede Passagererne omkring i Byen og paa den nærliggende Strandbred. Tristan d'Acunha's Befolkning overstiger ikke et Hundrede og Halvtredsindstyve Sjæle. Den er sammensat af Englændere og Amerikanere, der saa godt som alle have giftet sig med Negerinder eller Hottentotkvinder fra Cap, hvilke (i det mindste de af dem, som vore Rejsende saae) kunde tilfredsstille selv temmelig store Fordringer i Retning af Hæslighed. Børnene, der var Frugten af disse uensartede Forbindelser, havde et kun lidet tiltalende Blandingspræg af den angelsachsiske og den afrikanske Types Ejendommeligheder.

Fra Byen vandrede Touristerne, som befandt sig ypperlig ved atter at have fast Land under Fødderne, ned til Strandbredden, der paa Landsiden begrændsedes af de store Strækninger opdyrket Jord, som kun forefindes paa denne Del af Øen. Ethvert andet Punkt paa Kysten viser en stejl, uregelmæssig, af Lavamasser bestaaende, ufrugtbar Strandbred, som er et yndet Opholdssted for Albatrosser og Pinguiner, hvilke sidste ofte kunne tælles der i Hundredevis.

Efterat vore Rejsende havde undersøgt disse, uden Tvivl fra vulkanske Naturomvæltninger hidrørende Klippeformationer, gik de atter ned paa den lavere liggende og temmelig frugtbare Slette. Trindt omkring hørte man den dæmpede, venlige Mumlen og Rislen af talrige Kilder, der fik rigelig Næring fra Keglebjergets med evig Sne bedækkede Toppe; overalt, hvor Øjet vendte sig hen, mødte det saftig grøn, frodig Buskvæxt, paa hvis Grene man næsten saae ligesaa mange Spurve som Blade; kun en eneste Træart, Phylica'en, der naaer en Højde af tyve Fod, og „Tusseh"'en, en Slags gigantisk

Arondinacée med træagtig Stamme, skjød overalt kraftigt op af den grønne Engbund; en rankeagtig Azene, stærke Lomarier med snoede, tætsammenfiltrede Slyngtraade, nogle buskede Planter, som benævnes Aceriner, hvis balsamiske Duft trindt om fyldte Luften med gjennemtrængende Vellugt, forskjellige Arter Mos, den vilde Selleri og Bregner — alt dette dannede en ganske vist paa Arter ikke synderlig rig, men overordentlig yppig Flora. Man følte, at et evigt Foraar gjorde sin gavmilde Indflydelse gjældende ligeoverfor denne særligt begunstigede Ø. Paganel lod sig som sædvanligt i højeste Grad rive hen af Begejstringen og gik saa vidt, at han paastod Den maatte være det af Fénélon besungne, berømte Ogygia. Han foreslog Lady Glenarvan at udvælge sig en Grotte, ligesom den tilbedelsesværdige Kalypso i sin Tid havde havt, og erklærede for sit Vedkommende, at han ikke skulde ønske sig nogen bedre Lod end at „være en af de Nympher, der opvartede hende".

Først da Natten stundede til, kunde vore Rejsende løsrive sig og bekvemme sig til, stadig under livlig Passiaren og idelige Beundringsudraab, at vende tilbage til Yachten. Da man kom hen i Nærheden af Landsbyen, saae man i Afstand Kvæg og Faarehjorder drives ind fra Markerne; Vejen for Dyrene var iøvrigt ikke saa lang; thi Markerne, der var bedækkede med Kløver, Majs og de i Løbet af de sidste fyrretyve Aar indførte Kjøkkenplanter, strakte sig i deres bugnende Frodighed og Grøde helt ind i Hovedstadens Gader.

I samme Øjeblik Lord Glenarvan atter satte sin Fod paa Duncan's Dæk, kom Baadene ogsaa tilbage fra deres Expedition. De havde i Løbet af ganske faa Timer fuldført hele Farten rundt omkring Øen, men uden noget

Resultat; de fandt intetsomhelst Spor af Britannia paa deres Vej. Hele denne Afvigelse fra Coursen til Australien havde altsaa ikke nogetsomhelst andet Resultat, end at man nu uden Skrupler kunde stryge Øerne Tristan d'Acunha af Programmet for de Undersøgelser, man mente at burde anstille efter Kaptajn Grant.

John Mangles havde, som vi veed, til Hensigt at indtage Kul ved det gode Haabs Forbjerg. Han maatte derfor fjerne sig en Del fra den syvogtredivte Bredegrad og sætte Coursen to Grader nordligere. Duncan befandt sig nu i Passatvindenes Bælte og traf snart paa en god, for dens Cours yderst gunstig*) Vestenvind. I mindre end sex Dage tilbagelagdes de trettenhundrede Sømil, som ligger imellem Tristan d'Acunha og den sydligste Spids af Afrika. Den 24de November Klokken tre om Eftermiddagen fik man Taffelbjerget i Sigte, og noget senere kunde John ogsaa øjne det bekjendte Signalbjerg, der betegner den Søfarende Indløbet til Bugten. Henimod Klokken otte løb han ind i denne sidste og kastede Anker i Capstadens sikkre Havn.

Paganel maatte i sin Egenskab af det geografiske Selskabs Æresmedlem selvfølgelig være ganske godt bekjendt med, at Sydspidsen af Afrika første Gang blev set i Aaret 1486 af den portugisiske Admiral Bartholomeo Diaz, men først omsejlet 1497 af den berømte Vasco de Gama. Hvorledes skulde disse Ting ogsaa have været ham ubekjendt, siden Camoëns har forherliget den store Søhelt i sin Lusiade?

Men ved denne Lejlighed gjorde han en ganske aparte Bemærkning angaaende det berømte Forbjerg.

*) Der sigtes her til en Slags Mod-Passater, hvis Grændse den tredivte Bredegrad synes at være.

Han sagde nemlig, at dersom Diaz i Aaret 1486, altsaa sex Aar før Columbus's første Rejse, havde omsejlet det gode Haabs Forbjerg, vilde Amerika's Opdagelse utvivlsomt være bleven udsat paa ubestemt Tid. Vejen omkring Cap til Ostindien var jo i Virkeligheden den korteste og mest direkte, og det var jo netop, hvad den store Genueser-Søfarer ledte efter, da han styrede ud imod Øst, for at skyde Gjenvej til Krydderiernes Land. Var Cap først omsejlet, vilde hans Rejse selvfølgelig ikke have havt noget Maal, og han vilde ganske sikkert ikke have givet sig ud paa den.

Capstaden, som ligger ved den inderste Vig af Bugten, blev grundlagt i Aaret 1652 af Hollænderen Van-Riebeck. Den blev snart Hovedstaden i en vigtig Koloni, som ifølge Overenskomsten af 1581 definitivt blev overgivet til England. Duncan's Passagerer benyttede sig af deres Ophold til at tage den i Øjesyn. De havde kun tolv Timer at anvende paa deres Spadseretoure, thi Kaptajn John brugte ikke mere end een Dag til at komplettere sine Proviant- og Kulforraad, og den 26de om Morgenen var han parat til atter at stikke i Søen.

Mere Tid behøvede man iøvrigt heller slet ikke til at gjennemvandre alle de kjedelige regelmæssige Felter paa dette Skakbrædt, som kalder sig Capstaden, og paa hvilket trediveetusind Mennesker, Hvide og Sorte, indbyrdes imellem sig synes at have fordelt Kongernes og Dronningernes, Springernes og Bøndernes, ja maaskee ogsaa Løbernes Roller. Det paastod i hvert Fald Paganel. Naar man har besøt Slottet i den sydøstlige Del af Byen, Guvernørens Palads og Have, Børsen, Musæet og det af Diaz paa Opdagelsens Tid rejste Stenkors, samt endelig har drukket et Glas Pontai,

den ypperste Art Capvin, — ja saa er man færdig med Capstaden og har intet Andet tilbage end at sejle afsted hurtigst muligt.

Dette sidste gjorde vore Rejsende i Virkeligheden ogsaa, saasnart den følgende Dag brød frem. Duncan satte alle Sejl til, og inden saa Timers Forløb havde man passeret hin af Storme hjemsøgte Klippe, som Portugals optimistiske Konge, Johan den Anden, med en vidt dreven licentia poëtica gav Navn af det gode Haabs Forbjerg.

Inden man naaer fra Cap til Amsterdam, maa man tilbagelægge totusind nihundrede Sømil. Med gunstig Vind og god Strøm vilde det tage ti Dage. Vore Søfarere kunde ikke beklage sig over Elementerne. Luft og Vand, der paa Fastlandet næsten syntes at have sammensvoret sig imod dem, allierede sig nu for at bringe dem fremad, og allerede den sjette December ved det første Daggry naaede man Øen Amsterdam, der ligger under 37° 47''s sydlig Brede og 77° 24''s østlig Længde, og hvis øverste Top i klart Vejr kan ses allerede i en Afstand af halvtredsindstyve Mil. Klokken otte lignede den med sine endnu kun ubestemt fremtrædende Konturer i høj Grad Øen Teneriffa.

— Og følgelig, sagde Glenarvan, ligner den ogsaa Tristan d'Acunha.

— Ganske rigtigt, svarede Paganel, ifølge den ubestridelige Sætning at to Øer, som begge ligner en og samme tredie, ogsaa nødvendigvis maa ligne hinanden. Jeg tilføjer, at Øen Amsterdam ligesom Tristan d'Acunha var og endnu er lige saa rig paa Sælhunde som paa Robinson'er.

— Er der da Robinson'er overalt i den vide Verden? spurgte Lady Helena.

— Ja, Madame; svarede Paganel, jeg veed i dette Øjeblik saa godt som ingen Ø, der ikke har været Skueplads for den Slags Eventyr, og lang Tid før Deres udødelige Landsmand, Daniel de Foë, undfangede Ideen til sin Fortælling, havde Tilfældet allerede ofte sat disse Eventyr i Scene.

— Vil De tillade mig at henvende et Spørgsmaal til Dem, Hr. Paganel? spurgte Mary Grant. Vilde De forfærdes meget ved at skulle lades ene tilbage paa en ubeboet Ø?

— Jeg! udbrød Paganel.

— Nu, hvem veed det, kjære Ven, sagde Majoren, tilstaa De kun, at det vilde være Opfyldelsen af Deres inderligste Ønske.

— Jeg vil just ikke paastaa, at jeg, som De siger har gjort det omtalte, eventyrlige Forslag til Gjenstand for mine mest brændende Ønsker, men naar Alt kommer til Alt skulde jeg saamænd ikke have saa Meget endda imod Eventyret. Jeg vilde begynde et helt nyt Liv. Jeg vilde jage og fiske, og om Vinteren bo i en lun Hule, om Sommeren i et mageligt Træ; saa vilde jeg indrette mig Magasiner til min Høst og endelig beflitte mig paa at kolonisere min Ø.

— De, mutters alene?

— Ja, mutters alene, om det saa skulde være. Er man, naar Alt kommer til Alt, overhovedet nogensinde alene i denne Verden? Kan man ikke tæmme sig en ung Gjed, en snakkesalig Pappegøje eller en elskværdig Abe? Og hvis saa ovenikjøbet Tilfældet sender Dem en Kammerat som den tro Fredag, hvad behøver man saa

mere for at være lykkelig? To Venner under en Klippe, — der har De Indbegrebet af al Lyksalighed. Forestil Dem blot, — Majoren og jeg . . . .

— Jeg takker mangfoldigst, faldt Majoren ind; jeg har ikke den allerringeste Smag for en Robinson's Rolle, og jeg vilde sikkert spille den meget slet.

— Bedste Hr. Paganel, sagde Lady Helena, De er altfor tilbøjelig til at forvilde Dem ud paa Fantasiens lokkende, men vildsomme Gebet. Jeg tillader mig at tro, at Virkeligheden kun i meget ringe Grad svarer til Deres skjønne Drømme. De tænker kun paa hine imaginære Robinson'er, som meget forsynligt blive slyngede op paa rene Paradiser af Smaaver, og som Naturen forkjæler som en taabelig Moder sit forvænte Barn. De ser altid kun den straalende Side af Sagen. Reversen kjender De ikke.

— Troer De da ikke, at man vilde kunne føle sig lykkelig paa en forladt Ø?

— Nej, jeg tror det ikke. Mennesket er skabt til Selskabelighed, ikke til Ensomhed. Eneboerlivet kan kun fremavle Fortvivlelsen, desuden er det Hele kun et Tidsspørgsmaal. Det materielle Livs paatrængende Sorger og Bekymringer, Existentsens Krav i det Hele taget vil selvfølgelig nok kunne give den, der for et Øjeblik siden med Nød og næppe har undsluppet Døden i Bølgerne, Noget at tænke paa, og Øjeblikkets Virksomhed vil maaske for en Tid trænge de truende Fremtidsudsigter tilbage. Men saa, naar han begynder at føle sig alene, fjernt fra Alle, fra Slægt og Venner, uden nogetsomhelst Haab om eller Udsigt til at faae sine Kjære at se igjen, hvad maa han da ikke tænke, hvad maa han da ikke lide? Hans Ø er hele hans Verden; der repræsenterer han

alene hele Menneskeheden, og naar Døden nærmer sig, den Forladtes, Eneboerens, skrækkelige Død, da staar han der som det sidste Menneske paa Verdens første Dag. Tro De mig, Paganel, det er dog bedre ikke at være det sidste Menneske i sin Verden!

Paganel vilde ikke rigtig underkaste sig Lady Helena's Bevisførelse, og Disputen angaaende Eneboerlivets Fortrin og mindre heldige Sider varede som Følge deraf ved lige til det Øjeblik, da Duncan lod sit Anker falde en Mil fra Kysten af Den Amsterdam.

Denne midt i det indiske Ocean beliggende, isolerede Øgruppe bestaar af to forskjellige Øer, omtrent treogtredive Mil fra hinanden lige Syd for den forindiske Halvø. Den nordligste af dem er Den Amsterdam, som ogsaa bærer Navnet St. Peter, den anden, tredive Mil sydligere liggende, er Den St. Paul; iøvrigt hersker der nogen Usikkerhed med Hensyn til disse to Navne, da Øerne meget hyppigt forvexles baade af Geograferne og Sømændene.

Den St. Paul, den sydligste af de to Øer, er ubeboet og højst ufrugtbar; den bestaar egentlig kun af et, i en mægtig, kegleformig Spids endende Bjerg, som uden Tvivl maa være en udbrændt Vulkan. Den Amsterdam, som Duncans Passagerer nu i Chaluppen sejlede ind imod, har en Omkreds af omtrent tolv Mil. Den beboes af nogle faa Sjæle, som frivillig have valgt sig denne Banlysning fra hele Omverdenen og med stoisk Ro finder sig i deres Existents. De ere for Størsteparten Opsynsmænd ved Fiskeriet, hvilket, ligesom Øerne selv, tilhører en vis Otovan, en Kjøbmand, der er bosiddende paa Den Réunion. Denne Souveræn, der iøvrigt endnu paa ingen Maade er bleven anerkjendt af

Europa's Store, har af disse Øer en aarlig Civilliste paa fem og halvfjerds til firsindstyve Tusind Francs, dels ved Fiskeriet, dels ved Indsaltningen og Forsendelsen af den saakaldte „Cheilodactylus", som sikkert er almindeligere bekjendt under det mindre barbariske Navn Kabliau.

Denne Ø Amsterdam synes iøvrigt bestemt af Skjæbnen til at være og forblive fransk. Fra første Færd tilhørte den naturligvis den, der første Gang tog den i Besiddelse, nemlig en Rheder fra St. Denis paa Bourbon ved Navn Camin; senere blev den ved en Slags international Overenskomst afstaaet til en Polak, som lod den befolke med Malgacher-Slaver. Polak eller Franskmand kommer jo saa godt som ud paa Et, og det varede da heller ikke længe, inden den polske Ø under Hr. Otovan's Regimente atter blev fransk.

Da Duncan den 6te December 1864 kastede Anker ved Øens Kyst, beløb Antallet af Beboerne sig til Tre, en Franskmand og to Mulatter, alle Tre Ejermandens, den omtalte Kjøbmands, Embedsmænd og Undergivne. Paganel havde altsaa her den Fornøjelse, ved at hilse paa den allerede meget alderstegne Hr. Biot, at kunne veksle Haandtryk med en Landsmand. Denne hvidhaarede Olding gjorde Honneurs paa Øen med megen Høflighed og Anstand. Det var en Glædesdag, som han mærkede med Rødt i sin Almanak, naar han fik Besøg af Fremmede, og særlig saa elskværdige Fremmede som Lord Glenarvan og hans Rejseselskab. Han var ikke forvænt i denne Retning; thi de Sælhundejægere og yderst faa Hvalfangere, som ellers aflægger St. Peter Besøg, har fra vor Herres Haand allerede et temmelig

uslebent Væsen, og dette har selvfølgelig ikke vundet ved den stadige Omgang med de ovennævnte Havskabninger.

Biot præsenterede Selskabet sine Undergivne, de to Mulatter; de dannede i Forbindelse med nogle Vildsvin, som udelukkende opholdt sig i det Indre, og Millioner af Pinguiner Øens hele levende Befolkning. Det lille Hus, i hvilket de tre Robinson'er levede, laa ved den inderste Vig af en lille, af Naturen dannet, imod Sydvest beliggende Havn, som skyldte Løsrivningen og Nedstyrtningen af et mægtigt Stykke af Bjerget sin Oprindelse.

Allerede lang Tid før Otovan den Førstes Thronbestigelse havde Øen tjent Skibbrudne som Tilflugtssted. Paganel kjendte flere saadanne Tilfælde, og begyndte paa Selskabets indtrængende Opfordring sin Beretning under den højst spændende Titel: Hvad der hændte de to paa Øen Amsterdam efterladte Skotter.

Det var i Aaret 1827. Det engelske Skib Palmira, som kom sejlende saa nær forbi Øen, at det havde den i Sigte, bemærkede en Røgsøjle, som hævede sig op i Vejret fra dette midt i Oceanet beliggende og, som man troede, ubeboede Sted. Kaptajnen løb ind til Kysten og fik snart efter Øje paa to Mennesker, som gav Nødsignaler. Han sendte en Baad i Land, og denne vendte strax efter tilbage med de to Mænd, hvoraf den ene, Jacques Paine, var to og tyve Aar, den anden, Robert Proudfoot, otte og fyrretyve. De to Ulykkelige var aldeles ukjendelige. Atten Maaneder havde de tilbragt saa godt som uden Levnetsmidler og fersk Vand; de levede væsentlig af Muslingedyr; undertiden lykkedes det dem at nedlægge et ungt Vildsvin, men ofte maatte de gaa hele tre Dage uden at smage Nogetsomhelst; som

Vestalinder vaagede de over en Ild, som de havde antændt ved Hjælp af deres sidste Stykke Fyrsvamp, og som de aldrig lod gaa ud, hverken Nat eller Dag; ja, de gik endogsaa saa vidt, at de førte den med sig ud paa deres Jagt- og Fiskeri-Udflugter som en Gjenstand af uskatterlig Værd, kort sagt: de levede et Liv fuldt af Elendighed, Savn og Lidelser.

Paine og Proudfoot var bleven satte iland fra en Skonnert, der gik paa Sælhundefangst. Efter disse Fiskeres Sædvane skulde de samle Forraad af Skind og Tran og oppebie Skonnertens Tilbagekomst. Men denne vendte ikke tilbage. Fem Maaneder senere lagde Barken Hope, som var paa Vejen til Van-Diemensland, til ved Øen; men Kaptajnen vægrede sig, med en næsten ufattelig barbarisk Grusomhed, ved at tage de to Skotter ombord; han sejlede bort uden at overlade dem saa meget som en Skibstvebak eller et Fyrstaal, og de to Ulykkelige vilde inden kort Tid være omkommet, hvis ikke Palmira, da den passerede Øen Amsterdam, havde taget dem ombord.

Det andet Eventyr, som Øen Amsterdams Historie — hvis man overhovedet kan tale om, at en Klippe kan have sin Historie — berører, drejer sig om en Kaptajn Péron, dennegang en Franskmand. Det begynder og ender iøvrigt ligesom de to Skotters: en frivillig Tilbagebliven paa Øen, et Skib, som ikke vender tilbage, og et fremmed Fartøj, som af Vindenes Luner drives ind til Øgruppen, er Hovedmomenterne i det; kun drejede det sig her om et fyrretyve Maaneders langt Eneboerliv. Men Kaptajn Pérons Ophold paa Øen udmærker sig (hvis man tør bruge dette Udtryk) desuden ved et blodigt Drama, hvilket i sine Enkeltheder i høj Grad

ligner de opdigtede Begivenheder, som ventede Daniel de Foë's Helt ved hans Tilbagekomst til sin Ø.

Kaptajn Péron havde ladet sig sætte i Land sammen med fire Matroser, to Franskmænd og to Englændere. De havde i Sinde at anvende femten Maaneder paa Sølove-Jagt. Jagten havde vel gode Resultater, men da deres Skib efter de femten Maaneders Forløb ikke vendte tilbage, og da deres Proviant lidt efter lidt begyndte at slippe op, udviklede der sig efterhaanden ogsaa en af Matrosernes forskjellige Nationalitet fremkaldt Spænding. De to Englændere gjorde tilsidst formelig Oprør mod Kaptajn Péron, der sikkert vilde være bleven dræbt af dem, hvis ikke de to franske Matroser havde staaet ham bi. Fra dette Øjeblik af førte de to Partier, der uafbrudt Dag og Nat bevogtede hinanden fuldt bevæbnede, vexelvis som Sejrherrer og Besejrede, under Elendighed og Angst en forfærdelig Existents. Og det er umuligt andet, end at tilsidst det ene Parti vilde have gjort det af med det andet, hvis ikke et engelsk Skib i det mest kritiske Øjeblik havde anløbet Øen og ført de Ulykkelige tilbage til deres respektive Fædreland.

Saavidt disse Tildragelser. To Gange havde Øen Amsterdam saaledes været et langvarigt Opholdssted for efterladte Matroser, som Forsynet begge Gange reddede fra Død og Elendighed. Men siden den Tid var der intet Skib gaaet til Grunde paa disse Kyster. Resterne fra Skibbruddet maatte da være bleven kastede op paa Øens Strandbred, og de Skibbrudne selv vilde være bleven optagne af Biot.

Denne Olding havde nu boet paa Øen i en lang Aarrække, men der havde endnu aldrig tilbudt sig nogen

Lejlighed for ham til at øve Gjæstfrihed imod Offre for Havets Raseri. Om Britannia og Kaptajn Grant vidste han Intetsomhelst. Hverken Øen Amsterdam eller Øen St. Paul, som hyppig blev besøgt af Hvalfangere og Sælhundejægere, kunde have været Skuepladsen for den omtalte Katastrofe.

Glenarvan blev hverken forbauset eller nedslaaet ved dette Svar. Ved Opholdet paa disse forskjellige Øer, de nu havde besøgt, havde han og hans Ledsagere langt snarere havt til Formaal at faae Sikkerhed for hvor Kaptajn Grant *ikke* kunde være, end næret det Haab at finde, hvor han var. De vilde kun gaa indirekte til Værks og først forsikre sig om Umuligheden af at kunne finde ham paa noget af de forskjellige andre Punkter paa den meget omtalte syvogtredivte Bredegrad. Duncan's Afrejse blev derfor berammet til den følgende Dag.

Tiden indtil Aften tilbragte Passagererne med at bese Øen, hvis Udseende er meget indbydende. Men Beskrivelsen af dens Skov- og Plantevæxt kunde ikke, selv hos den mest vidtløftige Naturforsker, fylde et eneste lille Octavbind. De levende Væsener, der — naar undtages den gamle Biot og hans to Ledsagere — kunde samles under Hovedrubrikerne: Pattedyr, Fugle, Fisk og Hvaler, bestod af yderst faa Vildsvin, Stormfugle, Albatrosser, Aborrer og Sæler. Varme og temmelig jernholdige Kilder sprudlede paa flere Steder af Øen frem af den sortagtige Lavajordbund, og deres Dampe lagde sig som et tæt Slør over den sikkert vulkanske Jordbund. Nogle af disse Kilder viste sig at have en meget betydelig Temperatur. John Mangles prøvede dem med et Fahrenheit-Thermometer, hvilket viste ethundrede og

sex og halvfjerdsindstyve Grader (= 80° Celsius). For Curiositetens Skyld fangede man nogle faa Skridt borte ude paa Havet et Par Fisk og kogte dem i mindre end fem Minutter i en af disse Kilder, hvis Vand jo ogsaa næsten stod paa Kogepunktet.

Henimod Aften tog Glenarvan og hans Selskab, efter en lang og behagelig Spadseretour, Afsked med den elskværdige Hr. Biot. Enhver især udtalte de bedste Ønsker for ham, og den gamle Mand svarede ligeledes med et hjerteligt Ønske om et godt Udfald af Duncan's Fart; derpaa bragte Baadene atter Passagererne ombord.

Trettende Kapitel.

Jacques Paganel's og Major Mac Nabbs' Væddemaal.

Den syvende December kunde man allerede Klokken tre om Morgenen høre Kjedlerne paa Duncan stønne, og en lydelig Knirken tilkjendegav, at der ogsaa blev arbejdet ved Spillet; Ankeret kom i en lodret Stilling og slap derpaa helt sit Tag i den lille Havns Bund, Skruen sattes i Bevægelse, og faa Øjeblikke efter dansede Yachten let afsted ude i rum Sø. Da Passagererne Klokken otte kom op paa Dækket, forsvandt Øen Amsterdam just i Horizontens Taager. Den var det sidste Anløbssted paa den syvogtredivte Bredegrad, og man havde nu kun tretusind engl. Mil derfra til den australske Kyst. Vestenvindene behøvede kun at holde sig i tolv Dage endnu og Havet blot at vise sig nogenlunde

gunstigt, saa vilde Duncun have naaet Maalet for sin Rejse.

Mary Grant og Robert kunde ikke uden Bevægelse betragte disse Bølger, som Britannia rimeligvis havde klovet endnu nogle faa Dage før sit Skibbrud. Her havde Kaptajn Grant sikkert, med sit halvt ødelagte Skib og sin til en ringe Brøkdel sammensmeltede Besætning, maattet kjæmpe imod det indiske Havs frygtelige Storme og endelig efter frugtesløse Anstrengelser maattet give efter for Elementernes rasende, uimodstaaelige Magt og lade sig drive ind imod Kysten. John Mangles viste den unge Pige de paa Kortet angivne Kyststrømninger og fortalte hende om deres mærkelige Egenskaber. En af dem gjennemskjærer efter en ret Linie fra Vest til Øst det indiske Ocean og driver Skibene, der komme ind i den, over imod det australske Fastland; man mærker ogsaa denne Strøms Virkning baade i det stille og det atlantiske Ocean. Og denne skyldtes det da rimeligvis, at Britannia, efter at dets Master var knækkede, Roret revet bort og Skibet altsaa stod fuldstændig værgeløst overfor Himlens og Havets rasende Magt, blev drevet ind paa Kysten og slaaet i Stumper og Stykker.

Imidlertid opstod der paa dette Punkt en Tvivl. De sidste Efterretninger om Kaptajn Grant daterede sig fra den tredivte Maj 1862, da han ifølge Handels- og Skibstidenden havde været i Callao. Hvorledes kunde nu Britannia den syvende Juni, altsaa otte Dage efter at den havde forladt den peruanske Kyst, befinde sig i det indiske Hav? Paganel, der øjeblikkelig blev spurgt til Raads angaaende dette Punkt, gav et meget indlysende Svar, som selv de Forsigtigste og Mistænksomste af Selskabet lod sig stille tilfreds med.

En Aften, det var den tolvte December, og sex Dage efter Afrejsen fra Den Amsterdam, sad Lord og Lady Glenarvan, Robert og Mary Grant, Kaptajn John Mangles, Mac Nabbs og Paganel oppe paa Agterdækket og passiarede ivrigt sammen. Som sædvanlig drejede Samtalen sig om Britannia, der naturligvis var de Rejsendes alt Andet fortrængende Tanke og det staaende Conversationsthema ombord paa Duncan. Som sagt, den nævnte Tvivl var foreløbig opstaaet og havde, tvertimod hvad man skulde vente, den umiddelbare Følge, at den fyldte Hjerterne med nyt Haab og Tillid til et godt Udfald af Duncans Expedition.

Paganel havde, saasnart Glenarvan havde udtalt hin uventede Bemærkning, hurtig løftet Hovedet og derpaa, uden at svare et Ord, forsøjet sig bort for at hente Dokumentet. Da han kom tilbage, trak han kun paa Skuldrene, som et Menneske, der er nær ved at skamme sig over at skulle spilde sin Opmærksomhed paa „en grændseløs Ubetydelighed"!

— Naa, kjære Ven, sagde Glenarvan, De kan dog idetmindste gjerne lade os faae et Svar.

— Nej, svarede Paganel, jeg vilde tvertimod gjøre et Spørgsmaal og henvende det til Kaptajn John Mangles.

— Meget smigrende, Hr. Paganel, svarede John Mangles, og dette Spørgsmaal er?

— Sagen er blot: kan et hurtigsejlende Skib i een Maaned tilbagelægge hele den Strækning af det stille Ocean, der ligger imellem Amerika og Australien?

— Ja, forudsat at det kan løbe sine tohundrede engl. Mil i fire og tyve Timer.

— Er det noget Usædvanligt?

— Paa ingen Maade. De engelske Sejlskibe driver det ofte til endnu større Hurtighed.

— Nu vel, svarede Paganel, saa vil vi, istedenfor i Dokumentet at læse 7de Juni, antage, at Havet har udslettet et Ciffer i denne Datum, og naar De da læser 17de Juni eller 27de Juni, saa har man jo en meget tilfredsstillende Forklaring.

— Ja, mente Lady Helena, i Tidsrummet fra den 31te Maj til den 27de Juni ....

— Kunde Kaptajn Grant tilbagelægge Vejen igjennem det stille Ocean og befinde sig i det indiske Hav, fuldførte Paganel.

Denne Paganels Forklaring tilfredsstillede Alle fuldstændig.

— Atter et Punkt opklaret! sagde Lord Glenarvan.

— Tak, kjære Ven. Nu har vi altsaa intet Andet tilbage, end at sejle direkte til Australien, for paa denne Verdensdels Vestkyst at lede efter Sporene af Britannia.

— Ja eller paa dens Østkyst, svarede John Mangles.

— Det har De fuldkommen Ret i, John. Der er intet Ord i Dokumentet, der tyder paa, at Ulykken snarere skulde have fundet Sted paa Vest- end paa Østkysten. Vore Undersøgelser maa derfor være stillede paa de to Punkter, i hvilke Australien gjennemskjæres af den syvogtredivte Parallelkreds.

— Altsaa, Mylord, sagde den unge Pige ængstelig, herskер der dog endnu nogen Tvivl i denne Retning.

— Nej, jeg forsikrer Dem Miss, paa ingen Maade, skyndte John Mangles sig at svare for strax at gjøre en Ende paa den unge Piges Frygt. Hans Herlighed

vilde tvertimod gjøre den Betragtning gjældende, at saafremt Kaptajn Grant virkelig var bleven drevet ind imod Australiens Østkyst, saa vilde han utvivlsomt øieblikkelig have fundet Hjælp og Bistand. Saa at sige hele denne Kyst er engelsk og beboet af Kolonister. Britannia's Besætning vilde ikke have behøvet at marschere mere end ti Mil for at træffe paa Landsmænd.

— Fuldkomment rigtigt, Kaptajn John, svarede Paganel. Jeg slutter mig ganske til Deres Anskuelse. Paa Østkysten vilde Grant i Twofoldbugten i Byen Eden ikke blot have fundet et Tilflugtssted i en af de engelske Kolonier, men han vilde der ganske sikkert heller ikke have savnet Transportmidler til at vende tilbage til Europa.

— Altsaa, spurgte Lady Helena, har disse Hjælpemidler ikke staaet til de Skibbrudnes Raadighed i den Del af Australien, som Duncan nu bringer os hen til?

— Nej, Frue, svarede Paganel, Kysten er der fuldkommen øde. Intet Samfærdselsmiddel sætter den i Forbindelse med Melbourne eller Adelaide. Og dersom Britannia har lidt Skibbrud paa de Klipper, der omgiver den paa alle Sider, saa har dens Besætning været ligesaa hjælpeløst stillet, som hvis Katastrofen var sket paa den mest øde og ubeboede af alle Afrika's Kyster.

— Men hvad er der da bleven af min Fader i disse to lange Aar? spurgte Mary Grant.

— Min kjære Mary, svarede Paganel, De er jo enig med os Andre i, at Kaptajn Grant efter sit Skibbrud er landet i Australien, ikke sandt?

— Jo, Hr. Paganel, det er min fulde Overbevisning, svarede den unge Pige.

— Altsaa, sagde Paganel, vi antager, at Kaptajn

Grant har naaet dette Continent, hvorledes er det saa gaaet ham efter den Tid? Der er ikke mange Muligheder, forekommer det mig. De indskrænker sig hovedsagelig til Tre. Enten er det lykkedes Harry Grant tilligemed sine Kammerater at naae de engelske Kolonier, eller de er faldet i Hænderne paa de Indfødte, eller ogsaa har de forvildet sig i det indre Australiens umaadelige Ørkener.

Paganel taug og søgte i sine Tilhøreres Blik en Anerkjendelse af det logisk Rigtige i den Mening, han havde udtalt.

— Lad os høre videre, Paganel, sagde Lord Glenarvan.

— Som De vil, svarede den Lærde. Først og fremmest vil jeg da forkaste den første af de tre Hypotheser. Harry Grant kan ikke være naaet til de engelske Kolonier; thi saa vilde hans Frelse have været hævet over enhver Tvivl, og i det Tilfælde vilde han allerede for længe siden have været hos sine Børn i den gode Stad Dundee.

— Stakkels, stakkels Fader! hviskede Mary Grant med Øjnene fulde af Taarer, i to lange Aar har Du været borte fra os!

— Lad dog Hr. Paganel tale ud, kjære Søster, sagde Robert, han kan endnu give os godt Haab og vende Alt til det Gode.

— Ak nej, min Dreng. Alt, hvad jeg kan forsikkre er, at Kaptajn Grant enten holdes fangen etsteds i Australien, eller ....

— Men disse Indfødte, spurgte Lady Glenarvan med Liv, er vel ....?

— Nej, vær De kun ganske rolig, Mylady, svarede

den Lærde, der troede allerede at have gjættet Lady Helena's Tanker, disse Indfødte ere nok vilde, yderst indskrænkede og blottede for al Dannelse, i hvert Fald al højere Dannelse, men de har dog hverken saa raa Skikke eller er saa blodtørstige som Ny-Seeland's Beboere. Selv om de har taget de Skibbrudne fra Britannia tilfange, saa kan De dog være forsikret om, at disses Existents ikke noget Øjeblik derfor har været truet. Alle de australske Rejsendes Beretninger gaar ud paa, at Australierne netop nærer stor Sky for at udgyde Blod, og ofte har disse Rejsende just i de Indfødte fundet trofaste Forbundsfæller til at bekjæmpe eller værge sig imod ganske anderledes grusomme Roverbander.

— Der kan De selv høre, hvad Hr. Paganel siger, bemærkede Lady Helena, idet hun henvendte sig til Mary Grant. Er Deres Fader virkelig, som Dokumentet synes at give Ret til at antage, falden i Hænderne paa de Indfødte, vil det sikkert være os en let Sag at gjenfinde ham.

— Men hvis han nu har forvildet sig ind i det Indres umaadelige Ørkener, svarede den unge Pige med et spørgende Blik til Paganel.

— Naa, saa skulde jeg da mene, at vi er Mænd for at finde ham, raabte Geografen i en tillidsfuld Tone; har jeg ikke Ret, mine Herrer?

— Utvivlsomt, mente Glenarvan, som med Glæde greb denne Lejlighed til at give Samtalen en lidt mindre bedrøvelig Vending. Jeg kan ikke faae i mit Hoved, at man saadan rent skulde kunne forsvinde.

— Ja, jeg endnu mindre, svarede Paganel.

— Er Australien meget stort? spurgte Robert.

— Ja, min Dreng, Australien indeholder omtrent syvhundrede og femoghalvfjerdsindstyve Millioner Hectarer Land og er fire Femtedele Gange saa stort som Europa.

— Virkelig saa stort! sagde Majoren tvivlende.

— Ja, Mac Nabbs, og det endogsaa næsten med en Yards Nøjagtighed. Tror De iøvrigt ikke, at et andet Land af samme Størrelse vilde døbe sig selv med Benævnelsen Continent.

— Jo, uden Tvivl, Paganel.

— Jeg kan tilføje, bemærkede Geografen, at man overhovedet kun kan nævne et ganske lille Antal Rejsende, som skulle have sat Livet til eller være forsvundne i dette umaadelige Land. Ja, jeg troer endogsaa at turde paastaa, at jeg, kort Tid før min Afrejse, i det geografiske Selskab fik den Meddelelse med Hensyn til Leichardt, den eneste Rejsende, angaaende hvis Skjæbne man i længere har været i Uvished, at Mac Intyre troede at have gjenfundet hans Spor.

— Er Australien da endnu ikke bleven berejst i alle sine Dele? spurgte Lady Glenarvan.

— Nej, desværre Mylady, svarede Paganel. I Virkeligheden er dette Continent ikke meget mere bekjendt end det Indre af Afrika; dog ligger Aarsagen paa ingen Maade deri, at der har manglet Mænd, som vilde indlade sig paa at berejse Landet. Fra 1606 til 1862 har flere end halvtredsindstyve lærde Mænd gjort sig fortjent ved Udforskningen af det Indre og Kysterne af Australien.

— Ah, halvtreds! tillod Majoren sig at yttre, atter i en tvivlende Tone.

— Javel, Mac Nabbs, uden Tvivl har deres Antal været saa stort. Jeg sigter herved saavel til So-

mændene, som ikke har skyet Farerne ved at sejle i Farvande, der var dem aldeles ubekjendte, alene for at skaffe Underretning om den australske Kysts Beskaffenhed, som ogsaa til de Rejsende, der dristigt har vovet sig ind i det store, øde Continent.

— Ja, men desuagtet er og bliver Halvtredsindstyve et meget stort Antal, svarede Majoren.

— Jeg kunde endogsaa gaa langt videre, Mac Nabbs, svarede Geografen, der som sædvanlig blev noget opirret, naar han mødte Modsigelse.

— Lad os da høre, Paganel.

— Nu, naar De ikke vil tro mig paa mit Ord, saa er jeg villig til, uden et Øjebliks Tøven at optælle Dem de halvtredsindstyve Navne.

— Aha! sagde Majoren i en drillende rolig Tone, der har vi igjen de Lærde, de gaar ikke af Vejen for Noget.

— Hr. Major, sagde Paganel, vil De vædde? De holder Deres Karabin af Purdey Moore & Dickson's Fabrik imod min Secretans-Kikkert, gaar De ind paa det?

— Hvorfor ikke, Paganel, hvis det kan fornøje Dem? svarede Mac Nabbs.

— Godt, Hr. Major, sagde den Lærde, aflever De saa ganske rolig Deres Karabin; den skyder De dog ikke flere Gemser og Ræve med i dette Liv, med mindre jeg skulde være saa elskværdig at laane Dem den, hvilket jeg iøvrigt til enhver Tid med største Fornøjelse skal være villig til.

Herpaa svarede Majoren blot med urokkeligt Alvor:

— Paganel, hvis De skulde faae Brug for min Kikkert, skal den staa til Deres Tjeneste, naarsomhelst De ønsker det.

— Saa kan vi altsaa begynde, bemærkede Paganel. De, mine Damer og Herrer, maa finde dem i nogle Øieblikke at spille Domstolens Rolle og Du, Robert, skal have den Bestilling at tælle.

Lord og Lady Glenarvan, Mary og Robert, Majoren og John Mangles, som Allesammen morede sig kosteligt over Geografens muntre Indfald, satte sig tilrette for at høre rigtig efter. Themaet drejede sig jo om Australien, altsaa det Land, som Duncan for sine Maskiners fulde Kraft ilede hen imod; et lille Overblik over dets Historie maatte derfor selvfølgelig være Alle velkommen. Man opfordrede da Paganel til ufortøvet at tage fat paa sit Hukommelseskunststykke. Han begyndte som følger:

— Mine kjære Venner, for tohundrede og otte og halvtredsindstyve Aar siden kjendte man aldeles Intet til Australien. Man havde i det Allerhøjeste en Formodning om, at der laa et stort Fastland langt nede imod Syd. To Kort, som endnu opbevares i deres britiske Museum's Bibliothek, min kjære Glenarvan, og som daterer sig fra Aaret 1550, angave et Land, der laa Syd for Asien og bar Navnet „det „portugisiske Store-Java". Disse Kort var imidlertid ikke tilstrækkeligt authentiske. Vi kommer altsaa nu til det syttende Aarhundrede; i Aaret 1606 opdagede en spansk Skibsfører, ved Navn Quiros, et Land, som han gav Navnet Australia de Espiritu Santo. Mange Forfattere paastaar imidlertid, at han derved mente den Øgruppe, som vi nutildags kalde Ny Hebriderne og ikke det nuværende Australien. I samme Aar foretog Quiros's Næstkommanderende, Luiz Vaz de Torres, en Opdagelsesrejse endnu længere imod Syd, hvor han ventede at finde

Land. Men først Hollænderen Theodorich Hertoge har Æren af den store Opdagelse. Han landede noget Syd for den femogtyvende Bredegrad paa Vestkysten af Australien og gav det Land, han her fandt, samme Navn, som hans Skib bar, nemlig „Eendracht". Fra nu af begyndte Skibsfarten at gaa livligere. I Aaret 1618 opdagede Zeachen paa Nordkysten Arnheims- og Vandiemens-Land. I Aaret 1619 foretog Jan Edels en Rejse til en anden Del af Vestkysten og døbte den med sit eget Navn. Tre Aar senere naaede Leuwin ned til det ligeledes efter ham selv opkaldte Forbjerg, og 1627 fuldstændigdjorde de Nuitz og de Witt, den ene i vestlig, den anden i sydlig Retning deres Forgjængeres Opdagelser, og kort efter dem fulgte saa den berømte Kommandør Carpenter, som med sine Skibe løb ind i den store Havindskjæring, der endnu den Dag idag efter Opdageren bærer Navnet Carpentaria-Bugten. Endelig omsejlede i Aaret 1642 den bekjendte og uforfærdede Sofarer Tasman Vandiemens-Øen, som man hidtil havde troet hang sammen med Fastlandet, og opkaldte den efter General-Gouvernøren paa Batavia — et Navn, som den mere retfærdige Efterverdenen har ombyttet med Tasmanien. Nu havde man været hele den australske Kyst rundt, man vidste, at den var omgivet af det indiske og det stille Ocean, og i Aaret 1665 døbte man denne umaadelige Ø Ny-Holland, et Navn, som den imidlertid ikke beholdt ret længe; netop paa denne Tid hørte nemlig den hollandske Sofart fuldstændig op med at spille nogen Rolle. Hvor langt er Du kommet i din Tællen, Robert?

— Vi har havt ti Navne, svarede Drengen.

— Godt, vedblev Paganel, saa vil jeg nu sætte

et Kors, for derpaa at gaa over til det andet Hoved-afsnit: Englænderne. I Aaret 1688 kom en Sørøver-kaptajn, en af den Tids vildeste Pirater og alle de sydlige Haves Skræk, nemlig William Dampier efter mange Eventyr til Nordvestkysten af Ny-Holland ved 16° 50' sydlig Brede. Han omgikkes med og lærte de Indfødte godt at kjende, og efter sin Hjemkomst gav han en temmelig fuldstændig Beskrivelse af deres Skikke, yderlige Fattigdom og Modtagelighed for Dannelse og fremmed Paavirkning. I Aaret 1669 gjorde han atter en Rejse og landede i den samme Bugt, hvilken Hertoge allerede tidligere havde besøgt, denne Gang dog ikke som Pirat, men som Chef for „Roebuck", et af den kongelige Marines Skibe. Indtil dette Øjeblik havde Opdagelsen af Ny-Holland imidlertid kun kunnet vække Interesse af rent geografisk Beskaffenhed. Man tænkte ikke paa at kolonisere Landet, og i de tre Fjerdedele af det følgende Aarhundrede, fra 1699 til 1770 faldt ingen Skibsfarer paa at løbe ind til den ny opdagede Ø. Saa var det imidlertid, at den berømteste Søfarer i hele Verden, Kaptajn Cook, begyndte sine Opdagelsesrejser, og ham skyldes det, at det nye Fastland snart blev Maalet for det ene Skib fuldt af europæiske Udvandrere efter det andet. James Cook kom paa sine tre berømte Rejser flere Gange til Ny-Holland, første Gang den 31te Marts 1770. Efter at han paa Øen Otahiti lykkelig havde iagttaget „Venus' Gjennemgang", befandt han sig med sit lille Skib Endeavour i den vestlige Del af det stille Ocean. Efterat han havde opdaget Ny-Seeland, naaede han til en Bugt paa Vestkysten af Australien og forefandt der en saadan Rigdom af nye Planter, at han gav den Navnet Botany-Bugten, som den endnu kaldes

den Dag idag. De halvvilde Indfødte frembød ikke nogen synderlig Interesse. Da han satte Koursen mod Nord for at gjøre yderligere Opdagelser, løb Endeavour ved den sextende Bredegrad i Nærheden af Cap Tribulation, otte Mil fra Kysten, paa en Koralbanke og var nær ved at synke. Løvnetsmidler og Kanoner maatte kastes overbord, og den næste Nat gjorde Floden atter det for en stor Del af sin Vægt lettede Fartøj flot; at det ikke sank, maa alene tilskrives den Omstændighed, at et Koralstykke, i samme Øieblik Skibet løb paa Grund, borede sig ind i den ved Stødet fremkomne Spalte og saaledes standsede Vandets voldsomme Indtrængen. Cook kunde derfor uden Vanskelighed faae sit Skib ind i en lille Bugt, som dannede Udløbet for en Flod, hvilken sidste man døbte Endeavour. Medens Skibet her blev gjort istand, hvortil medgik tre Maaneder, gjorde Englænderne flere Forsøg paa at sætte sig i Forbindelse med de Indfødte; det lykkedes dem imidlertid ikke at vinde disse, og saa snart Skibets Reparation var tilendebragt, gik de atter under Sejl. Endeavour fortsatte sin Rejse nordpaa. Cook havde derefter stillet sig den Opgave at faae bestemt konstateret, om der imellem Ny-Guinea og Ny-Holland existerede noget Stræde eller ej. Efter nye Farer, og efter at han mere end tyve Gange havde vovet Skib og Mandskab, bemærkede han endelig, at Havet aabnede sig og blev bredt imod Sydvest. Man maatte altsaa kunne sejle igjennem, det var uomtvisteligt. Efter at dette lykkelige Udfald af Cooks Expedition var blevet ham klart, gik han i Land paa en lille Ø og tog derpaa i Englands Navn den langstrakte Kyst, som han havde opdaget, i Besiddelse, samt gav den det ægte engelske Navn Ny-Syd-Wales. Tre Aar senere, da den dristige

Søfarer førte Kommandoen over Skibene Aventure og Resolution, undersøgte Kaptajn Furneaux paa Aventure Vandiemenslandets Kyst og udtalte som sin Overbevisning, at den maatte være en Del af Ny-Holland. — Dette bekræftede sig imidlertid ikke, da Cook i Aaret 1777 paa sin tredie Rejse lagde bi i Bugten ved Vandiemens-Land. Derfra sejlede han videre og døde nogle Maaneder senere paa Sandwichs-Øerne.

— Det var en stor Mand, sagde Glenarvan.

— I hvert Fald den berømteste Søfarer, der nogensinde har existeret. Hans Kollega og Kammerat, Banks, bragte derpaa den engelske Regjering paa den Ide at grundlægge en Straffe- og Forbedrings-Koloni i Botany-Bugten. I det sidste af sine Breve, som er skrevet i Botany-Bugten og dateret den 7de Februar 1787, udtaler den ulykkelige Sømand det som sin Hensigt at ville besøge Carpentaria-Bugten og hele Kysten fra Ny-Holland indtil Vandiemens-Land. Han rejste afsted for ikke mere at vende tilbage. I Løbet af det følgende Aar grundede Kaptajn Philip i Port Jackson den første engelske Koloni. I Aaret 1791 undersøgte Vancouver betydelige Strækninger af det nye Kontinents sydlige Kyster. 1792 omsejlede d'Entrecasteaux paa sin Expedition, (hvilken blev iværksat med det Formaal at opdage La-Pérouse) Ny Holland i sydvestlig Retning og opdagede paa sin Fart flere hidtil ubekjendte Øer. I Aarene 1795 og 1796 fortsatte to unge, modige Mænd, Flinders og Baß, i en otte Fod lang Baad Udforskningen af Sydkysten, og ligeledes lykkedes det Baß i Aaret 1797 at trænge ind igjennem det Stræde, der adskiller Vandiemens-Land og Ny-Holland, og nu bærer hans Navn. I det samme Aar kom Vlaming, Den Amsterdam's Opdager, til den

paa Østkysten beliggende Svaneflod, som fik dette Navn, fordi man ved og paa den saae store Flokke af vidunderligt skjønne, sorte Svaner. Flinders gjenoptog i Aaret 1801 sin interessante Opdagelsesrejse og mødte under 138° 58′ østlig Længde og 35° 40′ sydlig Bredde i Encounter-Bugten „Geografen" og „Naturforskeren", to franske Skibe, som førtes af Kaptajnerne Baudin og Hamelin. Kaptajn King fuldendte i Aarene 1817 til 1822 Undersøgelsen af de mellem Vendekredsene beliggende Kyster af Ny Holland.

— Ham iberegnet har vi nu havt fire og tyve Navne, sagde Robert.

— Godt, mente Paganel, nu har jeg allerede det Halve af Deres Gevær, Hr. Major. Og nu, da vi er færdige med Søfarerne, kommer vi til de Rejsende.

— Fortræffeligt, Hr. Paganel, sagde Lady Helena, det maa man lade Dem, De har en forbausende skarp Hukommelse.

— Hvilket altid er en stor Sjeldenhed, men navnlig, mente Glenarvan, hos et Menneske, der samtidig er saa . . .

— Saa distrait, sagde Paganel hurtigt. Sagen er, at jeg kun har Hukommelse for Tal og Fakta, paa andre Omraader er jeg fuldstændig hjælpeløs.

— Fireogtyve, sagde Robert atter.

— Naa ja, Nummer femogtyve var Lieutenant Daws i Aaret 1789, et Aar altsaa efter Grundlæggelsen af Kolonien Port-Jackson. Man havde i de tidligere Aar gjentagende omsejlet det nye Continent, men hvad der laa indenfor Kysten formaaede Ingen endnu at sige. En lang Række af parallelt løbende Bjergkjæder paa

Østkysten syntes at maatte forhindre enhver Indtrængen fra denne Kant ind i Landet. Efter en Marsch paa ni Dage maatte Lieutenant Daws vende tilbage til Port-Jackson ad samme Vej, han var draget ud. Endnu i Løbet af samme Aar gjorde ogsaa Kaptajn Tench energiske Forsøg paa at slippe igjennem eller overskride den høje Bjergkjæde; men heller ikke han havde Held med sig. Begge disse Expeditioners daarlige Udfald afholdt i de nærmest paafølgende tre Aar de Rejsende fra at gjenoptage den yderst vanskelige Opgave. I Aaret 1792 blev Forsøget imidlertid atter gjort af Oberst Paterson, en bekjendt og dristig Afrikarejsende; men ogsaa hans Forsøg mislykkedes totalt. Først i det følgende Aar lykkedes det en modig Mand, der indtog en Kvartermesters beskedne Stilling i den engelske Marine, ved Navn Hawkins, at naa tyve Mil ud over den Linie, som det ikke var lykkedes hans Forgjængere, trods alle deres Anstrengelser, at overskride. Fra de næste atten Aar kan jeg kun anføre to Navne, nemlig den berømte Søfarer Baß og Bareiller, en Ingeniør fra Kolonien. Men Ingen af dem havde mere Held med sig, end deres Forgjængere havde havt. Jeg kommer nu til Aaret 1813, da man endelig opdagede et fremkommeligt Pas et Stykke Vest for det nuværende Sydney. I Aaret 1815 vovede Gouvernøren Macquarie sig igjennem det, og ikke lang Tid efter grundlagdes ovre paa den anden Side af de blaa Bjerge Byen Bathurst. I Aaret 1819 støde vi saa paa Navnet Throsby, dernæst Oxley, som trængte trehundrede Mil ind i Landet, Howel og Hume, hvilke netop toge deres Udgangspunkt fra Twofold-Bugten, der hvor den syvogtredivte Parallelkreds træffer Australien, og Kaptajn Sturt, som i Aarene 1829 og 1830 opdagede

Darling's og Murray's Løb. Alle de nævnte Rejsende berigede Videnskaberne med talrige nye Resultater og virkede ivrigt for Koloniernes Opblomstring og Udvikling.

— Nu har vi sex og tredive, sagde Robert.

— Rigtigt! Jeg har allerede et Forspring, svarede Paganel. Nu kan jeg nævne de bekjendte to Rejsende Eyre og Leichardt, som i Aarene 1840 og 1841 besøgte en Del af Landet; dernæst Sturt, hvis bedste Resultater datere sig fra Aaret 1845; i det vestlige Australien rejste i Aaret 1846 Brødrene Gregory og Naturforskeren Helpmann; Kennedy kun et Aar senere ved Floden Victoria, og i Aaret 1848 i Nordaustralien. I den nordvestlige Del af Kontinentet træffe vi i Aaret 1852 Gregory, 1854 Austin, fra 1855 til 1858 Brødrene Gregory og Babbage, der rejste fra Torrent- til Eyre-Søen. Men nu kommer vi til den modige Stuart, som til alle Tider vil staa opført i Australiens Historie som et af de berømteste Navne. Han gjentog sine Rejser igjennem Continentet tre Gange. Hans første Expedition ind i det Indre fandt Sted 1860. Hvis De sætter Pris derpaa, kan jeg maaske en anden Gang faae Lejlighed til at fortælle Dem, hvorledes Australien fire Gange blev gjennemrejst og undersøgt lige fra den nordligste til den sydligste Spids Idag vil jeg indskrænke mig til at slutte denne lange Opremsning af Navne, og jeg vil da til Listen over Videnskabens kjække og opofrende Pionerer endnu føje Navne som Brødrene Dempster, ikke at tale om Clarckson og Harper, Burke og Wills, Neilson, Walker, Landsborough, Mackinlay og Howitt.

— Nu har vi allerede sex og halvtreds, udbrød Robert.

— Altsaa ser De, Hr. Major, jeg giver Dem fuldt

Maal og har dog hverken omtalt Duperry eller Bougainville, heller ikke Fitz-Roy, Wickam, Stokes . . .

— Ja, ja, nu skal De have Lov til at holde op, sagde Majoren, som for længe siden havde givet tabt og næsten syntes, at Tallet allerede var altfor stort.

— Jeg har ogsaa endnu Péron og Quoy, vedblev Paganel, som kun blev mere ivrig ved Majorens Protest, saa Bennett, Cunningham, Nutchell, Tiers . . .

— For Guds Skyld, hold dog op, Menneske! afbrød Majoren ham.

— Endvidere Dixon, Strelesky, Reid, Wilkes, Mitchel . . .

— Hold nu op, Paganel, sagde Glenarvan med en hjertelig Latter, plag dog ikke Livet af den stakkels Mac Nabbs. Vær ædelmodig! De hører jo, han erklærer sig for overvunden.

— Naa og hvordan staar det saa med Karabinen? spurgte Geografen med triumferende Mine.

— Ja, det er jo desværre Deres, Paganel, svarede Majoren, De har en Hukommelse, som maatte kunne indbringe Dem et helt Arsenal, om det skulde være.

— Det er i hvert Fald ikke tænkeligt, at Nogen skulde kunne kjende Australien bedre end De, sagde Lady Helena; thi ikke engang det ubetydeligste Navn, ikke den ligegyldigste Kjendsgjerning, vedblev hun . . . men Majoren afbrød hende.

— Oho, ikke engang den ligegyldigste Kjendsgjerning! sagde han med en tvivlende Hovedrysten.

— Naa, hvad mener De da, Mac Nabbs? Lad os høre, sagde Paganel.

— Aa, jeg mener kun, at De dog maaskee ikke er

bekjendt med Alt, hvad der staar i Forbindelse med Australiens Historie.

— For Exempel altsaa? spurgte Paganel med en overlegen og stolt Mine.

— Ja, men naar jeg nu nævner Noget, som De ikke veed, vil De saa give mig min Karabin tilbage? spurgte Mac Nabbs.

— Paa Øjeblikket, Hr. Major.

— Er det et Ord?

— Javel!

— Nu vel, Paganel, kan De sige, hvorfor Australien ikke tilhører Frankrig.

— Ja, det tror jeg nok, jeg kan.

— Eller hvordan Englænderne i det mindste begrunder det?

— Nej, Hr. Major, sagde Paganel nu, med en Mine som en slaaet General.

— Nu, det er ganske simpelt, fordi Kaptajn Baudin, som ellers ikke paa nogen Maade var bange af sig, blev saa forskrækket ved at høre de australske Frøer kvække, at han hurtigst muligt lettede Anker og stak i Søen for aldrig mere at vende tilbage.

— Hvorledes, udbrød den Lærde, siger man virkelig saadant Noget i England? Det er jo ikke andet end en daarlig Spøg!

— Jeg indrømmer, at det er en temmelig dum Vittighed, svarede Majoren, men i det forenede Kongerige gaar det for en historisk Kjendsgjerning.

— Det er jo en grov Fornærmelse! udbrød den i sin Patriotisme højlig saarede Geograf. Hvorledes kan man dog fortælle Sligt for ramme Alvor?

— Ja, jeg er fuldkommen enig med Dem, kjære

Paganel, sagde Glenarvan, under hele Selskabets hjertelige Latter. Men kjendte De virkelig ikke den Historie?

— Nej. Og jeg nedlægger Protest, bestemt Protest imod den! Englænderne kalder os jo desuden „Frøspiserne", og man er dog i Almindelighed ikke saa overvættes bange for det, som man spiser med største Fornøjelse.

— Det er der heller Ingen, der paastaar, Paganel, svarede Majoren leende.

Den berømte Karabin af Purdey Moore & Dickson's Fabrik maatte under disse Omstændigheder naturligvis være og blive Majorens Ejendom.

Fjortende Kapitel.

Paa Vejen til Cap Bernouilli.

Der var forløbet to Dage efter den i forrige Kapitel omtalte Samtale mellem Passagererne paa Duncan. John Mangles havde just gjort sin Meridianberegning og meddelte nu Selskabet, at Duncan befandt sig under 103° 27′ østlig Længde. De Rejsende raadførte sig med Skibskortet og var glade ved paa dette at se, at de kun endnu var i en Afstand af fem Grader fjernede fra Cap Bernouilli.

Før man naaede det omtalte Punkt, skulde vore Rejsende dog gaa en ny Gjenvordighed igjennem. John Mangles saae med stigende Uro, at der viste sig Tegn til Uvejr, som man ikke kunde være blind for. Man

maatte være forberedt paa en heftig Storm; Himlen var vel endnu stadig klar og rolig, saa man Intet kunde slutte af dens Udseende, men Skibets paalidelige og ypperlige Instrumenter talte med saa meget desto større Tydelighed og lod ikke nogen Tvivl tilbage.

John blev paa Dækket hele Natten. Henimod Klokken et begyndte Himlen at formørkes stærkt nede i den sydlige Horisont, og Kaptajnen lod sit Mandskab gaa tilvejrs for at tage de mindre Sejl ind.

Ved de større Sejl forandrede han Intet. Henimod Midnat begyndte det at kule friskt, og inden en halv Times Forløb havde Blæsten naaet en Hastighed af sex Pariserfod i Sekundet.

Masternes Knagen, Tougværkets Klappren, Vindens Piben i Sejlene, den usædvanlige Larm overalt paa Skibet — alt dette gjorde, at Passagererne ikke længe kunde forblive uvidende om, hvad de hidtil endnu ikke havde vidst.

Paganel, Glenarvan, Majoren og Robert tørnede strax ud og gik op paa Dækket, de to Første for nysgjerrig at spørge, de Sidste stedse fuldt beredte til at yde den Hjælp, de formaaede. Oppe under Himlen, som da de for nogle Timer siden havde forladt Dækket for at gaa tilkøjs, endnu saae klar og ren ud og var bedækket med blinkende Stjerner, fløj nu tykke Skymasser afsted, hist og her adskilte ved lysere Striber, saa hele Firmamentet lignede et umaadeligt Leopardskind.

— Det er altsaa virkelig en Storm? spurgte Glenarvan John Mangles.

— Vi har den endnu ikke, men det varer ikke længe, inden den kommer, svarede Kaptajnen, og i det Samme gav han Befaling til at tage Reb i Sejlene.

Matroserne entrede rask ad Rebstigerne op i Masten, og med Anspændelse af alle deres Kræfter lykkedes det dem ogsaa at formindske Sejlenes Fladerum.

Det, det kom an paa for John Mangles, var at manøvrere saaledes med Sejlene, at de kom til at støtte Yachten i dens Fart og gjøre dens slingrende Bevægelse saa ringe som mulig.

Efter at disse Forsigtighedsregler var tagne, gav han Austin og Rustmesteren Befaling til at ordne Alt, saa man kunde møde det heftige Anfald af Stormen, der var i Anmarsch. Han stod selv oppe paa en af Skandserne, veg ikke fra sin Post og stræbte, stadig med Kikkerten for Øjet, at aflure den mørke, uvejrssvangre Himmel dens Hemmeligheder.

Barometret var nu sunket ned til sexogtyve Tommer, en yderst usædvanlig forekommende Dalen; Stormglasset*) forkyndte Storm.

Klokken var nu et om Middagen. Lady Helena og Miss Grant, som befandt sig ilde ved stadig at rystes og kastes om i deres Kahyt, havde just taget Mod til sig og var gaaede op paa Dækket. Vinden havde nu naaet en Hastighed af fyrretyve Pariserfod i Sekundet og peb og skjar med uhyre Kraft gjennem Takkelagen, hvis Metaltraade tonede ligesom Strengene paa et kjæmpemæssigt Musikinstrument, der sattes i heftige Svingninger af en tilsvarende Bue. Tougenderne klapprede mod hverandre som Akkompagnement til den rasende Piben i

*) Man forstaar derved en Slags Glas indeholdende en chemisk Blanding, som stadig forandrer Udseende efter Vindens forskjellige Retning og Atmosfærens større eller mindre elektriske Spænding.

Takkelagen. Sejlene dundrede som Kanoner, og Bølgerne taarnede og væltede sig med stigende, mere og mere uimodstaaelig Kraft imod Yachten, der som en Isfugl fløj fra den ene hvide, skummende Top til den anden.

Saasnart Kaptajn John lagde Mærke til, at Passagererne var paa Dækket, ilede han hen til dem og bad dem indstændig gaa ned i deres Kahytter. Netop samme Øjeblik blev Skibet overskyllet af nogle store Bølger. I det næste kunde der komme en ny Styrtesø og feje bort, hvad der befandt sig paa Dækket.

Elementernes Rasen og Buldren var nu saa overdøvende stærk, at Lady Helena knap kunde forstaa, hvad den unge Kaptajn sagde. Saasnart Stormen et Sekund gjorde en Pause, spurgte hun ham hastig:

— Der er dog vel ingen Fare paafærde?

— Nej, nej, mine Damer, paa ingen Maade, svarede John Mangles, men De maa under ingen Omstændigheder forblive paa Dækket; heller ikke De, Frøken Grant.

Lady Glenarvan og Miss Mary Grant adlød uforbeholdet Befalingen, der næsten blev udtalt som en Bøn, og just i samme Øjeblik de atter naaede ned i deres Kahyt, styrtede en mægtig Sø med rasende Kraft hen over Agterdækket, og Kahytstrappen knagede lydelig i sine Sammenføjninger.

Samtidig fordobbledes Stormens Heftighed. Masterne bøjede sig under Sejlenes voldsomme Tryk, og det syntes næsten, som om Yachten vilde blive slynget højt ud over Bølgetoppene.

— Sur Formasten! Ind med Mers- og Fokkemast-Sejlene! kommanderede John Mangles, og Matroserne

styrtede lynsnart hver til sin Post. Forstagsejlene blev med dundrende Larm halet ind, og Duncan foer stønnende, knagende og udsendende tykke, kulsorte Røgsøjler afsted hen over Bølgerne, medens Skruen hvert Øjeblik laa aldeles blot og ikke kom i Berøring med Vandet.

Med en Blanding af Beundring og Forfærdelse var Glenarvan, Majoren, Paganel og Robert Vidner til denne Duncan's haarde og tappre Kamp imod de rasende Elementer. De maatte imidlertid uden Ophør klamre sig fast til Trappegelænderet. Det var umuligt at vexle nogetsomhelst Ord med hverandre, tause betragtede de de i Mastetoppene flagrende store Skarer af bevingede Ulykkesbud, de forhadte Stormfugle, som med rasende Magt føres afsted af Vinden.

Pludselig hørte de igjennem Stormens Bulder en frygtelig, gjennemtrængende Piben. I samme Nu begyndte Dampen at strømme ud med ualmindelig Heftighed, ikke ad den sædvanlige Vej, men igjennem Ventilklapperne; Allarmpiben lød med usædvanlig Styrke; Wilson, som stod ved Rattet, blev pludselig slaaet omkuld ved et voldsomt Ryk i Roret. Duncan kunde ikke styres længer.

— Hvad er der paafærde? raabte John Mangles, idet han ilede ned paa Dækket.

— Skibet lægger sig paa Siden! svarede Tom Austin.

— For Guds Skyld, er Roret da i Stykker?

— Til Maskinen, til Maskinen! hørte man nu en af Folkene raabe.

John styrtede øjeblikkelig ned af Trappen, som førte til Maskinen. Hele Rummet var een stor, tæt Dampsky;

Stemplerne bevægede sig ikke længere i Cylindrerne, Maskinen blev med Magt forhindret i at arbejde.

Maskinisten indsaa nu det Frugtesløse i sine Anstrengelser, og da han var bange for sine Kjedler, lukkede han for Tilstrømningshanen og lod Dampen strømme ud igjennem Ventilen.

— Hvad er der paafærde? spurgte Kaptajnen.

— Enten er Skruen i Stykker eller stoppet med Magt; i hvert Tilfælde arbejder den ikke mere.

— Og det er aldeles umuligt ved Dampkraften her at tvinge den løs?

— Ja.

Der var ingen Tid til nu at søge efter et Middel, som kunde afhjælpe denne ubehagelige Omstændighed. Det var et ubestrideligt Faktum, at Skruen ikke kunde arbejde mere, og at Dampen derfor maatte slippes ud gjennem Ventilerne. John havde nu intet Andet at ty til end atter at gribe til Sejlene og søge Frelse ved Hjælp af den samme Vind, som var hans farligste Fjende!

Han gik atter op paa Dækket, forklarede med to Ord Lord Glenarvan Sagens Sammenhæng og bad ham indstændigt følge de øvrige Passagerers Exempel og begive sig ned i sin Kahyt. Men Glenarvan var ikke til at bevæge, han udtalte det som sit bestemte Ønske at ville blive paa Dækket.

— Nej, Deres Herlighed, svarede John Mangles med fast Stemme. Jeg maa absolut være alene heroppe med mit Mandskab. Skynd Dem ned. Skibet kan nu hvad Sekund det skal være komme i den betænkeligste Stilling, og Bølgerne vil uden Barmhjertighed rive Dem bort med sig.

— Men vi vil dog maaske kunne være til nogen Nytte, naar det kniber.

— Jeg kan ikke Andet end gjentage min Bøn, Mylord. De maa gaa ned, det er nødvendigt. Der vil kunne indtræffe Tilfælde, hvor jeg maa have hver Plet af Skibet til min Raadighed! Jeg anmoder Dem derfor atter om at gaa nedenunder.

Naar John Mangles paa en saadan Maade gjorde sin Autoritet gjældende, maatte Situationen virkelig være yderst kritisk.

Glenarvan indsaa, at han maatte foregaa de Andre med et godt Exempel ved ufortøvet at adlyde og forlod da Dækket tilligemed de tre andre Passagerer; de begav sig Alle ind til Damerne, som med Frygt og Bæven imødesaa Udfaldet af denne rasende Kamp mod Elementerne.

Imidlertid lod John Mangles ikke noget Sekund ubenyttet for at faa Skibet ud af den farefulde Stilling, hvori det var kommet ved Skruens pludselige, uforklarlige Udygtighed til at arbejde. Det gjaldt om at beholde Sejlenes Kraft og at give denne en skraa Retning.

Den ypperligt sødygtige Yacht ligesom stejlede og drejede sig rundt som en fyrig Hest, der føler Sporen. Men havde Sejlene og Takkelagen ogsaa Styrke nok til at gaa denne farlige Manøvre igjennem? Alting var ganske vist leveret fra de bedste Etablissementer i Dundee, men selv tommetykt Sejldug skulde ikke synes at kunne byde de forfærdelige Kræfter Trods, som nu arbejdede imod det lille Skib.

Den omtalte Drejning af Fartøjet havde den Fordel, at Yachten nu kom til at kjæmpe umiddelbart mod Bølgerne med sine fasteste Dele og mest urokkelige

Sammenføjninger, hvorved Sandfynligheden blev større for, at den kunde bibeholde sin oprindelige Retning. Men denne Manøvre var, som sagt, meget farlig; thi den kunde let bringe Skibet i en saadan Stilling mellem de taarnhøje Bølger, at det ikke var istand til at rejse sig igjen. John Mangles havde imidlertid ikke længer noget Valg og besluttede sig derfor til at give Duncan en saadan Holdning, at Master og Sejl igjen kom til at staa fuldstændig oprejste. Han fordelte sit Mandskab omkring paa Skibet saaledes, at han uafbrudt kunde holde Øje med hver især, og indprentede Alle Nødvendigheden af at lystre hans Kommandoer med saa stor Hurtighed og Præcision som muligt. Selv valgte han sig en af de mest udsatte Pladser, hvorfra han bedst samtidig kunde overskue det oprørte Hav og Skibet.

Denne Situation varede hele Natten, og man søgte at holde Modet oppe ved Forhaabninger om, at Stormen nok vilde lægge sig, naar Dagen brød frem. Men dette Haab skulde snart vise sig at være fuldstændig tomt. Henimod Klokken otte om Morgenen tog Uvejret tvertimod til i en forfærdelig Grad. Stormens Hastighed naaede op til firsindstyve Fod i Sekundet — fra Uvejr var man kommen midt ind i en Orkan.

John sagde Intet, men han begyndte nu at føle virkelig Bekymring for sit Skib, sin Besætning og Passagererne. Duncan kom med hvert Sekund mere og mere i en saa uheldig Stilling til Storm og Bølger, at det Værste var at frygte. Plankerne knagede og bragede med en frygtelig Larm, og Bølgerne sprøjtede allerede med deres Skum helt op til den yderste Spids af Fokkemasten. Et Øjeblik troede man virkelig, at Yachten ikke mere vilde kunne kjæmpe sig op af de taarnhøje

Bølger, der styrtede ned over den. Matroserne stod allerede parate med Øxen i Haanden til paa givet Vink fra deres kjække Kaptajn at klattre op og overhugge alle de Touge, der holdt Hovedmasten fast, — da i det Samme Sejlene med eet Sæt mere flaaedes end reves løs fra Masterne og flagrede afsted for Vinden som kjæmpemæssige Albatrosser.

Duncan rettede sig øjeblikkelig atter i Vejret; dog maatte den nu, mere værgeløs end nogensinde lige overfor de rasende Bølgers Angreb, lade sig slynge og kaste saaledes frem og tilbage, at Masterne løb Fare for at brydes over helt nede ved deres Indføjning i Dæksplankerne. En saa heftig Slingren vilde intet Skib længe kunne udholde; det truede med at skilles ad i alle dets Sammenføjninger og give Bølgerne frit Indpas.

John Mangles havde nu kun een Udvej, nemlig at sætte en Stormfok op og søge ved dens Hjælp at undgaa Uvejrets mest rasende Anfald. Men det var et Arbejde, der udkrævede flere Timer, og først Klokken tre om Eftermiddagen blev man færdig med det.

Duncan løb altsaa nu med uhyre Fart imod Nordost, den Vej, som Vinden rev den afsted med sig. Det var absolut nødvendigt at bibeholde den størst mulige Hurtighed; thi deri laa den eneste rimelige Udsigt til Frelse.

Flere Gange overgik Yachtens Hurtighed endogsaa de Bølgers, af hvilke den reves afsted; som en skarp Kniv gjennemskjar den dem med sin Forstavn, saa at Dækket blev overskyllet fra Stavn til Stavn. Men saa kunde Skibets Hurtighed igjen tage af, og det fulgtes da med Bølgerne, saa at Roret aldeles ikke kom til at virke, og Fartøjet atter løb den største Fare

for at blive kastet om paa Siden. Endelig skete det ogsaa flere Gange, at Bølgerne fik større Fart end Skibet, og Dækket blev da uafladelig overskyllet med en saadan Kraft, at der umuligt kunde være Tale om Modstand.

Hele den 15de September blev man i denne forfærdeligt spændende Situation. John Mangles veg ikke et Sekund fra sin Post, ikke engang for at indtage de almindelige Maaltider. Han plagedes uafladelig af de frygteligste Anelser, og førte en forfærdelig anstrengende Kamp for ikke med en Mine at forraade sin Sjæleangst. Ikke et eneste Øjeblik vendte han sine Øjne bort fra de mod Nord i tykke kulsorte Masser lejrede Uvejrsskyer, og naar man saae hans energiske, ildfulde Blik, blev man tilbøjelig til at tro, at det virkelig maatte kunne gjennemtrænge disse Skyer.

Men han havde ogsaa Grund til at befrygte det Værste. Duncan kunde, kastet ud af sin Kours og aldeles berøvet sin Modstandskraft, som den var, blive slynget ind mod den australske Kyst med en Hurtighed, som det var umuligt at formindske.

Hvert Øjeblik kunde man befrygte at støde paa en Klippe, hvilket baade vilde være umuligt at afværge og tilige maatte have den uundgaaelige Følge, at Yachten i Løbet af faa Sekunder vilde splintres i Stumper og Stykker. Saavidt han kunde slutte, var de nu i det Allerhøjeste kun en tolv Mil borte fra Kysten.

Men Land var ensbetydende med Skibbrud, med Tab af Skib og sikkert ogsaa Menneskeliv. Det ubegrændsede Ocean var derimod langt at foretrække; thi imod dets Raseri kunde et Fartøj dog nogenlunde værge sig, selv om det, som det var Tilfældet med Duncan, maatte ske ved at flygte for Bølgernes Anfald.

Men hvis Stormen kastede det ind imod Land, var det under alle Omstændigheder fortabt.

John Mangles forlod nu et Øjeblik sin Post for at opsøge Glenarvan og give ham en nøjagtig Beretning om den kritiske Stilling; han fortalte Alt ganske som det var, uden enten at trække Noget fra eller lægge Noget til. Han omtalte ogsaa den ikke usandsynlige Mulighed, at han vilde blive tvunget til at kaste Duncan ind mod Land. For, tilføjede han, om muligt at redde sine Passagerers Liv.

— Gjør, hvad De anser for det Bedste, John. Jeg giver Dem fuldstændigt frie Hænder, svarede Glenarvan.

— Og Lady Helena og Miss Grant? Hvorledes skal vi forholde os overfor dem?

— Det er min Hensigt først i sidste Øjeblik, naar alt Haab om at vi vil kunne holde os paa det aabne Hav er forbi, at give dem de fornødne Underretninger. De vil maaske være saa god at give mig et Vink, saafremt dette Tidspunkt skulde komme.

— Det skal jeg gjøre, Mylord, svarede John Mangles, idet han atter ilede op paa Dækket.

Glenarvan gik nu ind til Damerne, som, skjøndt de ganske vist endnu ikke kjendte Faren i hele dens Udstrækning, dog fuldkomment var sig bevidste, at Situationen var yderst kritisk. Det Mod, de imidlertid ogsaa ved denne Lejlighed lagde for Dagen, var beundringsværdigt, ja ikke en Mine hos dem forraadte den ringeste Angst.

Henimod Klokken elleve syntes Stormen at tage en Smule af; de tætte Taageskyer fordelte sig lidt efter lidt, og da det var klaret fuldstændigt op, fik John i sin

Kikkert Øje paa lavt Land sex Mile forude. Han løb nu for fulde Sejl ind imod det. Netop paa det Punkt af Kysten, som Duncan løb henimod, havde Søens hvidskummende Brænding en ganske overordentlig Højde, efter John's Beregning halvtredsindstyve Fod eller mere. Han sluttede deraf, at der her maatte være et fast Støttepunkt, som bevirkede denne voldsomme Brydning af Bølgerne.

— Der maa findes Sandbanker der, sagde han til Tom Austin, idet han pegede ind mod Kysten.

— Det er ogsaa min Anskuelse, Kaptajn, svarede Styrmanden.

— Vor Skjæbne hviler nu i Guds Haand, vedblev John. Hvis Han ikke etsteds vil aabne Duncan en farbar Udvej, hvis Han ikke selv vil føre Skibet, — saa er vi Alle fortabte.

— Floden er i dette Øjeblik paa sit højeste Punkt, Kaptajn, maaske vil det kunne lykkes os at komme uskadte ind over disse Sandbanker.

— Hvor kan De dog nære et saadant Haab, Austin? See paa Bølgerne. Hvorledes skulde et Skib kunne modstaa dem? Men lad os sætte vor Lid til Gud, han raader over os Alle!

Duncan fløj imidlertid for sin Stormfok med forfærdelig Hurtighed nærmere og nærmere ind til Kysten. Nu havde man allerede kun to Mil ind til Sandbankerne. Hvert Minut skjultes Landet for Blikket af tætte Taager, der snart atter fordelte sig. Ikkedestomindre forekom det John, at han hinsides det hvide, mægtigt skummende Bælte, der strakte sig langs hen for Kysten, kunde øjne et roligere Bassin. Kunde man naa derind, vilde Duncan

forholdsvis være i Sikkerhed. Men hvorledes skulde man slippe igjennem?

John lod sine Passagerer komme op paa Dækket. Han vilde ikke have, at de, naar Skibbruddets Øjeblik virkelig kom, skulde befinde sig indelukkede i Kahytten. Glenarvan og hans Ledsagere betragtede tause det frygtelig oprørte Hav. Mary Grant blegnede.

— John, sagde Glenarvan i en dæmpet Tone til den unge Mand, jeg for min Part vil søge at frelse min Hustru, og hvis det skulde vise sig at være umuligt, dø sammen med hende. Vil De tage Dem af Miss Grant?

— Ja, Deres Herlighed, svarede John Mangles, idet han førte Lordens Haand op til sine fugtige Øjne.

Duncan var nu kun nogle faa Favne borte fra Foden af Bankerne.

Havet havde, som Austin rigtig bemærkede, netop en meget høj Vandstand, og der vilde utvivlsomt have været tilstrækkeligt Vand til at Yachtens Kjøl kunde passere over de farlige Sandbanker, naar Havet havde været roligt; men Bølgernes ualmindelige Højde samt deres uafbrudt skiftende Stigen og Falden vilde utvivlsomt bevirke, at den stødte paa Grund. Gaves der da intet Middel til at lægge et Baand paa Bølgernes heftige Bevægelser, gjøre de flygtige Molecularbeles Gliden lettere og roligere, med eet Ord at berolige det stormende Hav?

John Mangles fik en Ide.

— Olie! raabte han, hurtig Manne, saa megen Olie I kan opdrive, gjentog han.

Øjeblikkelig forstod Mandskabet, hvad han mente med disse Ord.

Det drejede sig om at anvende et Middel, der i

hvert Tilfælde undertiden lykkes. Han kunde nemlig muligvis gjøre den oprørte Havflade rolig ved at overhelde den med et Lag af Olie. Dette Lag svømmer da ovenpaa og modarbejder Bølgernes Stød ved at gjøre dem slibrige, saa de glide af imod hverandre. Virkningen af dette Middel er øjeblikkelig, men den varer kun ganske kort Tid. Og saasnart et Skib er naaet frem over det omtalte Olielag, fordobbler Havets rasende Magt sig, og vee da det Fartøj, der følger lige i det førstes*) Kjølvand.

De smaa Tønder med Forraadet af Sælhundetran blev nu af Mandskabet, hvis Kræfter midt i den overhængende Fare fordobbledes hundredfold, baaret op paa Dækket, med Lynets Hurtighed slaaet op ved et Par raske Øxeslag og derpaa hængte ud over Styr- og Bagbords-Rælingen.

— Klar, Manne! raabte John Mangles, der anspændte hele sin Opmærksomhed og hele sin Energi for at vælge det rette Øjeblik.

Inden tyve Sekunders Forløb havde Yachten naaet den af den skummende Springflod spærrede Gjennemgang. Nu var Øjeblikket kommet.

— Gud staa os bi! udbrød den unge Kaptajn.

Tønderne blev drejede rundt, saa at Olien strømmede ud af dem. I samme Nu blev den skummende Overflade i betydelig Omkreds overgydt af et tykt Lag Olie. Duncan gled rask hen over de betvungne Bølger og befandt sig snart i et forholdsvis roligt Bækken hinsides de far-

*) Sølovene forbyder af denne Grund ogsaa Kaptajnen at anvende dette fortvivlede Middel for det Tilfælde, at et andet Skib følger umiddelbart efter og vil benytte samme Gjennemgang.

lige Banker, medens Oceanet bagved buldrede og raſede med bedøvende Larm.

John Mangles's første Kommando lød paa at kaſte begge Ankrene ud. Man fandt Grund paa elleve Alens Dybde, og da Bunden beſtod af en ſolid, haard Kiſelformation, dannede den et fortræffeligt Holdepunkt for Ankrene. Man behøvede heller ikke at være bange for, at man vilde lide Skibbrud, naar Vandſtanden forandrede ſig. Duncan befandt ſig nu efter alle de overſtandne Farer i en lille Bugt, der ved en høj, kredsrund Strandbred laa beſkyttet imod det aabne Havs ſtærke Uvejrsſtorme.

Lord Glenarvan trykkede den unge Kaptajns Haand og ſagde: „Tak, John". Diſſe to Ord fyldte den unge Mands Bryſt med ædel Stolthed. Glenarvan lod kun ham ane, hvor frygteligt han havde lidt i ſin Angſt for, at de Alle ſkulde omkomme, og hverken Lady Helena, Mary Grant eller Robert vidſte noget om den Fares Størrelſe, ſom de nys paa en ſaa vidunderlig Maade var undſlupne.

Et vigtigt Punkt havde man endnu ikke faaet Klarhed over. Paa hvilket Sted af Kyſten var Duncan bleven ſlynget ind af den frygtelige Storm? Hvor ſkulde den igjen finde ſin Bredegrad? Hvor langt laa Cap Bernouilli fjernet imod Sydveſt? Diſſe Spørgsmaal var ſelvfølgelig de førſte, ſom Duncan's Paſſagerer forelagde John Mangles. Denne gav ſig øjeblikkelig til at gjøre ſine Beregninger og ſammenholdt Reſultaterne med Skibets Kort.

I det Hele taget var Duncan ikke kommet ſaa overordentlig meget bort fra ſin tidligere Kurs; den hele Afvigelſe kunde næppe beløbe ſig til to Grader. Man

befandt sig nu under 136° 12″s Længde og 35° 0,7″s Bredde, tæt ved Cap Katastrophe, paa en af Australiens sydligste Spidser i tre Hundrede engl. Miles Afstand fra Cap Bernouilli.

Det næste, ikke mindre vigtige Spørgsmaal var, om det lod sig gjøre under de nuværende Forhold at underkaste Duncan en tilstrækkelig god Reparation. John Mangles lod ved Dykkere anstille Undersøgelser om, hvorledes man kunde og burde forholde sig med Hensyn til dette Spørgsmaal. Deres Rapport gik ud paa, at en af Skruens Skovle var beskadiget, saa at Standsningen i dens Bevægelse var let forklarlig. Denne Beskadigelse var af saa meget desto større Betydning, som man aldeles ikke havde det Værktøj ved Haanden, der nødvendigvis udkrævedes til Skadens Udbedring.

Glenarvan og Kaptajnen fattede da efter en moden Overvejelse og efter at have raadført sig med det øvrige Selskab følgende Beslutning: Duncan skulde ved Hjælp af sine Sejl bringes langsmed Kysten op til Victoria; den skulde lægge til ved Cap Bernouilli, hvor man vilde indhente nærmere Oplysninger og Anvisninger om, hvorledes man skulde forholde sig med den videre Sejlads op til Melbourne. Her vilde Beskadigelserne let og hurtigt kunne udbedres. Naar Skruen saa var bleven fuldstændig repareret, skulde Duncan krydse omkring ved Østkysten for at bringe Formaalet med dens Fart til Udførelse. Denne Plan vandt Alles Bifald og blev ogsaa lykkelig bragt til Udførelse.

Den 20de December befandt man sig lige ud for Cap Bernouilli, der lukker ligesom en Port for Lacépède-Bugten; men her forefandt man ikke det allerringeste Strandingsgods. Denne Omstændighed beviste imidlertid

ikke Nogetsomhelst med Hensyn til Britannia's Kaptajn. I Virkeligheden kunde, ja maatte Havet jo nødvendigvis i de to Aar, der alt var forløbne siden Skibbruddet, forlængst have splintret og fra Klippen bortskyllet alle Resterne af Tremasteren. Tillige vilde de Indfødte, der øjeblikkelig kan lugte, naar der er sket Skibbrud, ligesom Gribben sporer Aadslet, utvivlsomt have borttaget alle mulige Rester af Tømmer og Sligt. Ligesaavist vilde de endvidere have taget Harry Grant og begge hans Ledsagere tilfange i samme Øjeblik, Bølgerne kastede dem op paa Land, hvorpaa de sikkert strax havde slæbt dem op i det Indre af Landet.

Men fulgte man disse sandsynlige Antagelser, faldt en af Jacques Paganel's sindrige Forudsætninger til Jorden. Saalænge man gik ud fra, at det var det argentinske Gebet, man havde at gjøre med, kunde Geografen med fuld Ret antage, at Dokumentets Ciffre ikke refererede sig til selve Skuepladsen for Skibbruddet, men derimod til det Sted, hvor Kaptajnen og hans Ledsagere holdtes fangne. I Pampas-Landet var der jo i Virkeligheden mange store og bekjendte Floder, som kunde føre det værdifulde Dokument ud i Havet. Men derimod i denne Del af Australien er de Strømme, som gjennemskjære den syvogtredivte Bredegrad, meget ubetydelige og uregelmæssige med Hensyn til Brede og Strømkraft; dertil kommer, at Rio Colorado og Rio Negro flyder igjennem menneskefomme, ubeboelige og ubeboede Landstrækninger, lige indtil de naaer Havet, medens Australiens Hovedstrømme, Murray, Yarra, Torrews og Darling dels undertiden flyde over i hinanden, dels styrter ud i Havet igjennem Mundinger, som alle ere og stedse have været meget besøgte Havnepladser med overordentlig livlig Skibsfart.

Var det nu sandsynligt, at en saa skjør Gjenstand som en Flaske skulde kunne have passeret disse saa meget befarne Floder og uskadt være naaet ud i det indiske Ocean.

Denne aabenbare Usandsynlighed maatte falde enhver skarpsynet Jagttager i Øjnene. Paganel's Antagelse, som, saa længe der var Tale om Patagonien eller de argentinske Provindser, kunde have Meget for sig, maatte her i Australien absolut føre til en Fejlslutning. Paganel indrømmede det selv i en Discussion, som Major Mac Nabbs indledede angaaende dette Emne. Man fik tydeligt og uomtvisteligt ud deraf, at de i Dokumentet omtalte Grader ikke paa nogen Maade kunde sigte til selve Skuepladsen for Skibbruddet, og at følgelig Flasken maatte være bleven kastet i Havet paa Vestkysten af Australien paa det Sted, hvor Britannia led Skibbrud.

Dog stod denne definitive Udlægning af Dokumentet, som Glenarvan rigtig bemærkede, ikke i absolut Strid med den tidligere Forudsætning om Kaptajn Grants Fangenskab. Denne havde jo iøvrigt i sit Dokument ved de Opmærksomhed vækkende Ord: „hvor de vil komme i Fangenskab hos grusomme Indfødte", selv paa en Maade været Ophavsmanden til denne Formodning. Men der var ikke længere nogen Grund til snarere at lede efter de Fangne under den syvogtredivte end under en hvilkensomhelst anden Bredegrad.

Efter at man grundig havde uddebatteret dette Spørgsmaal, fandt det saaledes nu sin endelige Løsning, og den Beslutning, man desangaaende vedtog, blev da, at, saafremt man ikke ved Cap Bernouilli fandt Spor af Britannia, var der intet Andet at gjøre for Lord Glenarvan end at vende tilbage til Europa med uforrettet

Sag. Hans utrættelige Anstrengelser vilde da ganske vist være spildte, men han havde modigt og samvittighedsfuldt opfyldt sin Pligt.

Det er let at forstaa, at Resultatet af Diskussionen om dette Spørgsmaal maatte gjøre Yachtens Passagerer meget ængstelige og spændte. Mary og Robert Grant var næsten ikke til at trøste, og da de nu sammen med Lord og Lady Glenarvan, John Mangles, Mac Nabbs og Paganel sejlede ind til Land, maatte de sige sig selv, at Spørgsmaalet om Muligheden af overhovedet at finde deres Fader nu nærmede sig sin uigjenkaldelige Afgjørelse. Uigjenkaldelig, eftersom Paganel jo i en af de nærmest foregaaende Samtaler om Sagen uimodsigeligt havde paavist, at de Skibbrudne forlængst maatte være vendt tilbage til deres Hjemstavn, hvis Katastrofen havde fundet Sted paa Østkysten af Australien.

— Søg at holde Modet oppe, mit Barn! sagde Lady Helena til den unge Pige, som sad ved Siden af hende i Baaden, da de sejlede ind til Land. Afgjørelsen hviler nu i Guds Haand!

— Ja, Miss Mary, sagde Kaptajn John, naar Menneskene har udtømt deres sidste Kræfter og Midler, forbarmer Himlen sig og aabner dem nye Udveje til Frelse.

— Give Gud, at De maa have Ret, Hr. John, svarede Mary Grant.

Strandbredden var nu kun to Kabellængder borte. Forbjerget, som sprang to Mil frem i Søen, faldt ikke stejlt af, men endte i en jævn Skraaning, som strakte sig langt ud under Havfladen. Baaden lagde til i en lille, af Naturen dannet Havbugt, midt imellem de Koralbanker, som efter al Sandsynlighed en Gang i Tidens Løb vil

omgive hele Syd-Australiens Kyst med et Bælte af Rev. Man øjnede trindt omkring allerede en stor Mængde saadanne Koralrev, der var saa skarpe, at de med Lethed kunde gjennembore et Skibsskrog og i sin Tid kunde have foraarsaget, at Britannia havde maattet gaa under med Mand og Mus.

Duncan's Passagerer kunde i deres Baad løbe helt ind til den menneskefomme, øde Kyst og naaede uden Besvær op paa Land. Stejle Klippevægge dannede en tredsindstyve til firsindstyve Fod høj Væg; uden Rebstiger og Hakker kunde det være vanskeligt nok at klattre op af den, men til al Lykke opdagede John Mangles en halv Mil sydligere en Gjennemgang, der var opstaaet ved en delvis Indstyrtning af Klippevæggen. Uden Tvivl havde de rasende Æqvinoctialstorme lidt efter lidt sønderdelt de paa dette Sted temmelig skjøre underste Lag, hvorved den øvre Del af Klippevæggen havde mistet sin Støtte og var styrtet ned.

Glenarvan og hans Selskab trængte ind igjennem Aabningen og naaede over et temmeligt stejlt Affald snart Toppen. Robert klattrede som en ung Kat op ad en fuldstændig lodret Skraaning og blev som Følge deraf den Første, der stod ved Maalet, til stor Ærgrelse for Paganel, som syntes, at hans lange fyrretyveaarige Ben ikke saaledes burde distanceres af de korte tolvaarige. Men det hjalp ham ikke; baade han og den koldblodige Major, der ikke fandt nogen Anledning til at løbe Livet af sig, som han yttrede, blev ladt langt tilbage af den raske Dreng.

Den lille Trop var imidlertid snart fuldtallig samlet deroppe, og Alle betragtede nu med Interesse den for deres Blik udbredte Slette. Det var en uhyre uopdyrket

Landstrækning uden nogetsomhelst Buskvæxt eller Krat, en fuldstændig ufrugtbar Egn, som Glenarvan sammenlignede med de skotske Lavlandes „Glens", Paganel med Bretagne's tørre Hedestrækninger. Men uagtet denne Egn, naar man lod Øjet følge langs Kysten, syntes aldeles ubeboet, varede det dog ikke længe, inden man længere inde i Landet fik Bevis for Tilstedeværelsen af menneskelige og ikke vilde Beboere, idet man nemlig i nogen Afstand opdagede Fænomener, som kun kunde skyldes Menneskers Arbejde.

— En Mølle! udbrød Robert.

Tre Mil borte saae man virkelig en Vejrmølle, der paa en hjemlig Maade drejede sine Vinger rundt.

— Ja vel, sagde Paganel, som øjeblikkelig havde rettet sin Kikkert imod den nævnte Gjenstand, Du har Ret, det er en Vejrmølle.

— Den ligner snarere et Kirketaarn, sagde Lady Helena.

— Men disse to Gjenstande har jo ogsaa en Del tilfælles; den ene fabrikerer legemlig, den anden aandelig Føde.

— Lad os nu komme afsted til Møllen, sagde Glenarvan lidt utaalmodig.

Man begav sig paa Vej. Efter en halv Times Forløb begyndte Jordbunden at vise Tegn paa at være dyrket og forandrede efterhaanden aldeles Udseende. Den ufrugtbare Egn blev pludselig til et kultiveret Landskab. Jorden, der aabenbart først for kort Tid siden var bleven bearbejdet og gjødet, var overalt omgivet af levende Hegn; nogle Oxer og et halvt Dusin Heste græssede paa den temmelig frodige Engbund, og denne var omgivet af smukke Akasietræer, som man havde indført fra Plante-

skolerne paa Kænguru-Øerne. Lidt efter lidt kom man nu forbi Kornmarker, store Enge med saftigt Græs, Høstakke, der dukkede frem hist og her og mindede om kjæmpemæssige Bikuber, Frugthaver med blomstrende Hegn, og som alle, saa vidt man kunde see, fulgte den gamle Horats gode Forskrift om at forene det Behagelige med det Nyttige, — og tilsidst en tarvelig, men net Bolig, over hvilken Møllen ragede muntert i Vejret med sin spidse Top og lod Skyggerne af sine let bevægelige Vinger fare hoppende hen over den solbeskinnede Jord.

I samme Øjeblik de Rejsende naaede hen til Møllen, blev de modtagne med et lystigt Kor af fire store Hunde, og kort efter kom en Mand paa vel omtrent halvtredsindstyve Aar med et vindende Ydre ud af Hovedbygningen. Fem smukke, kraftige Drenge, aabenbart hans Sønner, fulgte efter ham tilligemed deres Moder, en høj, svært bygget Kone. Denne Mand, der boede her som en Patriark, omgivet af sit sunde, landlig-kraftfulde Afkom, i denne endnu ganske unge og kun halvt kultiverede Egn, paa sin for faa Aar siden erhvervede Ejendom, — var en slaaende fuldendt Mønstertype paa en irlandsk Kolonist, som, tvunget af Nød og Elendighed, har søgt og fundet Lykke og materielt Velvære langt borte, ovre paa den anden Side af Havet.

Glenarvan havde endnu ikke faaet Tid til saameget som at sige, hvem han og hans Selskab var, eller fortælle, hvad der var Maalet for deres Besøg i disse fjerne Egne, før de blev hilsede med den hjerteligste Velkomsthilsen:

— Fremmede, Paddy O'Moore byder Eder velkommen i sit Hus.

— De er Irlænder, ikke sandt? sagde Glenarvan og greb den venligt fremstrakte Haand.

— Tidligere var jeg Irlænder, svarede Paddy O'Moore. Nu er jeg Australier. Men hvem De saa er, mine Herrer, beder jeg Dem: træd indenfor og betragt mit Hus som Deres eget.

En saa hjertelig Indbydelse kunde man uden Komplimenter tage imod. Lady Helena og Mary Grant traadte, ledsagede af Mrs. O'Moore, ind i den hyggelige Bolig, medens Kolonistens Sønner skilte Gjæsterne af med deres Vaaben.

Husets Stueetage, der var opført af stærke, vandret lagte Planker, bestod af en rummelig, luftig og lys Sal. Langsmed de med lyse Farver overstrøgne Vægge stod der opstillet Bænke; et Dusin Skammeler, to Skabe, der var forarbejdede af solidt, smukt Egetræ og tjente til Opbevaringssted for det hvide Porcellæn og de blankt polerede Tinkander, og endelig et langt, bredt Bord, om hvilket tyve Gjæster mageligt kunde faae Plads, — disse tarvelige, men smukke og massive Gjenstande gav Værelset en Udstyrelse, som passede baade til det solide Hus og dets kraftige Beboere.

Middagsmaaltidet blev nu baaret ind. Den indbydende Suppeterrin stod dampende midt paa Bordet imellem den saftige Roastbeef og Bedekjølen, og rundt omkring havde den huslige Værtinde opstillet en Overflod af Fade med Oliven, Druer og Oranger; man ser, at dette Maaltid ikke lod Noget tilbage at ønske. Vært og Værtinde var saa indtagende venlige, det fristende Bord saa stort og rigt besat, at det aldrig kunde falde vore Rejsende ind at afslaa Indbydelsen til at tage Plads ved det. Husfolkene, som af deres Husbond behandledes

aldeles som Ligestillede, kom ind og spiste paa samme Tid som deres Herskab. Paddy O'Moore pegede paa de for hans Gjæster bestemte Pladser.

— De seer, jeg ventede Dem, sagde han ganske roligt til Lord Glenarvan.

— De ventede mig? spurgte Lorden i højeste Forbauselse.

— Jeg er altid forberedt paa at modtage og bespise Gjæster, svarede Irlænderen.

Inden man satte sig tilbords, fremsagde han smukt og inderligt Bordbønnen, og baade hans Familie og Tjenestetyendet lyttede ærefrygtsfuldt til de hellige Ord. Lady Helena var inderlig rørt over den mønsterværdige Simpelhed, Renhed og Tarvelighed i Skikke og Sædvaner, der gav sig tilkjende hos disse fjerntboende Kolonister, og et Blik fra hendes Mand lod hende forstaa, i hvor høj Grad han delte hendes Beundring.

Maaltidet gik ypperligt, og Maden kunde ikke have været bedre tilberedt af Alverdens Kokke. Der udspandt sig snart imellem Alle en overordentlig livlig Samtale, Skotter og Irlændere rakte broderligt hverandre Haanden. Den kun nogle Favne brede Tweed danner en langt mere uoverstigelig Adskillelseskløft mellem Skotland og England end den tyve Mil brede irlandske Canal mellem det gamle Caledonien og det grønne Erin. Paddy O'Moore fortalte sin Historie, der ikke i noget væsentligt Punkt var forskjellig fra alle de andre stakkels Irlænderes, hvem Nød og Elendighed aarlig i uhyre Antal driver ud af deres Land. De Fleste af dem, der udvandre, finder imidlertid kun Ulykke og bittre Livs-Erfaringer i de fremmede Verdensdele. Og de giver saa deres onde Skjæbne Skylden for det, som de ene og alene kan tilskrive deres egen Ufornuft, Dovenskab og

Laster; thi det er dog uomtvisteligt, at den, der tager fat med Alvor og Mod samt er sparsommelig og har en god moralsk Bund i sig, næsten altid har Held med sig.

En saadan Karakter var netop Paddy O'Moore. Han forlod sin Hjemstavn Dundalk, hvor han ikke kunde erhverve sig det Nødvendige til Livets Ophold, gik med sin Familie ombord paa et Skib, der sejlede til Australien, landede i Adelaide, forsmaaede Grubearbejdet, foretrak derimod Landmandens besværligere men mindre usikkre Stilling og paabegyndte efter to Maaneders Forlob sin nu allerede med saa stort Held fremmede Beplantning.

Hele Sydaustralien er delt i Landstykker paa firsindstyve Akres Fladeindhold. Disse Lodder blive af Regjeringen overdragne til Kolonisterne, og paa en saadan Lod kan en flittig Landmand ikke blot have sit fuldstændige Livsunderhold, men ogsaa aarlig lægge sig den kjønne lille Sum af firsindstyve Pund Sterling op.

Paddy O'Moore havde forstaaet at arbejde med sin Jord. Hans tidligere gjorte betydelige Erfaring i Landvæsenet hjalp ham naturligvis overordentlig. Han havde sit gode Udkomme, lagde hvert Aar op og kjobte sig for det, han havde opsparet fra den første Jords Frembringelser, endnu flere Lodder. Ligesaa lykkelig han var som Familiefader, var han ogsaa i Alt, hvad han tog fat paa. Den irlandske Bonde blev snart Grundejendomsbesidder, og allerede efter to Aars Virken ejede han femhundrede Akres Land, hvilket han altsammen selv havde opdyrket, — og til Ejendommen horte en Kvægbesætning paa femtenhundrede Stykker. Nu var han sin egen Herre, istedenfor som tidligere Slave af Europæerne; han var nu saa uafhængig, som man kan være i det frieste Land i Verden.

Glenarvan og det øvrige Selskab kunde ikke Andet end beundre denne energiske Mand, og da han havde sluttet sin Beretning, lykønskede de ham Alle oprigtig og hjertelig til hans Held. Da Paddy O'Moore havde endt sin Livshistorie, ventede han sig utvivlsomt en lignende Aabenhjertethed fra sine Gjæsters Side, men det kunde aldrig falde ham ind at opfordre dem til at udtale sig. Han hørte til de beskedne Folk, som siger: jeg skal med Fornøjelse fortælle Eder, hvem jeg er, men jeg spørger Eder ikke, hvem I er. Glenarvan havde andre Interesser end at tale om sig selv. Derimod fortalte han om Duncan, om hvad der efter hans Mening maatte have tildraget sig ved Cap Bernouilli, og endelig om de Undersøgelser, han stadig med utrættelig Udholdenhed iværksatte. Som en Mand, der strax gaar lige til Sagen, udspurgte han først og fremmest Paddy O'Moore om Britannia's Skibbrud.

Irlænderens Svar var ikke tilfredsstillende. Han havde aldrig hørt et Ord tale om et Skib af dette Navn. I de sidste to Aar var intet Skib forlist paa Kysten, hverken oven- eller nedenfor Forbjerget. Skibbruddet havde jo fundet Sted for to Aar siden, og han kunde derfor med Bestemthed forsikre, at de Skibbrudne ikke var bleven kastede op paa denne Del af Vestkysten.

— Nu, Mylord vedblev han, turde jeg maaske spørge Dem, hvorfor De har rettet dette Spørgsmaal til mig, og hvilken Interesse De har af at faae det besvaret.

Glenarvan fortalte da Mr. O'Moore om Tildragelsen med Dokumentet, Yachtens Rejse, og de forskjellige, desværre frugtesløse Forsøg, man allerede havde anstillet for at finde Kaptajn Grant; han lagde ikke Skjul paa,

at saa bestemt udtalte Forsikkringer som O'Moore's slog hans inderligste Forhaabninger til Jorden, og at han nu maatte opgive ethvert Haab om nogensinde at gjenfinde de Skibbrudne.

Disse Ord undlod ikke at gjøre et smerteligt Indtryk paa alle Tilhørerne. Robert og Mary var begge tilstede og kunde ikke tilbageholde deres Taarer. Paganel kunde ikke finde Grunde eller Ord til at trøste med, meget mindre give dem noget Haab. John Mangles følte en Smerte, som han ikke formaaede at tilbagetrænge. En fuldstændig Haabløshed havde allerede grebet alle disse ædle Mennesker, som til ingen Nytte, uden nogetsomhelst Resultat havde ført Duncan den lange Vej over Havene til disse fjerne Kyster, — da man pludselig hørte følgende Ord:

— Mylord, Gud i Himlen være lovet! Hvis Kaptajn Grant endnu er i Live, saa befinder han sig i god Behold paa Australiens Jord!

Femtende Kapitel.

Ayrton.

Disse Ord gjorde paa vore Rejsende et Indtryk, som aldeles ikke lader sig beskrive. Glenarvan sprang op saa hurtig som Lynet, stødte sin Stol tilbage og raabte:

— Hvem var det, der talte?

— Mig, svarede en af Paddy O'Moore's Tje-

nestefolk, som sad nede ved den anden Ende af Bordet.

— Dig, Ayrton! udbrød Planteren, ligesaa overrasket som Glenarvan.

— Ja, svarede Ayrton i en bevæget, men dog fast Tone, ja, Mylord, det var mig. Jeg er Skotte ligesom De selv, Mylord; og hvad mere er, — jeg var selv en af de Skibbrudne paa Britannia.

Denne Erklæring gjorde et ubeskriveligt Indtryk. Mary Grant sank, halvt afmægtig, om i Lady Helena's Arme. John Mangles, Robert og Paganel sprang Alle op fra deres Pladser og styrtede hen til den Person, som Paddy O'Moore havde tiltalt med Navnet Ayrton.

Det var en Mand paa femogfyrretyve Aar med et hærdet, man kunde næsten sige raat Ydre, men et Par klare, venlige Øjne, der dækkedes af tykke, buskede Øjenbryn. Til Trods for hans Magerhed syntes han at være i Besiddelse af en aldeles usædvanlig Legemsstyrke. Han bestod saa at sige udelukkende af Marv og Ben og havde aabenbart, for at bruge et ægte skotsk Udtryk, „ikke spildt sin Tid med at samle Fedt". Man blev ved første Øjekast indtaget af denne middelhøje Figur med de ualmindelig brede Skuldre, den bestemte Gang og et Ansigt, som til Trods for de haarde, grove Træk tydede paa en høj Grad af Intelligents og Karakterstyrke. Den Sympathi, som man uvilkaarligt følte ved Synet af ham, voxede endnu mere ved at der i hans Ansigt stod præget umiskjendelige Spor af Lidelser. Man saae, at han havde lidt og vel ogsaa lidt meget, omendskjøndt han syntes at være Mand for baade at bære, trodse og faae Bugt med Lidelser.

Paa Glenarvan og hans Ledsagere gjorde han og-

saa øjeblikkelig det gunstigste Indtryk. Ayrton's Personlighed var just skikket til at imponere ved første Øjekast. Glenarvan gjorde sig til frivillig Tolk for hele det øvrige Selskab og begyndte ufortøvet at bestorme ham med Spørgsmaal, hvilke Ayrton beredvilligt besvarede. Det var ikke let at afgjøre, om dette Møde imellem de to Skotter gjorde mest Indtryk paa Lorden eller paa den jævne Landbruger.

Glenarvan's første Spørgsmaal saa at sige tumlede hulter til bulter uden Orden ud af Munden paa ham. Det var næsten som Bevægelsen rent berøvede ham Herredømmet over sig selv.

— De er altsaa En af de Skibbrudne fra Skibet Britannia? spurgte han.

— Ja, Mylord, jeg var Kaptajn Grant's tidligere Kvartermester, svarede Ayrton.

— Og de blev reddet sammen med ham, efter at Katastrofen var sket?

— Nej, Mylord, nej! I hint skrækkelige Øjeblik blev jeg skilt fra den øvrige Besætning, revet bort fra Dækket og slynget ind mod Kysten.

— De er altsaa ikke en af de to Matroser, som Dokumentet omtaler.

— Nej. Dette Dokuments Existents er mig overhovedet aldeles ubekjendt. Det maa Kaptajnen have kastet i Havet, efter at jeg var bleven skyllet overbord.

— Men Kaptajnen? Kaptajnen?

— Jeg antog, at han var druknet, forsvunden, gaaet til Grunde tilligemed hele Britannia's Besætning. Jeg troede, at jeg selv var den Eneste, der havde overlevet Katastrofen.

— Men De sagde jo, at Kaptajn Grant endnu var i Live.

— Nej. Mine Ord var: Hvis Kaptajn Grant endnu er i Live ....

— De tilføjede: — saa befinder han sig paa det australske Fastland! ....

— Ja, thi det er i Virkeligheden det eneste Sted, hvor han kan være.

— Men hvor han er, det veed De ikke?

— Nej, Mylord. Jeg gjentager det, jeg antog, at han var bleven opslugt af Bølgerne eller knust imod Klipperne. Først af Deres Mund hører jeg, at der er en Mulighed for, at han endnu kan være i Live.

— Naa, men hvad veed De da? spurgte Glenarvan.

— Kun det: Hvis Kaptajn Grant endnu er i Live, saa befinder han sig paa det australske Fastland.

— Hvor fandt Skibbruddet da Sted? spurgte Major Mac Nabbs nu.

— Da jeg blev revet bort fra min Post (jeg var beskjæftiget ved Klyverbommen), drev Britannia ind imod Australiens Kyst. Den var neppe to Kabellængder borte fra den. Paa det samme Sted maa altsaa Skibbruddet have fundet Sted.

— Under den syvogtredivte Grad sydlig Brede? spurgte John Mangles.

— Ja, under den syvogtredivte Bredegrad, svarede Ayrton.

— Paa den vestlige Kyst?

— Nej, nej, paa den østlige, svarede Ex-Kvartermesteren ivrigt.

— Og hvornaar skete Ulykken?

— I Natten til den 27de Juni 1862.

— Det er rigtigt! det er rigtigt! raabte Glenarvan.

— De seer altsaa Mylord, tilføjede Ayrton, at jeg havde Ret i min Paastand: Hvis Kaptajn Grant endnu er i Live, saa maa man søge ham paa Australiens Fastland og intet andet Sted.

— Og vi, vil lede efter ham, finde ham og frelse ham, min Ven! udbrød Paganel. O Du kostbare Dokument, tilføjede han med naiv Pathos, man maa tilstaa, Du er faldet i Hænderne paa skarpsindige Folk.

Uden Tvivl hørte Ingen Paganel's smigrende Ord. Glenarvan, Lady Helena, Mary Grant og Robert var altfor optagne med at udspørge Ayrton. De trykkede hans Hænder og takkede ham saa hjerteligt, at man næsten skulde tro denne Mands blotte Nærværelse var fuldstændig Garanti for Harry Grant's Frelse.

Ayrton gjentog da ogsaa den ene Gang efter den anden, at Kaptajn Grant ligesaa godt som han selv kunde være i Live endnu. Hvor, kunde han jo desværre ikke angive, men han vidste, at det maatte være her paa dette Kontinent. Med Intelligents og beundringsværdig Sikkerhed besvarede han de tusinde Spørgsmaal, som stormede ind paa ham. Miss Mary holdt uafbrudt, medens hun talte med ham, den ene af hans Hænder i sine. Det var jo en af hendes Faders Folk, denne Matros, en af Mandskabet paa Britannia! Han havde levet og aandet Side om Side med Harry Grant, plojet Havet sammen med ham og trodset utallige Farer ved hans Side! Mary græd af Glæde og Bevægelse og kunde slet ikke faae Øjnene bort fra de mandige, barkede Ansigtstræk.

Indtil dette Øjeblik var det ikke faldet Nogen ind

at rejse nogensomhelst Tvivl om Kvartermesterens Sandhedskjærlighed og Identitet. Kun Majoren, og maaske John Mangles, som aldrig saaledes fuldstændig lod sig overvælde, spurgte sig selv, om Ayrton's Ord da virkelig kunde fortjene ubetinget Tiltro. Man maa ogsaa indrømme, at dette aldeles uventede Sammenstød af Omstændigheder nok kunde vække nogen Tvivl. Ayrton havde jo ganske vist angivet Fakta og Tidspunkter med en slaaende Nøjagtighed. Men selv om Detailler og enkelte Begivenheder er af væsentlig Betydning, kan de dog ikke yde fuldstændig Vished, og det er i hvert Fald en Sætning, som Alle har set Exempler paa i deres Liv, at Løgnen netop søger at støtte sig ved Nøjagtighed i Enkeltheder. Mac Nabbs beholdt imidlertid sin Anskuelse for sig selv og udtalte sig ikke til Nogen.

Hvad John Mangles angaar, blev hans Tvivl mindre og mindre, jo længere han saae og hørte paa Matrosen, og han ansaa ham tilsidst virkelig for en af Kaptajn Grant's Folk, da han hørte, hvor smukt han talte til den unge, grædende Pige om hendes Fader. Ayrton kjendte meget godt Mary og Robert. Han havde set dem i Glasgow, da Britannia lettede Anker. Han talte ligeledes om, at han havde set dem ved den Frokrost, som Kaptajnen gav ombord paa sit Skib til Afsked for sine Venner. Sheriffen Mac Intyre havde været tilstede ved denne Lejlighed. Man havde overdraget det til Proviantforvalteren, Dick Turner, at passe paa Robert — som dengang var omtrent ti Aar gammel —, men han smuttede bort fra sin Hovmester og klattrede omkring oppe i Bramstængerne.

— Ja, det er rigtigt, det er rigtigt! udbrød Robert Grant glad.

Paa samme Maade kunde Ayrton fortælle en Mængde Smaating, der angik Mary. Da han havde talt til Ende, sagde denne Sidste med sin blide, yndefulde Stemme:

— Fortæl os Alt, Alt, hvad De veed om Fader, Hr. Ayrton!

Kvartermesteren opfyldte saa godt han formaaede den unge Piges Ønske. Glenarvan vilde ikke afbryde ham, skjøndt over tyve langt vigtigere Spørgsmaal brændte ham paa Tungen. Naar han ikke gjorde det, skyldtes det iøvrigt maaske nærmest Lady Helena, som stiltiende gjorde ham opmærksom paa Mary's samtidig glædestraalende og inderligt bevægede Ansigtsudtryk.

Ved denne Lejlighed fortalte Ayrton ogsaa Britannia's Historie og dens Rejse over det stille Ocean. Mary Grant kjendte allerede en stor Del deraf, da Skibsnotitserne naaede op til den anden Maj 1862. I dette et Aar lange Tidsrum anløb Harry Grant alle de Hovedlande, som Oceanet beskyllede. Han kastede Anker ved Hebriderne, Ny-Guinea og Ny-Seeland, var i høj Grad oprørt over de vilkaarlige Indgreb i Ejendomsretten, han overalt var Vidne til, og maatte udstaa mange Ubehageligheder med de britiske Øvrigheder, eftersom hans Fartøj's Ankomst allerede i Forvejen var bleven anmeldt i de britiske Kolonier. Han havde imidlertid fundet et vigtigt Punkt paa Vestsiden af Papuasien; der, var han overbevist om, vilde Anlæggelsen af en skotsk Koloni ikke frembyde store Vanskeligheder, og man kunde være sikker paa, at den vilde trives der. En god Havn maatte jo virkelig ogsaa være yderst vigtig her for Skibene, der var paa Vejen til Molukkerne og Philippinerne, især hvis Gjennemskjæringen af Landtangen ved

Suez blev fuldført og Farten helt vest om det gode Haabs Forbjerg ikke længer gjordes nødvendig. Harry Grant hørte til det Parti, der billigede og af al Magt understøttede Hr. de Lesseps' Foretagende, og som forstod at holde politiske Smaakjævlerier udenfor en stor, betydningsfuld, international Interesse.

Efter denne Undersøgelse af Papuasøen sejlede Britannia til Callao for at indtage frisk Proviant. Den forlod atter denne Havn den 30te Maj 1868 for omkring Cap og igjennem det indiske Ocean at vende tilbage til Europa. Tre Uger efter at det havde lettet Anker, blev Skibet af en frygtelig Storm drevet ud af sin Kurs. Masterne maatte kappes. Og pludselig viste der sig i Bunden en Læk, som man ikke saae sig istand til at stoppe. Besætningen var snart aldeles udmattet og formaaede saagodtsom Intet at udrette. Matroserne havde ikke Kræfter nok til at holde Pumperne gaaende. Otte Dage igjennem var Britannia saaledes en Boldt for Orkanens Raseri. Der stod sex Fod Vand i Skibsrummet, og Fartøjet sank dybere og dybere med hver Minut. Baadene var bleven revne bort af Stormen. Alle ombord havde uvægerligt maattet omkomme, hvis man ikke pludselig den 27de Juni, som Paganel ganske rigtigt havde udregnet, havde faaet Østkysten af Australien i Sigte. Kort efter løb Skibet paa Grund med et frygteligt Stød. I dette Øjeblik blev Ayrton revet bort af en Bølge og slynget midt ind i Brændingen, hvor han øjeblikkelig mistede Bevidstheden. Da han igjen kom til sig selv, befandt han sig i Hænderne paa Indfødte, som slæbte ham dybt ind i det Indre af Landet. Fra dette Øjeblik havde han Intet hørt om Britannia, og havde derfor ganske naturligt antaget, at Skibet var gaaet

under med Mand og Mus paa Twofold-Bugtens farlige Rev.

Ifølge Dokumentet maatte Grant imidlertid have overlevet Skibbruddet ligesaavel som Ayrton. Fra den Enes Skæbne kunde man med temmelig stor Sikkerhed slutte sig til den Andens.

Ayrton blev derfor opfordret til at fortælle sin Historie. Hans Beretning var meget simpel og kort.

Den skibbrudne Matros blev som en indfødt Stammes Fange ført bort til de Egne, hvorigjennem Darling flyder, helt ind i det Indre, fire Hundrede Mil nordligt for den syvogtredivte Bredegrad. Der levede han, ganske vist i Nød og Elendighed, da Stammen selv var yderst fattig, men dog uden nogensinde at blive mishandlet. I hele to lange Aar maatte han udholde et pinligt Slaveri, men Haabet om, engang igjen at erholde sin Frihed, holdt ham oppe. Han levede saa at sige kun, for at der skulde vise sig en Lejlighed til Flugt; selv om den vilde styrte ham i utallige Farer, var han fuldt og fast bestemt paa at gjøre Forsøget.

En mørk og skudfuld Oktobernat i Aaret 1864 lykkedes det ham endelig ubemærket at snige sig ud af de aarvaagne Vildes Lejr og flygte ind i det Indre af de omliggende uhyre Skove. En Maaned maatte han her ernære sig af Rødder, spiselige Bregner og Mimosegummi; utrætteligt vandrede han afsted og maatte ofte selv hugge sig Vej igjennem de umaadelige, vilde Skove; om Dagen brugte han Solen, om Natten Stjernerne som Fører paa sin Vej, men tidt var han nær ved at bukke under af Savn og Fortvivlelse. Saaledes kom han mødsommeligt over Moradser, Floder, ufremkommelige Bjergpartier, kort sagt igjennem hele den Del

af det menneskefjomme Fastland, som Rejsende kun yderst sjeldent har berørt selv paa deres modigste Expeditioner. Endelig naaede han, halvdød af Udmattelse, Paddy O'Moore's gjæstfri Bolig, hvor han ved sine Hænders Arbejde fandt en lykkelig Existents.

— Men naar Ayrton roser mig, sagde den irlandske Koloniſt, efter at Beretningen var tilende, saa kan jeg for mit Vedkommende ogsaa kun udtale Ros over ham. Han er en intelligent, brav Mand, en god Arbejder, og saalænge han selv vil det, kan han betragte Paddy O'Moore's Hus som sit eget.

Ayrton bukkede. Irlænderen ventede paa, at man skulde gjøre ham yderligere Spørgsmaal. Han fandt det fuldkomment i sin Orden, at hans Tilhørere fik hele deres berettigede Nysgjerrighed tilfredsstillet. Glenarvan vilde just til paa Grundlag af det mærkværdige Træf med Ayrton, hans Livshistorie og de Efterretninger, han gav, at foreslaa en Plan, som man skulde følge ved de fremtidige Undersøgelser, men han blev afbrudt af Majoren, der rettede følgende Spørgsmaal til Matrosen:

— De var altsaa Kvartermester ombord paa Britannia?

— Ja, svarede Ayrton uden Tøven.

Men da han havde en Fornemmelse af, at dette Spørgsmaal fra Majorens Side blev fremkaldt ved en Slags Mistro og en let Tvivl, tilføjede han:

— Jeg har forøvrigt ogsaa reddet mine Skibspapirer fra Forliset.

Han skyndte sig ud af Salen for at hente disse Dokumenter. Han var kun nogle faa Minutter borte, men dog længe nok til at Paddy O'Moore kunde sige:

— Mylord, jeg kan anbefale Dem Ayrton som en retskaffen Mand. I de to Maaneder, han har staaet i min Tjeneste, har jeg ikke havt Klager af nogensomhelst Art at føre over ham. Jeg kjendte hans Skibbruds og Fangenskabs Historie. Han er et trofast, taknemmeligt følende Menneske, som er Deres fulde Tillid værdig.

Glenarvan vilde just til at svare, at han for sit Vedkommende aldrig havde næret nogen Tvivl om Ayrton's Sandhedskjærlighed og Identitet, da Matrosen selv i det Samme kom tilbage og forelagde sine Papirer, der vare fuldkomment i Orden. Det var en af Britannia's Rhedere og Kaptajn Grant, hvis Haandskrift Mary strax gjenkjendte, undertegnet Kontrakt. Den bekræftede, at Tom Ayrton, Matros af første Klasse, var antaget som Kvartermester ombord paa Tremasteren Britannia af Glasgow.

— Nu, sagde Glenarvan, vil jeg bede Dem Alle udtale deres Mening, og jeg foreslaar en omhyggelig Drøftelse af Spørgsmaalet, hvorledes vi nu skal gaa tilværks. Deres Syn paa Sagen, Ayrton, er for os af meget stor Betydning, og jeg vilde være Dem overordentlig forbunden, hvis De vilde sige os Deres Mening.

Efter at have grundet nogle Øjeblikke, svarede Ayrton:

— Jeg takker Dem meget, Mylord, for den Tillid, De beviser mig, og jeg haaber at skulle vise mig den værdig. Jeg har en Del Kjendskab til Landet og de Indfødtes Sæder og Skikke, og hvis jeg paa nogen Maade kan være Dem til Nytte ....

— Det kan De ganske sikkert, afbrød Glenarvan.

— Jeg tror ligesom De, Mylord, tog Ayrton atter tilorde, at Kaptajn Grant har frelst sig tilligemed de to

Matroser. Men da de ikke har kunnet naae til de engelske Besiddelser, og man heller ikke senere har hørt Nogetsomhelst til dem, tvivler jeg ikke om, at ogsaa de er bleven ramt af samme Skjæbne, som jeg selv, og nu rimeligvis opholder sig som Fanger hos en Stamme vilde Indfødte.

— De anfører der, Ayrton, netop de samme Grunde, som jeg allerede har udtalt, sagde Glenarvan. Det er aabenbart, at de Skibbrudne er Fanger hos de Indfødte. Men er man ogsaa berettiget til den Antagelse, at de, ligesom De selv i sin Tid, er bleven slæbte afsted nordpaa fra den syvogtredivte Bredegrad?

— Det er sandsynligt, svarede Ayrton; de fjendtlige Stammer boer aldrig i Nærheden af de under engelsk Herredømme staaende Distrikter.

— Denne Omstændighed vil sikkert gjøre vor Expedition meget besværligere og farligere, sagde Glenarvan skuffet. Hvorledes skal man gjenfinde Sporene af de Fangne helt inde i det Indre af et saa umaadeligt Land?

En længere Pause indtraadte, efter at Lorden havde sagt dette. Lady Helena spurgte med Øjnene den Ene af Selskabet efter den Anden, men uden at faae noget Svar. Selv Paganel forholdt sig, tvertimod hvad han plejede, fuldkomment taus. Hans sædvanlige Skarpsindighed lod ham her i Stikken. John Mangles maalte Salen med store Skridt, ligesom om han var paa sit Dæk og befandt sig i en eller anden Forlegenhed med sit Skib.

— Og De, Hr. Ayrton, sagde Lady Helena endelig til Matrosen, hvad vilde De foreslaa at gjøre?

— Jeg vilde, svarede den Adspurgte med Liv, atter snarest muligt gaa ombord paa Duncan og

begive mig direkte til Skuepladsen for Katastrofen. Der vilde jeg handle som Omstændighederne paabød, og hvem veed, maaske Tilfældet ved denne som ved saa mange andre Lejligheder ikke vilde undlade at give værdifulde Fingerpeg.

— Godt, sagde Glenarvan, men vi er tvungne til at vente, indtil Duncan er bleven repareret.

— De har altsaa lidt Havari? spurgte Ayrton.

— Ja, svarede John Mangles.

— Er det meget betydeligt?

— Nej, men de forskjellige Beskadigelser, vi har lidt, gjør Værktøj nødvendigt, som vi ikke har ombord. En af Skruens Vinger har bøjet sig, og det kan vist først blive udbedret i Melbourne.

— Kan De da ikke gaa for Sejlene? spurgte Ex-Kvartermesteren.

— Jo; men hvis vi fik den mindste Modvind, vilde vi bruge meget lang Tid om at naae til Twofold-Bugten; i hvert Fald maatte Skibet saa atter tilbage til Melbourne.

— Godt, udbrød Paganel, som om han pludselig fik en Idee, lad saa Skibet gaa til Melbourne; vi kan godt komme til Twofold-Bugten uden det.

— Og hvorledes? spurgte John Mangles.

— Vi rejser gjennem Australien paa samme Maade, som vi i sin Tid tilbagelagde Vejen tvers igjennem Amerika, stadigt holdende os til den syvogtredivte Bredegrad.

— Men Duncan? spurgte Ayrton, der syntes at interessere sig levende for Skibet.

— Duncan vil let kunne træffe os igjen eller ogsaa vi Duncan, ligesom det kan falde. Hvis vi finder Kaptajn Grant paa vor Vej, vender vi sammen tilbage til

Melbourne. Men hvis vi maa fortsætte vore Undersøgelser helt ud til Kysten, vil Duncan støde til os der. Hvem har Noget at udsætte paa denne Plan? Maaske Majoren?

— Nej, svarede Mac Nabbs, forudsat at Rejsen gjennem Australien overhovedet lader sig udføre.

— Den er saa let at iværksætte, at jeg herved skal have den Ære at indbyde Lady Helena og Miss Grant til at følge med paa den.

— Er det virkeligt Deres Alvor, Paganel? spurgte Glenarvan.

— Mit ramme Alvor, bedste Lord. Det er jo kun en Rejse paa trehundrede og halvtredsindstyve Mil (engelske), det er det Hele! Naar vi regner tolv Mil om Dagen, vil hele Historien kun udkræve en Maaned, det vil sige netop den selvsamme Tid, som medgaar til Duncan's Reparation. Ja, naar det drejede sig om at gjennemrejse det australske Fastland under en sydligere Bredegad, hvis vi var tvungne til at tage fat paa vor Opgave paa et af de Steder, hvor dets Brede er betydeligst, eller passere de uhyre, for Vand aldeles blottede Ørkener med deres frygtelige Hede, kort sagt hvis vi skulde indlade os paa, hvad selv de modigste Rejsende ikke have forsøgt, — ja det vilde være noget ganske Andet. Den syvogtredivte Bredegrad gjennemskjærer derimod Provindsen Victoria, et helt igjennem engelsk Land, med fremkommelige Veje og Jernbaner og navnlig i den Del, vi skal beskjæftige os med, fuldstændig befolket. Det er en Rejse, som man efter Behag kan gjøre i Kareth eller, om De vil, i en Arbejdsvogn. Det er en Spadseretour som fra London til Edinburgh, intet videre.

— Men de vilde Dyr? sagde Glenarvan, der gjorde sig Umage for at finde paa alle mulige Forhindringer.

— I Australien findes der ingen vilde Dyr.

— Men de vilde Mennesker da?

— Under denne Bredegrad findes der ingen Vilde, og i hvert Fald er de ikke saa grusomme som i Ny-Seeland.

— Men de løsgaaende Forbrydere?

— I de sydlige Provindser af Australien findes de aldeles ikke, det er kun Tilfældet i de østlige. Provindsen Victoria har ikke blot selv vist dem tilbage, men endogsaa foreslaaet en Lov til deres Udelukkelse ogsaa fra andre Provindser. Victoria's Regjering har endvidere iaar truet Peninsular-Company med at unddrage det sine Understøttelsesbidrag, hvis dets Skibe vedblive at indtage Kul i de vestlige Havne, hvor de af Loven Ramte har Tilhold. Og det er De uvidende om, De, en Englænder?

— Jeg er først og fremmest ingen Englænder, svarede Glenarvan.

— Hvad Hr. Paganel sagde, forholder sig fuldkomment rigtigt, bekræftede Paddy O'Moore. Ikke alene Provindsen Victoria, men ogsaa hele det sydlige Australien, Queensland, ja selv Tasmania er kommet overens om at holde de Deporterede langt borte fra deres Territorier. I al den Tid, jeg har beboet denne Farm, har jeg endnu ikke hørt Tale om en eneste.

— Og jeg for min Part har ikke truffet Nogen paa min Omflakken, sagde Ayrton.

— De ser altsaa, mine Venner, vedblev Paganel, meget faa Vilde, ingen Rovdyr og ingen Forbrydere!

Man kan kun nævne faa Egne i Europa, som der kan siges det Samme om. Er vi enige i det?

— Hvad mener Du, Helena? spurgte Glenarvan.

— Det samme som vi Alle mener, min kjære Edward, svarede Lady Helena og vendte sig med et „Afsted! afsted!" om til sine Ledsagere.

Sextende Kapitel.

Rejsen til Provindsen Victoria.

Afrejsen blev fastsat til den næstfølgende Dag, den 22de December.

Hvad Resultat vilde denne Rejse gjennem Australien faae? Da det var slaaet fast, at Kaptajn Grant maatte befinde sig paa Fastlandet, kunde Følgerne blive uberegneligt vigtige. De gunstige Udsigter blev større og større. Ingen mente just, at man vilde finde Kaptajnen netop under den syvogtredivte Bredegrad; men maaske krydsede den hans Spor, og i hvert Fald førte den direkte til Skuepladsen for det meget omtalte Skibbrud. Det var Hovedsagen.

Naar saa ovenikjøbet Ayrton vilde slutte sig til de Rejsende, være deres Fører gjennem Provindsen Victoria's Skove og ledsage dem helt ud til Østkysten, laa jo deri en ny Garanti for et heldigt Udfald af Expeditionen. Glenarvan havde idetmindste denne Anskuelse; han mente, at Harry Grants forhenværende Kvartermester maatte kunne være til uberegnelig Nytte, og han

spurgte sin Vært, om det vilde være ham meget imod, hvis han gjorde Ayrton det Forslag at følge med Selskabet.

Paddy O'Moore gav ufortøvet sit Samtykke, dog ikke uden at udtale sin Beklagelse over at skulle miste et saa ualmindeligt dygtigt og paalideligt Tjenestetyende.

— Min kjære Ayrton, er De villig til at ledsage os paa denne vor Expedition for at opsøge de Skibbrudne fra Britannia? spurgte da Glenarvan.

Ayrton besvarede ikke strax dette Spørgsmaal; han syntes nogle Øjeblikke at være i Tvivl, men efter at have overlagt Sagen omhyggeligt, sagde han dog:

— Ja, Mylord, jeg vil følge med, og selv om jeg ikke formaar at føre Dem paa Kaptajn Grant's Spor, kan jeg dog idetmindste paatage mig at føre Dem til det Sted, hvor Skibet blev sønderslaaet hin ulykkelige Nat.

— Jeg takker Dem, Ayrton, svarede Glenarvan.

— Et eneste Spørgsmaal, Mylord.

— Og hvad er det, min Ven?

— Hvor agter De igjen at støde til Duncan?

— I Melbourne, saafremt vi ikke kommer til at rejse gjennem Australien i hele dets Brede. Paa Østkysten i Tilfælde af, at vore Undersøgelser antager saa store Dimensioner ....

— Men Skibets Kaptajn? ....

— Vil i Melbourne's Havn oppebie mine nærmere Ordrer.

— Godt, Mylord, De kan gjøre Regning paa mig.

— Tak, Ayrton, det vil jeg, svarede Glenarvan og overdrog det derpaa til ham at tilvejebringe de nødvendige Transportmidler til Expeditionen gjennem Au-

stralien. Passagererne begav sig efterat disse Anliggender var blevne ordnede efter Ønske, atter ombord.

Tilbagevejen gik meget fornøjeligt. Alt var forandret, enhver Tvivl forsvunden. Harry Grant havde, det var nu hævet over enhver Tvivl, fundet Tilflugt paa Fastlandet, og Enhver følte sig opfyldt af den ejendommelige Tilfredsstillelse, som Følelsen af Sikkerhed i sin Sag giver, naar den følger efter en lang Tvivl. Under gunstige Omstændigheder vilde Duncan allerede inden to Maaneders Forløb kunne sætte Harry Grant i Land paa den skotske Kyst.

Da John Mangles understøttede Forslaget om at rejse tvers igjennem Australien, og det ovenikjøbet med alle Passagererne, gjorde han sikkert Regning paa, at ogsaa han selv denne Gang skulde følge med Expeditionen. Han talte desangaaende med Lord Glenarvan. Han anførte alle de Argumenter, han kunde opdrive til Gunst for sit Ønske, talte om sin Hengivenhed for Lady Helena og for hans Herlighed selv, den uberegnelige Gavn, han kunde gjøre ved at ordne Karavanen, og det Unødvendige i hans Nærværelse som Kaptajn ombord paa Duncan, og anførte forresten tusinde andre fortræffelige Grunde, men blot ikke den allervigtigste, som han iøvrigt heller ikke behøvede at gjøre sig den Ulejlighed at fortælle Glenarvan.

— Et eneste Spørgsmaal, John, sagde Glenarvan, har De fuldkommen Tillid til Deres Næstkommanderende?

— Fuldkommen, svarede John Mangles. Tom Austin er en dygtig Sømand. Han vil udmærket vel kunne føre Duncan til Bestemmelsesstedet, han forstaar sig meget godt paa Skibsreparationer, og De kan være overbevist om, Mylord, han er punktlig paa Klokkeslettet der,

hvor han faar Ordre til at møde os. Tom er en lige-frem Slave af Pligt og Disciplin. Han vilde aldrig driste sig til at forandre eller udsætte Udførelsen af en modtaget Befaling. Deres Herlighed kan stole fuldt saa godt paa ham som paa mig selv.

— Godt, John, jeg gaar ind paa, at De følger med, sagde Glenarvan; det kan jo ogsaa være ganske passende, at De er tilstede, naar vi finder Mary Grant's Fader. Har jeg ikke Ret?

— Deres Herlighed! . . . stammede John Mangles forvirret.

Dog, det var Alt, hvad han kunde faae frem. Han blegnede et Øjeblik og greb taknemlig den Haand, som Lord Glenarvan rakte ham.

De Befordringsmidler, man skulde benytte til Rejsen, var for det første en tyve Fod lang Vogn, der hvilede paa fire massive Hjul, fire almindelige Træskiver. Den forreste og den bageste Del af den var kun paa en yderst plump og simpel Maade forbundne med hinanden, saa at der paa ingen Maade kunde være Tale om korte Vendinger eller Manøvrer. En femogtredive Fod lang Vognstang var befæstet til selve Vognen, og langs den skulde sex Oxer parvis have Plads. De paa denne Maade forspændte Dyr trak med Hoved og Nakke, idet der var lagt et Aag over deres Nakke som igjen stod i Forbindelse med Vognhammelen. Det udfordrede stor Øvelse at være Kudsk paa dette smalle, lange, slingrende Kjøretøj og fra Vognen at holde Spandet i Ave med Pigkjæppen. Ayrton havde jo imidlertid gjennemgaaet sin Læretid paa den irske Farm, og Paddy kunde indestaa for hans Duelighed i den nævnte Retning. Ham blev derfor Rollen som Vognstyrer tildelt.

Kjøretøjet havde ingen Fjedre og frembød iøvrigt ingensomhelst Bekvemmelighed; men man maatte tage det, som det var, og være glad til. John Mangles lod det indvendigt udstyre saa godt som muligt, da han jo ikke formaaede at gjøre nogen Forbedring med Hensyn til dets Konstruktion. Først lod han det ved en Brædde-væg dele i to Dele. Den bageste Del blev bestemt til Opbevaring af Provianten, Oppakningen og Hr. Olbinetts transportable Kjøkken; den forreste blev helt og holdent overladt Damerne. Denne forreste Del af Kjøretøjet forvandledes under Tømmermandens Hænder til et ret komfortabelt, lille Værelse, som blev forsynet med et tykt Tæppe, Toiletsager og to for Lady Helena og Miss Mary bestemte Lejer. Tykke Forhæng af Læder kunde, naar det gjordes ønskeligt, lukke fuldstændig for det og beskytte Damerne imod den kolde Natteluft. I Nødsfald kunde ogsaa Mændene under heftig Plaskregn søge Ly derinde, men som Regel skulde de tilbringe Sovetiden under et Telts Beskyttelse. John Mangles gjorde sig Umage for i det lille Værelse at anbringe Alt, hvad der var nødvendigt for de to Damer, hvilket ogsaa lykkedes ham. Lady Helena og Miss Grant skulde, ønskede han, i denne transportable lille Stue saa lidt som muligt føle Savnet af Duncan's bekvemt indrettede Kahytter.

Hvad Herrerne angik, stillede Sagen sig meget simpelt: Syv kraftige Heste var bestemte for Lord Glenarvan, Paganel, Robert Grant, Mac Nabbs, John Mangles og de to Søfolk Wilson og Mulrady, som ledsagede deres Herre paa denne nye Expedition. Ayrton havde naturligvis sin Plads paa Bukken af Vognen, og Hr. Olbinett, som ikke havde megen Lyst til at ride, indrettede sig ret bekvemt i Bagagerummet.

Hestene og Oxerne græssede stadig tæt ved det Sted, hvor man gjorde Holdt, saa at de i Afrejsens Øjeblik hurtig kunde drives sammen.

Efterat John Mangles havde truffet sine Forberedelser og givet sine Anvisninger, vendte han tilbage til Skibet sammen med den irske Familie, som havde i Sinde at aflægge Lord Glenarvan et Besøg. Ayrton havde anset det for passende at slutte sig til dem, og Klokken fire traadte John Mangles og hans Ledsagere ind i Duncan's Salon.

De blev modtagne med aabne Arme. Glenarvan indbød dem til at spise til Middag ombord. Han vilde ikke staa tilbage i Høflighed, og hans Gjæster modtog med Glæde denne Gjengjæld for deres australske Gjæstfrihed. Paddy O'Moore var ganske forundret. Kahytternes Udstyrelse, Tapeterne, Panelet af Ahorn og Palisander, alt dette vakte i højeste Grad hans Forbauselse. Ayrton derimod skjænkede kun den overflødige Luxus et svagt Bifald.

Derimod prøvede Ex-Kvartermesteren fra Britannia desto mere Yachten fra et somandsmæssigt Standpunkt; han undersøgte den lige ned til Bunden af Skibsrummet; han opholdt sig længe nede i Skruens lange smalle Rum, iagttog Maskinen og forhørte sig angaaende dens effektive Styrke; han gjennemstøvede Kulbeholderne, Lukaferne og Krudtkammeret; fornemmelig interesserede han sig dog for Vaabenmagasinet, for Kanonerne paa Skandsen og deres Skuddygtighed. Glenarvan havde her at gjøre med en Mand, som forstod sine Sager; det kunde han strax høre paa Ayrton's Spørgsmaal. Denne sluttede endelig sin omhyggelige Ronde med en nøjagtig Undersøgelse af Master og Takkelage.

— Det er et smukt Skib, De har, Mylord, sagde han.

— Det er idetmindste et godt Skib, svarede Glenarvan.

— Hvormange Ton's?

— Det holder to hundrede og ti Tons.

— Skulde jeg tage meget fejl, vedblev Ayrton, naar jeg siger, at Duncan for fuld Dampkraft mageligt løber sine femten Knob?

— De kan godt sige sytten, svarede John Mangles, saa kommer De det nærmere.

— Sytten! udbrød Kvartermesteren, saa kan det jo ikke indhentes af noget Krigsskib, ikke engang af det bedste i Verden.

— Nej, De har Ret, svarede John Mangles, Duncan er en ren Kapsejler; den vil ikke kunne distanceres i nogen Slags Sejlads.

— Heller ikke, hvor Sejladsen gik uden Damp? spurgte Ayrton.

— Nej!

— Nu, Mylord, og De, Hr. Kaptajn, saa maa de modtage en gammel Sømands Komplimenter; de kan stole paa, han veed hvad et godt Skib er værd.

— Tak, min brave Ayrton, svarede Lord Glenarvan; men De kan jo selv blive paa denne ypperlige lille Skude, det afhænger kun af Dem selv, om De vil tage Tjeneste ombord hos os.

— Jeg skal tænke nærmere over Sagen, svarede Ex-Kvartermesteren ligefremt.

— I dette Øjeblik kom Hr. Olbinett for at melde Hans Herlighed, at Maaltidet var serveret. Glenar-

van og hans Gjæster begav sig derfor op i Spisesalonen.

Under Bordet gav Ayrton Selskabet meget interessante Meddelelser angaaende det australske Fastland, som han var ypperligt bekjendt med. Han spurgte Glenarvan, hvormange Matroser han havde isinde at tage med paa Expeditionen. Da han hørte, at kun to, Mulrady og Wilson, skulde være Deltagere, blev han højlig forbauset. Han vilde bevæge Glenarvan til at forøge Rejseselskabet med de bedste af Duncan's Besætning.

— Men, mente Glenarvan, vor Rejse igjennem det sydlige Australien er jo dog fuldstændig uden Fare?

— Ja fuldstændig, svarede Ayrton hurtigt.

— Nu vel, saa vil vi lade saa mange Folk som muligt blive tilbage ombord. Der udkræves fuldtalligt Mandskab til at føre Duncan under Sejl og reparere den. Det kommer desuden fremfor Alt an paa, at den punktligt er paa det Sted, som nærmere vil blive den betegnet. Følgelig er det ikke raadeligt at formindske dens Besætning mere end nødvendigt.

Glenarvan's Bemærkninger forekom Ayrton saa indlysende, at han fuldstændig opgav sine Indvendinger.

Den 23de December brød man op. Denne paa den nordlige Halvkugle saa triste, mørke og sludfuldkolde December kunde man paa dette Kontinent godt have kaldt Juni. Efter astronomisk Beregning havde man allerede havt to Sommerdage, thi den 21de havde Solen naaet Stenbukkens Vendekreds, og dens Højde over Horizonten begyndte allerede at tage flere Minutter af. Den nye Rejse, Lord Glenarvan nu stod i Begreb med,

skulde altsaa gaa for sig i den hedeste Aarstid og under næsten tropiske Solstraaler.

De engelske Besiddelser i denne Del af det stille Ocean hedder med en fælles Benævnelse: Austral-Asien. De omfatter Ny-Holland, Tasmanien, Ny-Seeland og nogle omliggende Øer. Det australske Fastland er inddelt i Kolonier der er meget ulige i Størrelse og Rigdom, nemlig: Ny-Syd-Wales med Hovedstaden Sidney; Queensland med Hovedstaden Brisbania; Provindsen Victoria med Hovedstaden Melbourne; Syd-Australien, Hovedstad Adelaide; West-Australien, Hovedstad Perth; og Nord-Australien, som endnu ikke har nogen Hovedstad. Kun Kysterne er befolkede med Kolonister. Man finder ved at se paa Kortet kun yderst sjeldent nogen By af Vigtighed, der har vovet sig tohundrede Mil ind i Landet. Det Indre af Fastlandet, med andre Ord et Fladerum, der omtrent udgjør to Trediedele af Europa's i Størrelse, er næsten ganske ubekjendt.

Heldigvis gjennemskjærer den syvogtredivte Bredegrad ikke denne uendelige, øde Ørken, disse utilgjængelige, jammerlige Egne, som allerede har kostet Videnskaben saa talrige Offre. Glenarvan behøvede ikke at begive sig ind i dette hemmelighedsfulde Indre. Han havde kun at gjøre med den sydlige Del af Australien, som bestaar af en lille Part af Provindsen Adelaide, hele Provindsen Victoria og endelig Spidsen af den omvendte Trekant, som Ny-Syd-Wales danner.

Der er næppe to og tredsindstyve Mil fra Cap Bernouilli til Grændsen af Provindsen Victoria, altsaa ikke mere end to Dagsmarscher, og Ayrton gjorde Regning paa den følgende Dags Aften at kunne naae Aspley,

den vestligste By i Provindsen Victoria, samt at kunne overnatte der.

I Begyndelsen af en Rejse er baade de Rejsende selv og Hestene altid friske og kraftige; men kunde man nu end ikke have Noget at indvende imod de Førstes Livlighed, saa syntes det alligevel raadeligst at dæmpe de Sidstes Ilterhed noget. Den, der vil naa langt, maa skaane sit Dyr. Det blev altsaa bestemt, ikke at tilbagelægge over femogtyve til tredive Mil om Dagen. Desuden maatte Hestene ogsaa rette sig efter de langsommere Oxer, der jo i Reglen altid følger den Lov, at de taber i Tid, hvad de vinder i Kræfter.

Vognen med dens Passagerer og Levnetsmidler var Centrum i Karavanen, man kunde sige den vandrende Fæstning, udenfor hvis Skudvidde de paa begge Sider ridende Ryttere aldrig maatte fjerne sig, skjøndt de frit havde Lov til under korte Afstikkere at bese Egnen.

Da man altsaa ikke havde givet nogen bestemt Marschordre, stod det Enhver frit for, indenfor visse Grændser at gjøre, som han lystede; den ivrige Jæger kunde gjennemstrejfe Sletterne; naar man vilde være beleven Selskabsmand, kunde man passiare med Damerne i Vognen; følte man sig oplagt til alvorligere Filosoferen, var der Tid og Lejlighed nok til dybsindige Betragtninger. Paganel, som var i Besiddelse af alle disse forskjellige Passioner, syntes han maatte være alle Steder paa een Gang, og var det virkelig ogsaa.

Rejsen igjennem Provindsen Adelaide frembød ikke Nogetsomhelst af Interesse. En Række smaa, men saa meget desto mere støvfulde Høje, lange øde Strækninger, som af Indvaanerne i Landet kaldes „Busch", nogle med saltholdig Buskvæxt bedækkede Enge, hvis naaleformede,

spidse Blade gjerne ædes af Faarene, — fulgte vexelvis hinanden paa en Strækning af flere Mil.

Først henimod Aften begyndte de Dele af Landet, man passerede, at faae et muntrere og friskere Præg; man saae nu hist og her frodige Marker, indhegnede af Akasiehækker; Grupper af hvide Gummitræer, flere og flere friske Vognspor, endvidere forskjellige Træarter af europæisk Herkomst, saaledes som Oliven- og Citrontræer, grønne Ege og velplejede Hegn. Klokken otte naaede Oxerne, der stadig holdtes i Aande og dreves frem af Ayrton og hans Pigkjæp, Stationen „Red-Gum". Ved Ordet Station forstaar man i Australien Smaakolonier i det Indre af Landet, der saa godt som udelukkende giver sig af med Kvægavl, denne Australiens største Rigdom. Kvægopdrætterne kaldes „Squatters", det vil sige Folk, der sætte sig paa Jorden. En saadan Hvile var nemlig den dødstrætte Koloniſt's første Tanke, naar han endelig blev færdig med den lange, møjsommelige Fodvandring igjennem disse uendeligt udstrakte Egne.

Stationen „Red-Gum" var en lille, ubetydelig Plads, men Glenarvan fandt dog den hjerteligste og mest gjæstfrie Modtagelse, man kan tænke sig. Under disse ensomt beliggende Boligers Tag staar uafladeligt Bordet dækket for den Rejsende, og i en australsk Koloniſt vil man altid finde en ypperlig og hjertelig Vært.

Den næste Morgen spændte Ayrton allerede ved Daggry sine Oxer for Vognen, da han ansaa det for bedst endnu samme Dags Aften at naa frem til Grændsen af Victoria. Jordbunden blev nu mere og mere uregelmæssig. En lang, uoverskuelig Række smaa Høje, alle bedækkede med skarlagenrødt Sand, strakte sig bølgende afsted i det Fjerne overalt hvor Øjet vendte

sig hen. Det lignede et uendelig stort, rødt Klæde, hvis Folder svulmede for Vinden.

Da man nærmede sig Grændsen af Victoria, skiftede Landet atter i paafaldende Grad Udseende. De Rejsende følte en ny Grund under deres Fødder. Deres uforanderlige Retning var stadig den lige Linie, og paa hele deres Vej mødte de ikke en eneste Hindring i Form af Søer eller Bjerge, som tvang dem til at gjøre Omveje. Der var ikke Tale om Mosommeligheder og Vanskeligheder. Alle rettede sig efter Oxernes langsomme men sikkre Skridt; og selv om disse uforstyrreligt rolige og flegmatiske Dyr ikke gik med Jernbanefart, standsede de dog heller aldrig et eneste Øjeblik. Saaledes naaede Karavanen efter en Rejse paa tredsindstyve Mil i to Dage, den 23de om Aftenen Asplev, den første By i Provindsen Victoria, paa den ethundrede og en og fyrretyvende Længdegrad, i Distriktet Wimerra.

Ayrton indkvarterede Vognen i Crowns Inn, et Værtshus, som i Mangel af noget Bedre beskedent havde givet sig selv Navnet „Kroen Kronen". Aftensmaden, der udelukkende bestod af Bedekjød, tilberedt paa alle mulige og umulige Maader, dampede indbydende paa Bordet. Man spiste Meget, men man passiarede dog endnu mere. Alle var yderst ivrige for at faa saa meget som muligt at vide om det geografiske Fastland, og Spørgsmaalene haglede ned over det ulykkelige Factotum, Geografen. Paganel fandt sig imidlertid med stoisk Ro i sin Skjæbne og fortalte villig hvad han vidste om Provindsen Victoria, ogsaa kaldet det lykkelige Australien.

— Det er en pinegal Benævnelse, sagde han. Man skulde meget hellere kalde det det rige Australien; thi det gaar med Landene, som det gaar med Mennesкene: Rigdom

og Lykke følges sjeldent ad. Australien er takket være sine Guldminer faldet i Kloerne paa Eventyrernes vilde, hærgende Bander. Det vil De snart faa at se, naar vi kommer gjennem de guldholdige Egne af Landet.

— Er Kolonien Victoria ikke af temmelig ny Oprindelse? spurgte Lady Glenarvan.

— Jo, den har kun existeret tredive Aar. Batmann og Falckner grundlagde nemlig netop for tredive Aar siden en Koloni ved Fort Philipp, ved den Bugt, hvor nu den store By Melbourne ligger. I Aaret 1836 havde denne Koloni tohundrede og fyrretyve Indbyggere. Nu tæller Provindsen Victoria femhundrede og halvtredsindstyve tusind. Syv Millioner Kvadratfod Vinbjergland leverer aarlig ethundrede og en og tyve tusind Galloner Vin. Ethundrede og tre tusind Heste galopperer nu over dens Sletter, og sexhundrede fem og halvfjerdsindtyve tusind tohundrede og to og halvfjerdsindstyve Stykker Hornkvæg græsser med Velbehag paa dens uendelige Enge. Iøvrigt er dette Land et af de mærkværdigste i hele Verden. Dets Form, dets Natur, dets Produkter, dets Klima, ja endogsaa dets Forsvinden engang i Fremtiden har sat alle Jordens Lærde i Forbauselse og vil stedse blive ved at gjøre det. Forestil Dem, mine Venner, et Fastland, hvis ydre Dele, men ikke dets midterste, oprindelig er skudt op af Vandet som en kjæmpemæssig Ring; et Fastland, som maaske inde i sit Midtpunkt skjuler et halvt fordampet, underjordisk Hav, og hvis Floder udtørres fra den ene Aften til den næste Morgen; hvor Træerne hvert Aar fælder deres Bark istedenfor Blade, hvor Bladene vender deres Kant imod Solen istedenfor deres Overflade, saa at der ikke er Tale om Skygge under Træerne; hvor Vedet ofte er uforbrændeligt;

hvor Skovene ere lavstammede, Græsarterne derimod kjæmpehøje; — ikke at tale om de saare mærkværdige Dyr i dette Land, hvor de Firfødede har Næb, saaledes som Myrepindsvinet og Næbdyret; hvor Kænguru'en hopper om paa sine ulige lange Ben; hvor Faarene har Svinehoveder, og Rævene lystigt springer fra Træ til Træ; hvor Svanerne er sorte istedetfor hvide; hvor Rotterne bygger Reder; hvor Fuglene ved deres ubegribeligt afvexlende Sang eller Skrig og alle deres øvrige mærkelige Egenskaber sætter os i den største Forbauselse; hvor den ene af dem agerer Uhr, den anden knalder som en Postillonpidsk, hvor den ene efterligner Lyden af Aaretag, mens den anden slaar Sekundslag som en Perpendikel, hvor den ene leer ved Solens Opgang og den anden græder ved dens Nedgang! O, sælsomme, naragtige, ulogiske, imod alle Regler og sund Fornuft stridende Land!

Saaledes blev Paganel ustandselig ved, idet han med den største Fare for sine Bordnaboers Liv og Lemmer ledsagede hvert Ord med heftige, rhetoriske Sving med sin Gaffel. Men tilsidst blev hans Stemme overdøvet af rungende Bravoraab, saa han endelig blev tvunget til at stoppe sin Veltalenheds Strøm.

Efter denne udtømmende Optælling af alle Australiens Mærkværdigheder var der ganske sikkert Ingen, der forlangte Mere. Og dog kunde Majoren ikke bare sig for med den roligste Stemme af Verden at sige:

— Og er det det Hele, Paganel?

— Nej paa ingen Maade, det er langtfra det Hele, svarede den Lærde med ny Ivrighed. Dets Klima overgaar i Mærkværdighed næsten dets Frembringelser. Det

har paa dette Punkt en .... Egenskab, der tager sig højst usandsynlig ud.

— Hvad er det for en Egenskab? spurgte John Mangles.

— Det virker velgjørende paa Sæderne!

— Velgjørende paa Sæderne?

— Ja, svarede den Lærde med fast Overbevisning. Ja, moralsk forbedrende. Her løber Metallerne ikke an i Luften, og ligesaadan gaar det med Menneskene. Her bleger den rene, tørre Luft Alting usædvanligt hurtigt, baade Vadsketøj og Sjæle! Man var vel ogsaa i England kommen paa det Rene med disse Klimaets usædvanlige Fortrin, siden man besluttede sig at gjøre dette Land til en Forbedringsanstalt.

— Hvorledes! Kan en saadan Indflydelse virkelig konstateres? spurgte Lady Glenarvan.

— Ja, baade paa Dyr og Mennesker.

— De spøger ikke, Hr. Paganel?

— Nej, jeg spøger ikke. Hestene og Husdyrene er her i Besiddelse af en mærkværdig Lærvillighed. De vil faa Beviser nok selv.

— Det er jo utænkeligt!

— Men det forholder sig virkelig som jeg siger! Og de Misdædere, der flyttes over i denne oplivende, legemligt og aandeligt helbredende Luft bliver her i Løbet af ganske faa Aar moralsk taget som Nyfødte. Denne Virkning er alle Filantroper bekjendt: i Australien bliver alle Naturer bedre.

— Men De, Hr. Paganel, sagde Lady Helena, De, som er saa god, hvorvidt vil De da kunne drive det i dette begunstigede Land?

— Til en forbausende Højde af Godhed, skal De se, Frue, svarede Paganel roligt.

Syttende Kapitel.

Ved Wimerra-River.

Den næste Dags Morgen, den 24de December, brød man op, saasnart Dagen gryede. Heden var allerede stærk men dog udholdelig, Vejen næsten hele Tiden aldeles jævn, og Hestenes Skridt rolige og afmaalte. Den lille Skare kom nu ind i et lyst, venligt Skovparti. Om Aftenen standsede man efter en dygtig Dagsrejse ved Bredderne af den hvide Sø, hvis Vand er saltholdigt og udrikkeligt.

Olbinett serverede Aftensmaden med sædvanlig Punktlighed. Strax efter gik man til Ro, Damerne i Vognen, det øvrige Selskab i det til Rejsen medbragte Telt, og skjøndt „Dingo"erne, Australiens Schakaler, gjorde alt for at forstyrre vore Rejsende i deres Nattero, faldt Selskabet dog øjeblikkelig i Søvn.

En vidunderlig skjøn Slette, fuldstændig bedækket med Chrysanthemum, strakte sig hinsides den hvide Sø. Den næste Morgen, da Glenarvan og det øvrige Selskab vaagnede, blev de behageligt overraskede ved det skjønne Panorama, der laa udbredt for deres Blik, og de vilde sikkert gjerne længe have dvælet derved; men man var nødt til at bryde op skyndsomst. Langt borte kunde man paa nogle smaa Høje se, at Jordsmonnet begyndte

at hæve sig. Overalt stod Enge og Blomster, saa langt Blikket kunde naa ud i Horisonten, i rødmende Foraarspragt. Det blaa Skjær fra nydelige Hørblomster med fine Blade blandede sig paa en fortryllende Maade med det for en udelukkende i denne Egn voxende Tidselblomst ejendommelige Skarlagenrøde. Overalt straalede den duggede, blinkende Græsflade i den herligste Blomsterpragt.

Dyreriget var derimod langt mindre rigt paa Frembringelser. Nogle Kasuarer sprang om ude paa Sletten, men de var saa frygtsomme, at man kun kunde komme dem nær paa langt Hold. Det lykkedes imidlertid Majoren med hans sædvanlige Dygtighed at nedlægge et meget sjeldent Dyr. Det var en „Jabiru", de engelske Kolonisters Kjæmpetrane. Denne Fugl var fem Fod stor, og dens sorte, brede, kegleformige og spidst tilløbende Næb var atten Tommer langt. Hovedets violette Purpurglands stak grelt af imod dens Hals's skinnende grønne Farve, Brystets blændende Hvidhed og de lange, ganske lyserøde Ben.

Denne Dag kom de Rejsende tredive Minutter ud over den ethundredeenogfyrretyvende Længdegrad. Hidtil havde man kun truffet yderst faa Kolonister. Landet syntes øde, og der var intet Spor af Indbyggere; thi de vilde Stammer gjennemstrejfe paa deres Tog næsten udelukkende de endeløse, af Darling's og Curray's Bifloder vandede nordlige Distrikter.

Et mærkværdigt Skuespil blev Glenarvan og hans Ledsagere dog Vidne til. De skulde faa en af hine uendelig Hjorde at se, som dristige Spekulanter driver ned fra de østlige Bjerge ind i Provindserne Victoria og Syd-Australien.

Henimod Klokken fire om Eftermiddagen signaliserede John Mangles tre Mile foran dem en uhyre Støvsøjle, der rejste sig langt ude i Horisonten. Hvad bevirkede dette Fænomen? Man kunde ikke forklare sig det, og Paganel var mest tilbøjelig til at antage det for et Meteor, for hvis Tilsynekomst hans livlige Indbildningskraft og Forestillingsevne allerede var i fuld Færd med at søge en naturlig Aarsag. Men Ayrton bragte ham snart ud af hans Illusion ved at erklære, at Støvskyen hidrørte fra en Hjord, der befandt sig paa Vandring. Ex-Kvartermesteren havde ikke taget fejl; den tætte Sky kom nærmere og nærmere; man hørte nu ogsaa en hel Koncert af Brægen, Vrinsken og Brølen. Skrig af Menneskestemmer, Piben og Skjælden dannede Akkompagnementet i denne Pastoral-Symfoni. En Mand traadte nu ud af den larmende Masse, og Glenarvan gik øjeblikkelig hen til ham; det var Hovedanføreren for denne Armee af Firbenede, og med ham udspandt der sig nu uden videre Omsvøb en Samtale. Føreren eller "Stockkeeper"'en var selv Ejermand af en Del af Hjorden. Han hed Sam Machell og var virkelig ganske rigtig paa Vejen fra de østlige Provindser for at begive sig til Portlandbugten. Hans Hjord bestod af tolv tusind fem og halvfemsindstyve Stykker Kvæg, nemlig tusind Oxer, elleve tusind Faar og fem og halvfjerdsindstyve Heste. Alle disse Dyr, der var kjøbte i mager Tilstand oppe paa de blaa Bjerges Sletter, skulde først fedes paa Sydaustraliens sunde Græsgange og dernæst sælges med stor Fordel; Sam Machell beregnede ved denne Handel at skulle tjene to Pund Sterling paa hver Oxe og et halvt Pund Sterling paa hvert Faar. Det var altsaa, som man ser, en ikke ubetydelig Forretning!

Men hvilken Taalmodighed, hvilken Energi og hvilken Kraft til at bære Anstrengelser udkrævedes der ikke ogsaa for at bringe denne vilde, tæt sammenpakkede Hjord uformindsket til dens Bestemmelsessted.

Sam Machell fortalte i faa Ord sin Historie, medens Hjorden fortsatte sin Vej frem igjennem Mimosebuskadserne. Lady Helena, Mary Grant og Rytterne var stegne af og havde lejret sig i Skyggen af et stort Gummitræ, hvor de lyttede til Stockkeeperens Fortælling. Sam Machell havde været syv Maaneder undervejs. Han gjorde omtrent ti Miles Rejse om Dagen, og denne endeløse Fart vilde endnu udkræve tre Maaneder. Til Hjælp ved sin møjsommelige Opgave havde han tyve Hunde og tredive Mand med sig, iblandt de Sidste fem Sorte, som egnede sig ganske fortrinligt til at opsøge undslupne Dyr. Sex Vogne fulgte med Hjorden. Drivere bevæbnede med stockneipps, Pidske med atten Tommer langt Skaft og ni Fod lang Snært, gjorde stadig Runder for at gjenoprette den ofte forstyrrede Orden, medens Hundenes lette Kavalleri strejfede omkring paa Fløjene af Hæren.

De Rejsende maatte beundre den Orden, der herskede i denne uoverskuelige, levende Masse. De forskjellige Racer gik afsondrede hver for sig; thi vilde Oxer og Faar kommer kun daarligt ud af det med hinanden; de første vil for Exempel aldrig græsse der, hvor de sidste har passeret forbi. Derfor var det nødvendigt at stille Oxerne i Spidsen af Toget, og disse Dyr marscherede ogsaa, delte i to Bataillioner, i god Orden foran. Derpaa fulgte fem Regimenter Faar, kommanderede af tyve Førere, og den lille Escadron af Heste dannede saa Bagtravet.

Sam Machell gjorde sine Tilhørere opmærksomme paa, at de, der egentlig førte Armeen, ikke var Hunde eller Mennesker, men Oxer, kloge, saakaldte „Ledeoxer", hvis Overlegenhed bliver fuldstændigt anerkjendt af deres Kammerater. De vandrede foran med største Værdighed, instinktmæssigt altid vælgende den bedste Vej, og meget selvbevidste ved Tanken om deres Ret til at blive behandlede hensynsfuldt. Man skaanede dem da ogsaa, thi Hjorden fulgte dem aldeles viljeløst. Naar de fik ifinde at gjøre Holdt, maatte man føje dem, og det vilde have været aldeles frugtesløst at gjøre Forsøg paa at fortsætte Marschen, naar de ikke havde givet Tegnet til Opbrud. Saalænge Hjordens Vej førte hen over Sletter, gik Alt roligt af, uden nogen Forvirring eller synderlige Strabadser. Dyrene græssede, medens de gik, stillede deres Tørst i de talrige Smaafloder, der løbe gjennem Græsspladserne, sov om Natten, vandrede afsted om Dagen og samlede sig fredsommeligt, naar Hundenes Gjøen gav Signalet. Men nede i Fastlandets store Skove, naar man skulde igjennem Eucalyptus- og Mimosebuskadser, der begyndte først Vanskelighederne. Escadroner, Bataillioner og Regimenter blandede sig da sammen i een umaadelig, forvirret Klump eller opløste sig i smaa Flokke, som man havde det største Besvær med atter at drive sammen. Naar ulykkeligvis en af Ledeoxerne løb vild, gjaldt det om for enhver Pris at gjenfinde den, hvis man vilde undgaa Faren ved en almindelig Uorden, og ofte behøvede de Sorte flere Dage til saadanne Expeditioner ind i Vildnis og Krat. Naar der faldt stærk Regn, vægrede de dovne Dyr sig ved at gaa frem, og under heftige Uvejr bemægtigede en Panik, der let kunde

medfore den uopretteligste Forvirring, sig de af Skræk halvt vanvittige Dyr.

Dog, Stockkeeper'en havde ved sin Villiestyrke og praktiske Dygtighed overvundet alle disse ideligt tilbagevendende Vanskeligheder. Han drog stadig videre, Mil for Mil, og lod Sletter, Skove og Bjerge bagved sig. Men ved Siden af saa mange udmærkede Egenskaber udkrævede hans Arbejde ogsaa en overordentlig, næsten ubegribelig Taalmodighed. Saaledes ved Overgangen over Floder. Her stod Stockkeepe'ren til Exempel for et Vandløb, som netop var lavt nok til at kunne passeres; men Hjorden vægrede sig egensindigt ved at gaa over. Oxerne stillede deres Tørst og vendte saa om. Faarene sløj afsted i alle Retninger grebne af Angst ved det blotte Syn af det vaade Element. Man oppebiede Natten og drev saa igjen Hjorden ned til Floden, men med selvsamme Resultat som om Dagen. Man stødte med Magt Bukkene ud, Faarene gjorde ikke nogen Mine til at følge efter dem. Man forsøgte at tvinge Dyrene ved Tørst, idet man flere Dage igjennem forhindrede dem fra at komme ned til Vandet; de lod være at drikke men gik dog ikke fremad. Man bar Lammene over til den anden Bred i det Haab, at Mødrene vilde følge deres Børns brægende Kalden; Lammene brægede, men Mødrene rørte sig ikke af Pletten. Dette varede saa ofte en hel Maaned, og Stockkeeper'en vidste ikke mere, hvad han skulde gjøre med sin brølende, vrinskende og brægende Armee. Men saa pludselig en Dag, uden Grund, af et rent Lune — det er uforklarligt, hvorledes det gaar til — svømmer en Afdeling over Floden, og nu opstaar der en ny Vanskelighed, nemlig den at forhindre Hjorden i at styrte sig ud i Uorden. Der maa for

ingen Pris komme Forvirring imellem Dyrene ude i Vandet, thi saa omkommer altid en stor Mængde af dem i Bølgerne.

Om alt dette var det, Sam Machell nu fortalte Glenarvan og hans Selskab. Medens han talte, var en stor Del af hans Hjord defileret forbi i god Orden. Det var nu paa Tide, at han atter red frem og satte sig i Spidsen for sin Hær, for at udvælge de bedste Græspladser Han sagde derfor Farvel til Lord Glenarvan, besteg en ypperlig, indfødt Hest, som en af hans Folk havde holdt ved Tøjlen, saa længe han gjorde Holdt, og bød Alle Levvel med hjertelige Haandtryk. Efter nogle Øjeblikkes Forløb var han forsvunden i en Støvsky.

Vognen fortsatte sin for nogle Øjeblikke afbrudte Fart i den modsatte Retning og standsede først om Aftenen ved Foden af Talbotbjerget.

Paganel gjorde den rigtige Bemærkning, at det nu netop var den 25de December, den af Englænderne saa højtideligt fejrede første Juledag. Stewarden havde ikke glemt denne Omstændighed, og et vederkvægende, under Teltets Ly dækket Aftensmaaltid indbragte ham Alles oprigtige Roes.

Man maa tilstaa, at Mr. Olbinett virkelig havde overtruffet sig selv. Hans Forraadskammer havde leveret et Udvalg af europæiske Retter, som man sjeldent seer i de australske Ørkener. Dette elegante Maaltid bestod af en Rensdyrskinke, saltet Dyrekjød, røget Lax, en Havre- og Bygkage, Thee, hvis man havde Lyst dertil, Brændevin i Overflødighed, samt endelig nogle Flasker Portvin. Man havde en Følelse, som om man pludselig blev henflyttet til Malcolm-Castle's store Spisesal, midt i Skot-

lands Højlande. I Sandhed, der manglede Intet ved denne Fest, ligefra Ingefær-Suppen til den mest udsøgte Kjødpai og Desserten. Imidlertid troede Paganel dog endnu at burde tilføje Frugterne af et vildt Orangetræ, der voxede ved Foden af Højen. Det var den Art, som de Indfødte kalder „Moccaly"; dens Frugter var saa godt som uspiselige, men Kjernerne af disse brændte i Munden ligesom Cayennepeber.

Geografen følte sig af lutter Kjærlighed til Videnskaben forpligtet til at spise dem saa samvittighedsfuldt, at han blev aldeles forbrændt i Munden og længe ikke var i Stand til at svare paa de Spørgsmaal, som Majoren bestormede ham med angaaende de australske Ørkeners Ejendommelighed.

Den næste Dag, den 26de December, hændte der Intet, som fortjener at berettes. Man stødte paa Norton-Creek's Kilder og senere paa den halvt udtørrede Mackenzie-Flod. Vejret holdt sig stadig meget smukt, og Heden var ikke uudholdelig; Vinden blæste fra Syd og forfriskede Atmosfæren.

Om Aftenen gjorde Troppen Holdt fem Mil paa den anden Side Lonsdalesøen, imellem Drummond-Bjerget, der hævede sig i Nord, og Dryden, hvis betydelig højere Top tegnede sig skarpt imod den sydlige Horisont.

Den følgende Morgen, Klokken Elleve, naaede Vognen Bredden af Wimerra paa den ethundredeogtreogfyrretyvende Meridian.

Den en halv Mil brede Flod flød afsted i blaa Striber imellem to Rækker af høje Gummi- og Akasietræer. Nogle pragtfulde Myrthetræer ragede, indtil femten Fod høje, langt ud til Siderne med deres nedhængende, rødblomstrende Grene. Tusinder af Fugle,

Guldspurve, Sidskener, guldvingede Duer og de snakkesalige Pappegøjer ikke at forglemme, flagrede omkring fra Gren til Gren. Paa Overfladen af Vandet tumlede et Par sorte Svaner sig, hvilke var saa sky, at man aldeles ikke kunde komme dem nær. Denne sjeldne, for de australske Floder ejendommelige Fugl forsvandt snart paa Wimerra's kunstig slyngede Krumninger, som lunefuldt bugtede sig gjennem det yndige Landskab. Vognen var imidlertid standset paa et fløjelsblødt Grønsværtæppe, hvis skraanende Rand førte helt ned til den henrivende skjønne Flod. Der var ingen Tømmerflaade eller Bro. Men over maatte man jo, og Ayrton vandrede derfor afsted for at finde et Badested, hvor man kunde vove sig ud med Kjøretøjet. En Fjerdingvej længere oppe syntes Floden ham at være mindre dyb, og han besluttede da paa dette Sted at sætte over til den anden Bred.

Forskjellige Prøver, man anstillede, syntes at konstatere, at Vandet her kun var tre Fod højt, hvorfor man nok kunde risikere at lade Vognen sætte over paa dette Sted.

— Gives der intet andet Middel til at komme over denne Strøm? spurgte Glenarvan Kvartermesteren.

— Nej, Mylord, svarede Ayrton. Jeg tror heller ikke, der er nogen Fare ved denne Overgang, og paa denne Maade kommer vi med det samme ud af vor Forlegenhed.

— Skal Lady Glenarvan og Miss Grant forlade Vognen?

— Paa ingen Maade. Mine Oxer gaar sikkert, og jeg skal paatage mig at holde dem paa den rigtige Vej.

— Lad os saa komme fremad, svarede Glenarvan; jeg overlader Alt til Dem.

Rytterne holdt sig ved Siden af det tunge, uhaandterlige Kjøretøj, og man kjørte derpaa ufortøvet ud i Floden. I Almindelighed bliver Vognene, naar de passerer et Vadested, omgivne med en Krands af tomme Tønder, som holder dem oppe i Vandet. Men dette Svømmebælte havde man her ikke til sin Raadighed. Man maatte derfor stole paa de af den kloge og besindige Ayrton førte Oxer's skarpe Instinkt. Han styrede fra sit Sæde Spandet med sikker Haand; Majoren og de to Matroser red nogle Favne foran og gjennemskar den rivende Strøm paa deres kraftige Dyr. Glenarvan og John Mangles holdt sig hver paa sin Side af Vognen, parate til øjeblikkelig at ile Damerne til Hjælp. Paganel og Robert sluttede Toget.

Alt gik godt indtil Midten af Wimerra'en. Der var Vandstanden højere, og Vandet gik op over Hjulene. Oxerne trængtes bort fra Vadestedet og kunde let aldeles miste Fodfæstet og rive den ubehjælpsomme, klodsede Maskine med sig. Ayrton viste sig her meget kjæk; han lod sig glide ned i Vandet, og det lykkedes ham ved af al Magt at klamre sig fast til Oxernes Horn at bringe dem tilbage paa den rette Vej.

I dette Øjeblik kom der uformodet et voldsomt Ryk; Vognen knagede og begyndte i betænkelig Grad at helde til Siden. Vandet trængte ind og op over Fødderne paa de to Damer; hele Apparatet kom ud af sin Ligevægtsstilling, uagtet Glenarvan og John Mangles af alle Kræfter klamrede sig fast til Vognen for at holde den oprejst. Det var et Øjeblik fuldt af den højeste Angst. Heldigvis bragte Ayrton ved et heftigt Tag i

Halskjæden Kjøretøjet nær over til den modsatte Bred. Oxerne og Hestene følte under deres Fødder en opadstigende fast Jordbund, og snart efter befandt Mennesker og Dyr sig i Sikkerhed paa den anden Bred, meget glade og tilfredse, skjøndt de var aldeles gjennemblødte.

Kun den forreste Del af Vognen havde taget Skade ved Stødet, og Glenarvan's Hest havde mistet sin ene Forsko. Dette Uheld krævede imidlertid en øjeblikkelig Udbedring. Man saae allerede temmeligt forlegen og raadvild paa hinanden, da Ayrton tilsidst foreslog, at han vilde gaa tyve Mil mod Nord til Stationen Black-Point og derfra medbringe en Beslagsmed.

— Ja gaa, min gode Ayrton, sagde Glenarvan. Hvor megen Tid bruger De til Frem- og Tilbagevejen?

— Femten Timer vil jeg antage, svarede Ayrton, i hvert Fald ikke mere.

— Skynd Dem saa afsted; imidlertid vil vi, medens vi oppebier Deres Tilbagekomst, lejre os paa Bredden af Wimerra.

Efter nogle Minutters Forløb forsvandt Ex-Kvartermesteren paa Wilson's Hest bag det tætte Mimosebuskads.

Resten af Dagen blev tilbragt med Samtaler og Spadseretoure. De Rejsende gjennemstrejfede passiarende og beundrende hele Egnen omkring Wimerra's Bredder. De graa Traner og Ibis'erne fløj lydeligt skrigende op, naar de nærmede sig. Silkefuglen gjemte sig i Toppen af de vilde Figentræer, Guldspurvene flagrede omkring imellem de pragtfulde Liliaceer, medens den mere civiliserede Pappegøjeart, der kaldes „Blue-Mountain", og som glimrer i alle Solspektrets Farver, den lille „Roschill" med det røde Hoved og det gule Bryst,

og „Lori"'en med sine røde og blaa Fjedre uophørligt, næsten øredøvende, pludrede, sang og skreg i Toppene af de pragtfuldt blomstrende Gummitræer. Saaledes vandrede de Spadserende om og beundrede denne skjønne Natur lige til Solen gik ned; snart lejrede de sig i Græsset ved Randen af rislende Bække, snart vankede de omkring i Mimosebuskadserne paa Lykke og Fromme. Natten kom efter en kort Aftendæmring overraskende hurtigt, medens de endnu var en halv Mil borte fra Lejren. De vendte tilbage, ikke med Polarstjernen til Fører, idet denne er usynlig paa den sydlige Halvkugle, men ledede af Sydens Kors, som straalede midt imellem Horisonten og Zenith.

Mr. Olbinett havde dækket Aftensbordet under Teltet, og Glandspunktet var ubetinget en meget pikant Ret af Pappegøjer, som Wilson og Stewarden begge i lige høj Grad havde Æren af, idet den første havde skaffet den tilveje, og den sidste tilberedt den med stor Dygtighed.

Attende Kapitel.

Katastrofen ved Camden-Broen.

Majoren havde ikke uden Bekymring seet Ayrton ride afsted fra Lejrpladsen ved Wimerra for at hente en Beslagsmed fra Stationen Black-Point. Han lod imidlertid intet Ord falde, der kunde tyde hen paa Mistro, men indskrænkede sig til at holde Øje med Floden og dens Omgivelser.

Glenarvan var paa sin Side kun bange for, at Ayrton skulde komme alene tilbage. Rejsen med Vognen vilde da, naar man ikke fik opdrevet Haandværksfolk, ikke kunne fortsættes. Man maatte i saa Tilfælde gjøre et Ophold paa nogle Dage, og Glenarvan, der var opfyldt af utaalmodig Iver, vilde nødigst af Alt finde sig i en Forsinkelse.

Ayrton havde heldigvis hverken spildt Tid eller Vej. Den næste Morgen ganske tidligt var han allerede tilbage. Han ledsagedes af en Mand, der udgav sig for Black-Point-Stationens Beslagsmed. Det var en stærk, sværtbygget Karl, men med et simpelt, næsten lidt dyrisk Udseende. Naar han imidlertid blot forstod sit Haandværk, gjorde det jo Intet til Sagen og kom Ingen ved. Han talte i hvert Fald ikke meget, og Ingen skulde bebrejde ham for, at der kom noget unødvendigt Ord over hans Læber.

— Er det en brugbar Haandværker? spurgte John Mangles Ex-Kvartermesteren.

— Jeg kjender ham lige saa lidt som De selv, Kaptajn, svarede Ayrton. Men det vil vi jo snart faa at see.

Smeden gav sig nu ifærd med sit Arbejde. Det var en Mand af Faget, det saae man strax af den Maade, paa hvilken han iværksatte Reparationen af den forreste Del af Vognen. Han arbejdede dygtigt og med ualmindelig Kraft. Majoren gjorde den Jagttagelse, at der om hans Haandled drog sig en sortagtig Ring af Blod, som uden Tvivl skrev sig fra et for nyligt paadraget Saar og kun ufuldkomment skjultes af en pjaltet, ulden Skjorte. Han spurgte Smeden om Aarsagen til dette Saar; denne gav imidlertid aldeles intet Svar, men fortsatte rolig sit Arbejde. To Timer efter var den Skade, Vognen havde

lidt, fuldstændig repareret. Glenarvan's Hest var ligeledes snart besørget. Smeden havde medbragt fuldstændig færdige Hestesko, hvilke imidlertid havde en Ejendommelighed, som ikke kunde undgaa Majorens Opmærksomhed. Den bestod i et plumpt indhugget Kloverblad i den forreste Del af Skoen. Mac Nabbs viste Ayrton en af disse Sko.

— Det er Black-Point's Mærke, svarede Ex-Kvartermesteren. Det sætter Beboerne i Stand til at forfølge de Hestes Spor, som fjerner sig fra Stationen, og bevirker, at de aldrig forveksler deres egne med Andres Heste.

Dyret var snart bleven beslaaet. Smeden forlangte saa sin Betaling og gik, uden at have sagt fire Ord.

En halv Time senere var de Rejsende atter undervejs. Paa den anden Side Mimosebuskadserne laa der et stort, ubevoxet Rum, som med fuld Ret fortjente sit Navn „open plain". Nogle Stumper og Stykker af Kvarts og jernholdige Stenformationer laa hist og her kastet omkring imellem Buskadserne, det høje Græs og Indhegningerne, indenfor hvilke talrige Hjorde opholdt sig. Nogle Mile længere borte sank Vognen's Hjul dybt ned i den sumpige Jordbund, som nu næsten overalt overrisledes af uregelmæssigt flydende Bække, der var halvt skjulte under kjæmpemæssige Sivstrækninger. Derpaa kom man forbi udstrakte Saltlaguner, som var ifærd med at fordampe under Solens kraftige Paavirkning. Rejsen gik fremad uden synderlig Anstrengelse og, maa man tilføje, uden nogensomhelst Tidsspilde.

Den næste Dag, den 29de December, blev man dog noget forsinket ved en Række smaa Bjerge, som dannede

et helt lille Miniatur-Schweiz. Det gik stadig skiftevis op ad Bakke og ned ad Bakke, og Vognen stødtes og skumpledes frem og tilbage paa en yderst ubehagelig Maade. De Rejsende tilbagelagde som Følge deraf en Del af Vejen tilfods.

Klokken elleve kom man til Carlsbrook, en temmelig betydelig By. Ayrton foreslog, at man skulde kjøre uden om den, for at vinde Tid, som han sagde. Glenarvan var enig med ham, men Paganel, der som sædvanlig var begjærlig efter Alt, hvad der var Nyt, ønskede at besøge Carlsbrook. Man lod ham faae sin Billie, og Vognen kjørte langsomt videre.

Paganel tog, som han altid plejede at gjøre, Robert med sig. Hans Besøg i Byen var iøvrigt kun kortvarigt, men det var dog tilstrækkeligt til at give ham en nøjagtig Forestilling om de australske Byer. Den talte blandt sine Mærkværdigheder en Bank, et Raad- og Domhus, et Torv, en Skole, en Kirke og omtrent hundrede aldeles ens udseende Stenbygninger. Den hele Samling af Huse, som Byen bestod af, laa i en nøjagtig Firkant, der, aldeles paa engelsk Maner, var gjennemskaaret af regelmæssige, lige brede, parallelt løbende Gader. Det gjør ganske vist et simpelt og solidt Indtryk, men der gives heller ikke noget mere trøstesløst kjedsommeligt end denne Byggemaade.

I Carlsbrook herskede, det saae man ved første Øjekast, den ejendommelige, rastløst travle Færden, som er det ubedragelige Kjendetegn paa et ganske ungt Samfund. Folk ilede, synligt optagne af Forretninger, frem og tilbage igjennem Gaderne; Guldforsenderne stimlede travlt sammen ved Landingsbureauerne; det kostbare Metal, som blev

eskorteret af indfødte Politiembedsmænd, kom fra Bendigo og fra Bjerget Alexander.

Alle disse af deres egne Interesser opfyldte Folk havde kun deres Forretninger i Hovedet, og de Fremmede gik aldeles upaaagtede omkring imellem den travle Befolkning.

Efter en Times Ophold i Byen stødte de to Besøgende atter til deres Rejseselskab paa en tæt udenfor denne beliggende, omhyggeligt opdyrket Mark. Nu kom man ud paa de lange, vidtstrakte Prairier, som er bekjendte under Navnet „Low level plains“, og her mødte Øjet overalt utallige Faareflokke og Hyrdehytter. Derpaa kom atter de store, øde, temmelig stejlt opadstigende Strækninger, der er ejendommelige for den australske Natur. Simpson-Højene og Tarrangower-Bjerget betegnede langt ude i det Fjerne de Spidser, i hvilke Distriktet Loddo i Syd, under den ethundrede og fireogfyrretyvende Længdegrad, løber ud.

Indtil dette Øjeblik havde man ikke paa hele Rejsen mødt en eneste i vild Tilstand levende Indfødt. Glenarvan spurgte sig selv, om Australierne maaske manglede paa samme Maade i Australien, som Indianerne paa de argentinske Pampasletter. Paganel underrettede ham imidlertid om, at der virkelig findes Vilde under denne Bredegrad, men at de befolker Murray's Sletter, som ligger hundrede Mil østligere.

— Vi nærme os nu Guldlandet, sagde han. Endnu inden to Dages Forløb vil vi komme igjennem de rige Egne omkring Bjerget Alexander, et Sted, som i Aaret 1852 blev Samlingsstedet for umaadelige Sværme af Guldgravere. De oprindelige Beboere maatte fortrække

ind i det Indres umaadelige Ørkener. Vi befinde os nu, skjøndt man ganske vist ikke seer meget dertil, i et civiliseret Land, og vor Vej maa endnu idag krydse Jernbanen, som forbinder Murray med Havet. Ikke sandt, mine Venner, en Jernbane i Australien er dog i Grunden en forunderlig Ting!

— Hvorfor, Paganel? spurgte Glenarvan.

— Hvorfor? Fordi de to Begreber Australien og Jernbane aldeles ikke passer sammen! Ja, jeg veed nok, at I Englændere, der er vante til at kolonisere de fjerneste Besiddelser, I, som har elektriske Telegrafer og store Udstillinger i Ny-Seeland, at I vil finde den Sag ganske simpel! Men paa en Franskmand som mig gjør det et ganske andet Indtryk; det forstyrrer alle mine Meninger og Anskuelser om Australien.

— Det kommer af, at De har Deres Blik rettet paa den forbigangne Tid, og ikke paa Fremtiden, sagde John Mangles.

— Indrømmet! svarede Paganel; men saadanne Bagateller som Lokomotiver, der puste og stønne midt igjennem øde, vilde Ørkener, og Dampskyer, der hurtig svinder bort imellem Grenene af Mimoser, Eucalypter, Echidneer og Ornytorhyncher; Kaguarer, der flygter afsted saa stærkt de kan for et Jltog, og Vilde, der benytter sig af Expresstoget for i Løbet af tre og en halv Time at komme fra Melbourne til Ryneton, Castlemaine, Landhurst eller Echuca, — det er, siger jeg Smaating, som vil sætte enhver Anden end en Englænder eller Amerikaner i Forbauselse. Poesien kjører med Jltoget skyndsomst ud fra Ørkenerne.

— Hvad gjør det, naar blot vore Dages og Civilisa-

tionens Fremskridt saar Indpas istedenfor! svarede Majoren.

I dette Øjeblik blev Samtalen afbrudt af en skarp Piben. De Rejsende var nu ikke en Mil borte fra Jernvejen. Et fra Syd kommende og kun med jevn Fart gaaende Lokomotiv holdt stille netop paa det Punkt af Jernbanen, hvor denne overskjæres af den Vej, Vognen fulgte.

Denne Jernbane forbandt, som Paganel havde sagt, Hovedstaden Victoria med Murraystrømmen, den største Flod i Australien. Dette storslaaede, i Aaret 1828 af Sturt opdagede Vandløb, der har sit Udspring paa de australske Alper og forøger sin i Forvejen betydelige Vandmasse ved i sig at optage Lachlan og Darling, berører hele Nordgrændsen af Provindsen Victoria og strømmer ved Adelaide ud i Encounter-Bugten. Murray flyder paa hele sin Strækning igjennem rigt og frugtbart Land, og takket være den bekvemme Jernbaneforbindelse med Melbourne tager Antallet af Squatter-Stationer stedse til langs ned ad dens Løb.

Denne Jernbane var dengang i Drift paa en Længde af ethundrede og fem Mile og imellem de to Punkter Melbourne og Sandhurst med Ryneton og Castlemaine som Mellemstationer. Den Del, der endnu var under Bygning, naaede halvfjerdsindstyve Mil længere ned til Echuca, Hovedstaden i Kolonien Riverine, som netop i dette Aar var bleven grundlagt ved Bredden af Murray.

Den ethundrede og syvogtredivte Bredegrad overskar Skinnevejen nogle Mil ovenfor Castlemaine, netop ved den over Lutton, en af Murray's talrige Bifloder, førende Bro.

Henimod dette Punkt kjørte Ayrton med Vognen

sammen med Rytterne, som ilede forud i Galop til Camden-Broen. Jovrigt var det ogsaa Nysgjerrigheden, der drev dem afsted derhen.

Paa dette Sted af Jernbanen saae man nemlig allerede langt borte en temmelig betydelig Menneskemængde stimle sammen. Beboerne fra de nærliggende Stationer forlod deres Huse, Hyrderne deres Hjorder, og Alle flokkedes sammen til det omtalte Punkt. Den ene Gang efter den anden hørte man samtidigt Raabet „Til Banen! til Banen!"

Der maatte her foregaa eller være foregaaet en eller anden vigtig Begivenhed, siden der var opstaaet en saa usædvanlig Bevægelse. Maaske en stor Ulykke.

Glenarvan sporede sin Hest og sprængte, fulgt af sine Ledsagere, i Løbet af faa Minutter afsted til Camden-Broen. Der fik han snart Klarhed over, hvad der var Grunden til Sammenstimlingen.

Der var sket en forfærdelig Ulykke, vel intet Sammenstød af Tog, men en Gliden ud af Sporet og i Forbindelse dermed en Nedstyrtning, som mindede om de største Katastrofer paa de amerikanske Jernbaner. Den under Banen løbende Flod var opfyldt med Levninger og itubrudte Rester af Vogne og Lokomotiver. Hvad enten nu Broen havde givet efter for den altfor store Vægt af Toget, eller dette maaske pludselig var sprunget ud af Skinnerne, kort og godt: af sex Vogne var de fem styrtede bag efter Lokomotivet ned i Luttonfloden. Kun den sidste Vogn var, derved at dens Forbindelseslænker med den foran værende øjeblikkelig sønderrevne, ligesom ved et Vidunder bleven holdt oppe og stod paa Skinnerne en halv Favn fra Afgrunden. Underneden saaes kun en sørgelig Dynge af sorte og bøjede Axer,

knuste Vogne, drejede, næsten snoede Skinner og halvforbrændte Underlagsbjælker. Dampkjedlen, der var sprunget ved Stødet, havde slynget store Stykker af sine Plader uhyre langt bort. Hist og her slikkede Flammerne op mellem hele dette Virvar af formløse Masser, og smaa Dampstraaler sprang overalt frem, blandede med kulsort Røg. Efter det forfærdelige Stød fulgte den endnu forfærdeligere Ildebrand. Brede Blodspor, afrevne Lemmer og forkullede Legemer stak frem af den gyselige Dynge, og Ingen vovede at gjøre Forsøg paa at danne sig en Forestilling om, hvormange Offre der laa begravet under disse sørgelige Levninger.

Glenarvan, Paganel, Majoren og Mangles, som havde blandet sig i Mængden, hørte nu Alt, hvad der blev fortalt og gik fra Mund til Mund. Enhver søgte at afgive sin specielle Betænkning angaaende Katastrofen, medens man arbejdede af fuld Kraft paa Redningsværket.

— Broen er i Stykker, sagde den Ene.

— I Stykker! svarede Andre; den er saa lidt i Stykker, at den endnu staar fuldstændig urørt og uskadt. Men Sagen er, man har glemt at lukke den før Toget skulde passere. Det er det Hele!

Det var nemlig en Drejebro, som aabnes for Skibenes Skyld. Havde Brovogteren ved en utilgivelig Forsømmelighed glemt at lukke den, og var det i fuldt Fart kjørende Tog, hvis Vej pludseligt blev afskaaret paa denne Maade, styrtet ned i Lutton's Flodleje?

Denne Antagelse havde Meget, der talte for den, thi selv om, som Tilfældet var, den ene Halvdel af Broen laa under Resterne af de ituslaaede Vogne, hang dog den anden Del endnu ved sine Kjæder drejet om

til den modsatte Bred. Der var altsaa ingen Tvivl mere! Det var en Forsømmelse fra Banevogterens Side, der havde hidført Kataſtrofen.

Ulykken havde i den bælgmørke Nat ramt det fra Melbourne Klokken elleve femogfyrretyve Minutter om Aftenen afgaaede Expreſtog. Det maatte være Klokken et Kvarter til Fire om Morgenen, omtrent femogtyve Minutter efter Afgangen fra Stationen Caſtlemaine, i det Øjeblik, da Toget havde naaet Camden-Broen, at den forfærdelige Ulykke havde fundet Sted. De Rejſende og Stedets tililende Embedsmænd ſkyndte ſig øjeblikkeligt at komme de ſidſte Waggoner til Hjælp; men Telegrafen, hvis Stænger laa ſønderbrudte paa Jorden, kunde foreløbigt i al Fald aldeles ikke benyttes. Det udkrævede tre fulde Timer, inden Embedsmændene fra Caſtlemaine kunde naae hen til Skuepladſen for Ulykken. Klokken var ſom Følge deraf næſten bleven ſex om Morgenen, da Redningsværket blev organiſeret under Ledelſe af Hr. Mitchell, en af Coloniens højeſte Embedsmænd, og inden man udſendte en af en Officer kommanderet Afdeling af Politifolkene. Squatter'ne og deres Tjeneſtefolk hjalp til af bedſte Evne og gav ſig førſt og fremmeſt i Lav med at ſlukke Ildebranden, ſom med raſende Magt fortærede Bjælke- og Tømmerlevningerne. Nogle aldeles ukjendelige Lig blev forſigtigt lagte ned i Græſſet paa Bunden af Banedæmningen. Men det ſtod fra førſte Øjeblik Alle klart, at man maatte opgive enhver Tanke om at frelſe noget levende Væſen ud af denne Smelteovn. Ilden havde hurtigt tilendebragt ſit Ødelæggelsesværk. Af de Rejſende, der havde været i Toget, og hvis Antal man ikke kjendte, var kun Ti, ſom alle befandt ſig i den ſidſte Waggon, komne derfra med Livet. Bane-

bestyrelsen havde strax sendt et Hjælpelokomotiv for at føre dem tilbage til Castlemaine.

Imidlertid talte Lord Glenarvan, der havde forestillet sig selv for Surveyor-Generalen, med denne og Politiofficeren. Den Sidste var en stor og mager Mand, hvis mest udprægede Egenskab var en urokkelig Koldblodighed, og som, hvis han virkelig havde en Gnist menneskelig Følelse i sit Bryst, dog aldrig lod sit Ansigt røbe den. Han stod overfor denne forfærdelige Ulykke ganske som Mathematikeren overfor et Problem, han forsøgte at løse det og at finde den ubekjendte Størrelse i det. Da Glenarvan bevæget sagde: „Det er en forfærdelig Ulykke!" svarede han ganske roligt:

— Ikke saa slem endda, Mylord.

— Ikke saa slem? udbrød Lorden som lynslaaet ved denne mærkelige Replik; hvis en saadan Ulykke ikke maa kaldes slem, hvad maa saa kaldes det?

— En Forbrydelse for Exempel! svarede Politiofficeren, stadig med isnende Ro.

Glenarvan vendte sig med et spørgende Blik om til Hr. Mitchell.

— Ja vel, Mylord, bemærkede denne, vore Undersøgelser have ført os til det Resultat, at her maa foreligge en Forbrydelse som Grund til Katastrofen. Den sidste Pakvogn er udplyndret, de Rejsende som have overlevet Ulykken, er bleven anfaldne af en Bande paa fem til sex Forbrydere. Broen har man med overlagt Hensigt ladet staa aaben, — langt fra af Forsømmelse. Naar man endvidere sammenholder dette Faktum med Banevogterens sporløse Forsvinden, maa man, hvad enten man vil eller ej, komme til det Resultat, at han er Forbryderens Medskyldige.

Politiofficeren rystede tvivlende paa Hovedet.

— De er ikke af samme Mening som jeg i denne Sag? spurgte Hr. Mitchell.

— Nej, i ethvert Fald ikke hvad angaar Brovægterens Delagtighed.

— Jeg maa dog fastholde min Mening, vedblev Surveyor-Generalen, navnlig fordi der derved aabnes en Mulighed for at tilskrive de i Murraylandsdelene omstrejfende Vilde Forbrydelsen. Uden Brovægterens Hjælp vilde disse Indfødte aldrig have været i Stand til at aabne Svingbroen, hvis Mekanisme var dem fuldstændigt ubekjendt.

— Rigtigt, sagde Politiofficeren.

— Endvidere, vedblev Hr. Mitchell, foreligger der til Sagens Belysning Rapport og Udsagn af en Skipper, hvis Fartøj passerede Camden-Broen Klokken Ti fyrretyve Minutter om Aftenen. Af denne Rapport fremgaar det, at Broen blev lukket fuldstændig nøjagtigt efter ham.

— Rigtigt.

— Naar jeg stiller dette ved Siden af Banevogterens Forsvinden, maa jeg desværre paa det Bestemteste fastholde min Mening om hans Delagtighed i den nævnte Forbrydelse.

Men Politiofficeren rystede stadig paa Hovedet. I dette Øjeblik hortes der i en Afstand af omtrent en halv Mil længere oppe ad Floden en voldsom, vedholdende Larm. Lidt efter lidt skjælnede man en stor Skare Mennesker, hvis Antal øjensynlig blev større og større for hvert Øjeblik. Det varede ikke længe, inden denne Skare havde naaet Stationen. I Midten af den, saae man nu, bar to Mænd et Lig. Det var den ulykkelige Banevogters allerede fuldstændigt kolde Legeme.

Et Dolkestik havde ramt og gjennemboret hans Hjerte. Morderne havde aabenbart havt til Hensigt, ved at slæbe Legemet med sig et godt Stykke bort fra Camden-Broen, at lede Politiets Mistanke paa Vildspor i al Fald under de første Undersøgelser.

Denne Opdagelse bekræftede fuldstændigt Politiofficerens Mistanke. De Vilde havde aabenbart, saa vidt man kunde dømme, ikke havt Noget at bestille med denne Forbrydelse.

— De, som har rettet Stødet, sagde han, maa være Folk, der har havt en uhyggelig lang Øvelse i at bruge dette lille Instrument.

Og samtidig trak han et Par Haandjern frem, der bestod af en dobbelt, med Laas forsynet Jernring og aabenbart var overordentligt solide.

— Inden ret længe, vedblev han, skal jeg have den Fornøjelse at præsentere disse Fyre disse smukke Armbaand som Nytaarsgave.

— De har altsaa Mistanke? . . . .

— Til Folk, som har havt gratis Rejsebillet paa Hendes kongelige Majestæts Skibe.

— Hvorledes? Deporterede? udbrød Paganel, der tilfældigvis kjendte denne i Australiens Kolonier meget yndede Maade at betegne Forbryderne paa.

— Jeg troede, at de Deporterede ikke havde Ret til at opholde sig i Kolonien Victoria? bemærkede Glenarvan.

— Bah! svarede Politiofficeren, det har de heller ikke, men hvad saa? De tager sig den ganske simpelt! Der forekommer saa godt som dagligt Exempler derpaa. Jeg kan gaa videre endnu; jeg skulde tage meget fejl om disse Deporterede, som vi her har at bestille med,

ikke ere komne lige sporenstregs fra Perth. Nu vel, mine Herrer, jeg skal indestaa Dem for, at det ikke varer længe, inden de kommer til at spadsere akkurat samme Vej tilbage.

Mr. Mitchel tilkjendegav ved en Haandbevægelse, at han delte Politiofficerens Mening. I dette Øjeblik ankom ogsaa Vognen til det Sted, hvor der er en farbar Vej, som skjærer tværs over Jernbanen. Glenarvan vilde spare Damerne det skrækkelige Syn af Camden-Broen. Han hilste paa Surveyor-Generalen, tog Afsked med Politiofficeren og vinkede ad sine Venner, at de skulde følge ham.

— Der er dog vel ingen Grund for os til at afbryde vor Rejse? sagde han.

Da han havde naaet Vognen, talte han kun til Lady Helena og Mary Grant om en Jernbaneulykke, uden at berøre, i hvor høj Grad en forfærdelig Forbrydelse spillede en Rolle i denne Katastrofe; ligesaa lidt talte han om Tilstedeværelsen af en Bande undslupne Deporterede i Omegnen; derimod tog han Ayrton til Side og konfererede specielt med ham samt gav ham de fornødne Instruxer. Derpaa overskred det lille Selskab, nogle hundrede Favne ovenfor Broen, Banestrækningen og fortsatte deres tidligere Vej mod Øst.

Nittende Kapitel.

Minerne i Alexander-Bjerget.

I Aaret 1844 opdagede Sir Robert Impey Murchison, der dengang var Præsident for det kongelige,

geografiske Selskab i London, ved Studiet af Bjergformationerne paafaldende og mærkelige Ligheder imellem Uralkjæden og den Bjergmasse, der strækker sig langs med Australiens Sydkyst fra den ene Ende til den anden.

Da nu Uralkjæden var en guldholdig Formation af Bjerge, spurgte den lærde Geolog sig selv, om dette kostbare Metal muligvis ikke ogsaa skulde være repræsenteret i de australske Cordillerer, — og han tog langtfra fejl.

To Aar senere blev virkeligt nogle Guldprøver tilsendte ham fra Ny-Syd-Wales, og han satte da ufortøvet igjennem, at et stort Antal Arbejdere udvandrede fra Cornwallis til Ny-Hollands Guldegne.

Da det første Stød var givet, strømmede der i utrolig kort Tid store Skarer af Minearbejdere sammen fra alle mulige Dele af Jordkloden, mest Englændere, Amerikanere, Italienere, Franskmænd, Tydskere og Chinesere. Først den 3die April 1851 opdagede Mr. Horgraves imidlertid rige Guldlejer, og han stillede kort efter Gouvernøren for Provindsen Sidney, Sir Charles Fitz-Roy, det Forslag: for den virkeligt yderst beskedne Sum af femhundrede Pund Sterling at ville give ham Underretning om, hvor de nævnte Lejer var.

Hans Tilbud blev afslaaet, men Rygtet om denne Opdagelse udbredte sig over hele Landet. Guldsøgerne vendte sig til Summerhill og Leni's Pond. Byen Ophir blev grundlagt og gjorde sig snart ved de kolossale Rigdomme, man der fandt, fuldkomment værdig til sit bibelske Navn.

Indtil dette Tidspunkt havde der aldeles ikke været Tale om Provindsen Victoria, men den skulde dog i

Løbet af ganske kort Tid ved sine Guldlejers mægtige Rigdom og Størrelse ubetinget blive den vigtigste.

Nogle Maaneder senere, i August 1851, blev virkelig de første Guldklumper udgravede i Provindsen, og snart efter var Arbejderne i fuld Gang i hele fire Distrikter. Disse fire, yderst rige Distrikter var Ballarat, Ovens, Bendigo og Alexander-Bjergets Distrikt. De var, som sagt, alle særdeles rige, men ved Floden Ovens vanskeliggjorde den store Vandmasse Arbejdet i overordentlig høj Grad; i Ballarat var det den saare ulige og uregelmæssige Fordeling af Guldet, der navnlig gjorde Guldgravernes Arbejde møjsommeligt og for Mange haabløst, idet man her maatte stole udelukkende paa Lykken og opgive alle mulige Beregninger; i Bendigo endelig kunde Jordbunden intetsteds tilfredsstille den tilstrømmende Masse Arbejderes overdrevne Fordringer. Ved Bjerget Alexander derimod forefandt man alle Betingelser for gode Resultater forenede i Jordbundens ensartede, jævnt fordelte Formationer, og det kostbare Metal herfra, hvis Værdi naaede op til omtrent tusind Kroner pr. Pund, fyldte alle Markeder i Verden.

Netop forbi dette paa skuffede Forhaabninger og uventet Held saa rige Sted førte Vejen langs den syvogtredivte Bredegrad Sogerne efter Kaptajn Grant.

Efterat de den 31te December hele Dagen igjennem havde maattet kjæmpe sig frem over et meget ujevnt Terræn, som navnlig udmattede Hestene og Oxerne i overordentlig høj Grad, fik de endelig Alexander-Bjergets afrundede Toppe i Sigte. De opslog deres Lejr i et snevert Pas i denne Bjergkjæde. Dyrene søgte sig selv deres Foder imellem de større eller mindre Kvarts-

blokke, som hist og her bedækkede Jordbunden. Man var her endnu ikke naaet til de bearbejdede Dele af Terrænet. Først den næste Dag, altsaa den første Dag i Aaret 1866, tegnede deres tunge Vogn sine Furer i dette saa mærkelige Landskab.

Umiddelbart efter at den store Opdagelse i 1851 blev bekjendt, forlod Bybeboere, Nybyggere og Søfolk deres respektive Byer, Marker og Skibe. Guldfeberen blev epidemisk, smittende som Pesten, og hvor Mange rev den ikke med sig og lod gaa tilgrunde, hvor Mange, der allerede troede at have fanget Lykken! Den ødsle Natur havde, sagde man, udsaaet Millioner over mere end femogtyve Bredegrader i dette Vidunderland Australien. Nu var Høstens Tid kommet, og Høstfolkene ilede til for at bringe Grøden i Lade. „Diggeren"'s, Guldgraverens, Livsstilling stod over alle andre, og om det end ikke kunde nægtes, at Mange allerede maatte bukke under for de allerførste Strabadser, havde man dog paa den anden Side Exempler, mange Exempler paa, at En og Anden var bleven hovedrig ved et eneste Slag med sin Hakke. Man gjorde sig Umage for at tie alle de uheldige Tilfælde tildøde, men de lykkelige udbasunerede man. Det varede ikke længe, inden en mægtig, bølgende Strøm af Lykkeriddere og Vindesyge af alle Klasser og Livsstillinger strømmede sammen til Australiens Kyster; i Løbet af de sidste fire Maaneder af Aaret 1852 landede i Melbourne alene fire og halvtredsindstyvetusinde Udvandrere, en hel Armee, men en Armee uden Anførere, uden Disciplin, en Armee — Dagen efter en Sejr, som blot endnu ikke var tilkjæmpet, kort sagt fire og halvtredsindstyvetusind Rovere af den allerværste Slags.

I hele dette den vanvittige Glæde- og Lykke-Drukkenskabs første Aar herskede der en ubeskrivelig Uorden. Det varede dog ikke længe, inden Englænderne med deres vante Energi vidste fuldstændigt at gjøre sig til Herrer over Situationen. Politiembedsmændene og de indfødte Gensdarmer forlod Tyvenes Parti og sluttede sig til de ærlige Folks. Der indtraadte nu en fuldstændig Forandring i alle Forhold.

Heller ikke Glenarvan skulde se Noget til de voldsomme, tøjlesløse Optrin, der havde karakteriseret 1852. Tretten Aar var allerede forløbet siden den Tid, og man foretog nu Guldudgravningerne efter en bestemt organiseret Methode.

Dertil kom, at de guldførende Distrikter ogsaa begyndte at udtømmes. Idet man arbejdede med vanvittig Iver og Raseri for at gjennemgrave dem i alle mulige Retninger, naaede man snart ned til Bunden af ialfald en Del af dem. I hvor høj Grad man havde udsuget disse af Naturen opdyngede Skatte, kan ses deraf, at Guldgraverne alene i Tidsrummet fra 1852 til 1858 fratog Jordbunden i Victoria tre og tredsindstyve Millioner et hundrede og syvtusind firehundrede og otte og halvfjerdssindstyve Pund Sterling. Udvandrernes Antal har naturligvis som Følge deraf formindsket sig i betydelig Grad, idet disse guldtørstende Skarer lidt efter lidt er draget bort og har kastet sig over endnu urørte Egne af Landet. Saaledes bliver nu de i Otago og i Marlborough paa Ny-Seeland nyligt opdagede „Guldmarker" bogstaveligt gjennemhullede af Tusinder af tobenede, ubevingede Termiter*).

*) Det er imidlertid meget muligt, at Emigranterne har taget fejl. I Virkeligheden er de guldholdige Lejer endnu langt

Henimod Klokken elleve ankom man til det centrale Hovedpunkt for alle Stedets Guldgraverier. Paa dette Sted forefandt man en temmelig udstrakt By med Hytter i talrigt Antal; Bankbygninger, Kirker, Kaserner, Værtshuse og Bladkontorer, Hoteller, Mejerier og Villaer savnedes ligesaalidt. Længere oppe i Byen mødte de Rejsendes Blik et rummeligt, meget besøgt Theater med Pladser til ti Shilling. Man opførte der hver Aften med stort Bifald et Skuespil af stærk lokal Farve; dette Aandsprodukt bar Titlen „Francis Obadiah, eller den lykkelige Digger". Det afgjørende Vendepunkt i Løsningen af Stykket gik ud paa, at Helten i Fortvivlelse endnu gjør et sidste Slag med sin Hakke, hvorved han naturligvis bliver Eiermand af en Guldklump, der er større, end man nogensinde før har set den.

Glenarvan var meget opsat paa at faae besøgt alle Afdelingerne af Gulddistriktet, som har en meget betydelig Udstrækning. Han sendte derfor Vognen afsted i Forvejen under Opsyn af Ayrton og Mulrady, og havde til Hensigt at træffe den igjen nogle Timer senere. Paganel var ude af sig selv af Glæde over dette Arrangement og stillede sig som sædvanlig til det lille Selskabs Disposi-

---

fra udtømte. Ifølge de seneste Efterretninger og statistiske Opgjørelser fra Australien kan man anslaa Victoria's og Ny-Syd-Wales' samlede Gulddistrikter til fem Millioner Hektarer; Vægten af det guldholdige Kvarts vilde omtrent beløbe sig til tyve tusind sexhundrede og halvtredsindstyve Milliarder Kilogram, og Bearbejdelsen deraf med de almindeligt brugelige Hjælpemidler vilde udfordre hundrede tusind Mands Arbejde i et Tidsrum af tre Aarhundreder. I Alt anslaar man Australiens Guldrigdomme til firehundrede og to og fyrretyve Milliarder ethundrede og halvfjerdsindstyve Millioner Kroner.

tion i sin Egenskab af Fører og videnskabelig Konsulent.

Paa hans Raad begav man sig først til Banken. De brede Gader var makadamiserede og meget omhyggeligt og renligt holdte. Overalt paa Huse, Gadehjørner og Plankeværker saae man uhyre Plakater med Navne af forskjellig Art, som t. Ex. Golden Company (limited), Diggers General Office, Nuggets Union og flere. Det var tydeligt, at Forening og Samarbejden af Kræfter og Kapital var traadte istedenfor den enkelte Guldgravers Virksomhed. Overalt hørte man Maskinerne arbejde, snart med at vadske Sand, snart med at pulverisere det kostbare Kvarts.

Udenfor de til Boliger tjenende mindre Huse strakte sig de saakaldte Placers, det vil sige rummelige, til Udbytning bestemte Terræner. Der arbejdede de af de forskjellige Selskaber og Firmaer ansatte og højt lønnede Grubearbejderes Hakke ufortrødent. Intet Øje vilde have været istand til at tælle den uoverskuelige Mængde Huller, som overalt havde forvandlet Jordsmonnet til en Si. Spadernes blankslebne Jern blinkede i Solen og kastede uophørligt straalende Lyn tilbage. Iblandt de Arbejdende saae man Repræsentanter for alle mulige Nationer. Intetsteds hørte man Strid eller Uenighed; som vel betalte Arbejdere tilendebragte hver for sig i Taushed sit Dagværk.

Efterat vore Rejsende havde besøgt alle Hovedpladserne i Minerne og med Interesse havde taget et større Terræn, der for største Delen bestod af Kvarts, men tillige af Lerskifer og Sand, i Øjesyn, naaede de endelig, langt om længe, den tidligere omtalte Bankbygning.

Det var et meget omfangsrigt Kompleх af Bygninger, med Nationalflaget vajende paa Toppen af Façaden. Lord Glenarvan blev modtaget af Generalinspektøren, som gjorde Honnørs for de Rejsende.

I denne Bankbygning deponerer de forskjellige Selskaber i Distriktet imod Modtagelsesbeviser det Guld, som deres Arbejdere efterhaanden bringer frem for Dagens Lys. Den Tid var forlængst forbi, da Guldgraveren maatte gaa til Mellemhandlere og af dem kun fik Frugten af sit Arbejde lavt betalt. Den almindelige Pris, som disse Koloniens Kjøbmænd betalte ham for en Unze Guld, var treoghalvtredsindstyve Shilling, medens de Dagen efter kunde sælge det igjen i Melbourne for femogtredsindstyve Shilling Unzen. Men paa den anden Side havde Kjøbmændene jo saa til Gjengjæld hele Risikoen ved Transporten, og da Landevejsspekulanternes Antal blev større og større Dag for Dag, havde man ikke altid tilstrækkelig Beskyttelseseskorte ved Haanden.

Inspektøren forelagde Lord Glenarvan og hans Selskab en Mængde forskjellige, ganske mærkværdige Guldprøver, som han ledsagede med overordentligt interessante Oplysninger angaaende de Maader, hvorpaa det kostbare Metal udvindes.

I Almindelighed træffer man det under to forskjellige Former, som Vaskeguld eller i Ertstilstand. Som raat Metal findes det enten blandet med opslemmet Jord eller indesluttet i Kvartsgange. Med Hensyn til dets Udvinding gaar man frem efter Jordbundens forskjellige Karakter og Beskaffenhed, idet man enten indskrænker sig til at grave Overfladen bort eller ogsaa trænger ned i Jordens Dyb.

Vaskeguldet ligger opsamlet paa Bunden af Bjergstrømme, Dale og Klippesvælg, lagvis efter de forskjellige Deles Vægt, først de smaa Korn, saa Bladene og endelig de større, grovere Korn.

Det Guld derimod, hvis Leje har fortættet sig ved Luftens Paavirkning, ligger næsten altid i Dynger og danner det, som Guldgraverne kalder Lommer.

Saadanne Lommer indeslutte oftere en hel kolossal Formue.

Paa Alexanderbjerget finder man navnlig Guldet i leragtige Lag og i Skiferstenens Spalter. Der ligger ofte her hele Bunker af Guldskiver opdyngede; utallige Gange har en lykkelig Guldgraver med et Slag af sin Hakke faaet Lykkens største Lod i Hænde her paa Alexanderbjergets Placers.

Efterat de Besøgende havde skjænket de forskjellige Guldsorter deres Opmærksomhed, besaae de endvidere det ikke mindre interessante mineralogiske Museum, som forefindes i Banken. De saae her alle de forskjellige Bestanddele, hvoraf den australske Jordbund bestaar, ligge ordnede i Afdelinger og hvert enkelt forsynet med en Mængde nøjagtige Oplysninger. Man maa ikke tro, at den nævnte Verdensdel har sin eneste Rigdom i Guldet. Den kan tvertimod betragtes som et umaadeligt Skrin, hvori Naturen har nedlagt sine kosteligste Klenodier. Mellem de gjennemsigtige Mineralier tiltrak den hvide Topas, en farlig Rival af den brasilianske Topas, sig navnlig Opmærksomheden; endvidere Karfunkel-Granaten; Thalliten, en Art Silicat af dejlig gjennemsigtig, grøn Farve. Ballasrubinen, der var repræsenteret af skarlagenrøde Spineller og en rosafarvet Afart af overordentlig Skjønhed; fremdeles lys- og mørkblaa Saphirer,

som til Exempel Corindonen, der er ligesaa søgt som Arterne fra Malabar eller Thibet; endvidere rødlige Brillanter og endelig en lille Diamantkrystal, der udvaskes paa Bredderne af Floden Turon. Intet manglede i denne glimrende Samling af ædle Stene, og dertil kom jo saa, at man ikke behøvede at lede længe eller gaa langt for at finde Guld til deres Indfatning.

Glenarvan takkede med de hjerteligste Ord Bankens Inspektør for hans imødekommende Venlighed, som de Rejsende efter saa udstrakt en Maalestok havde gjort Brug af, og tog derpaa Afsked for at fortsætte Besøget i de udstrakte Placers.

Efter en to Timer lang Spadseretour gjorde Paganel sit Selskab opmærksomt paa et meget net udseende Værtshus, hvor han foreslog, at man skulde hvile ud og afvente Tidspunktet, da Vognen atter vilde kunne vende tilbage. Lady Helena understøttede ivrigt hans Forslag, og da Begrebet Gjæstgivergaard ikke existerer undtagen i uadskillelig Forening med Begrebet Forfriskninger, lod Paganel ufortøvet Værten diske op med nogle nationale Drikkevarer.

Man bragte enhver af Selskabet en saakaldet „Nobler". En Nobler er ganske simpelt en Grog, — kun af noget bagvendt Beskaffenhed. Istedenfor at man nemlig ellers plejer at hælde et lille Glas Brændevin i et stort Glas Vand, tager man i dette Tilfælde et lille Glas Vand i et stort Glas Brændevin, tilsætter Blandingen med et passende Kvantum Sukker og drikker det. Dette var dog vort Selskab noget vel australisk, og til Gjæstgiverens store Forfærdelse forvandledes Nobler'en ved Hjælp af en stor Karaffe Vand paa den ubarmhjertigste Maade til ganske almindelig, engelsk Grog.

Medens man indtog den nævnte Forfriskning, gik Passiaren om Alt, hvad man havde seet, Miner og Minearbejdere, meget livligt. Skjøndt Paganel var meget tilfreds, mente han dog, at det Hele maatte have taget sig ganske anderledes mærkværdigt ud tidligere, i de første Aar Alexanderbjerget havde existeret.

— Jorden var den Gang, sagde han, gjennemhullet ligesom en Si af en Legion travle, rastløse Myrer, der arbejdede med den mest rasende Iver. Men hvad var det ikke for Myrer! Alle Emigranterne havde Myrernes Begjærlighed men ikke deres bekjendte Forsynlighed. Saasnart de havde erhvervet sig Guldet, kastede de det atter bort paa den mest vanvittige og letsindige Maade. Man drak og spiste det op, og dette hæderlige Gjæstgiveri, hvor vi nu sidder, var „et Helvede", som man tidligere sagde. Terningerne førte næsten som en Selvfølge daglige Slagsmaal paa Kniven med sig. Politiet formaaede aldeles ikke at stille Noget op imod al denne Tøjlesloshed, og næsten hver Dag maatte Koloniens Gouvernør lade de regulære Tropper rykke ud imod de urolige Guldgravere. Dog lykkedes det ham tilsidst at bringe dem til Fornuft; han indførte den Lov, at enhver Guldgraver skulde være i Besiddelse af et Patent; dette var naturligvis overordentligt vanskeligt at overholde, men Alt i Alt var Uordenerne her dog langt ringere og mindre forurolígende end i Kalifornien.

— Kan da, spurgte Lady Helena, Enhver drive Guldgraverforretning?

— Ja, Frue, dertil behoves der ikke nogensomhelst akademisk Grad. Et Par dygtige Arme, det er det Hele, der udfordres. De af Nød og Elendighed hiddrevne Eventyrere kom for Størsteparten til Minerne

uden en Shilling i Lommen, de, relativt talt, Rige med en Øxe, de Fattige med en Kniv; men hvad de Alle bragte med sig til deres nye Virksomhed, det var en Iver og en Flid, som de ganske sikkert aldrig vilde have kunnet offre et sædvanligt, ærligt Haandværk eller anden lignende Beskjæftigelse. Det Skue, som disse Guldmarker frembød, var aldeles enestaaende i sin Art! Jorden var bedækket med Telte, utallige smaa Hytter og Barakker, der var klistrede op paa faa Timer af Leer, Brædder og Løvværk. Midt i denne udstrakte By ragede Gouvernørens Telt, med det britiske Flag vajende paa Toppen, kjendeligt frem, endvidere Regjeringsagenternes pyntelige Telte og Vexelerernes, Guldhandlernes samt alle de mange andre Handlende, — allesammen Folk, der paa mer eller mindre uhæderlig Maade spekulerede i denne besynderlige Forening af Rigdom og den yderste Armod. At de Alle have samlet sig betydelige Formuer her, er hævet over enhver Tvivl. Synet af disse i Vand og Sumpe levende Diggers i deres smudsige røde Uldskjorter var alt Andet end oplivende. Hele Luften var opfyldt af den uophørlige Larm af Øxerne og af de i overvældende Mængde udstrømmende Uddunstninger, der hidrørte fra forraadnede Lig af alle de rundt omkring henkastede Dyr. Kvælende Støv indhyllede disse Ulykkelige, der afgav et uhyre Dødelighedskontingent; ja i et Land med mindre sund Luft er der ingen Tvivl om, at deres Antal vilde være bleven decimeret. Lad det være, som det vil, naar man saa blot kunde sige, at de stakkels Eventyrere dog havde havt Noget for alle deres Lidelser. Men denne overordentlig store Elendighed blev saa lidt opvejet ved det enkelte Individs Held, at man, naar man vil regne godt efter,

endogsaa vilde komme til det Resultat, at paa hver Guldgraver, der har samlet sig en Formue her, falder hundrede, tohundrede, ja maaske tusind elendige og fortvivlede Stakler, som næsten alle have sat Livet til herovre.

— De kunde maaske, Paganel, være villig til at give os en Beskrivelse af, hvorledes man gik frem ved Guldvaskningen? sagde Glenarvan.

— Det var i højeste Grad simpelt, svarede Paganel. De første Guldgravere her bar sig ad paa samme Maade som endnu den Dag idag Guldvaskerne i nogle Dele af Cevennerne i Frankrig. Firmaerne og Selskaberne her gaar nu tilværks paa en hel anden Maade; de gaar tilbage til selve Kilden, arbejder sig ned til Ertsgangene, som leverer Guldstøvet, Bladguldet og Guldskiverne. Guldvaskerne indskrænkede sig derimod til at udvaske det guldholdige Sand, det var hele deres Arbejde. De udhulede Jordbunden, samlede de Jordlag, som de antog maatte indeholde Noget og behandlede dem derpaa med Vand for at udskille det kostbare Metal af dem. Denne Vasken gik for sig ved Hjælp af et Instrument, der skyldes Amerikanerne, den saakaldte „Craddle" eller Vugge. Det bestod af en fem til sex Fod lang Kasse, en Slags grov Si, der var anbragt over andre Sier med stadig finere og finere Huller. Den anden Del af Apparatet løb snevert til nedad. Ved den ene Ende heldte man nu Sandet paa Sien, øste Vand over det og bevægede eller rettere vuggede Apparatet med Haanden. Derved bevirkede man, at Stenene blev liggende paa den øverste Si og Mineralet og Sandet, alt efter deres større eller mindre Finhed, paa de respektive andre Sier, medens den udvaskede Jord tilligemed Vandet atter kom ud

ved den anden Ende. Saaledes saae det Redskab ud, man almindeligvis benyttede.

— Men dette Redskab maatte man dog først være i Besiddelse af, sagde John Mangles.

— Man kjøbte det af Guldgravere, der enten var bleven rige eller ruinerede, ligesom det kunde træffe sig, svarede Paganel, eller ogsaa hjalp man sig med et Surrogat.

— Men hvorledes fik man da det? spurgte Mary Grant.

— Man tog en ganske almindelig Jernplade, svingede paa denne Plade Jorden frem og tilbage, ligesom man bærer sig ad med Kornet, kun med den Forskjel, at man her istedetfor Sædekorn ofte samlede sig en smuk lille Dynge Guldkorn. Det første Aar har mangen en Guldgraver gjort sin Lykke paa denne primitive Maade. Seer De, mine Venner, det var gode Tider, og det skjøndt et Par Støvler kostede mindst hundrede Kroner, og man maatte betale ti engelske Shilling for et Glas ganske almindelig Limonade! Den, der kommer først til Molle, faaer dog altid først malet. Guld var der overalt i Overflod; det laa dengang endnu i de øverste Lag af Jorden, Bækkene flød bogstaveligt i Lejer af det kostelige Metal; det var ikke langt fra, at man fandt Guld i selve Melbournes Gader, og man makadamiserede formelig med guldholdig Jord. Intet Under derfor, at Værdien af de Kvantiteter af det kostbare Metal, der under Regjeringens virksomme Sikkerheds- og Beskyttelsesforanstaltninger blev transporterede fra Alexanderbjerget til Melbourne i Tidsrummet fra 26de Januar til 24de Februar beløb sig til: fem Millioner fire hundrede og to og halvfemsindstyvetusind fem hundrede og halvfjerdsindstyve

Kroner. Hvis man vil tage Middeltallet, faaer man som Resultat for hver Dag i det nævnte Tidsrum den ganske nette lille Sum af: et hundrede og ni tusind otte hundrede og otteogtyve Kroner!

— Det er jo omtrent Kejseren af Ruslands Civilliste, sagde Lord Glenarvan.

— Man har vel Fortællinger om Folk, der i særlig Grad har havt Lykken med sig? spurgte Lady Helena.

— Ja adskillige, svarede Paganel. I Aaret 1872 fandt man i det Distrikt, der benævnedes Ballarat, en Guldklump, som vejede femhundredeogtreoghalvfjerdssindstyve Unzer; kort efter i Gipptland en anden, som vejede syvhundredeogtoogfirsindstyve Unzer, og i Aaret 1861 endogsaa en Klump paa ottehundredeogfireogtredive Unzer. Endelig opdagede en Guldgraver i det ovenfor nævnte Distrikt, Ballarat, en Klump paa femogtredssindstyve Kilogrammer (ethundredeogtredive danske Pund), som altsaa, naar man regner et Pund Guld til 1148 Kroner, med eet Slag gjorde Finderen til Ejer af en Formue paa omtrent halvandet hundredetusind Kroner! Det maa dog altid regnes for en ganske behagelig Gjenstand, saadan en Hakke, der med et eneste Slag indbringer sin Ejermand en aarlig Rente paa syv à otte tusind Kroner.

— I hvilket Forhold voxede Produktionen af Guldet, efter at Gruberne var bleven opdagede? spurgte Kaptain John Mangles.

— Efter en ganske enorm Maalestok, min kjære John. Denne Produktion, som i Begyndelsen af Aarhundredet kun belob sig til toogtredive Millioner Kroner, kan nu, naar man regner samtlige Miner i Europa, Asien og Amerika, anslaas til sexhundrede Millioner Kroner eller mere.

— Altsaa, Mr. Paganel, sagde den unge Robert Grant, findes der maaske endogsaa Guld paa det Sted, hvor vi nu staar?

— Ja, min kjære Dreng, der gjemmer sig ganske sikkert Millioner her! Vi spadsere hen over dem, uden at ane deres Tilværelse. Vi lader dem ligge uden at værdige dem et Blik.

— Australien er altsaa et særlig begunstiget Land?

— Nej Robert, svarede Geografen. De Lande, hvis Jordbund er guldholdig, hører langtfra til de velsignede. I dem bestaar Befolkningen saa godt som udelukkende af daarlige Personer; det er aldrig kraftige, arbejdsomme Mennesker, man træffer paa. Saaledes er det Tilfældet i Brasilien, Mexiko, Kalifornien og Australien. Man seer her et godt Exempel paa, hvad det nittende Aarhundrede har drevet det til! Et Land med Kulminer maa siges i højeste Grad at have Fortrinet for et Land, der producerer Guld.

Tyvende Kapitel.

Majorens Aber.

Den anden Januar, ved Solopgang, naaede de Rejsende Enden af Guldminerne og Grændserne af Grevskabet Talbot. Deres Heste betraadte nu Grevskabet Dalhousia's støvede Veje. Nogle Timer senere passerede de under 144° 35' og 144° 45''s Længde Colban og Campaspe-Floden. Halvdelen af Rejsen var tilbagelagt.

Endnu fjorten Dages ligesaa lykkelig Expedition, og det lille Selskab vilde have naaet Kysten af Twofold-Bai.

Siden man havde passeret Camden-Bridge var der kun indtraadt en eneste Forandring i Togets Ordning. Den tidligere omtalte Jernbaneulykke, som jo aabenbart skyldtes en Forbrydelse, foranledigede Ayrton til at gribe nogle tidligere unødvendige Forsigtighedsregler. Jægerne maatte nu ikke fjerne sig ud af Synsvidde fra Vognen. Naar man hvilede, maatte stadig en af dem holde Vagt. Om Morgenen og om Aftenen eftersaae man regelmæssigt Bøsserne og forsynede dem med nye Fænghætter. Det var hævet over enhver Tvivl, at en Bande Forbrydere gjorde Landet usikkert, og selv om der ikke var nogen umiddelbart truende Fare for Haanden, var det dog nødvendigt at sikre sig imod alle mulige Eventualiteter.

Efterat man var kommen en Milsvej frem ad Kilmore-Vejen, naaede Vognen et meget tæt Skovparti, bestaaende af imponerende Kjæmpetræer, og de Rejsende kom nu for første Gang siden de havde forladt Cap Bernouilli ind i en af hine mægtige Skove, som ofte strække sig over flere Grader.

Et Udbrud af Forbauselse og Beundring undslap de Rejsende, da de saae de to hundrede Fod høje Eucalypter, hvis svampede Bark havde en Tykkelse af indtil fem Tommer. Stammer paa tyve Fod i Omfang, der var furede af lange Striber vellugtende Harpix, hævede sig i Vejret og naaede hyppig en Højde af halvandet hundrede Fod. Intet Skud, ingen Gren, ingen vild Slyngplante, ja ikke den mindste Knude afbrød deres regelmæssige Profil. Hvis de havde skrevet sig fra en Kunstdrejers Haand, kunde de ikke have været glattere og blankere. Det var aldeles nøjagtigt kannellerede Søjler,

man her havde for sig i hundredevis. Først højt, højt oppe i Luften udbredte de deres Kroner med de regelmæssigt i Rundkreds udspringende Grene, hvilke atter først ude paa Enderne var besatte med Blade; fra Bladhjørnerne hang da Enkeltblomster ned, hvis Bæger havde antik Vaseform.

Under det evigt grønne Tæppe havde Luften fri og uhindret Adgang; en stadig vedligeholdt kraftig Ventilation sugede al Fugtighed ud af Jorden. Heste, Kvæghjorder og Vogne kunde let passere overalt under disse vidt fra hinanden staaende Træer. Det var ikke en Skov med lavstammet Kvas og knudrede, vidt forgrenede Rødder, ingen jomfruelig Skov, der var spærret af omstyrtede Stammer og gjennemslynget af uigjennemtrængelige Lianer, igjennem hvilke kun Staal og Ild formaa at bane den Rejsende Vej. Græstæppet ved Foden af Træerne, det grønne Loft, der strakte sig fra øverst til nederst, de vide Udsigter, man havde igjennem de kjækt knejsende Piller, en behagelig Skygge og passende Kjølighed, hvilket tilsammen formede sig til noget paafaldende Lyst og Klart, ligesom Lysstraaler, der trænge igjennem et fint Væv, mærkværdige Reflexer, skarpe Spejlbilleder paa Jordbunden, — alt dette dannede et bizart og paa nye, overraskende Effekter saare rigt Skuespil. Dette Oceanfastlands Skov minder ikke i nogensomhelst Henseende om den nye Verden.

Naar Skyggerne ikke er tætte og Mørket ikke dybt under disse grønne Bladhvælvinger, hidrører det fra en mærkværdig Uregelmæssighed hos Træerne med Hensyn til deres Blades Stilling. Intet af dem vender nemlig sin Flade imod Solen, men stadig kun den skarpe Rand. I dette mærkværdige Bladsystem møder Øjet overalt kun

Profiler. Solstraalerne naaer derfor ogsaa ned til Jorden aldeles paa samme Maade, som om de trængte ind mellem Tremmerne i et aabent Jalousi.

Vognen rullede hele Dagen afsted mellem disse endeløse Eucalyptusrækker. Man saae intet Dyr og ingen Indfødte. Nogle Kakaduer befolkede Skovens Løvkroner, men i denne Højde kunde man næppe skjælne dem, og deres muntre Pludren lød som en forvirret, uforstaaelig Støj eller Mumlen. Undertiden kunde man langt borte see en Sværm Strudse trave igjennem Skoven, hvis stille Ensformighed da oplivedes af deres i Solen spillende, hurtigt forbiilende Fjerbeklædnings Farver.

Om Aftenen slog man Lejr ved Foden af nogle Eucalyptus'er, som endnu fremviste Spor af en nylig udgaaet Ild. Disse Eucalyptus'er dannede paa en vis Maade høje Skorstene, idet Flammerne havde udhulet dem indvendig i hele deres Længde; men med den tilbageblevne Bark befandt de sig ganske vel.

Olbinett antændte efter Paganels Raad en Ild for at lave Aftensmaaltidet i en af disse skorstensagtige Stammer; der udviklede sig strax en betydelig Træk, og Røgen forsvandt som Følge deraf i det mørke Bladloft. Derpaa ordnede man de nødvendige Forholdsregler for Natten, og Ayrton, Mulrady, Wilson samt John Mangles holdt afvexlende Vagt, lige til Solens første Straaler begyndte at smutte ind mellem Træstammerne.

Hele Dagen den tredie Januar gik Selskabets Vej videre afsted igjennem disse symmetriske Træ-Søjlegange. Skoven syntes aldrig at ville faae Ende. Henimod Aften øjnede man dog langt borte en Lysning, og i en Afstand

af nogle Mil viste der sig paa en lille Slette nogle regelmæssigt byggede Smaahuse.

— Seymour! udbrød Paganel. Den sidste By, som vi støder paa i Provindsen Victoria.

— Er det en betydelig By? spurgte Lady Helena.

— Den er endnu ikke andet end en lille Landsby, der dog ganske vist er i Begreb med at blive en Stad.

— Mon vi der vil kunne finde et passende Hotel? spurgte Glenarvan.

— Det haaber jeg, svarede Geografen.

Klokken var nu bleven Ni. Maanen sank allerede ned i Horizonten og udsendte endnu kun sine Straaler paa skraa og ligesom svømmende hen i tætte Taagedunster. Lidt efter lidt sænkede Mørket sig ned over Landskabet. Hele Selskabet betraadte nu med Paganel som Fører Seymours brede Gader. Den elskværdige Geograf syntes stadig tilbunds at kjende Alt, selv det, han aldrig tidligere havde seet. Hans Instinkt tjente ham som Vejviser, og faa Øjeblikke efter stod Selskabet foran Campbell's „Britiske Hotel".

Hestene og Oxerne blev førte ind i Stalden, Vognen sat tilside, og de Rejsende blev indlogerede i virkelig ganske nette Værelser. Henimod Klokken Ti tog de alle Plads ved et Bord, som først var bleven tilbørlig inspiceret af Olbinetts Kjenderblik.

Paganel havde allerede i Følge med Robert Grant gjennemstrejfet den lille By og udtalte sig paa en ganske overordentlig lakonisk Maade om det Indtryk, han havde faaet af den paa sin natlige Ronde. Han havde nemlig aldeles Intet seet.

Havde den gode Geograf været lidt mindre distræt, end han var, vilde det ikke være undgaaet hans Opmærk-

somhed, at der herskede et vist Røre i Seymour's Gader, og at der hist og her havde forsamlet sig Grupper, som stadig voxede. Man snakkede ivrigt sammen foran Husdørene; man spurgte hinanden om Et eller Andet med paafaldende Iver, nogle Dagblade blev læste op, forklarede og deres Indhold derpaa ivrigt debatteret. Disse Symptomer kunde umuligt undgaa selv den uopmærksomste Jagttager; kun Paganel havde intet Aparte fundet deri.

Majoren derimod sørgede strax for at skaffe sig Underretning om Grunden til den lille Bys ængstelige Holdning. Efter en Samtale paa ti Minutter med den snakkesalige Dickson, Hotellets Overkellner, vidste han, hvad der var paafærde! Men han lod dog forelobig intet Ord undslippe sig desangaaende.

Først da man havde rejst sig fra Bordet og Lady Glenarvan, Mary og Robert Grant havde trukket sig tilbage til deres Værelser, holdt Majoren sine Reisefæller tilbage og sagde:

— Man kjender nu Ophavsmændene til Forbrydelsen paa Sandhurster Banen.

— De er altsaa fangne? spurgte Ayrton ivrigt.

— Nej, svarede Major Mac Nabbs, uden at synes at bemærke Kvartermesterens Iver, en Iver, der dog under de forhaandenværende Omstændigheder kunde anses for ganske vel begrundet.

— Saameget værre, mente Ayrton.

— Naa, spurgte Glenarvan, hvem anklager man da for denne Ugjerning?

— De kan selv læse Dem det til, svarede Majoren, idet han rakte Lorden et Nummer af „Australian and

New-Zealand Gazette". De vil deraf se, at Politiinspektøren ikke tog Fejl i sin Antagelse.

Glenarvan læste højt Følgende:

„Sidney den 2. Januar 1866. — Man vil utvivlsomt mindes, at der Natten mellem den 29 og 30 i sidst afvigte Decembermaaned fandt en Ulykke Sted ved Camden-Bridge, som er beliggende fem Mil ovenfor Stationen Castlemaine, ved den Jernbane, der gaar fra Melbourne til Sandhurst. Det i fuld Fart kommende Natte-Iltog, der afgaar Klokken Elleve femogfyrretyve Minutter, styrtede ned i Luttonfloden.

„Camden-Bridge stod aaben, da Toget passerede.

„Talrige Tyverier umiddelbart efter Ulykken, og Fundet af Banevogterens Lig en halv Mil fra Broen, tydede hen paa, at denne Katastrofe maatte være Resultatet af en forfærdelig Forbrydelse.

„Det fremgaar virkelig ogsaa af de anstillede Undersøgelser, at Forbrydelsen maa tilskrives en Bande Forbrydere og Straffehusfanger, som er undslupne af Forbedringshuset i Perth, i Vestaustralien, for omtrent sex Maaneder siden, netop i det Øjeblik, da man stod i Begreb med at transportere dem til Øen Norfolk.*)

„Straffefangerne er niogtyve i Antal, og anføres af en vis Ben Joyce, en Forbryder af den allerfarligste Art, som for nogle Maaneder siden, man veed ikke paa hvilket Skib, er ankommet til Australien, og hvem Retfærdighedens Arm endnu ikke har kunnet naae.

---

*) Øen Norfolk ligger øst for Australien. Regeringen benytter den som Opholdssted for de fuldstændig uforbederlige Straffefanger. Paa Norfolk er de underkastede en ganske speciel Bevogtning.

„Saavel Beboerne i Byerne, som Kolonisterne og Squatterne i Stationerne raades herved indstændig til stadig at være paa Post og ufortøvet meddele Surveyor-Generalen Alt, hvad der paa nogen Maade vilde kunne støtte og vejlede ham i hans videre Undersøgelser og Efterforskninger."

J. P. Mitchell, S.-G."

Der blev et Øjebliks Taushed, efterat man havde læst dette.

— Det forstaar sig af sig selv, sagde derpaa Lord Glenarvan, at der ikke kan være Tale for os om at lade os afholde fra vort Forehavende, men det vilde maaskee være raadeligst, atter at støde til Duncan i Melbourne og forfølge Harry Grants Spor fra Øst. Hvad er Deres Mening, Mac Nabbs?

— Inden jeg svarer Dem, svarede Majoren, vilde jeg sætte Pris paa at høre Ayrton udtale sin Anskuelse om Sagen. —

Kvartermesteren, der paa denne Maade direkte spurgtes til Raad, taug først et Øjeblik, men sagde derpaa:

— Jeg antager, vi befinder os i en Afstand af tohundrede Mil fra Melbourne, og at Faren, saafremt en saadan virkelig existerer, er akkurat ligesaa stor paa Vejen mod Syd som paa Vejen mod Øst. De er begge meget lidt befærdede og ogsaa lige lange. Iøvrigt tror jeg ikke, at tredive Skurke vil være i Stand til at skræmme Livet af otte velbevæbnede og uforknytte Mænd. Indtil der viser sig en bedre Plan, foreslaar jeg altsaa, at vi ganske roligt fortsætter vor Vej.

— Vel talt, Ayrton, svarede Paganel. Naar vi

gaar videre, vil vi kunne krydse Kaptain Grants Vej; men hvis vi atter vender os imod Syd, fjerner vi os tvertimod fra den. Jeg slutter mig altsaa fuldstændig til Dem, Ayrton, og jeg mener, vi ikke bør bryde os en Dojt om denne Haandfuld undslupne Gavtyve fra Perth.

Forslaget om ikke at ændre Noget ved Rejseprogrammet blev da sat under Afstemning og enstemmig vedtaget.

Endnu et Ord, Mylord sagde Ayrton, da man var ifærd med at skilles for at gaa til Ro.

— Og det er, Ayrton?

— Turde det ikke være anbefalelsesværdigt at sende Duncan Bud om, naar den skal begive sig til Punktet paa Kysten?

— Hvorfor det? svarede John Mangles. Naar vi er naaede til Twofold-Bai, er det mere end tidsnok. Hvis nu en eller anden uforudset Begivenhed skulde foranledige os til at gaa til Melbourne, vilde vi have den Ærgrelse og Ubehagelighed ikke at træffe Duncan der. Jovrigt kan Skibets Læsioner endnu paa ingen Maade være fuldstændigt udbedrede. Jeg tror som Følge af disse forskjellige Grunde, at det er bedst at se Tiden an lidt endnu.

— Godt, svarede Ayrton, der syntes at føle sig fuldstændig tilfredsstillet ved Kaptainens Grunde.

Den næste Dag forlod det lille Selskab, bevæbnet og forberedt paa alle Eventualiteter Seymour. En halv Time senere befandt de sig atter alle i den store Eucalyptusskov, der ogsaa strakte sig imod Øst.

Glenarvan vilde langt hellere have foretrukket at fortsætte Rejsen paa et aabent Terrain. Thi det er klart, at en

Slette er mindre egnet og mindre gunstig til Baghold for mulige Overfald end en tæt Skov. Men man havde intet Valg, og Vognen sneglede derfor hele Dagen ufortrødent afsted imellem de ensformige Træer. Man styrede langs den nordlige Grændse af Grevskabet Anglesey, naaede om Aftenen den ethundredeogsexogfyrretyvende Meridian og slog Lejr paa Grændsen af Murray-Distriktet.

Den følgende Morgen, den femte Januar, betraadte de Rejsende for første Gang det store Murray-Territorium. Dette udstrakte og ubeboede Distrikt strækker sig helt op til de australske Alpers høje Kjæde. Civilisationen har endnu ikke delt det i bestemte Grevskaber. Det er ubetinget den mindst bekjendte og besøgte Del af Provindsen. Ogsaa her vil Skovene engang falde for Nybyggerens Øxe, de store Engstrækninger vil komme til at føde Squatternes Hjorder, men endnu er det en jomfruelig Jordbund, urørt som den engang for lange Tider siden steg op af det indiske Ocean; endnu er Landet en Ødørken.

Hele Landstrækningen bærer paa de engelske Kort det betegnende Navn: „Reserve for the blacks", de Sortes Omraade. Kolonisterne er trængte længere og længere frem og har efterhaanden med Magt tvunget de Indfødte hen i disse øde Egne. I langt borte liggende Slettelande har man, midt i de utilgængelige Skove, overladt dem nogle enkelte Landstrækninger, hvor nu Urindvaanernes Race langsomt og lidt efter lidt dør ud. Enhver Hvid, enhver Kolonist, Udvandrer eller Squatter har Ret til at overskride dette Gebets Grændser, den Sorte alene maa aldrig forlade det.

Paganel debatterede under Ridtet ivrigt dette vigtige Spørgsmaal med Hensyn til de indfødte Stammer.

Han havde desangaaende kun den ene Dom, at det britiske System utvivlsomt med hver Dag fører de overvundne Folkeslag et Skridt nærmere hen imod Tilintetgjørelsen, alene derved, at det berøver dem de Boliger, som deres Forfædre har havt i umindelige Tider. Denne fordærvelige Tendents har vist sig overalt og allermest i Australien. I de første Aar Kolonien existerede, betragtede de Deporterede, ja selv de frie Kolonister, de Sorte bogstavelig talt som vilde Dyr. De gjorde Jagt paa dem og skjød dem ned. Man dræbte dem i massevis og retfærdiggjorde sig med Domstolenes Udsagn, at Australieren stod udenfor Kulturens Love, og at det aldeles ikke var nogen Forbrydelse at myrde disse Ulykkelige. Aviserne i Sidney foreslog endogsaa som et gjennemgribende Middel til at skaffe sig de ved Hunter-Søen bosiddende Stammer fra Halsen, at man skulde give dem Gift efter en omfattende Maalestok.

Man faaer her et Indblik i, hvor samvittighedsløst Englænderne ved deres første Optræden kaldte Mordet til Hjælp for deres Koloniseringsarbejde. Deres Grusomhed var afskyelig. De gik i Australien frem paa samme Maade som i Indien, hvor fem Millioner Indiere sporløst forsvandt eller som ved Cap, hvor en Befolkning paa en Million Hottentotter i Løbet af ganske kort Tid smeltede sammen til tohundredetusind Individer. Saaledes er ogsaa her den indfødte Befolkning, decimeret som den allerede er bleven ved Mishandling og Drikfældighed, ifærd med fuldstændig at bukke under og forsvinde for den menneskemyrdende Civilisation fra Fastlandet. Mange Guvernører har ganske vist udstedt Forordninger, der havde til Hensigt at modarbejde Mishandlingen af Buskmænd. De satte nogle faa Pidskeslag

som Straf for den Hvide, der skar Næsen eller Ørene af en Sort. Tomme Trudsler! Morderne organiserede sig nu blot efter en langt større Maalestok, og hele Stammer forsvandt fra Jorden. Her skal kun exempelvis anføres Vandiemens-Øen, hvis femtusind Indfødte fra Begyndelsen af Aarhundredet var i Aaret 1863 svundet ind til — Syv! Og for ganske kort Tid siden kunde „Mercure" melde sine Læsere den glædelige Efterretning, at den sidste Ætling af Tasmanierne var ankommet til Hobart-Town.

Hverken Glenarvan eller Majoren eller John Mangles modsagde Paganel. Og selv om de havde været fødte Englændere, vilde de aldrig have kunnet anføre et Ord til deres Landsmænds Forsvar. Kjendsgjerningene talte altfor aabenbart og ubestrideligt.

Negerdistriktet viste sig i Virkeligheden at være fuldstændig forladt. Der var intet Spor af Lejrpladser eller Hytter at øjne. Frie, aabne Sletter og store Skovstrækninger vexlede med hverandre, og Egnen antog mere og mere Karakter af et Vildnis, jo længere man kom frem. Det syntes næsten, som om intet levende Væsen, hverken Mennesker eller Dyr, trivedes her i disse affides liggende Egne, da Robert pludselig holdt stille foran en Eucalyptusgruppe og udbrød:

— En Abe! Der er en Abe!

Han pegede paa et stort, sort Legeme, som med vidunderlig Behændighed gled fra Gren til Gren og svang sig fra den ene Top til den anden, saa at det saae ud, som det var en Art Flyvehud, der holdt det oppe i Luften. Skulde i dette forunderlige Land maaske ogsaa Aberne kunne flyve, ligesom de Ræve, Naturen har udstyret med Flagermusvinger?

Imidlertid havde Vognen gjort Holdt, og Alles Øjne fulgte Dyret, som lidt efter lidt forsvandt i Eucalyptus'ens Krone. Snart efter saae man det atter stige ned med Lynets Hurtighed, løbe afsted hen over Jorden under tusinde Bevægelser og Spring og endelig udstrække sine lange Arme efter et vældigt Gummitræs glatte Stamme. Man maatte spørge sig selv, hvorledes det vel vilde bære sig ad med at klattre op ad denne lodrette og spejlglatte Stamme, som den aldeles ikke formaaede at spænde om. Men Aben hakkede med en Slags Øxe smaa Trin i Stammen, og ved Hjælp af disse lige langt fra hinanden fjernede Støttepunkter, naaede den snart op til Toppen. Inden faa Sekunders Forløb var Dyret forsvunden mellem Bladene.

— Hvad mon det dog var for en Art Abe? spurgte Majoren.

— Denne Abe, svarede Paganel, er en Fuldblods — Australier!

Geografens Ledsagere havde endnu ikke havt Tid til at trække medlidende paa Skuldrene, da deres Øre ramtes af et i ikke lang Afstand flere Gange gjentaget Raab, som man skriftlig kunde gjengive ved „coo-eh! „coo-eh!" Ayrton satte sine Øxer i Fart igjen, og hundrede Skridt borte traf de Rejsende aldeles uventet paa en Leir af Indfødte.

Hvilket sørgeligt Syn! Et Dusin Telte hævede sig op fra den nøgne Jordbund. Disse „Gunyos", som var forfærdigede af Barkstykker, hvilke man havde anbragt lagvis over hverandre ligesom Tagsten, ydede kun paa den ene Side deres elendige Beboere en Smule Ly og Beskyttelse. De var omtrent tredive i Antal, Mænd,

Kvinder og Børn, — Alle iførte flængede og pjaltede Kænguruhskind.

Da Vognen nærmede sig, søgte de først at undfly, men nogle af Ayrton paa et uforstaaeligt Kaudervælsk udtalte Ord syntes atter at berolige dem, saa at de halvt tillidsfulde, halvt frygtsomme, lidt efter lidt vendte tilbage.

De vare næsten alle fem Fod og fire, fem Tommer høje, havde nøddebrun Hudfarve, uldagtig Haarvæxt, lange Arme, fremstaaende Underliv, og deres Legeme var bedækket af Skrammer, der hidrørte fra Tatoverings-processen eller fra Snit, som de bibringer sig selv ved Begravelseshøjtideligheder. Der gives intet mere frastødende og afskrækkende end deres vilde Ansigter med den uhyre Mund, den flade Stumpnæse og den langt fremstaaende Underkjæbe med de ganske vist hvide, men skjævtstaaende Tænder. En mere udpræget dyrisk Type kan umuligt noget menneskeligt Væsen opvise.

Navnlig Kvinderne vakte Lady Helena's og Mary Grants Medlidenhed. Der existerer Intet, som tilnærmelsesvis kommer en Australierindes Livsforhold nær. Hun bliver med Vold bortført som Slavinde og lærer ikke nogen anden Bryllupsgave at kjende end Slag med „Waddie'en", en kraftig Stok i hendes Herres ikke mindre kraftige Haand. Fra dette Øjeblik maa hun paatage sig de møjsommeligste Arbejder, og stadig maa hun tilligemed sine Børn bære de i Sivmaatter indpakkede Jagt- og Fiskeriredskaber, ikke at tale om Forraadet af „Phormium tenax", hvoraf hun tilvejebringer det nødvendige Kvantum Traad og Reb. Hun maa sørge for Familiens Bespisning, hun forfølger Grævlinge og Slanger helt op i Toppene af Træerne;

hun hugger Brændselsmaterialet i smaa Stykker og skaffer Træbark tilveje til Teltet. Som et plaget Lastdyr kjender hun ikke til Ro eller Hvile; og først naar hendes Herre har spist sig mæt, faaer hun Lov til at fortære de uappetitlige Rester, som han har vraget.

Paa Lady Helenas' Ønske lod Glenarvan nogle Levnedsmidler uddele.

De Indfødte modtog denne Venlighed paa en Maade, der maatte gjøre et dybt Indtryk selv paa det mest ufølsomme Hjerte; de udstødte Lyd, aldeles ligesom de vilde Dyr, naar deres Oppassere bringer dem deres daglige Føder. Selv om man paa ingen Maade kunde give Majoren fuldstændig Ret, kunde det dog ikke fragaas, at denne Menneskerace stod Dyrene uhyggeligt nær.

Olbinett troede med en Hovmesters Galanteri først at burde give Kvinderne Mad. Men disse ulykkelige Skabninger vovede ikke at spise før deres frygtede Herrer. De Sidste styrtede sig med Graadighed over Bagværket og det tørrede Kjød.

Mary Grant kunde næppe holde sine Taarer tilbage ved Tanken om, at hendes Fader maaske kunde være Fange mellem saadanne raa Indfødte. Hun forestillede sig, hvad en Mand som Harry Grant maatte udstaa som Slave hos en saadan omvankende Stamme.

John Mangles, der betragtede hende med sørgfuld Opmærksomhed, gjættede de Tanker, som opfyldte hendes Hjerte, og forekom hendes Ønsker ved nogle Spørgsmaal, henvendte til Britannias' tidligere Kvartermester.

— Ayrton, sagde han, var det saadanne Vilde, De undløb fra?

— Ja, Kaptain, svarede Ayrton. Alle disse Folkeslag fra Territorierne her ligner fuldstændig hverandre.

Her ser De imidlertid kun en Haandfuld af disse stakkels Djævle, men paa Bredderne af Darling boer der endnu talrigere Stammer, der beherskes af Høvdinge, som handler med overordentlig Strenghed og Magtfuldkommenhed.

— Men hvad kan en Europæer tage fat paa, naar han er falden i disse Indfødtes Hænder, spurgte John Mangles.

— Det, som jeg gjorde, svarede Ayrton; han jager og fisker med dem, tager Del i deres Kampe og bliver, som jeg allerede har omtalt, behandlet ganske, efter hvad han præsterer. Hvis han er intilligent og tapper, indtager han ogsaa en anset Stilling i Stammen.

— Men han er dog Fange? sagde Mary Grant.

— Ja, og bliver i den Grad bevogtet, tilføjede Ayrton, at han hverken om Dagen eller om Natten kan gaa et Skridt paa egen Haand.

— Men Dem lykkedes det dog, Ayrton, at slippe bort, sagde Majoren, der nu blandede sig i Samtalen.

— Ja, Hr. Mac Nabbs, under en Kamp imellem min Stamme og et Nabofolk. Men hvis jeg skulde gjøre det om igjen, tror jeg, jeg foretrak et evigt Slaveri for alle de Kvaler, som jeg maatte udholde paa min March gjennem Ørknerne i det Indre. Gud bevare Kaptain Grant fra at vove et lignende Forsøg paa at frelse sig!

— Ja, det maa ganske sikkert være vort inderlige Ønske, Miss Mary, sagde John Mangles, at Deres Fader holdes tilbage hos en eller anden Stammes Indfødte. Thi i saa Fald vil vi langt lettere finde hans Spor, end hvis han vankede om i Kontinentets uhyre Skove.

— De har endnu stadig Haab? spurgte den unge Pige.

— Ja, endnu stadig, Miss Mary, det Haab, med Guds Hjælp engang at se Dem lykkelig.

Kun Mary Grants fugtige Øjne kunde takke den unge Kaptain.

En og tyvende Kapitel.

Kvæg-Millionærer.

Efter en under 146° 15's Længde rolig tilbragt Nat, fortsatte det lille Selskab den sjette Januar Klokken syv om Morgenen deres Rejse gjennem det vidtudstrakte Distrikt. De drog stadig afsted mod Øst, og de Fodspor, de efterlod sig henover Sletten, dannede en nøjagtig ret Linie. To Gange krydsede de Sporene af Squatters, der drog Nord paa, og dette kunde let være bleven farligt, naar der var Tale om at finde tilbage, hvis ikke Glenarvan's Hest havde præget Jordbunden med de to Black-Point-Kloverblades let kjendelige Mærke allevegne, hvor man kom frem.

Hist og her stødte man paa interimistiske Smaafloder, hvis Bredder krandsedes af Buxbomtræer. Det var oprindeligt Bjergbække fra „Buffalos-Ranges," en Kjæde middelhøje Bjerge, hvis pittoreske Linie begrændsede Horizonten.

Paa et saadant Sted besluttede man at overnatte.

Ayrton drev paa sit Forspand, og efter en Dagsrejse paa femogtredive Mil naaede Oxerne endelig temmelig udmattede deres Maal. Under store Træer blev Teltet rejst, og da Natten allerede var ifærd med at bryde frem, skyndte man sig at spise til Aften. Efter en saadan Dagsmarsch er det ikke underligt, at Alle havde mere Tanke for Søvnen end for Aftensmaden.

Paganel, der først havde Vagt, lagde sig ikke ned, men patrouillerede, med Bøssen i Armen, rundt omkring, for saameget desto bedre at holde sig Søvnen fra Livet.

Skjøndt Maanen aldeles ikke viste sig, var Natten, takket være de australske Stjernebilleders Glands, temmelig lys. Den Lærde gik og frydede sig ved at læse i denne Firmamentets store Bog, der altid er opslaaet og har en saa overordentlig stor Tiltrækningskraft for den, som forstaar at læse i den. Den slumrende Naturs dybe Taushed afbrødes kun af den Støj, som Spændekjederne imellem Hestenes Forben foraarsagede, naar Dyrene af og til bevægede sig.

Paganel fordybede sig fuldstændigt i sine astronomiske Betragtninger og var aabenbart i langt højere Grad beskjæftiget med Himmelhvælvingens Anliggender end med Jordens. Som han stod saaledes hensunken, ramtes hans Øre pludselig af en Lyd, der rev ham ud af hans Drømmerier.

Han lyttede opmærksomt og troede til sin uhyre Forbauselse at høre Toner fra et Piano. Nogle brudte, langsomme Accorder sendte deres zittrende Lydbølger hen til ham. Det kunde ikke være nogen Fejltagelse.

— Et Piano i Ørkenen! udbrød han ved sig selv. Det var dog det Sidste, jeg havde ventet mig!

Det var virkelig saa overraskende, at Paganel var

nærved at tro, at Lyden maatte tilskrives en eller anden begavet Fugl, der her i Australiens Ørkener efterlignede et Pleyelsk eller Erardsk Flygels Toner.

Men i dette Øjeblik hørte man ogsaa en klangfuld Stemme. Pianisten akkompagneredes af eller rettere akkompagnerede en Sanger. Paganel lyttede endnu med et højst mistroisk Udtryk i Ansigtet, men et Øjeblik efter havde han gjenkjendt den Melodi, hvis Toner ramte hans Øre.

Det var Il mio tesoro intanto af Don Juan. For Pokkertænkte Geografen, lad Australiens Fuglearter være ligesaa vidunderlig begavede de vil, ja lad det være de mest musikalske Papegøjer i hele Verden, Mozart kan de dog ikke synge!

Med taus Nydelse hørte han den store Mesters herlige Værk til Ende. Virkningen af denne henrivende Melodi var i den skjønne Nat aldeles ubeskrivelig. Paganel følte en usigelig Nydelse ved disse herlige Toner; tilsidst tav Stemmen, og trindt omkring var Alt atter tyst og stille som før.

Da Wilson kom og vilde afløse Paganel, fandt han ham hensunken i dybe Drømme. Paganel fortalte ikke Matrosen Noget. Han forbeholdt sig selv den næste Morgen at underrette Glenarvan om, hvad der var passeret og forsvandt et Øjeblik efter i Teltet.

Den næste Dag blev hele Selskabet tidlig om Morgenen bragt paa Benene ved en munter Gjøen. Glenarvan stod først op. To prægtige, højbenede „Pointers", sande Monsterexemplarer af engelske Jagthunde, sprang frem og tilbage ved Indgangen til et lille Krat. Da de Rejsende nærmede sig, veg de tilbage og fordoblede deres Gjøen.

Her maa vi utvivlsomt være tæt ved en Station,

sagde Glenarvan, og der maa ogsaa være Jægere i Nærheden, thi de Hunde er Jagthunde.

Paganel aabnede allerede Munden for at berette, hvad der var hændet ham om Natten, da man fik Øje paa to yngre Mænd, som red paa Raceheste af usædvanlig Skjønhed, Typer paa de ægte „Hunters."

De to Gentlemen, der var iførte elegante Jagtdragter, gjorde Holdt, da de fik Øje paa det noget zigeuneragtige Selskab! De syntes at spørge sig selv, hvad Tilstedeværelsen af bevæbnede Mænd i disse fjerne Egne kunde have at betyde.

Men saasnart de fik Øje paa Damerne, der netop nu forlod Vognen, stod de af Hestene og nærmede sig Selskabet med Hatten i Haanden.

Lord Glenarvan gik dem imøde og nævnede i sin Egenskab af Fremmed i Landet, først sit Navn og sin Stand. De to unge Herrer bukkede, og den ene af dem, aabenbart den Ældste, sagde:

— Mylord, tør vi gjøre os Haab om, at disse Damer, Deres Ledsagere og De selv vil vise os den Ære at hvile ud i vor Bolig?

— Mine Herrer —? sagde Glenarvan.

— Michel og Sandy Patterson, Ejere af Hottamstationen. De befinder Dem allerede nu paa vore Jorder, og vi har kun en Fjerdingvej til vor Bolig.

— Mine Herrer, svarede Glenarvan, jeg vilde meget nødig misbruge et saa forekommende og elskværdig tilbudt Gjæstevenskab . . . .

— Mylord, tog Michel Patterson atter til Orde, naar De benytter Dem af det, gjør De kun os en stor Tjeneste. Banlyste, som vi er, til at leve i disse afsides liggende Egne, vil vi føle os overordentlig lykkelige ved at blive

satte istand til at gjøre Honnørs for Dem under vort ringe Tag.

Glenarvan bukkede til Tegn paa, at han indvilgede.

— Tør jeg, sagde nu Paganel, idet han vendte sig til Michel Patterson, være saa dristig at spørge, var det Dem, der i Nat sang den himmelske Arie af Mozart?

— Ja, det var mig, svarede den Adspurgte, og det var min Broder Sandy, der akkompagnerede mig.

— Modtag da, vedblev Paganel, min, en Franskmands Kompliment og oprigtigste Tak; jeg maa tilføje, at jeg er en lidenskabelig Beundrer af denne Musik.

Paganel trykkede den unge Gentlemans Haand, og denne besvarede Haandtrykket paa den hjerteligste og elskværdigste Maade. Derpaa viste Michel Patterson Selskabet Vej til Brødrenes Bolig. Hestene blev betroede Ayrtons og Matrosernes Omsorg, men de Rejsende begav sig, ledsagede af de to unge Mænd, tilfods til Hottam-Stationens Vaaningshus.

Det var en overordentlig smuk og prægtig Ejendom, overalt holdt i den gammelengelske, ubønhørligt strenge Parkstil. Uendelige, med graa Stakitter indhegnede Enge strakte sig saalangt Øjet kunde naa. Men de skulde ogsaa med deres saftige Græs afgive Næring til Kvæg i Tusindvis og Faar i Millionvis. En stor Mængde Hyrder og en endnu langt større Mængde Hunde førte Opsynet med denne larmende Hær.

Imod Vest standsedes Blikket af en Række Gummitræer, der i en Højde af syvtusindfemhundrede Fod kronede Hottam-Bjergets Top.

Lange Alleer af stedsegrønne Træer løb straaleformigt ud i alle Retninger. Hist og her saae man tættere Smaapartier af „grass-trees“, Kjæmpe-Græsarter af

ti Fods Højde, der lignede Dvergpalmerne meget, men var fuldstændig skjulte i deres lange og smalle Blade. Luften var svanger med Duften af Laurbærtræer, hvis hvide Blomster, der nu var i fuldt Flor, udsendte den fineste, aromatiske Lugt.

I fredelig Forening med disse prægtige, for Australien ejendommelige Træer, voxede de i den fjerne Verdensdel omplantede Frembringelser, der tilhører det europæiske Klima. Ferskен-, Pære-, Æble- og Figentræet, Orangen og selv Egen kunde de Rejsende her hilse med deres Glædesudbrud, og var de ikke allerede bleven højlig forbausede over saaledes at komme til at vandre i Skyggen af fuldstændig hjemlige Træer, maatte deres Forundring dog utvivlsomt blive vakt ved Synet af de Fugle, der hoppede omkring i Grenene, de saakaldte „Satin-birds" med silkeagtig Fjederbeklædning og de skjønne „Sericules", der ser ud, som om de var klædte halvt i Guld, halvt i sort Fløjel.

Lord Glenarvan lod sig imidlertid ikke nøje med at beundre denne i Ørkenen improviserede Oases fabelagtige Pragt. Han lyttede ivrigt til de to unge Gentlemens Beretninger. I England, i Civilisationens Centrum, vilde det have været den Ankommes Pligt først at meddele sin Vært, hvorfra han kom, og hvorhen han rejste. Her troede derimod Michel og Sandy Patterson, med en beundringsværdig Finfølelse, først og fremmest at maatte sige de Fremmede, som de tilbød deres Gjæstevenskab, hvad de selv var. De fortalte derfor uopfordret deres Historie.

De hørte til den Klasse unge, intelligente og stræbsomme Englændere, der ikke lever i den Vildfarelse, at deres Rigdom fritager dem for at arbejde. Michel og

Sandy Patterson var Sønner af en Londoner Banquier. Da de var tyve Aar gamle, havde deres Fader sagt til dem: „Jeg giver Jer her en Million. Gaa til en fjerntliggende Kolonie, skal Jer en nyttig Livsbeskjæftigelse, og hent Erfaring af Virksomhed. Hvis I har Held med Jer, da saa meget desto bedre; gaar det galt, behøver vi ikke at tage os det nær. Vi vil i saa Fald ikke beklage Tabet af de Millioner, der har tjent til at opdrage Eder til Mænd." De unge Mennesker takkede deres Fader og adlød. De valgte Kolonien Victoria i Australien til Anbringelsen af Faderens Banknoter og havde ingen Grund havt til at angre dette Valg. Efter tre Aars Forløb var deres Eiendom i fuld Blomstring.

Man kan i Victoria, Ny-Syd-Wales og Syd-Australien tælle mere end tre Tusind Stationer, hvoraf nogle ejes af Squatters, hvis Hovedformaal er Kvægavl, andre af Settlers, som navnlig give sig af med Agerbrug. Indtil de to unge Englænderes Ankomst havde en vis Jamiesons Ejendom været den betydeligste i Landet, idet den bedækkede et Fladerum af hundrede Hektarer og paa en Strækning af femogtyve Kilometre begrændsedes af Paroo, en af Darlings Bifloder.

Nu overgik Stationen Hottam langt den nævnte Besiddelse i Fladerum og Driftsomfang. De unge, virksomme Brødre var baade Squatters og Settlers. De bestyrede deres uhyre Besiddelser med sjelden Dygtighed og, hvad der er mere ualmindeligt, med en usædvanlig Energi.

Som Læseren veed, laa denne Station i lang Afstand fra Hovedbyerne, midt i Murrays kun lidet besøgte Egne. Den strakte sig fra 146° 48' til 147°'s Længde; det vil sige: Terrænet var fem Mil langt og

bredt, idet dets to yderste Grændser dannedes af Buffalo-Ranges og Bjerget Hottam. Paa de to nordlige Hjørner af denne vældige Firkant hævede sig tilvenstre Bjerget Aberdeen, tilhøjre High-Barvens Toppe. Der var heller ingen Mangel paa skjønne Vandløb, takket være Creeks- og Ovenflodens talrige Tilløb. Ovenfloden er selv en Biflod, der et godt Stykke nordligere løber ud i Murray. Som Følge af disse Egenskaber ved Terrænet egnede det sig i lige høj Grad til Kvægavl og Agerdyrkning. Titusind Akrer Land, der var beundringsværdigt inddelte og opdyrkede med alle Kunstens Midler, frembragte hvert Aar en uhyre Høst saavel af australske som exotiske Produkter, medens flere Millioner Dyr fandt deres Næring paa de eviggrønne umaadelige Græsseplads er. Hottam-Stationens Produkter noteredes ogsaa paa Castlemaines og Melbournes Markeder til en meget høj Kours.

Michel og Sandy Patterson havde just sluttet disse Meddelelser om deres virksomme Liv, da man for Enden af en lang Kasuartræ-Allee fik Øje paa deres Bolig.

Det var en nydelig, af Træ og Teglsten opført Bygning, der tittede halv skjult frem imellem Emerophilis-Buskadserne. Den var holdt i elegant Schweizerstil og omgivet af en med kinesiske Lamper udstyret Veranda. Vinduerne var forsynede med brogetfarvede Markiser, der harmonerede ypperligt med den ikke mindre brogede Flora rundt omkring. Der kan ikke tænkes noget mere Koket og mere Velgjørende for Øjet, men heller ikke noget mere Komfortabelt end denne Brødrenes indbydende Bolig. Paa Græsplænerne og i Buskadserne rundt omkring saaes overalt Bronce-Kandelabre med smagfulde Lygter; naar Natten brød frem, straalede hele Parken i et klart, hvidt Gaslys, der holdtes vedlige af et lille

Gasometer, som laa fuldkommen skjult under Løvgange af Myalls og træagtig Smaakrat.

Til Tyendeboliger, Stalde eller Vognskur saae man Intet. Alle den Slags Bygninger — en fuldstændig lille By, der bestod af mere end tyve Hytter og Huse — laa i en venlig Dal, en Fjerdingvej fra Hovedbygningerne, og en elektrisk Telegraf vedligeholdt Forbindelsen.

Man var snart kommen til Enden af Alleen; ad en let henkastet, lille elegant Jernbro, under hvilken en munter Bæk pladskede, naaede man den nærmest ved Huset liggende Del af Parken. En Opsynsmand med et meget stateligt Ydre aabnede Porten for de Rejsende, og disse traadte nu ind i Hottam-Stationens rummelige og kostbare Beboelseslejlighed.

Al den Luxus, Kunstelskeren og den Fornemme kan udtænke, mødte her deres Blik, hvor det saa vendte sig hen. En med Dekorationer af alle mulige Jagtredskaber smykket Forhal førte ind til en Salon med fem Fag Vinduer. I denne saaes et Flygel, paa hvilket der laa en stor Mængde klassisk og moderne Musik; endvidere Staffelier med paabegyndte Malerier; smaa Piedestaler med Marmorstatuer; paa Væggene en Del Mesterværker af den nederlandske Skole; rige Tæpper, paa hvilke Foden traadte saa blødt som paa det fineste, tykkeste Grønsvær. Tapeter med elegant og mesterligt udførte Episoder af Mythologien; i Loftet en pragtfuld Lysekrone af antikt Mønster; kostbare Fajancevaser; endelig saae man i Tusindvis skjønne og smagfulde Nipsgjenstande, som hver for sig var en Kuriositet og stor Sjeldenhed i disse fjerne Egne, men som ogsaa i højeste Grad bidrog til at gjøre det Hele til et fuldkomment harmonisk Billede paa Kunst og Komfort. Alt, hvad der kunde behage,

Alt, hvad der kunde tjene til at oplive et frivilligt Exil, Alt, hvad der formaaede at lede Tankerne hen paa Erindringen om europæiske Livsvaner, var anvendt paa Udstyrelsen af denne Salon.

De fem Vinduer lod gjennem de fine Markiser kun et dæmpet og allerede ved Verandaens Halvskygge mildnet Dagslys trænge ind. Lady Helena blev som ude af sig selv af Henrykkelse, da hun gik hen til et af dem. Fra Huset var der paa denne Side Udsigt til en bred Dal, som strakte sig lige til Foden af Bjergene mod Øst. Den skjønne Afvexling af frodige Enge og mørke Skove, hist og her store Lysninger, de nydeligt formede, afrundede Høje, og den ujævne Jordbunds Relief frembød et Skue, som ikke lod sig beskrive. Ingen anden Egn i Verden kunde sammenlignes med dette skjønne Billede.

Imidlertid havde Sandy Patterson sørget for at give Stationens Kjøkkenchef sine Ordrer med Hensyn til Frokosten, og neppe et Kvarter efter de Rejsendes Ankomst tog de Plads ved et ødselt besat Bord. De talrige Retter og Vine lod Intetsomhelst tilbage at ønske; men midt i al denne raffinerede Luxus glædede Alle sig dog mest ved Synet af de to unge Squatters Glæde over at kunne huse deres Gjæster; de var næsten ude af sig selv af Lykke over at kunne agere Værter.

Under Maaltidet blev de selvfølgelig gjort bekjendte med Formaalet for Expeditionen, og de bevidnede i hjertelige Ord Glenarvans Efterforskninger og vanskelige Opgave deres levende Sympathi. Ogsaa Kaptain Grants Børn søgte de at indgyde godt Haab.

Da Frokosten var til Ende, faldt Talen paa de Deporterede. Squatterne kjendte Katastrofen ved Camden-Broen, men en Bande undløbne Forbrydere havde for

dem aldeles intet Foruroligende. Ugjerningsmændene vilde vel vide at vogte sig for et Angreb paa en Station, der beboedes af over hundrede Mennesker. Jøvrigt var det ogsaa højst usandsynligt, at de skulde drive omkring i Murray-Distriktets øde Egne, hvor der Intet vilde være at gjøre for dem, og endnu mindre i Nærheden af Ny-Syd-Wales' Kolonien, hvor Vejene ere meget godt bevogtede. Dette Ræsonnement delte Ayrton ogsaa.

Lord Glenarvan kunde ikke afslaa sine elskværdige Værter at tilbringe denne Dag hos dem paa Hottam-Stationen. De tolv Timers Forsinkelse blev til tolv Timers behagelig Ro og Udhvilen, og ogsaa Hestene og Oxerne samlede nye Kræfter i de velindrettede Stalde.

De elskværdige, unge Værter forelagde strax deres Gjæster et Program for Dagen, og det blev enstemmig vedtaget. Omtrent ved Middagstid stampede syv kraftige Jagthester utaalmodigt foran Døren til Vaaningshuset. En for Damerne bestemt Break, der var overordentlig glimrende udstyret, gav Kudsken Lejlighed til at vise sin Færdighed i Kunsten at styre et „four in hand“*). Rytterne svang sig i Sadlen og galopperede afsted ved Siden af Vognen, medens nogle Jagtsvende, som var bevæbnede med ualmindeligt gode Rifler, ilede i Forvejen med en stor Skare prægtige Hunde, der snart lod Skoven gjenlyde af deres muntre Gjøen.

Fire Timer tilbragtes paa denne Maade i de utallige Alleer og Gange i denne Kjæmpepark, der var ligesaa stor som en lille tydsk Stat. Naar man kun mødte faa Indvaanere, blev dette fuldkomment opvejet ved det store Antal uhyre Faarehjorder, man overalt

*) Engelsk Udtryk for et Firspand.

stødte paa. Hvad Vildtet angaar, kan man uden Overdrivelse sige, at en hel Arme af Klappere ikke vilde kunne have opjaget mere. Inden mange Øjeblikkes Forløb udviklede der sig paa hele Linien en sand Pelotonild til største Skræk for Skovenes og Engenes fredelige Beboere. Side om Side med Major Mac Nabbs gjorde den unge Robert Grant sande Vidundere. Den dristige Dreng var til Trods for sin Søsters gjentagne Formaninger hele Tiden langt forude for de Andre og midt i den tætteste Ild. Men John Mangles paatog sig at vaage over ham, og Mary Grant lod sig stille tilfreds derved.

Det Interessanteste ved det Hele var en Kænguruhjagt. Henimod Klokken fire jog Hundene en hel Bande op af disse mærkelige Pungdyr. De Smaa flygtede skyndsomt ned i Mødrenes Punge, og hele Selskabet satte afsted i en lang Række. Der gives ikke noget mere Forunderligt end de enorme Spring, som Kænguruhen sættes i Stand til at gjøre derved, at dens Bagben er to Gange saa lange som Forbenene og vipper Dyret fremad og op i Vejret ligesom Fjedre.

I Spidsen for den flygtende Skare sprang et fem Fod højt Dyr, et sandt Pragtexemplar af „Macropus giganteus", en „Gammel Mand," som Buskmændene siger.

Fire til fem engelske Mil fortsattes Jagten uafbrudt. Kænguruherne lod sig ikke udmatte, og Hundene, der — hvad man ikke kan fortænke dem i — ikke ret gjerne vilde i Berøring med deres med spidse Kløer bevæbnede Poter, gjorde sig aldeles ingen Umage for at rykke dem nærmere paa Livet. Endelig sagtnede Skaren, udmattet af Løbet, sin Fart, og den „Gamle Mand" støttede sig, parat til Forsvar, op imod en Træstamme.

En af Jagthundene, der gik for vidt i sin Iver,

styrtede ind paa Livet af ham. Et Øjeblik efter fløj den stakkels Hund højt op i Luften og faldt ned paa Jorden med opsprættet Bug.

Hele Skaren af Hunde havde sikkert ikke formaaet at gjøre det af med det mægtige Pungdyr. Man maatte altsaa gribe til Geværerne, da kun Kuglerne kunde anvendes imod det gigantiske Dyr.

Robert var paa et hængende Haar nær bleven et Offer for sin Uforsigtighed. For at kunne skyde med desto større Sikkerhed, nærmede han sig Kænguruhen saa meget, at denne med et mægtigt Spring satte ind paa Livet af ham. I det Samme snublede han og faldt; man hørte et højt Skrig. Mary Grant strakte fra Vognen aldeles lamslaaet, stum, næsten svimlende af Rædsel sine Arme ud imod sin Broder. Ingen af Jægerne vovede at skyde paa Dyret, da han derved ligesaa let vilde kunne ramme Drengen selv.

Men pludselig styrtede John Mangles, med Fare for selv at blive ramt, med sin aabne Jagtkniv i Haanden ind paa Dyret og stødte den i Hjertet paa det. Da denne farlige Fjende saaledes var skaffet af Vejen, kunde Robert uskadt rejse sig op, og et Øjeblik efter laa han i sin Søsters Arme.

To og tyvende Kapitel.

Rejsegjenvordigheder.

En uhyre Skranke spærrede Vejen imod Sydost. Det var den australske Alpekjæde, hvis Højderyg i lune-

fulde, uregelmæssige Bugtninger, strækker sig i en Længde af femtenhundrede Mil, og som paa sine højeste Punkter rager indtil firetusinde Fod i Vejret.

John Mangles og hans to Matroser red stadig nogle hundrede Skridt i Forvejen og undersøgte Vejen; de valgte de for Heste og Mennesker letteste fremkommelige Stier og Passer; de talrige Hævninger i Jordsmonnet dannede ligesom Klipper, imellem hvilke Vognen maatte vælge den bedste Gjennemfart. Det var aldeles som en Sejlads henover den bølgende Havflade, og da Aftenen kom, havde man kun tilbagelagt en halv Grad. Man slog Lejr ved Foden af Alperne, ved Bredden af den lille Flod Cobonara, paa Grændsen af en med fire Fod højt Græs bedækket Slette.

Den næste Dag, den 9de Januar, iværksatte den lille Trop, ikke uden store Besværligheder, Overgangen over disse Bjerge. Man maatte gaa fremad paa Lykke og Fromme og hyppig trænge ind i snevre og dybe Hulveje, som godt kunde ende i et eller andet Klippesvælg. Ayrton vilde uden Tvivl være bleven sat i stor Forlegenhed, hvis man ikke pluselig, efter at Opstigningen havde varet en Time, havde stødt paa et Værtshus, en elendig „Tap," der laa ved en af Bjergstierne.

— I Sandhed! udbrød Paganel, Ejermanden af dette Gjæstgiveri kan ikke blive rig paa et saadant Sted! Hvad Nytte kan det dog ogsaa være til?

— Det kan for Exempel muligvis give os de Underretninger, vi trænger til, svarede Glenarvan. Lad os gaa derind.

Glenarvan og Ayrton gik hen til Værtshuset. Ejermanden af „Bush-Inn — som der stod paa Herbergets Skildt — var en simpel Mand med et frastødende Ydre;

af Forfriskninger havde han kun Gin, Brændevin og Whisky til Disposition. Som Regel besøgtes hans Værtshus kun af rejsende Squatters og Kvægdrivere.

Med en højst gnaven og tvær Mine besvarede han de Spørgsmaal, der rettedes til ham. Dog fandt Ayrton i hans Svar tilstrækkelig Oplysning til at kunne fatte Beslutning om, hvilken Vej det lille Selskab maatte følge. Glenarvan belønnede med nogle Kronestykker Værten for hans ringe Ulejlighed, og han og Ayrton stod allerede i Begreb med at forlade Skjænkestuen, da en paa Muren opklæbet Seddel tildrog sig hans Opmærksomhed.

Det var en Bekjendtgjørelse fra Koloni-Politiet. Den omhandlede Forbrydernes Undvigelse fra Perth og udsatte en Belønning af hundrede Pund Sterling for Paagribelsen af Ben Joyce.

— Det er aabenbart en Fyr, som kunde have godt af at blive hængt, sagde Glenarvan til Kvartermesteren.

— Ja, De har Ret, Mylord, svarede Ayrton. Hundrede Pund, det er en kjøn lille Sum og uden Tvivl langt mere, end han er værd.

— Hvad Værten her angaar, tilføjede Glenarvan, da forekommer han mig temmelig fordægtig til Trods for, at han har hængt dette Opslag paa Væggen.

— Ja mig ogsaa, svarede Ayrton.

Glenarvan og Kvartermesteren vendte tilbage til Vognen.

Man satte nu Kurs efter det Punkt, hvor Vejen til Lucknow hører op. Der begyndte et snevert Pas, som gjorde en Omvej nødvendig. Man gav sig i Kast med Opstigningen; det var et yderst besværligt Stykke Arbejde. Mere end een Gang maatte de Rejsende staa af Hesten og komme det svære Kjøretøj til Hjælp ved at skyde det

fremad og forhindre Hjulene i at glide tilbage; ofte maatte man paa de talrige, bratte Klippestrænter holde stille og spænde Oxerne fra, da disse ikke var istand til at udføre korte Vendinger; ved saadanne Lejligheder var det navnlig yderst vanskeligt at støtte den tunge Vogn og hindre den i at glide nedad. Ved adskillige Lejligheder maatte Ayrton ogsaa ty til Hestene, der i Reglen allerede var fuldstændig udmattede af deres egen Opstigning.

Hvad enten det nu var en Følge af alle disse Anstrengelser eller af andre Grunde, nok er det, at en af Hestene faldt denne Dag. Den styrtede pludselig, uden at man i mindste Maade havde kunnet forudsee dette Uheld.

Det var Mulrady's Hest, og da han søgte at faae den til at rejse sig igjen, viste det sig, at den var død.

Ayrton undersøgte det paa Jorden udstrakte Dyr og syntes ude af Stand til at forklare sig dets pludselige Død.

— Der maa være sprunget et Blodkar i Dyret, sagde Glenarvan.

— Sandsynligvis, svarede Ayrton.

— Tag min Hest, Mulrady, tilføjede Glenarvan, jeg sætter mig op i Vognen til Lady Helena.

Mulrady adlød, og den lille Trop fortsatte sin anstrængende Bjergfart, efter at man havde efterladt Liget af den døde Hest til Ravnene.

I Løbet af den 11te naaede de Rejsende det højeste Punkt i Passet, der var omtrent to tusind Fod højt, og den følgende Dag begyndte Nedstigningen. Den gik temmelig hurtigt for sig, skjønbt de Rejsende et Par Gange blev overfaldne af heftige Haglbyger, og tvungne til at søge

Tilflugt under Klipperne. Thi det var ikke almindelige Haglkorn, der styrtede ned fra Uvejrskyerne, men veritable, store Isklumper. Man blev formelig slynget til Jorden, med saa stor Kraft kom Uvejret, og nogle ikke ubetydelige Læsioner belærte hurtig Paganel og Robert om, at det var raadeligst at krybe i Skjul. Vognen blev gjennemhullet paa flere Steder, og det maatte ogsaa være et meget solidt Tag, der skulde kunne modstaa denne Hagel af disse spidse Isstykker, som endogsaa borede sig temmelig dybt ind i Træstammerne. Man maatte afvente Uvejrets Slutning, hvis man havde Liv og Lemmer kjær. Inden en Times Forløb var det Hele imidlertid forbi, og Selskabet begyndte paany at stige ned ad de stejle Klipper, der endnu var ganske slibrige efter det heftige Haglvejr.

Henimod Aften rullede Vognen, ganske vist meget medtaget og slaaet i Stykker paa forskjellige Steder, men dog endnu sikkert hvilende paa sine Træhjul, ned ad den sidste stejle Alpesti imellem store, enkeltstaaende Fyrretræer. Passet førte paa denne Side ud til Gippslandets vidstrakte Sletter. Alpekjæden var lykkeligt overskredet, og man ilede nu med at træffe Forberedelser til Nattelejren.

Den tolvte, ved Daggry, gjenoptog man Rejsen med friske Kræfter, og det var ikke svært at se, hvilken Iver der besjælede Alle efter at naae Maalet: det Stille Ocean, det Sted, hvor Britannia havde lidt Skibbrud. Først der vilde man kunne finde Kaptain Grants Spor og ikke i det øde Gippsland. Ayrton anmodede ogsaa indtrængende Lord Glenarvan om at sende Duncan Ordre til at begive sig til Kysten, for at man der kunde have alle Eftersøgningsmidler til sin Raadighed. Efter

hans Mening maatte man benytte den Vej, der fører fra Lucknow til Melbourne.

Dette Kvartermesterens Raad syntes at være godt. Paganel var af samme Mening; han troede ligeledes, at Yachtens Nærværelse vilde kunne være til stor Nytte under saadanne Omstændigheder, og han tilføjede, at naar de først engang havde Vejen til Lucknow bag sig, vilde de være afskaarne fra enhver Forbindelse med Melbourne.

Glenarvan var ubestemt, og rimeligvis havde han givet den Befaling, Ayrton saa ivrigt forlangte, hvis Majoren ikke levende havde bekjæmpet dette Forslag. Han beviste, at Ayrton's Nærværelse ved Expeditionen var nødvendig; naar man kom i Nærheden af Kysten, vilde det være ham, der kjendte Landet bedst af dem Alle. Og hvis et eller andet Tilfælde skulde bringe Karavanen paa Kaptain Grants Spor, vilde Kvartermesteren bedre end nogen Anden være istand til at kunne følge det; endelig var han den Eneste, der nøjagtigt kunde angive, hvor Britannia var gaaet til Grunde.

Mac Nabbs stemmede altsaa for Fortsættelsen af Rejsen uden Forandring i Programmet. Han fandt Tilslutning hos John Mangles, der var af samme Mening.

Den unge Kaptain gjorde tillige opmærksom paa, at hans Herligheds Befaling lettere vilde naae Duncan, naar man expederede den fra Twofold-Bai, end naar den overbragtes ved Hjælp af et Bud, der maatte ride to Hundrede Mil igjennem et vildt Land.

Denne Betragtningsmaade vandt Overhaand. Det blev besluttet, at man skulde vente, indtil man havde naaet Twofold-Bugten. Majoren iagttog Ayrton, der

syntes at være temmelig ærgerlig. Dog sagde han Intet til ham, men beholdt, som sædvanlig, sine Jagttagelser for sig selv.

Fra Middag indtil Klokken To passerede man en mærkværdig Skov af Bregner. Disse træagtige, i fuld Blomstring staaende Planter naaede her en Højde af tredive Fod. Baade Heste og Ryttere kunde magelig passere under deres langt nedhængende Grene. Under disse ubevægelige Solskærme herskede der en Kjølighed, som kom Alle ret tilpas. Jacques Paganel maatte som sædvanlig give sin Glæde Luft og skræmmede med sine Tilfredshedsudbrud en stor Skare Pappegøjer og Kakaduer op af deres Middagshvile. I et Nu gjenlød Skoven af en plapprende og skrigende Koncert.

Geografen var endnu i fuld Aktivitet med sine Henrykkelsesudbrud, da hans Ledsagere pludselig saae ham vakle et Øjeblik frem og tilbage paa sin Hest og derpaa styrte hovedkulds til Jorden.

Man ilede ham skyndsomst til Hjælp.

— Paganel, Paganel, hvad fejler De? raabte Glenarvan.

— Hvad jeg fejler, kjære Ven? Jeg har ingen Hest mere, svarede Paganel, idet han viklede sig ud af sine Stigbøjler.

— Hvad! Deres Hest.

— Ja, den er død! Stendød, akkurat paa samme Maade som Mulradys!

Glenarvan, John Mangles og Wilson undersøgte Dyret. Paganel havde ikke taget Fejl, hans Hest var pludseligt bleven ramt af et Slagtilfælde.

— Det er højst mærkværdigt, sagde John Mangles.

— Ja, højst paafaldende, mumlede Majoren.

Glenarvan blev meget bekymret og ilde tilmode ved dette nye Uheld. Han kunde her, midt i Ørkenen, ikke skaffe sig nye Heste; hvis der udbrød en Epidemi mellem Expeditionens Dyr, vilde han være i meget stor Forlegenhed med, hvorledes han skulde fortsætte Rejsen.

Desværre skulde man endnu samme Dag med Rette kunne bruge Ordet Epidemi. En tredie Hest, Wilson's, styrtede og, hvad der var en langt værre Omstændighed, en af Oxerne ligeledes.

Transport- og Befordringsmidlerne var nu bleven indskrænkede til tre Oxer og fire Heste.

Det lille Selskabs Stilling var højst betænkelig. Rytterne kunde vel staa af Hestene og gaa tilfods. Mange Squatters havde før gjort det samme i disse vilde Egne. Men naar man blev nødsaget til at lade Vognen tilbage, hvad skulde der saa blive af de rejsende Damer? Vilde de kunne tilbagelægge de hundredeogtyve Mil, man endnu havde tilbage, inden man naaede Twofold-Bugten?

John Mangles og Glenarvan, der begge var meget urolige, undersøgte de Heste, der endnu var ilive. Maaske kunde man forekomme nye Ulykkestilfælde. Man opdagede imidlertid ikke nogetsomhelst Tegn til Sygdom eller blot til Mathed hos Dyrene. De befandt sig fuldkomment vel og udholdt tappert Rejsens Besværligheder.

Glenarvan haabede derfor, at den mærkværdige Epidemi ikke vilde kræve noget nyt Offer.

Man begav sig atter paa Vej. Fodgjængerne skiftedes til at hvile sig i Vognen. Da det blev Aften, gav Glenarvan Tegn til at gjøre Holdt, skjøndt man kun havde tilbagelagt ti Mil. Natten forløb rolig, uden nogensomhelst Forstyrrelse, under et mægtigt Bregnebuskads, mellem

hvis Grene uhyre Flagermus, de saakaldte flyvende Ræve, flagrede omkring.

Den følgende Dag, den 13de Januar, gik Alt godt. Gaarsdagens Uheld fornyedes ikke, og Expeditionens Sundhedstilstand var meget tilfredsstillende.

Da Aftenen kom, var man naaet saa langt frem, at man langt ude i Horisonten kunde skjælne en skarpt aftegnet Taagestribe, som Geografen erklærede for at være Omridset af Snowy.

Man tilbagelagde endnu nogle besværlige Mil. Bagved en lille Hævning i Terrænet laa der en Skov med høje Træer, og derhen styrede Ayrton Vognen over en Mængde omstyrtede Træstammer. Han var allerede kommet en halv Mil bort fra Floden, da Vognen pludselig sank i til midt op paa Hjulene.

— Pas paa! raabte han til de bagefter ham følgende Ryttere.

— Hvad er der paafærde? spurgte Glenarvan.

— Vi er kjørt fast i et Morads, svarede Ayrton.

Ved Raab og Slag med sin Styrekjæp søgte han derpaa at drive Oxerne op af Dyndet, men de sad i til op over Midten af Benene og kunde ikke røre sig af Stedet.

— Det Bedste, vi kan gjøre, er at overnatte her, sagde John Mangles.

— Ja, De har Ret, svarede Ayrton. Imorgen, naar det bliver lyst, maa vi se, hvorledes vi kommer ud af denne ubehagelige Situation.

— Holdt! raabte Glenarvan.

Natten var efter en kort Skumring hurtigt faldet paa, men Heden var dog ikke forsvundet tilligemed Dagslyset. Atmosfæren var opfyldt af kvælende Dunster.

Nogle Lyn krydsede i blændende Gjenskin hverandre ude i Horisonten.

Man indrettede Lejren. Man arrangerede sig, saa godt det lod sig gjøre i den halvt sunkne Vogn. Træernes tætte, mørke Hvælving beskyttede de Rejsendes Telt. Hvis det ikke begyndte at regne stærkt, kunde de ikke beklage sig over Noget.

Ikke uden stor Møje lykkedes det Ayrton at befri de tre Oxer fra deres ufrivillige Slambad. De modige Dyr var sunkne i til op over Bugen. Kvartermesteren indstallerede dem sammen med de fire Heste og vilde paa ingen Maade overlade til nogen Anden at sørge for Foder til dem. Han plejede altid at besørge dette Arbejde med megen Dygtighed, men denne Aften lagde Glenarvan Mærke til, at han fordobblede sin Omhyggelighed, og han takkede ham derfor, thi nu var det mere end nogensinde af stor Vigtighed, at der blev vaaget over Forspandet.

Imidlertid nød de Rejsende hurtig Aftensmaden. Heden og Trætheden opvejede langt Sulten, og de trængte mindre til Føde end til Hvile.

Lady Helena og Miss Grant trak sig strax efter Maaltidet tilbage til deres sædvanlige Sovekammer, efter hurtig at have sagt deres Rejsefæller Godnat.

Nogle af Mændene krøb ind i Teltet, andre strakte sig med Velbehag paa det tykke, bløde Græs ved Foden af Træerne, hvilket man i dette sunde Land kan gjøre ganske trygt.

Lidt efter lidt faldt Alle i en dyb Søvn. Mørket blev endnu tættere ved et stort Skyslør, der lidt efter lidt bredte sig ud over Himmelhvælvingen. Der rørte

sig ikke en Vind, og Nattens Taushed blev kun afbrudt af Fuglenes Skrig.

Henimod Klokken Elleve vaagnede Majoren efter en tung og udmattende Søvn. Hans halvt tillukkede Øjne blændedes af et usikkert Lys, der bevægede sig under de store Træer. Mac Nabbs troede først, at det var Gjenskinnet af en Ild, der forplantede sig langs Jorden.

Han rejste sig fra sit Leje og gik hen til Skoven. Hans Overraskelse var ikke ringe, da han saae, at han stod ligeoverfor et fuldstændig naturligt Fænomen. For ham laa en vid Strækning, der var helt bedækket med en Slags Paddehatte, som udsendte et fosforagtigt Lys.

Disse smaa, lysende Legemer straalede med temmelig betydelig Styrke gjennem Mørket*).

Majoren, der langt fra var nogen Egoist, stod allerede i Begreb med at vække Paganel, for at den Lærde kunde faae dette Naturvidunder at see med sine egne Øjne. Der skete imidlertid Noget, som afholdt ham derfra.

Fosforglandsen oplyste Skoven i en halv Mils Omkreds, og Mac Nabbs troede at se nogle Skygger hurtigt glide afsted ved Udkanten af det belyste Territorium.

Skuffede hans Øjne ham? Var det en Illusion, han var Gjenstand for?

Mac Nabbs lagde sig ned paa Jorden, og han opdagede da tydelig flere Mænd, der hvert Øjeblik bukkede sig og atter rejste sig op og syntes at lede efter friske Spor.

---

*) Dette Fænomen er allerede af Drummond i Australien bleven iagttaget hos Paddehatte.

Det var ham ikke længe nogen Gaade, hvad disse Mennesker ledte efter.

Majoren tøvede ikke og uden at vække sine Ledsagere forsvandt han i det høje Græs, krybende afsted hen over Jorden, ligesom de Vilde paa Prærierne.

Det var en afskyelig Nat. Klokken To om Morgenen begyndte det at regne, og til langt op paa Dagen øsede det i Strømme ned fra de sorte Uvejrsskyer. Teltet ydede kun højst utilfredsstillende Beskyttelse, og Glenarvan og hans Ledsagere tyede derfor snart op i Vognen. Søvn kunde der ikke være Tale om, man samtalede om allehaande Ting. Kun Majoren, hvis korte Fraværelse Ingen havde lagt Mærke til, var hele Tiden taus Tilhører. Den skrækkelige Pladskregn blev uophørlig ved at strømme. Man begyndte at frygte for, at Snowy vilde gaa over sine Bredder, hvilket vilde være meget betænkeligt for Kjøretøjet, der sad fast i den opblødte Jord.

Mere end én Gang gik Mulrady, Ayrton og John Mangles ud og undersøgte Vandstanden, og kom hver Gang tilbage, gjennemblødte fra Top til Taa.

Endelig blev det Dag. Det hørte op at regne, men Solstraalerne formaaede endnu ikke at trænge gjennem det tætte Lag af Skyer. Rundt omkring paa Jorden havde der samlet sig store Pytter med gult Vand, smudsige, dyndede Damme. Op af Jorden steg uophørlig fugtige, varme Dunster, der mættede Atmosfæren med en Mængde for Sundheden højst skadelige Bestanddele.

Glenarvan's første Tanke gjaldt Kjøretøjet; det var

i hans Øjne Hovedsagen. Da man nu undersøgte den plumpe Vogn, viste det sig, at den var sunket dybt ned og sad fuldstændig fast i Leer og Dynd. Forparten var saa godt som helt forsvunden, Bagparten dog kun indtil Hjulaxerne.

Man indsaae, at selv naar Alle, Mennesker saavel som Dyr, opbød deres yderste Kræfter, vilde det have sine store Vanskeligheder at faae den bragt paa Benene igjen.

— I hvert Fald, sagde John Mangles, maa her handles raskt. Thi naar først dette Leer begynder at blive tørt, vanskeliggjøres Arbejdet endnu yderligere for os.

— Altsaa hurtigt til Arbejde! sagde Ayrton.

Glenarvan begav sig nu i Følge med sine to Matroser, John Mangles og Ayrton, hen til den lille Skov, hvor Dyrene havde opholdt sig om Natten.

Det var en Strækning af Gummitræer, som frembød et meget trist Skue. Den bestod udelukkende af forlængst udgaaede Stammer, der stod spredte med store Mellemrum og vel Aarhundreder igjennem havde været berøvede deres Bark, saa de nu lignede Korkege i Høsttiden.

Deres nøgne, bladløse Grene strakte de indtil tohundrede Fod op i Luften, og ingen Fugl havde bygget Rede i det gjennemsigtige Skelet, ikke et Blad rørte sig paa de udtørrede Grene.

Hvortil skal man henføre dette Fænomen, som kan iagttages meget hyppigt i Australien, at hele Skove angribes af og bukke under for en formelig Epidemi? Man kjender ikke Grunden. Hverken de ældste Indfødte

eller deres forlængst til Hvile stedte Forfædre har nogensinde seet disse Skove grønnes.

Medens Glenarvan stadig gik videre og saae op til den graa Himmel, imod hvilken endogsaa de fineste Grene af Gummitræerne tegnede sig meget skarpt, blev Ayrton højst forbauset ved ikke at faae Øje paa Hestene og Oxerne i Nærheden af det Sted, hvor de var blevne bragte hen. Men da Dyrene havde været lænkede med Kjæder imellem For- og Bagbenene, kunde de umuligt være langt borte.

Man søgte derfor efter dem i Skoven, men forgjæves. Ayrton vidste ikke, hvad han skulde tro. Han begav sig, uden at have fundet dem, tilbage til Snowy-Floden, hvis Bredder er bevoxede med prægtige Mimoser. Han udstødte nu det Raab, hvormed han altid plejede at kalde sit Spand sammen, men ikke en Lyd hørtes til Svar. Kvartermesteren syntes at blive grebet af en ubestemt Uro, og hans Ledsagere saae paa hverandre med temmelig forbløffede Miner.

Efterat en Time var gaaet hen med resultatløs Søgen, og netop som Glenarvan vilde vende tilbage til Vognen, hørte han imidlertid pludselig en Brinsken, og kort efter lød der ligeledes et Brøl.

— Der er de! udbrød John Mangles og trængte ind igjennem det høje Buskads, der var tæt nok til at kunne skjule en hel Hjord, om det skulde være.

Glenarvan, Mulrady og Ayrton fulgte lige i Hælene paa ham og blev ligesaa maalløse som han ved det Syn, der mødte deres Blik.

To af Oxerne og tre af Hestene laa udstrakte paa Jorden, tilsyneladende ramte af et Slag ligesom deres Kammerater. Deres Lig var allerede aldeles kolde, og

en Skare forsultne Ravne fløj skrigende omkring imellem Mimoserne, parate til at kaste sig over det uventede Bytte.

Glenarvan og hans Ledsagere saae som forstenede paa hverandre, og Wilson kunde ikke, om det saa skulde have kostet hans Liv, holde en drøj Ed tilbage.

— Vær rolig, Wilson, sagde Lord Glenarvan, der med Nød og næppe selv kunde beherske sig, det kan ikke hjælpe at bande.

— Ayrton, sagde han derpaa, vil De tage den Oxe, der endnu er ilive, og Hesten der med. Vi maa se snareste muligt at komme ud af den Forlegenhed, vi befinder os i.

— Hvis Kjøretøjet ikke sad fast i Moradset, mente John Mangles, vilde disse to Dyr i to smaa Dagsrejser kunne bringe os til Kysten. Men vi maa for enhver Pris have denne forbandede Vogn op af Dyndet.

— Ja, vi maa forsøge det, John, svarede Glenarvan. Lad os derfor nu vende tilbage til Lejren, hvor vore Rejsekammerater vel ogsaa snart maa være urolige over vor lange Udebliven.

Ayrton og Mulrady tog Spændkjæderne af Oxen og Hesten, og trak afsted med dem langs Flodens bugtede Bred.

En halv Time senere vidste saavel Paganel som Mac Nabbs, Lady Helena og Miss Grant, hvorledes man var situeret.

— Skade, sagde Majoren til Ayrton, at De ikke lod alle vore Dyr beslaa, da vi gik over Wimerra.

— Hvad mener De? spurgte Ayrton.

— Jeg mener, at af alle vore Heste er netop den,

som har været under Deres Beslagsmeds Behandling, den eneste, der har undgaaet den almindelige Skjæbne.

— De har Ret, det er et højst mærkeligt Træf, sagde John Mangles.

— Men i hvert Fald kun et Træf og ikke Andet, svarede Kvartermesteren og saae Majoren stivt i Øjnene.

Mac Nabbs pressede Læberne sammen, som om han vilde tvinge sig til at tie med Noget, der svævede ham paa Tungen. Glenarvan, Mangles og Lady Helena syntes at vente paa, at han videre skulde udvikle hvad han mente, men Majoren tav stille og henvendte sin Opmærksomhed paa Vognen, som Ayrton var gaaet hen for at undersøge.

Han og de to Matroser stræbte af al Magt at faae den trukket op af det dybe Morads. Ogsaa Hesten og Oxen, der var bleven spændt sammen, opbød alle deres Kræfter. Skaglerne var saa strammede, at de hvert Øjeblik truede med at springe, og ligeledes kunde Halsaagene umuligt holde længe.

Wilson og Mulrady skubbede paa Hjulene, medens Kartermesteren ansporede Spandet med høje Tilraab og en hyppig Brug af Pigkjæppen. Men det tunge Kjøretøj rørte sig ikke af Pletten. Leret, som det sad fast i, var efterhaanden bleven aldeles tørt og holdt det indeklemt.

John Mangles lod da dette Leer bløde op, men ogsaa det viste sig at være forgjæves. Kjøretøjet blev siddende og var ikke til at rokke. Endnu engang gjorde saavel Mennesker som Dyr med Opbydelse af alle deres Kræfter et energisk Forsøg. Saafremt man ikke vilde tage Vognen fra hinanden Stykke for Stykke, maatte man renoncere paa at faae den op af Moradset.

Ayrton, der syntes at ville overvinde Vanskelig-

hederne for enhver Pris, var netop ifærd med paany at opbyde alle Kræfter, da Lord Glenarvan kom ilende til og raabte til ham:

— Holdt, Ayrton, det er nok. Vi er nødte til at skaane de to Dyr, vi har tilbage. Naar vi fortsætter vor Rejse tilfods, kan det ene af dem transportere vore Damer, det andet vore Levnetsmidler og Bagagen.

— De har Ret, Mylord! svarede Kvartermesteren og spændte de udmattede Dyr fra.

— Kom nu, mine Herrer, sagde Glenarvan, og lad os vende tilbage til Lejren; vi maa tage Situationen under Overvejelse og komme paa det Rene med, hvilke Chancer der er for os, samt hvilken Bestemmelse vi nu maa tage.

Inden lang Tids Forløb sad vore Rejsende ved en meget respektabel Frokost, som smagte dem fortræffeligt ovenpaa den uhyggelige og anstrengende Nat. Alt imedens man spiste, gik Raadslagningen for sig, og Enhver blev opfordret til at udtale sin Mening.

Den gik enstemmigt ud paa ufortøvet at begive sig til Kysten. Endogsaa Lady Helena og Mary Grant forpligtede sig med stor Beredvillighed til daglig at tilbagelægge fem (engelske) Mil. De kjække Damer vilde ikke have gyst tilbage for, om det skulde gjøres nødigt, at gaa hele Strækningen imellem Snowy-Floden og Twofold-Bugten tilfods.

— Du er Idealet af en Rejseledsagerske, min kjære Helena, sagde Lord Glenarvan. Men er vi nu ogsaa sikkre paa, at vi, naar vi kommer til Bugten, der finder de Hjælpekilder, som vi trænger til?

— Ja upaatvivlelig, svarede Paganel. Eden er en Stad, der allerede kan se tilbage paa en fleraarig

og ganske blomstrende Existents. Der maa endogsaa være en temmelig livlig Forbindelse imellem dens Havn og Melbourne. Iøvrigt har jeg Grund til at tro, at vi femogtredive Mil herfra, i Delegete, paa Grændsen af Victoria, vil kunne forsyne os med frisk Proviant og finde tilstrækkelige Transportmidler.

— Og hvilken Bestemmelse skal der tages med Duncan? spurgte Ayrton. Anser De det ikke for hensigtsmæssigst, at sende den Bud med Ordre til at begive sig til Bugten?

— Hvad er Deres Mening, John? spurgte Glenarvan.

— Jeg troer ikke, Deres Herlighed skal forhaste Dem, hvad dette Punkt angaar, svarede den unge Kaptajn, efter at han havde tænkt over Sagen. Der vil altid være Tid nok til at sende Tom Austin Deres Befaling og lade ham støde til os ved Kysten.

— Ja, det er klart, istemmede Paganel.

— De maa betænke, sagde John Mangles, at vi allerede inden fire, fem Dages Forløb er i Eden.

— I Løbet af fire, fem Dage! svarede Ayrton og rystede paa Hovedet. Sig De hellere fjorten til tyve Dage, Kaptajn.

— Skulde vi bruge fjorten à tyve Dage til en Rejse paa kun femoghalvfjerdsfindstyve Mil! udbrød Glenarvan.

— Ja, i det Mindste, Mylord. De maa huske paa, at det er den allervanskeligste Del af Victoria, vi har tilbage at gjennemrejse, en sand Ørken, hvor man efter Squatternes Sigende savner Alt, gjennem store Strækninger Krat, uden Spor af banede Veje, et Land, i hvilket man endnu ikke har kunnet oprette en eneste Station. De kan kun komme frem med Øxen eller Faklen i

Haanden, og tro De mig, den Slags Rejse gaar ikke synderlig expedit for sig. Og jeg maa saa ovenikjøbet tilføje, at de Vanskeligheder, selve Rejsen vil medføre, ikke er Hovedhindringen; det vil nemlig upaatvivlelig blive nødvendigt at sætte over Snowy, og sandsynligvis bliver vi nødte til at vente paa, at dens Vande falder.

— Vente! udbrød den unge Kaptajn. Skulde man ikke kunne finde et Vadested?

— Jeg tror det næppe, svarede Ayrton. Jeg søgte imorges forgjæves et saadant.

— Er Snowy da saa bred? spurgte Lady Glenarvan.

— Den er vistnok en halv Mil bred og har en overordentlig rivende Strøm. Selv en dygtig Svømmer vilde ikke kunne sætte over den uden at udsætte sig for stor Fare.

— Men vi kan jo bygge os en Baad! udbrød Robert, som slet ikke syntes at nære Betænkeligheder ved Sagen. Vi fælder et Træ, udhuler det og sætter os i det. Hvad skulde der vel være i Vejen derfor?

— Det, kan man da høre, er Kaptajn Grants Søn! sagde Paganel.

— Han har Ret, mente John Mangles. Vi har ingen anden Udvej; og jeg finder det ganske frugtesløst at spilde Tiden med fortsatte Diskussioner.

— Lad os høre, hvad Ayrton siger, sagde Lord Glenarvan.

— Efter min Anskuelse, Mylord, vil vi, hvis vi ikke forinden paa en eller anden Maade faaer Hjælp, om en Maaned endnu stadig befinde os paa Snowy's Bredder.

— Naa, har De da en bedre Plan at foreslaa? spurgte John Mangles med en vis Utaalmodighed.

— Ja den, at Duncan forlader Melbourne og søger at naae den østlige Kyst.

— Naa saaledes! Stadig Duncan! Men paa hvilken Maade skulde Duncan's Nærværelse i Bugten kunne lette os Muligheden af at naae derhen?

Ayrton betænkte sig i nogle Øjeblikke og gav derpaa et temmelig undvigende Svar.

— Jeg vil ikke paanøde Dem min Mening, sagde han. Alt, hvad jeg gjør, gjør jeg i vor fælles Interesse; jeg staar fuldstændigt til Deres Disposition og er beredt til at bryde op, saasnart Deres Herlighed giver Tegnet.

Han lagde rolig Armene overkors.

— Det er intet Svar, Ayrton, indvendte Lord Glenarvan. Meddel os Deres Plan, saa vil vi øjeblikkelig tage den under Overvejelse.

Ayrton sagde derpaa i en rolig og fast Tone:

— Mit Forslag gaar ud paa, at vi ikke i den hjælpeløse Tilstand, vi nu befinder os i, paa Lykke og Fromme skal gaa over Snowy. Her, paa dette Sted, bør vi afvente Understøttelse, og den kan kun komme fra Duncan. Lad os derfor slaa os til Ro her; det skorter os jo ikke paa Levnetsmidler, og lad saa En af os overbringe Tom Austin Befaling til at løbe ind i Twofold-Bugten.

Dette uventede Forslag blev i første Øjeblik modtaget med almindelig Studsen, og John Mangles lagde intet Dølgsmaal paa, hvor meget det mishagede ham.

— I Løbet af denne Tid, vedblev Ayrton, vil enten Snowy's Vandstand falde, og det vil da blive muligt for os at finde et Vadested; eller hvis De skulde beslutte

Dem til at sætte over med Baad, har vi Tid nok til at skaffe en saadan tilveje. Dette er, Mylord, det Forslag, som jeg vil forelægge Dem og Deres Rejsefæller.

— Godt, Ayrton, sagde Glenarvan. Deres Forslag fortjener at underkastes en omhyggelig Overvejelse. Dets største Skyggeside er, at det foranlediger en Forsinkelse, men paa den anden Side sparer det os jo ogsaa for store Anstrengelser, ja maaske alvorlige Farer. Hvad er Deres Mening om det, mine Venner?

— Tal De, kjære Mac Nabbs, sagde Lady Glenarvan. Hele Tiden, medens vi har raadslaaet, har De tiet stille, og vi har kun meget sjeldent hørt et Ord fra Dem.

— Da De spørger mig om min Mening, svarede Majoren, vil jeg sige den rent ud. Ayrton har, saavidt jeg kan skjønne, talt som en sagkyndig og forsigtig Mand, og jeg slutter mig fuldstændig til hans Forslag.

Man var allermindst fattet paa et saadant Svar fra Majorens Side, thi indtil dette Øjeblik havde hans og Ayrtons Meninger netop angaaende det omhandlede Punkt stadig været stik modsatte. Endogsaa Ayrton saae ganske forbløffet paa Majoren. Paganel, Lady Helena og Matroserne var i Forvejen tilbøjelige til at slutte sig til Kvartermesterens Forslag, og efterat Majoren havde gjort det, nærede de ikke længere den allerringeste Betænkelighed derved.

Glenarvan erklærede derfor i Principet Ayrton's Plan for antaget. Derpaa sagde han til John:

— Mener De ikke, at Klogskaben byder os at blive paa Flodens Bred og der afvente Transportmidler?

— Jeg mener, svarede John Mangles, at hvis En af os som Bud kan komme over Snowy, saa kan vi Alle komme over!

Alles Øjne hvilede paa Kvartermesteren; men han lo som en Mand, der er sikker i sin Sag.

— Budet behøver aldeles ikke at sætte over Floden, svarede han.

— Hvorledes!

— Han slaar ganske simpelt ind paa Vejen til Lucknow, der som bekjendt fører direkte til Melbourne.

— Tohundredeoghalvtredsfindstyve Mil skal han altsaa tilbagelægge tilfods! udbrød den unge Kaptajn.

— Nej, tilhest, svarede Ayrton. Vi har jo endnu en god Ridehest tilbage. Med den kan Vejen tilbagelægges paa fire Dage. De kan regne to Dage til Sejladsen paa Duncan fra Melbourne til Bugten, dernæst endvidere fireogtyve Timer til Tilbagerejsen her til Lejren, det vil følgelig Alt i Alt vare en Uge, inden Budet og Mandskabet vil kunne være her igjen.

Majoren gav ved et Nik Ayrton sit Bifald tilkjende, og det kom nu kun an paa at bringe den unægteligt veloverlagte Plan til Udførelse.

— Nu, mine Venner, sagde Lorden, er Spørgsmaalet: hvem skal foretage Rejsen? Det kan ikke fragaas, at det vil blive en vanskelig og farefuld Rejse. Hvem vil opofre sig for sine Kammerater og bringe vore Instruxer til Melbourne?

Wilson, Mulrady, John Mangles, Paganel og endogsaa Robert tilbød sig ufortøvet. John stod navnlig næsten egensindigt paa, at denne Mission maatte blive ham betroet. Da tog Ayrton, der indtil dette Øjeblik ikke havde meldt sig, Ordet og sagde:

— Hvis Deres Herlighed ikke har Noget derimod, vil jeg paatage mig denne Rejse. Jeg kjender dog Landet saa nogenlunde. Hvor ofte har jeg ikke berejst

dets farligste Strækninger. Jeg er istand til at klare mig ud af mange Vanskeligheder, som en Anden maaske ikke kunde overvinde. Jeg beder derfor i Alles Interesse om, at det maa blive mig, der foretager Rejsen til Melbourne. Jeg vil forpligte mig til inden sex Dages Forløb at skaffe Duncan i god Behold ind i Twofold-Bugten.

— Vel talt, svarede Glenarvan. De er en Mand med Indsigt og Mod, De vil sikkert ogsaa have Lykken med Dem.

Det var aabenbart, at Kvartermesteren var bedre skikket til at udføre denne vanskelige Mission end nogen Anden. Det maatte Enhver indrømme. Kun John Mangles gjorde en sidste Indvending, idet han paastod, at Ayrton's Nærværelse var nødvendig, fordi man ellers ikke vilde være istand til at finde Britannia's eller Harry Grants Spor. Men Majoren svarede ham, at Expeditionen skulde forblive lejret paa Bredden af Snowy, indtil Ayrton vendte tilbage, og at det paa ingen Maade var Hensigten uden hans Medvirkning at anstille de vigtige Efterforskninger, følgelig kunde hans Fraværelse heller ikke paa nogen Maade skade Kaptajnens Interesser.

— Saa rejs da i Guds Navn, Ayrton, sagde Glenarvan. Jeg stoler paa, at Sagen er Dem magtpaaliggende, og at De saa hurtigt det er Dem muligt, over Eden vil vende tilbage til vor Lejr ved Snowy.

Kvartermesterens Øje straalede af Tilfredshed. Han skyndte sig at vende Ansigtet bort for at skjule det, men hvor hurtigt han end gjorde det, var det dog John Mangles paafaldende. Han følte instinktmæssigt sin Mistanke imod Ayrton voxe.

Kvartermesteren traf nu sine Forberedelser til Rejsen, og de to Matroser gik ham tilhaande, idet den Ene

sørgede for hans Hest, den Anden for hans Proviant til Rejsen. Imidlertid satte Glenarvan sig til at skrive Brevet til Tom Austin.

Han befalede Duncans Næstkommanderende ufortovet at begive sig til Twofold-Bugten. Han anbefalede ham Kvartermesteren som en Mand, der var hans fulde Tillid værdig. Efter Ankomsten til Kysten skulde Tom Austin stille en Afdeling af Yachtens Matroser under Ayrton's Befaling . . .

Da Glenarvan var kommet til dette Sted i Brevet, spurgte Mac Nabbs, der stod og saae til, i en paafaldende Tone, hvorledes han skrev Navnet Ayrton.

— Hvorledes? Jeg tænker, paa samme Maade som det udtales, svarede Glenarvan.

— Det er forkert, vedblev Majoren i den roligste Tone af Verden. Man udtaler det Ayrton, men man skriver det Ben Joyce!

Tre og tyvende Kapitel.

Duncan's Forsvinden.

Udtalelsen af dette Navn virkede som et Lynslag. Ayrton vendte sig pludseligt om, han holdt en Revolver i Haanden, og i samme Nu strakte et Skud Lord Glenarvan til Jorden. I nogen Afstand hørte man Flinteskud.

John Mangles og Matroserne, der i første Øjeblik ikke kunde komme sig af deres Overraskelse, vilde styrte

ind paa Ben Joyce. Men den dristige Bandit var allerede forsvunden og havde i Udkanten af Gummitræskoven forenet sig med sin Bande.

Teltet kunde ikke yde noget tilstrækkeligt Værn imod Kuglerne, og det var nødvendigt snareste muligt at tænke paa et Tilbagetog. Glenarvan, der kun var bleven let saaret, havde strax rejst sig.

— Til Vognen, til Vognen! raabte John Mangles og drog ilsomt Lady Helena og Mary Grant med sig, saa at de snart var i Sikkerhed.

John, Majoren, Paganel og Matroserne hentede deres Karabiner og holdt sig parate til at svare Banditterne. Glenarvan og Robert blev hos Damerne, medens Olbinett tog Del i det almindelige Forsvar.

De Begivenheder, vi her har skildret, var gaaet for sig med Lynets Hurtighed.

John Mangles holdt opmærksomt Øje med Udkanten af Skoven. Skydningen var pludselig hørt op ved Ben Joyce's Ankomst, og en dyb Stilhed havde afløst den larmende Geværild.

Majoren og John Mangles rekognoscerede omhyggeligt hele Strækningen hen til de høje Træer. Stedet var fuldstændig forladt; men man saae talrige Fodspor, og kun halvt forbrændt Fængkrudt laa endnu rygende paa Jorden. Majoren var forsigtig og slukkede det; han vidste, at en eneste Gnist kunde være tilstrækkelig til at stikke disse tørre Skove i Brand.

— Forbryderne er forsvundne, sagde John Mangles.

— Ja, svarede Majoren, og denne Forsvinden foruroliger mig. Jeg havde hellere seet, at vi nu stod ligeoverfor dem. En Tiger paa en Slette er langt at

foretrække for en Slange i Græsset. Lad os afsøge Buskene her i Nærheden af Vognen.

Majoren og John gjorde det, men de fandt ikke en eneste Forbryder paa hele Strækningen fra Skovkanten ned til Snowy's Bred. Ben Joyce's Bande syntes at være splittet ad og forsvunden, lynsnart som en Skare uheldvarslende Fugle. Denne Forsvinden var altfor mærkværdig, til at man kunde føle sig fuldkomment sikker ved den. Derfor besluttede man sig til, uafbrudt at være paa Post. Vognen blev Lejrens Centrum, og to af Mændene, der afløstes hver Time, holdt Vagt.

Lady Helena's og Mary Grant's første Tanker var at forbinde Glenarvan's Saar. I det Øjeblik, da hendes Mand faldt for Ben Joyce's Kugle, var Lady Helena styrtet til, ude af sig selv af Skræk. Men den modige Kvinde bekjæmpede hurtig sin Angst og førte ham hen til Vognen. Først blottede man den Saaredes Skulder, og Majoren opdagede da strax, at Kuglen kun havde flænget Kjødet, og at der ikke forelaa nogen betydeligere Læsion. Saaret blødte stærkt, men Glenarvan gav ved at bevæge Fingrene og Underarmen selv, sine Venner beroligende Tegn med Hensyn til Skuddets Virkning. Efterat han var bleven forbunden, ønskede han ikke, at man skulde beskjæftige sig mere med ham.

Alle de Rejsende havde, med Undtagelse af Mulrady og Wilson, som holdt Vagt udenfor, saa godt det lod sig gjøre, lejret sig i Vognen, og man opfordrede nu Majoren til at fortælle.

Førend han begyndte sin Beretning, satte han Lady Helena i Kundskab om den tidt omtalte Forbryderbandes Undvigelse fra Perth, om deres Ophold i Provindsen Victoria og om den Rolle, de havde spillet ved Jern-

banekatastrofen. Han gav hende det Nummer af „Australian- and New-Zealand-Gazette“, som han havde kjøbt i Seymour, og tilføjede, at Politiet havde sat en Pris paa denne Ben Joyce's Hoved, en skrækkelig Bandit, hvis talrige Forbrydelser havde skaffet ham en sørgelig Berømmelse.

Men hvorledes havde Mac Nabbs opdaget, at Ben Joyce og Kvartermesteren Ayrton var en og den samme Person? Det var den Hemmelighed, Alle nu var yderst spændte paa at faae opklaret.

Majoren havde lige fra det første Øjeblik, Ayrton kom i Forbindelse med Rejseselskabet, næret Mistanke til ham. To eller tre ubetydelige Tilfælde, et mellem Kvartermesteren og Smeden ved Wimerrafloden udvexlet Blik, Ayrton's Vægring ved at passere igjennem Landsbyerne, man kom forbi, hans Iver for at faae Duncan beordret til Kysten, Hestenes besynderlige Død, endelig en paafaldende Mangel paa Aabenhed i hans Væsen, — alt dette tilsammen havde lidt efter lidt vakt Majorens Mistanke. Men hvis ikke den forrige Nats Begivenheder var kommen til, vilde han dog ikke have været i Stand til at fremsætte nogen direkte Anklage.

Idet han listede sig frem gjennem det høje Buskads, var han endelig naaet til de mistænkelige Skygger, som havde vakt hans Opmærksomhed en halv Mil borte fra Lejren. De fosforlysende Planter kastede et blegt Skjær ud i den mørke Nat.

Tre Mænd var ivrig beskjæftigede med at undersøge Sporene paa Jorden, og Mac Nabbs gjenkjendte inden faa Øjeblikkes Forløb mellem dem Beslagsmeden fra Black-Point. — Det er dem, sagde den Ene. — Ja, svarede den Anden, og her har vi Hestene. — Saadan

er det gaaet lige siden Wimerra. — Den ene Hest er død efter den anden. — Giften er ikke langt borte, vi har nok til at skille et helt Kavalleri af med dets Heste. — En nyttig Plante, denne Gastrolobium!

— Derpaa tang de stille, vedblev Mac Nabbs, og fjernede sig. Jeg havde endnu ikke hørt tilstrækkeligt, jeg fulgte derfor efter dem, og snart begyndte de atter deres afbrudte Samtale.

„Ben Joyce er dog en dygtig Fyr," sagde Smeden, „en ypperlig Kvartermester med sin Skibbrudsopfindelse! Hvis hans Plan ikke strander, er vor Lykke gjort! Pokker til Hoved der sidder paa den Ayrton, eller hvad jeg vilde sige: Ben Joyce; han har ærlig fortjent sit Navn!"

I dette Øjeblik forlod Skurkene Gummitræskoven. Jeg vidste nu, hvad jeg vilde vide, og vendte tilbage til Lejren.

— Denne Elendige er altsaa ikke en af Britannia's Matroser? Han har stjaalet Navnet Ayrton? spurgte Glenarvan.

Alles Blikke rettedes mod Mac Nabbs, der ogsaa maatte have forelagt sig selv disse Spørgsmaal.

— Efter min Overbevisning, svarede han, hedder denne Mand virkelig Ayrton. Ben Joyce er kun hans nom de guerre. Det staar utvivlsomt fast, at han kjender Harry Grant og har været Kvartermester ombord paa Britannia. Selv Forbrydernes Samtale beviser jo dette.

De af Mac Nabbs afgivne Erklæringer blev modtagne uden nogen Indvending.

— Men kan De da, spurgte Glenarvan, sige mig, med hvilken Hensigt Harry Grants Kvartermester befinder sig her i Australien, og paa hvilken Maade han er kommen her?

— Paa hvilken Maade? Det veed jeg ikke, svarede Mac Nabbs, og Politiet veed aabenbart ligesaa lidt derom som jeg. Hvad hans Hensigt har været? Det er det mig umuligt at sige. Det er en Hemmelighed, hvis Opklaring ligger i Fremtidens Skjød.

— Politiet kjender ikke engang Identiteten imellem Ayrton og Ben Joyce, sagde John Mangles.

— De har Ret, John, svarede Majoren, men denne besynderlige Begivenhed, der har ramt os, vil forhaabentlig være skikket til at befordre dets Undersøgelser.

— Altsaa har denne Ulykkelige i forbryderisk Hensigt sneget sig ind i Paddy O'Moores fredelige Hjem? bemærkede Lady Helena.

— Uden Tvivl, svarede Mac Nabbs. Han var sikkert ifærd med at forberede en Forbrydelse mod Irlænderen, da denne gunstigere Lejlighed tilbød sig. Han hørte Glenarvan's Fortælling, Beretningen om Skibbruddet, og med den frække Forbryders Resoluthed har han hurtig besluttet sig til at drage Nytte deraf. Expeditionen blev besluttet. Ved Wimerra havde han Forbindelse med sin Bande, med denne saakaldte Black-Point-Beslagsmed, og der sørgede han for, at vi paa hele vor Vej efterlod let kjendelige Spor. Hans Bande har fulgt os lige i Hælene, og en giftig Plante har sat ham istand til lidt efter lidt at dræbe vore Heste og Oxer. Derpaa har han, i det rette Øjeblik, kjørt os ud i Sumpen her og overgivet os til de Banditer, som han kommanderer.

Ben Joyce's hele Færd stod da klar for Alle; selv Damerne vidste nu, hvilken fræk og gudsforgaaende Forbryder han var. Hans tydeligt robede Hensigter krævede en ganske overordentlig Aarvaagenhed fra Gle-

narvan's Side. Heldigvis behøvede man mindre at frygte den opdagede Bandit — end Forræderen.

Men af den Klarhed, man havde faaet i Sagen, kunde der drages en sørgelig Slutning. Den faldt dog endnu ikke Andre ind end Mary Grant.

John Mangles saae strax, at hun blev bleg og fuldstændig syntes at tabe Modet. Han begreb kun altfor godt, hvad der foregik i den unge Sjæl.

— Miss Mary, Miss Mary! udbrød han, De græder!

— Du græder, mit Barn? sagde Lady Helena.

— Min Fader! Min Fader! hulkede den unge Pige.

Hun kunde ikke fortsætte. Men et pludseligt Lys gik i det Samme op for Alle. Man forstod Miss Mary's Smerte, Grunden, hvorfor hendes Taarer flød, hvorfor hendes Faders Navn tvang sig frem paa hendes Læber.

Opdagelsen af Ayrtons Forræderi tilintetgjorde ethvert Haab. Forbryderen havde for at faae Glenarvan med sig foregivet et Skibbrud? Det havde Banditerne med rene Ord sagt i deres af Mac Nabbs belurede Samtale. Britannia havde aldrig lidt Skibbrud paa Twofold-Bugtens Klipper! Harry Grant havde aldrig sat sin Fod paa det australske Fastland.

For anden Gang havde en fejl Udlægning af Dokumentet ledet de Søgende paa Vildspor.

Ligeoverfor dette Faktum og de tre Børns let forstaaelige Smerte iagttog Alle en mørk, bedrøvet Taushed. Hvem kunde vel nu finde et Haabets, et Trøstens Ord? Robert græd i sin Søsters Arme, og Paganel mumlede med fortrædelig Stemme:

— Ulykkalige Dokument! Du kan i Sandhed rose

Dig af at have stillet et Dusin kjække Mænds Hjerner paa en haard Prøve!

Og den elskværdige Geograf, der virkelig var højst opbragt paa sig selv, slog sig heftig for Panden.

Imidlertid havde Glenarvan opsøgt Mulrady og Wilson, der var stillede paa Vagt i nogen Afstand fra Lejren. Over hele Strækningen mellem Skoven og Floden hvilede der en uhyggelig dump Taushed. Store, tunge, ubevægelige Skyer bedækkede Himlen. I denne fuldstændig stille Atmosfære maatte man have hørt selv den sagteste Støj, men ikke en Lyd afbrød Tausheden.

Ben Joyce og hans Bande maatte holde sig skjult i en meget betydelig Afstand; thi de store Skarer af Fugle, der roligt færdedes mellem Træernes lavere Grene, nogle Kænguruher, der fredeligt græssede paa det friske Grønsvær, et Par Emu'er, hvis troskyldige Hoveder nysgjerrigt kiggede ud fra de tætte Buskadser, alle disse skyy Dyrs rolige Holdning afgav tilstrækkeligt Bevis for, at Menneskers Nærværelse ikke forstyrrede den fredelige Ensomhed.

— Har I Intet set eller hørt i Løbet af den sidste Time? spurgte Glenarvan sine to Matroser.

— Nej, Intet, Deres Herlighed, svarede Wilson. Roverne maa være flere Mile borte herfra.

— De er sikkert ikke talrige nok til at turde angribe os, tilføjede Mulrady. Denne Ben Joyce har vel rimeligvis til Hensigt at forstærke sig med nogle af de Lediggængere, der strejfe omkring ved Foden af Bjergene.

— Det er muligt, Mulrady, svarede Glenarvan. Skurkene er fejge, og de veed, at vi er godt bevæbnede. Maaske er det deres Hensigt at oppebie Natten, inden de angriber os. Vi maa fordoble vor Aarvaagenhed,

naar det bliver mørkt. Kunde vi blot forlade denne Sumpegn og fortsætte vor Vej til Kysten. Men den opsvulmede Flod hindrer os fuldstændig deri. Jeg vilde give meget for en Tømmerflaade, der kunde sætte os over til den anden Bred!

— Men hvorfor giver Deres Herlighed os ikke Befaling til at tømre en saadan Flaade. Vi har jo Træ nok, skulde jeg mene!

— Nej, Wilson, svarede Glenarvan. Denne Snowy er ingen Flod, men en rivende Strøm.

I dette Øjeblik stødte man paa John Mangles, Majoren og Paganel, der kom tilbage fra en omhyggelig Undersøgelse af Snowyfloden. Vandet var ved den sidste Tids heftige Regnskyl svulmet op til mere end en Fod over den normale Vandstand. Der behøvedes kun et Blik for at se, at det vilde være Vanvid at vove sig ud paa Floden. John Mangles erklærede en Overgang for umulig.

— Dog, tilføjede han, maa vi ikke blive her uden at forsøge Noget! Hvad vi havde i Sinde at gjøre for Ayrtons Forræderi, er nu mere nødvendigt end nogensinde. Vi maa for enhver Pris have Hjælp; og da Vejen til Twofold-Bugten er spærret, maa En af os ride til Melbourne. Een Hest har vi jo dog tilbage. Hvis Deres Herlighed vil overlade mig den, er jeg villig til ufortøvet at begive mig paa Vej.

— Men det er et meget farligt Foretagende, John, sagde Glenarvan. Uden at tale om Vanskelighederne ved at tilbagelægge tohundrede Mil gjennem et Land, som man aldeles ikke kjender, er det jo ogsaa meget sandsynligt, at Veje og Stier holdes bevogtede af Ben Joyce's Medskyldige.

— Jeg veed det, Mylord, men jeg veed ogsaa, at vor Stilling ikke kan blive ved at være, som den er. Ayrton forlangte otte Dage til at skaffe Folk fra Duncan herhen. Jeg paatager mig at være tilbage ved Snowy's Bredder inden sex Dages Forlob. Deres Herlighed behøver blot at give mig en Ordre.

— Inden Glenarvan udtaler sig, sagde Paganel, maa jeg gjøre en Bemærkning. Der maa sendes et Bud afsted til Melbourne, det er uomtvisteligt, men lige saa vist er det, at John Mangles ikke maa udsætte sig for Fareme ved denne Expedition. Han er Duncan's Kaptajn og som saadan uundværlig for os. Jeg vil gaa i hans Sted.

— Vel talt, svarede Majoren. Men hvorfor skulde netop De foretage denne Rejse, Paganel?

— Er vi her maaske ikke? spurgte Mulrady og Wilson.

— Og tror De, sagde Mac Nabbs, at jeg er bange for et Ridt paa tohundrede engelske Mil?

— Mine Venner, afbrød Glenarvan dem, hvis En af os skal ride til Melbourne, mener jeg, vi bør trække Lod om, hvem det skal være. Paganel, vil De skrive vore Navne op . . .

— Deres dog vel ikke, Mylord, sagde John Mangles.

— Hvorfor ikke? spurgte Glenarvan.

— De vil forlade Lady Helena, De, hvis Saar endnu ikke engang er lægte?

— Glenarvan, sagde Paganel, De maa ikke forlade vor Expedition.

— Nej, tilføjede Majoren, Deres Plads er her, Edward, De maa ikke rejse.

— Der er Farer med i Spillet, svarede Glenarvan;

jeg vil ikke overlade min Part i dem til Andre. Skriv, Paganel. Mit Navn skal ikke savnes mellem mine kjække Kammeraters, og Gud give, at Loddet maa træffe mig!

Man rettede sig efter hans Ønske, og hans Navn blev føjet til de Andres. Derpaa trak man. Den udtrukne Seddel bar Mulrady's Navn. Den tapre Matros gav sin Glæde tilkjende ved et højt Hurraraab.

— Mylord, jeg er parat til at tage afsted, sagde han.

Glenarvan trykkede rørt hans Haand. Derpaa vendte han tilbage til Vognen, efter at have bedt John Mangles og Majoren tage den næste Vagt.

Han skyndte sig at underrette Lady Helena om, at Mulrady skulde sendes til Melbourne, samt hvorledes man var gaaet frem ved Lodtrækningen. Hun sagde nogle venlige Ord til den kjække Matros, hvis Øjne straalede af Glæde og Mod.

Man vidste, at han var tapper, klog og stærk, og Loddet havde umuligt kunnet falde heldigere.

Mulrady's Afrejse blev bestemt til Klokken otte, altsaa strax efter den korte Aftendæmring. Wilson paatog sig at sørge for Hesten. Han havde faaet det gode Indfald at tage en af de den foregaaende Nat dræbte Hestes Sko og sætte paa Dyret istedenfor den, som det havde faaet ved Wimerrafloden. Banditerne vilde da ikke kunne gjenkjende Sporene.

Medens Wilson var beskjæftiget hermed, gav Glenarvan sig til at skrive Brevet til Tom Austin. Han opdagede imidlertid snart, at den saarede Arm generede ham, og bad derfor Paganel besørge Brevskrivningen. Det er let at forstaa, at den Lærde nu mere end nogensinde var optaget af sin fixe Idee. Medens de sidst skildrede Begivenheder gik for sig, grundede Paganel hele

Tiden paa den gale Udtydning af Dokumentet. Han vendte og drejede Ordene for at afvinde dem en ny Betydning, og var saa ivrigt beskjæftiget dermed, at han aldeles ikke hørte Glenarvan's Anmodning, saa denne maatte gjentage den flere Gange.

— Ah! overordentlig gjerne, svarede han, jeg er parat!

Med disse Ord tog han mekanisk sin Noterbog frem og aabnede den. Han rev et Blad ud og lavede sig til at skrive. Glenarvan begyndte at diktere følgende Instrux:

„Ordre til Tom Austin om ufortøvet at stikke i Søen og føre Duncan til . . ."

Paganel havde netop skrevet det sidste Ord, da hans Øje tilfældigvis faldt paa det tidligere omtalte Nummer af „Australian- and New-Zealand-Gazette", der laa paa Jorden. Man kunde kun se de fem sidste Stavelser af den sammenlagte Avis' Titel. Paganel's Blyant standsede, og Paganel selv syntes for Øjeblikket hverken at ane Glenarvan's eller Brevets Existents.

— Naa, Paganel? sagde Lorden.

— Ah, jeg Dosmer! udbrød Geografen.

— Hvad er der? spurgte Majoren.

— Intet, intet! svarede Paganel. Derpaa gjentog han sagte flere Gange: „Aland! Aland! Aland!"

Han var sprunget op og stod med Avisen i Haanden. Han vendte og drejede den febrilsk, idet han aabenbart gjorde sig Umage for at holde de Ord tilbage, der vilde frem over hans Læber.

Lady Helena, Mary, Robert og Glenarvan betragtede ham med den højeste Forbauselse.

Paganel lignede et Menneske, der paa een Gang er blevet vanvittigt.

Men den nærvøse Tilstand, han befandt sig i, tabte sig snart. Han blev lidt efter lidt rolig igjen, og den Glæde, der straalede ud af hans Øjne, slukkedes. Han satte sig atter ned og sagde i en rolig Tone:

— Mylord, jeg er til Deres Tjeneste.

Glenarvan dikterede ham derpaa den i følgende Ord affattede Skrivelse:

„Ordre til Tom Austin om ufortøvet at stikke i Søen og føre Duncan til Vestkysten af Australien under 37° Brede . . .

— Australien? sagde Paganel. Javel! Australien!

Da Skrivelsen var færdig, rakte han Glenarvan den til Underskrift. Efterat Glenarvan, skjøndt paa Grund af sit Saar ikke uden stort Besvær, havde sat sit Navn under den, blev den lukket og forseglet. Paganel skrev derpaa med rystende Haand Underskriften:

„Til Tom Austin,
Næstkommanderende paa Jachten Duncan.
Melbourne."

Derpaa forlod han Vognen og raabte den ene Gang efter den anden de uforstaaelige Ord:

„Aland! Aland! Zealand!"

Resten af Dagen gik hen, uden at der hændte noget Mærkeligt. Man var beskjæftiget med Udrustningerne til Mulrady's Afrejse. Den brave Matros var lykkelig over at kunne give Hans Herlighed dette Bevis paa sin Hengivenhed.

Klokken Sex spiste det lille Selskab til Aften. En voldsom Skylregn styrtede uophørligt ned. Da Teltet ikke afgav tilstrækkelig Beskyttelse mod denne, var Alle tyede ind i Vognen, der som sædvanligt ydede et sikkert Tilflugtssted. Den lerede Jordbund holdt den fuld-

stændig skruet fast. Vaabenforraadet bestod af syv Karabiner og ligesaa mange Revolvere, og da man hverken manglede Ammunition eller Levnetsmidler, var man, om det skulde være, istand til at udholde en længere Belejring. Forresten vilde Duncan jo allerede inden sex Dages Forløb ankre op i Twofold-Bugten. Fireogtyve Timer senere kunde Mandskabet være ved den modsatte Bred af Snowy, og selv om en Overgang til den Tid endnu ikke var udførlig, vilde Forbryderne dog blive nødte til at trække sig tilbage for de i Antal overlegne Modstandere. Men alt dette var først og fremmest betinget af det lykkelige Udfald af Mulradys farefulde Expedition.

Klokken Otte blev Mørket tættere. Nu var Øjeblikket kommet. Mulrady's Hest blev sadlet og ført frem. Dens Hove, som Wilson omhyggelig havde omviklet, gjorde ikke den ringeste Støj. Dyret syntes at være meget udmattet, og dog afhang Alles Vel af dets Kraft og Udholdenhed.

Majoren raadede Mulrady til at mindske Farten, saasnart han var kommet udenfor Forbrydernes Rækkevne. Det var bedre, sagde han, at offre en halv Dag mere og saa være sikker paa at naae til Melbourne.

John Mangles gav sin Matros en Revolver, som han havde ladet med største Omhyggelighed, — et frygteligt Vaaben i en modig Mands Haand; thi sex Skud i Løbet af faa Sekunder maatte uden stort Besvær kunne rense en af Skurke spærret Vej.

Mulrady svang sig i Sadlen.

Her er det Brev, Du skal give Tom Austin, sagde Glenarvan. Han maa ikke spilde en Time! Han skal ufortovet sætte Kurs efter Twofold-Bugten og saafremt

han, i Tilfælde af at vi ikke kan passere Snowy, ikke træffer os der, maa han øjeblikkelig gaa os imøde! Rejs nu min Ven, og Gud holde sin Haand over Dig!

— Farvel Mylord, sagde Mulrady med rolig Stemme, og kort efter forsvandt han paa en Fodsti, der løb langs Udkanten af Skoven.

I dette Øjeblik rasede Stormen med fordoblet Styrke. De høje Eucalyptusser slog dumpt klapprende deres Grene mod hverandre. Mere end eet Kjæmpetræ, der forlængst var gaaet ud, men som dog hidtil havde holdt sig oprejst, styrtede bragende til Jorden for de rasende Vindstød. Undertiden overdøvede Stormen med sin Hylen Skovens Bragen og forenede sine klagende Suk med Snowy's fjerne, dumpt rullende Larm. Mørke Skyer, som den drev over imod Øst, foer med rasende Fart tæt hen over Jorden. Det sørgelige Mørke, der indhyllede Alt, gjorde denne uhyggelige Nat endnu mere rædselsfuld.

Saasnart Mulrady var redet afsted, tyede de Rejsende atter ind i Vognen. Lady Helena, Miss Grant, Glenarvan og Paganel indstallerede sig i den forreste, fuldkomment afsondrede Del af den; i den bagerste Del søgte Olbinett, Wilson og Robert paa et improviseret Leje den Hvile, de saa højlig trængte til. Majoren og John Mangles holdt Vagt udenfor.

Det var en yderst nødvendig Forsigtighed; thi et Angreb fra Forbrydernes Side var i denne uhyggelige Nat ikke blot muligt men højst sandsynligt.

De rasende Vindstød afløstes ofte for et Øjeblik af Dødsstille. Det var, som om Stormen tav for at trække Vejret. Kun Snowy's fjerne Rullen lød ud fra Gummitræernes utydelige, kulsorte Masser. I disse korte

Pauser syntes Tausheden ovenpaa den bedøvende Larm kun saa meget desto dybere; Majoren og John Mangles fordoblede deres Opmærksomhed.

Under en af disse korte Afbrydelser var det, at en skarp Piben naaede deres Øre.

John Mangles ilede øjeblikkeligt hen til Majoren.

— Hørte De det? spurgte han.

— Ja, sagde Mac Nabbs. Var det et Dyr eller et Menneske?

— Et Menneske, svarede John Mangles.

Begge lyttede. Pludselig gjentog den uforklarlige Piben sig, og et Slags Knald besvarede den, dog næsten uhørligt, thi Stormen rasede allerede igjen med fordoblet Voldsomhed. Mac Nabbs og John Mangles kunde ikke forstaa hinanden. De gik hen i Ly bag Vognen.

I det samme blev Læderforhænget trukket til Side, og Glenarvan kom ud til sine to Rejsefæller. Ogsaa han havde hørt den uhyggelige Piben og Knaldet.

— Fra hvilken Side kom det? spurgte han.

— Fra den, sagde John og pegede i Retning af den mørke Sti, som Mulrady havde fulgt, da han red bort!

— Hvor langt borte?

— Vinden bar Lyden herhen, svarede John Mangles. Det maa være mindst tre Fjerdingvej borte.

— Lad os ile afsted! sagde Glenarvan, idet han hurtig kastede Karabinen over Skulderen.

— Nej! Bliv! svarede Majoren. Det er en Fælde for at lokke os bort fra Vognen.

— Men hvis nu Mulrady var faldet i Hænderne paa disse Skurke! sagde Glenarvan, idet han urolig greb Mac Nabbs' Haand.

— Det vil vi faa at vide i Morgen, svarede Ma-

joren koldt, fast besluttet paa at hindre Glenarvan i at begaa en Uklogskab.

— De kan ikke forlade Lejren, Mylord, sagde John; jeg vil gaa alene.

— Det vilde være ligesaa vanvittigt! svarede Majoren energisk. De vil blot opnaa, at disse Slyngler gjør det af med os En efter En, og at vi bliver nødte til at overgive os paa Naade og Unaade. Hvis Mulrady er falden i deres Hænder, er det en Ulykke, som vi ikke selv skal gjøre os Umage for at fordoble. Loddet faldt paa Mulrady, og han maatte rejse. Hvis mit Navn var bleven udtrukket istedenfor hans, havde jeg begivet mig afsted, men jeg vilde aldrig have forlangt eller ventet Hjælp.

I dette Øjeblik hørte man et Nødskrig.

— Hører De! sagde Glenarvan.

Skriget kom fra samme Side, som tidligere Knaldet, men ikke en Fjerdingvej borte.

Glenarvan stødte Majoren tilbage og var allerede ilet afsted, da man i det Samme omtrent trehundrede Skridt fra Vognen hørte Raabet: „Herhen! herhen!"

Stemmen lød klagende og fortvivlet. John Mangles og Majoren styrtede afsted i den Retning, hvorfra Lyden kom.

Nogle Øjeblikke efter fik de ved Udkanten af Skoven Øje paa en menneskelig Skikkelse, der aabenbart kun med største Besvær slæbte sig frem, stønnende og jamrende.

Det var Mulrady, saaret og næsten døende, og da hans Rejsefæller løftede ham op, blev deres Hænder vaade af Blod.

Regnen strømmede ned med fordoblet Kraft, og Vinden rasede i de høje „dead trees" Grene. Glenar-

van, Majoren og John Mangles havde Ondt ved at kjæmpe sig frem mod Uvejret, medens de bar Mulrady's Legeme hen til Vognen.

Da de endelig naaede derhen, fandt de Alle paa Benene. Paganel, Robert, Wilson og Olbinett havde strax forladt Vognen, og Lady Helena overlod den ulykkelige Mulrady sit private Rum. Majoren afførte Matrosen hans Frakke, der var gjennemvaad af Blod og Regn. Han blottede Saaret. Et Dolkestød havde ramt den højre Side.

Mac Nabbs forbandt hurtig og med stor Dygtighed det farlige Saar. Om Vaabnet havde ramt ædlere Organer, kunde han ikke afgjøre. Lysrødt Blod strømmede stødvis ud af det gabende Saar; Staklens Bleghed og fuldstændige Kraftesløshed beviste klart, at han var bleven truffet alvorligt. I Saarets Aabning anbragte Majoren, efter at han først omhyggeligt havde vadsket det, et tykt Lag Svamp, derpaa Charpi og udenom det Hele et fast rullet Bind. Det lykkedes ham paa denne Maade at standse Blodet. Mulrady blev forsigtigt lagt om paa den Saaret modsatte Side, med Hovedet og Brystet hvilende noget højere, og Lady Helena fik ham til at drikke en Slurk Vand.

Efter et Kvarters Forløb gav den Saarede første Gang Tegn til Liv og bevægede sig lidt. Kort efter aabnede han Øjnene. Læberne fremmumlede afbrudte Lyd, og Majoren opfangede ved at lægge sit Øre tæt ned til Munden flere Gange Ordene:

— Mylord .... Brevet .... Ben Joyce ...

Glenarvan gjennemsøgte Mylrady's Lommer. Brevet til Tom Austin var der ikke mere!

Natten forløb under Uro og Angst. Man frygtede

hvert Øjeblik at se den Saarede dø. Til Smerterne havde der nu føjet sig en brændende Feber. Lady Helena og Miss Grant, der ved denne Lejlighed begge viste sig som sande Mønstre paa barmhjertige Søstre, forlod ham intet Øjeblik.

Endelig kom Dagslyset.

John Mangles, Paganel og Glenarvan brød ufortøvet op for at underkaste Lejrpladsens Omgivelser en omhyggelig Undersøgelse. De fulgte ogsaa et langt Stykke den endnu med Blod bedækkede Fodsti, men de opdagede intetsomhelst Spor af Ben Joyce eller hans Bande. De udstrakte deres Undersøgelse indtil det Sted, hvor Overfaldet havde fundet Sted. Der stødte de paa to Døde, der var faldne for Mulradys Kugler. Den Ene var Beslagsmeden fra Black-Point, hvis af Dødskampen fortrukne Ansigt saae yderst hæsligt og uhyggeligt ud.

Glenarvan fortsatte ikke Efterforskningerne; det vilde være meget uklogt at fjerne sig længere, og de vendte derfor tilbage til Lejren.

— Vi tør ikke tænke paa at sende et nyt Bud til Melbourne, sagde han.

— Det bliver dog vist nødvendigt, Mylord, svarede John Mangles; jeg vil prøve at gjennemføre det, som mislykkedes for min Matros.

— Nej, John. Du har jo heller ikke saa meget som en Hest, der kan bære Dig disse to hundrede Mil!

Mulradys Hest, den eneste, man endnu havde tilbage, var virkelig forsvunden. Var den ogsaa bleven et Offer for Morderne? Havde den forvildet sig ud paa de øde Sletter? Var det lykkedes Forbryderne at bemægtige sig den?

— Lad der ske, hvad der vil, vedblev Glenarvan, vi vil fremtidig Alle forblive samlede. Vi vil vente her otte eller fjorten Dage, indtil Snowy atter har faaet sin sædvanlige Vandstand. Derpaa kan vi i smaa Dagsmarscher naae Twofold-Bugten, hvorfra der ad sikker Vej vil kunne sendes Duncan Ordre til ufortøvet at komme over til os.

— Det er den eneste, mulige Udvej, mente Paganel.

— Altsaa, mine Venner, gjentog Glenarvan, vi skilles ikke for nogen Pris. En enkelt af os løber altfor megen Fare ved alene at vove sig ud i dette øde Territorium, hvor man hvert Øjeblik kan falde i Hænderne paa Ben Joyce og hans Bande. Gud holde sin Haand over vor stakkels Kammerat og se i Naade til os Alle!

Glenarvan handlede fuldkomment rigtigt, baade ved at sætte sig imod, at en Enkelt vovede sig afsted fra Lejren og ved sin Beslutning om paa Snowy's Bredder at afvente Muligheden for en Overgang. Der var knap fem og tredive Mil til Delegete, den første Grændsestad i Ny-Syd-Wales, hvor han selvfølgelig vilde kunne skaffe sig Transportmidler til Twofold-Bugten. Derfra vilde han saa pr. Telegraf sende de nødvendige Ordrer til Melbourne, til Duncan.

Disse uomtvisteligt meget kloge Planer blev desværre fattede altfor sent. Hvis Glenarvan ikke havde sendt Mulrady afsted til Lucknow, hvor megen Ulykke kunde da ikke være bleven afværget, ogsaa bortset fra det morderiske Overfald paa den ulykkelige Matros!

Da Lorden kom tilbage til Lejren, fandt han sine Ledsagere roligere, end han havde ventet. De syntes at have fattet nyt Haab.

— Det gaar bedre, det gaar bedre, raabte Robert, der kom springende Lorden imøde!

— Mulrady? . . . .

— Ja, Edvard, svarede Lady Helena. Der er indtraadt en Forandring; Majoren er temmelig beroliget. Vor brave Matroses Liv er sikkert udenfor al Fare.

— Hvor er Mac Nabbs? spurgte Glenarvan.

— Hos den Saarede. Mulrady forlangte at faae ham i Tale. Vi tør ikke forstyrre dem.

Mulrady var virkelig for omtrent en Time siden vaagnet op af sin Afmagt, og Feberen var taget betydeligt af. Saasnart han havde gjenvundet Bevidsthed og Mæle, var hans første Forlangende at faae Lord Glenarvan eller i hans Sted Majoren i Tale. Da Mac Nabbs saae, hvor svag han var, vilde han først nægte ham at tale; men Mulrady trængte saa alvorligt ind paa ham, at han tilsidst maatte give efter.

Samtalen havde allerede varet nogle Minutter, da Lord Glenarvan vendte tilbage til Lejren, og han maatte nu taalmodigt afvente Mac Nabb's Rapport.

Efter nogen Tids Forløb bevægede Læderforhænget sig, og Majoren traadte ud af Vognen. Han gik øjeblikkeligt hen til sine Rejsefæller, som han fandt lejrede ved Foden af et Gummitræ, hvor Teltet var bleven rejst. Paa hans ellers saa ubevægelige Ansigt saae man kjendelige Spor af en heftig Bevægelse. Da hans Blik faldt paa Lady Helena og den unge Pige, antog det et paafaldende smerteligt Udtryk.

Glenarvan gav sig øjeblikkelig til at udspørge Majoren, og denne afgav da i det Væsentlige følgende Beretning:

„Da Mulrady havde forladt Lejren, fulgte han den

ham af Paganel betegnede Fodsti. Han red saa hurtigt, som det i Nattens tætte Mørke var ham muligt. Efter hans Skjøn kunde han vel have redet omtrent to Mil, da flere Mænd — fem troede han — stillede sig i Vejen for hans Hest. Dyret stejlede. Mulrady greb sin Revolver, sigtede og gav Ild. Det forekom ham, at to af hans Angribere styrtede til Jorden. Ved Glimtet af Skuddene havde han gjenkjendt Ben Joyce. Dog, det var Alt, hvad han saae. Han fik ikke Tid til at affyre alle Revolverens Skud. Han følte pludselig en stikkende Smerte, som af et imod hans højre Side ført, stærkt Stød, og faldt til Jorden.

Han havde dog ikke fuldstændigt tabt Bevidstheden, men Morderne antog ham for død. Han mærkede, at man gjennemsøgte hans Lommer. Derpaa faldt Ordene: „Jeg har Brevet!" som en af Forbryderne udtalte. — „Giv mig det", svarede Ben Joyce, „nu er Duncan vor." Paa dette Punkt af Mac Nabbs Beretning kunde Glenarvan ikke undertrykke et højt Skrig.

Mac Nabbs vedblev:

„Nu maa I Andre sørge for at fange Hesten, sagde Ben Joyce derpaa. Inden to Dages Forløb kan jeg være ombord paa Duncan, inden sex er jeg i Twofold-Bugten. Det er Mødestedet. Mylord og hans Rejseselskab vil til den Tid endnu sidde fast i Snowy's Sumpe. I skal gaa over Kemplepierbroen, dreje af ned til Kysten og saa roligt oppebie min Ankomst der. Jeg skal nok finde paa et Middel til at faa Jer ombord, og naar vi først er naaet ud i rum Sø med et Skib som Duncan, er vi Herrer paa det indiske Ocean. — Hurra! Ben Joyce! raabte Forbryderne. Mulrady's Hest blev snart fangen, og Ben Joyce forsvandt i Galop ad

Vejen til Luknow, medens den øvrige Bande drejede af i sydøstlig Retning hen imod Snowy. Til Trods for sin svære Saar havde Mulrady Kraft nok til at slæbe sig hen indtil en Afstand af trehundrede Skridt fra Lejren, hvor vi fandt ham, Døden nær. Dette er, sagde Mac Nabbs, Hovedindholdet af Mulradys Beretning. De forstaar nu Alle, hvorfor det var den modige Matros saa magtpaaliggende at faae en af os i Tale."

Glenarvan og hans Rejsefæller var aldeles maalløse.

— Velan da! saa maa vi for enhver Pris naae Kysten førend disse Slyngler sagde Paganel.

— Men hvorledes skal vi komme over Snowy? spurgte Wilson.

— Paa samme Maade som Forbryderne, svarede Glenarvan. De vil gaa over Kemplepierbroen, og det samme maa vi gjøre.

— Men hvad skal der blive af Mulrady? spurgte Lady Helena.

— Vi maa bære ham! afløse hverandre! Skulde jeg maaske lade mine Folk falde i Hænderne paa Ben Joyces Bande, uden at gjøre noget Forsøg paa at komme dem til Undsætning?

Den Tanke at benytte Broen ved Kemplepier var dristig, men desværre udførlig. Forbryderne kunde sætte sig fast i en sikker Stilling ved denne Bro og forsvare den. De var mindst tredive Mand mod syv! Men der gives Øjeblikke, da man ikke længere anstiller Beregninger og kun for enhver Pris gaar løs paa sit Maal.

— Mylord, sagde John Mangles, før vi beslutter os til at gaa over denne farlige Bro, vil det være raade-

ligst at skaffe sig Underretning om dens Beskaffenhed. Det vil jeg paatage mig.

— Jeg følger med Dem, John, tilbød Paganel.

Efterat dette Forslag var bleven modtaget, gjorde Paganel og John Mangles sig ufortøvet parate til Opbrud. De skulde følge Snowy's Bred, indtil det af Ben Joyce betegnede Sted, og stadig sørge for at holde sig skjulte for Forbryderne, der sandsynligvis allerede strejfede omkring i Omegnen af Broen.

De to modige Mænd begav sig altsaa paa Vej, vel forsynede med Levnedsmidler og Vaaben, og det varede ikke længe, inden de, snigende sig afsted igjennem Flodbreddens høje Siv, var forsvundne for deres Rejsefællers Blik.

Hele Dagen ventede man dem forgjæves tilbage. Det blev Aften, og endnu var de ikke til at se. Man begyndte allerede at frygte det Værste.

Henimod Klokken Elleve kom Wilson, der havde Vagten, endelig og meldte deres Tilbagekomst. Paganel og John Mangles havde tilbagelagt ti engelske Mil og var yderst udmattede.

— Broen! Er Broen passabel? spurgte Glenarvan, der strax var ilet dem imøde.

— Forbryderne har virkelig passeret den, svarede John. Men . . . .

— Men . . . gjentog Glenarvan, der anede en ny Ulykke.

— De har brændt den af bag ved sig! svarede Paganel.

Der var intet Øjeblik at spilde, man maatte øjeblikkelig skride til Handling. Da Broen ved Kemplejner var ødelagt, maatte man for enhver Pris sætte over Snowy,

for at naae Twofold-Bugten forend Ben Joyce's Bande. Man spildte følgelig ikke Tiden med tom Debatteren, og den næste Dag, den 16de Januar, undersøgte John Mangles og Glenarvan Floden for at vælge det til en Overgang mindst farlige Sted.

De buldrende og ved den stærke Regn opsvulmede Vandmasser havde endnu stadig den samme høje Vandstand og hvirvlede afsted med ubeskriveligt Raseri. At byde dem Trods vilde være det Samme som at overgive sig i Dødens Vold.

— Ønsker De, at jeg skal gjøre et Forsøg paa at svømme over til den anden Bred? sagde John Mangles.

— Nej, John! svarede Glenarvan, idet han ivrigt holdt den unge Mand tilbage, nej, vi vil vente.

De gik derpaa tilbage til Lejren. Dagen forløb under en kvælende Angst. Mere end ti Gange vendte Glenarvan tilbage til Snowy. Han brød sit Hoved for at finde et eller andet forsvovent Middel til at komme over den. Forgjæves.

Alle disse lange, angstfulde Timer igjennem sad Lady Helena, paa Majorens Opfordring, trofast ved Mulradys Leje. Lidt efter lidt vendte Livet fuldkomment tilbage hos den Saarede. Mac Nabbs kunde nu til Alles Glæde meddele, at intet af de ædlere Livsorganer var bleven beskadiget. Det enorme Blodtab forklarede tilstrækkeligt den Syges Afmattelse. Efterat Saaret havde lukket sig, og Blødningen var ophørt, var hans fuldstændige Helbredelse kun et Tidsspørgsmaal. Lady Helena havde forlangt, at han skulde bæres ud i det forreste Rum af Vognen. Mulrady var ganske skamfuld over al denne kjærlige Deltagelse. Størst Bekymring voldte den Tanke ham, at Glenarvan maaske kunde blive

opholdt for hans Skyld, og man maatte love ham, at man vilde lade ham blive ene tilbage med Wilson, saafremt en Overgang over Snowy en af de paafølgende Dage skulde blive udførlig. En saadan blev imidlertid hverken denne eller den følgende Dag mulig. Glenarvan var ude af sig selv af Fortvivlelse over at see sig holdt tilbage paa denne nervespændende Maade. Lady Helena og Majoren gjorde forgjæves Alt for at berolige ham og formane ham til Taalmodighed. At være taalmodig, naar maaske i selve dette Øjeblik Ben Joyce satte sin Fod paa Duncans Dæk! Være rolig, naar man vidste, at Skibet maaske allerede havde kastet sine Touge los og for sine Maskiners fulde Kraft ilede over imod denne ulykkessvangre Kyst og med hvert Øjeblik kom den nærmere!

I sit Hjerte følte John Mangles ligesaa stor Angst som Glenarvan selv. I den Hensigt for enhver Pris at besejre Hindringerne, konstruerede han efter australsk Mønster en Baad af bred Gummitræbark. De lette Planker blev holdte sammen af Træstænger og dannede et meget skrøbeligt Fartøj.

Kaptajnen og hans Matros anstillede den paafølgende Dag, den 18de, et Forsøg med den svage Kano. Hvad Dygtighed og Kraft, Øvelse og Mod formaaede at udrette, det gjorde de. Men de var næppe kommet ud i Strømmen, førend de kæntrede og paa et hængende Haar nær havde betalt deres kjække og velmente Forsøg med Livet. Baaden forsvandt i et Nu i Vandhvirvlerne. Dette skete, førend John Mangles og Wilson var komne ti Favne ud i Strømmen, der for Øjeblikket havde en Bredde af mere end en Mil.

Paa denne Maade gik ogsaa den 19de og 20de Januar ubenyttet hen. Majoren og Glenarvan fulgte

Flodbreddden fem Mil uden at finde nogetsomhelst Overgangssted. Overalt den samme Voldsomhed, den samme brusende, buldrende Fart i Vandmasserne. Hele det sydlige Affald af de australske Alper væltede sine Bække og Afløb ned i denne ene Flodseng.

Man maatte nu opgive ethvert Haab om at redde Duncan. Der var allerede gaaet fem Dage siden Ben Joyce's Afrejse. Nu maatte Yachten sikkert allerede være ved Kysten og i Forbrydernes Magt.

Denne Situation kunde dog heldigvis ikke udstrække sig over et længere Tidsrum. Disse temporære, enorme Vandmasser farer afsted med uhyre Hurtighed Snowy's høje Vandstand maatte derfor snart falde, og om Morgenen, den 21de, kunde Paganel allerede meddele, at Vandet var i Begreb med at synke. Han underrettede først og fremmest Glenarvan om denne heldige Omstændighed.

— Ja, men hvad kan det nytte os nu! svarede Lorden, nu er det for sent!

— Der synes dog ikke at være nogen Grund til at forlænge vort Ophold her, indvendte Majoren.

— Nej, ganske vist, mente ogsaa John Mangles. Imorgen vil en Overgang sandsynligvis være udførlig.

— Men hvad kan det hjælpe mit ulykkelige Mandskab? udbrød Glenarvan heftigt.

— Tom Austin har faaet Befaling til at stikke i Søen saa snart som muligt. Men hvem siger, at han har ligget fuldt færdig og klar til at sejle, at Duncans Havari har været fuldstændigt udbedret, netop da Ben Joyce kom til Melbourne. Sæt, at Yachten ikke strax har kunnet stikke i Søen, men har maattet ventet en eller to Dage!

— Du har Ret, John! svarede Glenarvan. Det gjælder om i hvert Fald at naae Twofold-Bugten snareſt muligt. Vi har kun femogtredive Mil til Delegete.

— Javel, ſagde Paganel, og der vil de bedſte og hurtigſte Transportmidler ſtaa til vor Dispoſition. Hvem veed, om vi ikke endnu kan komme tidsnok til at afværge Ulykken.

— Afſted da! raabte Glenarvan.

John Mangles og Wilſon gav ſig ufortøvet ifærd med at tilvejebringe et Fartøj af ſtore Dimenſioner. Erfaringen havde lært, at Barkſtykkerne ikke i tilſtrækkelig Grad formaaede at gjøre Modſtand mod Strømmen. John fældede derfor en Del Gummitræer, af hvis Stammer han tømrede en flad men meget ſolid Flaade. Arbejdet var langvarigt og meget møjſommeligt, og Dagen gik hen, uden at man kom til Ende med det. Først den næſtfølgende blev man færdig.

Snowy's Vandſtand var nu ogſaa faldet betydeligt. Hvirvelſtrømmen var bleven til en Flod, ſkjøndt rigtignok endnu en meget rivende Flod. John haabede dog, at man vilde kunde naae den anden Bred, naar man ſøgte at holde en ſkraa Retning og kun tildels arbejdede imod Strømmen.

Klokken halv Et indſkibede man alle de Levnedsmidler, der var nødvendige for Selſkabet til en Tour paa to Dage. Reſten tilligemed Vognen og Teltet blev ladt tilbage. Med Mulrady var det gaaet ſaa godt frem, at han allerede var iſtand til at flyttes og transporteres; hans Helbredelſe gjorde uventet hurtige Fremſkridt.

Klokken Et gik Alle ombord paa Flaaden, ſom ved en Line var gjort faſt til Flodbredden. John Mangles havde paa Styrbordſiden indrettet en Slags Aare, ſom

Wilson skulde haandtere, og hvis Hensigt var at støtte Apparatet Noget imod Strømmen og formindske dets Afdrift. Han selv tog Plads paa den bagerste Del af Flaaden og søgte at holde den rigtige Retning nogenlunde ved Hjælp af det paa Bredden fastgjorte Skibstov. Lady Helena og Miss Grant tog Plads ved Siden af Mulrady midt paa Flaaden; i en Kreds omkring dem stod Glenarvan, Majoren, Paganel og Robert, beredte til i Nødstilfælde at ile dem til Hjælp.

— Er vi færdige, Wilson? spurgte John Mangles sin Matros.

— Ja, Kaptajn, svarede Wilson og greb Aaren.

— Vær saa klar, og lad mig se, Du holder os godt op imod Strømmen.

John Mangles kastede los og drev med et kraftigt Stød Flaaden ud i Snowy's Bølger. De første femten Kilometre tilbagelagdes uden nogetsomhelst Uheld. Wilson var istand til at støtte det klodsede Fartøj imod Strømmen. Men inden kort Tids Forløb kom Flaaden ind i en Hvirvel; den begyndte at dreje sig om sig selv, uden at Aaren eller Touget formaaede at holde den i den rigtige Retning. Trods deres Anstrengelser kom Wilson og John Mangles snart til at arbejde i netop omvendt Stilling, saa at Aaren aldeles ikke mere kunde anvendes.

Man kunde ikke gjøre Noget, thi der gaves intetsomhelst Middel til at modarbejde disse Hvirvelbevægelser. Flaaden drejede sig rundt med svimlende Hurtighed og førtes samtidigt afsted med Strømmen. John Mangles stod oprejst, ligbleg og med sammenbidte Tænder og saae ned i det hvirvlende Vand.

Flaaden drev imidlertid stadigt afsted for Strømmen; den var nu allerede en halv Mil nedenfor det Sted, hvor man stødte fra Land. John og Wilson greb atter deres Aarer, og det lykkedes dem at give den en lidt mere skraa Retning. Som Følge af denne Manøvre kom man noget nærmere over imod den venstre Flodbred. Man var kun endnu halvtredsindstyve Favne fra den, da Wilsons Aare pludselig brækkede midt over. I samme Nu begyndte Flaaden, berøvet sin eneste Modstandskraft, atter at føres ned med Strømmen. John anspændte alle sine Kræfter for med sin ene Aare at bringe den over imod Bredden og Wilson ilede til og hjalp ham, saa godt han formaaede, med sine allerede blodige Hænder.

Endelig lykkedes det at faae saa meget Bugt med den rivende Strøm, at Flaaden langt om længe, efter en Overfart paa mere end en halv Time, stødte imod Flodens stejle Bred. Stødet var meget heftigt; Stammerne var nær ved at løsne sig fra hverandre, flere af Forbindelsesrebene sprang, og Vandet trængte hvirvlende ind. De Rejsende fik næppe nok Tid til at klamre sig fast til Breddens ud over Floden ludende Buske. Det lykkedes dog ved energiske Anstrengelser at faae saavel Mulrady som de to Damer velbeholdne i Land. Kort og godt: Alle blev reddede, men Størstedelen af de paa Flaaden medbragte Levnedsmidler og alle Vaabnene, med Undtagelse af Majorens Karabin, drev afsted ned ad Floden tilligemed Resterne af Flaaden.

Vovestykket var lykkedes, men det lille Selskab stod næsten hjælpeløst og femogtredive Mil borte fra Delegete, midt i ubekjendte, øde Egne ved Victoria's Grændser.

Man støder paa disse Steder hverken paa Kolonister eller Squatters; Landet er saa godt som ubeboet.

Man bestemte sig derfor til ufortøvet at rejse videre. Mulrady indsaa, at han var til Besvær for sine Rejsefæller, og han forlangte derfor at blive ladt ene tilbage, indtil man fra Delegete kunde sende ham Hjælp.

Glenarvan afslog dog dette Forlangende. Han kunde ikke naae Delegete før om tre Dage og Kysten om fem, — altsaa først den 26de Januar. Den 16de havde Duncan ganske sikkert forladt Melbourne — det var betydningsløst, om han naaede Twofold-Bugten nogle faa Timer før eller senere.

— Nej, min Ven, jeg vil ikke forlade Nogen, sagde Lorden. Vi laver en Bærebør, og paa den skiftes vi til at bære Dig.

Børen blev ufortøvet flettet sammen af Eucalyptusgrene, der overdækkedes med et tykt Lag Løv, og Mulrady maatte, hvor nødig han vilde, finde sig i at blive lagt paa den. Glenarvan vilde selv være den Første til at bære sin Matros, og efterat Wilson og han havde taget Bæreboren paa Skuldrene, satte det lille Selskab sig i Bevægelse.

Denne Dag forløb under en taus og yderst trykket Stemning. Hver tiende Minut afløste man hinanden ved Bæreboren. Alle den stakkels Saaredes Rejsefæller underkastede sig med Glæde denne Extra-Anstrængelse, der blev gjort betydelig værre ved den stærke Hede.

Om Aftenen gjorde man Holdt og lejrede sig, efter kun at have tilbagelagt fem engl. Mil, under en Gruppe Gummitræer. Aftensmaaltidet bestod i Resten af den Proviant, der var blevet reddet fra Tømmerflaadens

Skibbrud. Nu havde man kun som sidste Haab — Majorens Karabin.

De paafølgende Dage var fulde af Gjenvordigheder, men det lille Selskab trodsede kjækt Alt, og den 25de Kl. 11 om Formiddagen fik man Byen Delegete, som ligger i Grevskabet Wellesley, halvtredsindstyve Mil fra Twofold-Bugten, i Sigte.

Der skaffede man hurtig nye Transportmidler og Tanken om nu at være saa nær ved Kysten, gav Glenarvan nyt Haab og Mod. Var han ikke bleven opholdt saa meget paa Vejen, havde han maaske naaet Maalet før Duncan. Nu havde han kun firevgtyve Timer til hele Rejsen ned til Bugten!

Ved Middagstid forlod man, efter en vederkvægende og højst nødvendig Hvile, atter Delegete i en med fem kraftige Heste forspændt Postvogn. Postillonerne var bleven anspordede ved Løfte om rigelige Drikkepenge, og Vognen foer hurtigt henad den vel vedligeholdte Landevej. Der spildtes ikke to Minutter med at skifte Heste, skjøndt dette fandt Sted hver tiende Mil man kom frem. Man skulde næsten tro, det var lykkedes Lord Glenarvan at meddele andre noget af den Ild, der fortærede hans egen Sjæl.

Hele Dagen og den næste Nat foer man afsted med en Hurtighed af sex Mil i Timen.

Den næste Dag forkyndte allerede ved Solopgang en dump Mumlen det indiske Oceans Nærhed. Man maatte kjøre omkring hele Bugten for at naae ned til Bredden under den syvogtredivte Grad, nøjagtigt paa det Punkt, hvor Tom Austin skulde vente paa de Rejsende.

Saasnart man kunde øjne Havet, vendte Alle spændt

deres Blik ud mod det Fjerne. Skulde man ved Forsynets Gunst opdage Duncans fine Skrog, gyngende ude paa Havets Bølger?

Nej, der var Intetsomhelst at øjne. Ikke et eneste Sejl oplivede det umaadelige Ocean.

Et Haab havde man endnu tilbage. Maaske troede Tom Austin, at han skulde ankre op i selve Twofold-Bugten. Havet var her ikke at spøge med, og et Skib, der laa for Anker i Nærheden af den Slags Kyststrækninger, langtfra i Sikkerhed.

— Til Eden! befalede Lord Glenarvan.

Vognen drejede øjeblikkelig ind paa den Vej, der førte ned til Bredden af Bugten, og ilede afsted hen imod den i en Afstand af fem Mil liggende lille By Eden.

Postillonerne styrede lige imod det Signalfyr, der betegner Indløbet til Havnen. Nogle Fartøjer laa ankrede op paa Rheden, men paa intet af dem vajede Malcolmflaget.

Glenarvan, John Mangles og Paganel steg strax af Vognen, ilede til Toldkamret og udspurgte Embedsmændene og alle i de sidste Dage Ankomne.

I mere end en Uge var intet Skib løbet ind i Bugten.

— Skulde han ikke være afsejlet! udbrød Glenarvan, der med en let forklarlig Halstarrighed klyngede sig til selv det svageste Skin af Haab. Vi er maaske komne før han!

John Mangles rystede bedrøvet paa Hovedet. Han kjendte Tom Austin. Hans Næstkommanderende vilde aldrig i ti Dage have opsat Udførelsen af en ham givet Befaling.

— Jeg maa have Klarhed i denne Sag, sagde Glenarvan, Vished er altid bedre end Tvivl!

Et Kvarter senere blev der afsendt et Telegram til Melbourne-Skibsmæglernes Syndikus.

Derpaa lod de Rejsende sig vise hen til Hotel Victoria.

To Timer efter modtog Glevarvan som Svar paa sin Foresporgsel et Telegram, der lød som følger:

„Lord Glenarvan, Eden.

Twofold-Bugten.

Duncan er afsejlet den 18de ds., hvorhen vides ikke.

J. Andrew. S.-M."

Depeschen faldt Glenarvan ud af Haanden.

Der var ingen Tvivl mere! Den smukke, skotske Yacht var i Ben Joyce's Hænder og nu sikkert omdannet til et Sørøverskib!

Saaledes endte denne under saa heldige Auspicier paabegyndte Rejse igjennem Australien. Kaptajn Grants og de Skibbrudnes Spor var aabenbart uigjenkaldeligt tabt; og denne Ulykke var ikke kommet ene: den havde kostet en hel Skibsbesætning Livet.

Lord Glenarvan var bleven den Tabende i den Kamp, han havde ført; han, den uforfærdede Mand, som paa Pampassletterne havde trodset alle de sammensvorne Elementer, han besejredes paa det australske Kontinent af Menneskenes Slethed.

Fire og tyvende Kapitel.

Overfarten til Ny-Zeeland.

Hvis de brave og kjække Mennesker, der havde sat sig til Opgave at finde Kaptajn Grant, nogensinde havde havt Anledning til at mistvivle om et heldigt Resultat af deres Anstrengelser, maatte det i Sandhed være nu. Fra hvilket Punkt af Jordkloden skulde man foretage en ny Expedition? Hvilke nye Lande skulde man nu gjennemsøge? Ogsaa Duncan var gaaet tabt, og en direkte Hjemrejse var altsaa foreløbig ikke mulig. De ædle Skotters Foretagende var kort sagt totalt mislykket.

Mary Grant havde Karakterstyrke nok til ikke mere at nævne sin Faders Navn. Hun bekjæmpede sin egen Angst ved at tvinge sig til at tænke paa den ulykkeligt omkomne Skibsbesætning. Datteren maatte vige Pladsen for den kjærlige Veninde, og nu var det ikke længer Lord Glenarvan, der trøstede hende, men hende, der maatte trøste ham. Hun var den Første, der talte til ham om at vende tilbage til Skotland!

John Mangles gjorde intet Forsøg paa at skjule sin Beundring af hendes Mod og Resignation.

Han vilde lægge et sidste Ord ind for Kaptajn Grant, men Mary standsede ham med et Blik og sagde senere til ham:

— Nej Herr John, lad os tænke paa dem, der har opofret sig for os. Lord Glenarvan maa vende tilbage til Europa.

— De har Ret, Miss Mary, han maa vende tilbage, svarede John Mangles. Vi maa ogsaa ufortøvet underrette rette Vedkommende om Duncans Skjæbne.

Men hellere end opgive de af os paabegyndte Efterforskninger vil jeg alene gjenoptage dem! Jeg skal gjenfinde Kaptajnen eller ogsaa bukke under ved Forsøget!

Det var en meget alvorlig Forpligtelse, John paatog sig. Mary gik bevæget ind derpaa og rakte den unge Kaptajn sin Haand som for at slutte Kontrakten lovformeligt, og han ansaa sig for rigeligt belønnet ved de Taknemlighedens Taarer, der blændede den unge Piges smukke Øjne, da hun saae paa ham.

Endnu samme Dag blev Hjemrejsen definitivt besluttet. Man vilde ufortøvet søge at naae Melbourne.

Den næste Dag forhørte John Mangles sig om hvilke Skibe der var i Begreb med at afgaa. Han antog, at der maatte være en livlig Forbindelse mellem Eden og Victoria's Hovedstad.

Hans Forventninger blev imidlertid skuffede. Der var kun faa Fartøjer. Tre til fire Skibe, der laa ankrede op i Twofold-Bugten, udgjorde Pladsens hele Handelsflaade, og intet af disse Skibe var ladet til Melbourne, Sidney eller Point-de-Galle. Men kun i en af disse tre Havne kunde der være Tale om at faa Skibslejlighed hjem til Europa.

Peninsular Oriental steam navigation Company vedligeholder nemlig en regelmæssig Paketfart mellem disse Pladser og Storbritanniens Hovedstad.

Hvad skulde man nu gjøre? Afvente et Skibs Afgang? Det kunde blive meget langvarigt; thi Twofold-Bugten er meget lidt besøgt. Ude i rum Sø passerer der vel mange Fartøjer forbi, men de lander aldrig paa dette Sted.

Glenarvan besluttede sig derfor efter megen Debatteren frem og tilbage, til at følge Kysten indtil Sidney, men

Paganel fremkom med et Forslag, som Ingen havde forudset.

Geografen havde imidlertid ogsaa aflagt et Besøg i Twofold-Bugten. Han vidste, at der ingen Skibslejlighed gaves til Melbourne eller Sidney. Men af de tre Fartøjer, der laa sejlklare paa Rheden, var det ene bestemt til Auckland, Hovedstaden paa Ika-na-Maoui, den nordligst beliggende Ø af Ny-Zeeland.

Paganels Forslag gik nu ud paa at benytte det omtalte Skib og gaa til Auckland, hvorfra det da vilde være en let Sag paa et af Peninsular-Company's Skibe at komme tilbage til Europa.

Forslaget blev taget alvorligt under Overvejelse. Denne Gang sparede Paganel den Strøm af Understøttelsesgrunde, som han ellers plejede at udstrø med saa ødsel en Haand. Han indskrænkede sig til en simpel Angivelse af Fakta med den Tilføjelse, at Overfarten ikke kunde vare længere end fem til sex Dage. Afstanden mellem Australien og Ny-Zeeland beløber sig i Virkeligheden ogsaa kun til tusind (engelske) Mil.

Ved et forunderligt Træf laa Auckland nøjagtig paa den syvogtredivte Bredegrad. Geografen vilde sikkert have fundet Tilslutning, hvis han havde anført dette som et Argument for sit Forslag. Men Paganel vilde ikke tage sig denne Omstændighed til Indtægt. Efter sine to uheldige Forklaringer af Dokumentet turde han ikke nu fremkomme med en ny. Desuden stod der jo med tydelige Ord, at Kaptajn Grant var strandet paa et „Kontinent" og ikke paa en Ø. Men Ny-Zeeland maatte absolut kaldes en Ø.

John Mangles understøttede Paganels Forslag. Han raadede til at gaa ind paa det, da man ikke

kunde afvente et Skibs højst tvivlsomme Ankomst til Twofold-Bugten. Men først og fremmest raadede han til at aflægge et Besøg paa det af Geografen betegnede Skib, inden man tog nogen afgjørende Beslutning. Glenarvan, Majoren, Paganel, Robert og han selv tog derfor en Baad, og efter nogle faa Øjeblikkes Forløb var de kommet paa Siden af Skibet, som laa tilankers to Kabellængder fra Kaien.

Det var en Brig paa tohundrede og halvtredsindstyve Tons, der hed Macquarie. Kaptainen modtog de Besøgende paa en ikke synderlig høflig Maade. Man saae ved første Øjekast, at man her stod overfor et Menneske uden Opdragelse. Et raat og vejrbidt, ildrødt Ansigt, tykke Hænder, en fladtrykt Næse, et kvæstet Øje, Læber, der var smudsige af Piben, og navnlig det brutale Præg, der var udbredt over alle hans Træk, gjorde Will Halley til en højst usympatetisk Personlighed. Man havde imidlertid intet Valg, og under en Fart paa fem til sex Dage behøvede man jo ikke at faae synderlig med ham at bestille.

— Hvem søger De? spurgte Will Halley, da Glenarvan og hans Rejsefæller betraadte hans Dæk.

— Skibets Kaptajn? svarede John Mangles.

— Det er mig, sagde Halley. Hvad vil De?

— Er Macquarie lastet til Auckland?

— Ja.

— Hvad fører den?

— Alt, hvad der kan kjøbes og sælges. Er der videre?

— Hvornaar sejler den?

— Imorgen ved Middagstid, naar Ebben indfinder sig.

— Kan den tage Passagerer ombord?

— Det kommer an paa Passagererne og paa, om de kan spise Skibskost.

— De vil selv sørge for deres Forplejning.

— Hvormange er der?

— Ni, deriblandt to Damer.

— Jeg har ingen Damekahytter.

— De vil tage til Takke med Agterkahytten, hvis det kan arrangeres saaledes, at den bliver overladt dem. Gaar De ind paa det?

— Nu skal vi se ad! svarede Macquarie's Kaptajn.

Will Halley gik et Par Gange op og ned, drejede sig saa rundt paa Hælen og sagde i en mut Tone til John Mangles:

— Hvad kan man betale?

— Hvad forlanger man? svarede John.

— Halvtredsindstyve Pund.

Glenarvan nikkede samtykkende.

— Godt! altsaa halvtredsindstyve Pund, sagde John Mangles.

— Men kun for Overfarten, De maa selv sørge for Alting.

— Selv sørge for Alt.

— Paa egen Bekostning.

— Naturligvis.

— Maa jeg saa bede om Penge paa Haanden.

— Her er Halvdelen af den akkorderede Sum, fem og tyve Pund, sagde John Mangles, og talte Summen op til Kaptajnen, der stak den til sig uden at takke.

— Ombord i Morgen, sagde han blot. Imorgen Formiddag. Jeg sejler, hvad enten man er der eller ej.

— Man vil være der.

Der blev da ogsaa strax truffet alle Forberedelser. Mr. Olbinet sørgede for Proviant, og Majoren hævede hos en Bankier Penge for nogle Vexler, som Glenarvan havde paa Union-Banken i Melbourne. Han vilde hverken mangle Penge eller Vaaben og Munition. Han rekruterede derfor ogsaa sit Arsenal. Paganel benyttede Lejligheden til at skaffe sig et ypperligt, af Johnston i Edinburgh udgivet Kort over Ny-Zeeland.

Med Mulrady gik det nu ganske godt fremad. Han havde næsten ingen Ulemper længer af det Saar, der for saa kort Tid siden havde bragt hans Liv i Fare. Nogle Timer paa Havet vilde fuldende hans Helbredelse.

Wilson fik Ordre til at gaa ombord paa Macquarie og sørge for Istandsættelsen af Passagerernes Kahytter. Under hans Børsten og Skrubben forvandledes Agterkahyttens Udseende i en Haandvending.

Glenarvan ønskede at benytte de Timer, der var tilbage, til endnu engang at besøge det Punkt af Kysten som skjæres af den syvogtredivte Bredegrad. Han havde, to Grunde dertil. Han ønskede en sidste Gang at gjense det Sted, som man havde ment var Skuepladsen for Skibbrudet. Ayrton havde uden Tvivl virkelig været Kvartermester ombord paa Britannia, og der var intet Absolut til Hinder for at Britannia kunde være forlist paa denne den østlige Side af den australske Kyst istedenfor paa den vestlige. Man burde derfor ikke strax forlade et saadant Punkt uden i det mindste at have dvælet noget ved det.

Dertil kom, at Duncan jo her paa det selv-

samme Sted var falden i Hænderne paa Forbryderne. Maaske var det kommet til en Kamp? Hvorfor skulde man ikke kunne finde Spor af den og af en fortvivlet Modstand paa Strandbredden? Hvis Besætningen var omkommen i Bølgerne, havde maaske disse skyllet et Lig op paa Kysten?

Glenarvan foretog, ledsaget af sin tro John, denne Recognoscering. Ejeren af Hotel Victoria stillede to Heste til deres Disposition, og de slog ufortøvet ind paa den Vej, der i nordlig Retning løber omkring Twofold-Bugten.

Det var en sørgelig Expedition. Glenarvan og Kaptajnen red uden at mæle et Ord, Side om Side, men de forstod hinanden. De samme Tanker, den samme Angst nagede dem begge.

Med sin sædvanlige Nøjagtighed og Iver sørgede John for at ethvert Punkt af Kysten blev undersøgt med den pinligste Omhyggelighed. Men de fandt intetsomhelst Tegn, der kunde gjøre videre Efterforskninger i denne Egn ønskelige.

Med Hensyn til Duncan havde man heller ikke opdaget Nogetsomhelst. Hele Kyststrækningen var øde.

Til Slutning blev John Mangles imidlertid nede ved Bredden opmærksom paa tydelige Spor af en Lejr og under nogle isoleretstaaende Myaller Resterne af en aabenbart for ganske kort Tid siden udbrændt Ild. Var maaske en eller anden omstrejfende Stamme Indfødte kommet her forbi i Løbet af de sidste Dage? Nej, at dette ikke var Tilfældet, men at det var Forbrydere, der havde havt Lejr her, fik Glenarvan et Øjeblik efter et umiskjendeligt Bevis for.

Dette Bevis bestod i en graa og gul, næsten opslidt

og meget lappet Matrosskjorte, en ussel Pjalt, der var bleven efterladt ved Foden af et Træ. Den var mærket med en af Straffefangernes Numer. De smudsige Pjalter, Galejslaven havde efterladt sig, talte ligesaa tydelig, som hvis han selv havde været tilstede.

— Du ser, John, sagde Glenarvan, at de Deporterede utvivlsomt har været paa dette Sted. Og vore stakkels Kammerater paa Duncan? . . .

— Ja, De har Ret! svarede John med dump Stemme, de er sikkert ikke bleven sat i Land, men er vel Alle omkomne . . . .

— Disse Elendige! udbrød Glenarvan; falder de nogensinde i mine Hænder, skal jeg hævne min Besætning! . . . .

Smerten gjorde i dette Øjeblik Udtrykket i hans Ansigt haardt. I flere Minutter stirrede han ufravendt ud over Havets uendelige Blaa, men rev sig saa dog til Slutning løs og satte afsted i Galop tilbage til Eden.

Der stod nu kun den Formalitet tilbage at afgive Beretning til Stedets Myndigheder om det Forefaldne. Om Aftenen begav Glenarvan sig til Politimesteren, Thomas Banks. Denne Embedsmand havde Møje med at skjule sin Glæde, medens han førte Forklaringen til Protokols. Han kunde kun være henrykt over Ben Joyces og hans Bandes Afrejse. Og hele Byen delte denne hans Glæde. Forbryderne var rigtignok kun komne bort fra Australien ved Hjælp af en ny Forbrydelse, men Hovedsagen var, at de var borte. Denne vigtige Nyhed blev ogsaa ufortøvet pr. Telegraf tilmeldt Myndighederne i Sidney og Melbourne.

Glenarvan vendte strax tilbage til Hotel Victoria, hvor de Rejsende tilbragte den sidste Aften i en meget

trykket Stemning. Kun Paganel befandt sig øjensynlig i en feberagtig Spænding og Bevægelse. John Mangles, der stadig havde iagttaget ham siden hin Dag ved Snowy-Floden, mærkede, hvorledes Geografen det ene Øjeblik var paa Nippet til at tale og det næste tvang sig til at tie. Han havde allerede ofte rettet Spørgsmaal desangaaende til ham, men Paganel gav bestandig undvigende Svar.

Denne Aften ledsagede John ham imidlertid ind i hans Sovekammer og spurgte ham, hvorfor han i den senere Tid var saa nervøs.

— Kjære John, svarede Paganel som sædvanlig undvigende, jeg er ikke mere nervøs nu end ellers.

— Paganel, vedblev John, De har en Hemmelighed, der piner Dem.

— Ja, svarede Geografen heftig, jeg kan ikke holde denne indre Kamp ud.

— Hvilken Kamp?

— Imellem min Glæde paa den ene og min Fortvivlelse paa den anden Side.

— De er altsaa glad og fortvivlet paa samme Tid?

— Ja baade glad og fortvivlet ved at skulle besøge Ny-Zeeland.

— Har De nogen Grund dertil? spurgte John Mangles. Mener De at have fundet det tabte Spor?

— Nej, kjære John! Man vender ikke tilbage fra Ny-Zeeland! Men alligevel . . ., naa, De veed, hvordan vi Mennesker er! Saalænge man blot aander, haaber man! Og mit Valgsprog „Spiro, spero“ er ligesaa godt som alle andre Valgsprog i Verden!“

Den næste Dag, altsaa den 27de Januar, indstallerede

Passagererne sig i Briggens lille Agterkahyt. Klokken halv Et om Middagen kom Ebben, og Skibet hejsede Sejl. Ankeret stod lodret, og man havde Møje med at faae det ombord. En jevn Brise blæste fra Sydvest. Det tog Tid at faa Sejlene op da Skibets fem Folk arbejdede meget langsomt. Wilson vilde give Mandskabet en Haandsrækning, men Hally bad ham i en studs Tone om at passe sig selv og ikke stikke sin Næse i Affærer, der ikke vedkom ham.

John maatte mange Gange smile ved at see den Ubehjælpsomhed, hvormed visse Manøvrer blev foretagne, men ogsaa han skrev sig Kaptajnens Ord bag Øret og foresatte sig at forholde sig passiv, indtil Besætningens Udygtighed satte Skibets Sikkerhed i Fare.

Heldigvis var Vejen ikke lang og om at bruge mere end højst fem, sex Dage til at tilbagelægge Rejsen, syntes John ikke godt, der kunde være Tale.

Den 31te Januar, altsaa fire Dage efter Afrejsen, havde Macquarie imidlertid endnu ikke tilbagelagt to Trediedele af den smalle Havarm imellem Australien og Ny-Zeeland. Will Halley blev Dag for Dag mere ligegyldig for sit Skibs Manøvrer. Han lod Alting gaa, som det bedst kunde. Paa Dækket kom han kun yderst sjeldent, og det faldt heller Ingen ind at beklage Savnet af ham. Selv om han havde holdt sig indelukket hele Tiden i sin Kahyt, vilde der ikke have været Noget at sige dertil, hvis han ikke hver eneste Dag havde drukket sig halvt eller helt fuld i Gin eller Brandy. Hans Exempel fulgtes nemlig med stor Beredvillighed af Matroserne, og aldrig havde noget Fartøj været saa fuldstændig givet Guds Naade i Vold som Macquarie.

Denne uforsvarlige Sorgløshed gjorde en uafbrudt

Paapasseligheb fra John Mangles' Side nødvendig. Wilson og Mulrady maatte mere end en Gang tage et Tag i Rorpinden, naar en forkert Stilling af den var i Færd med at lægge Briggen om paa Siden. Det hændte flere Gange ved saadanne Lejligheder, at Will Halley kom til og overfusede de to Søfolk med en sand Syndflod af Skjældsord og Eder. Ofte var de i deres billige Harme nærved at tage fat paa ham, binde ham og holde ham indespærret i hans Kahyt, indtil Overfarten var tilende. Men John Mangles hindrede dem stedse deri og søgte at berolige dem.

Denne Skibets Tilstand lagde stadig Beslag paa ham; for dog ikke at gjøre Glenarvan urolig udtalte han sig kun om Sagen til Majoren og Paganel. Mac Nabbs gav ham, blot med andre Ord, det selvsamme Raad som Mulrady og Wilson.

— Hvis det forekommer Dem nødvendigt, sagde Majoren, bør De paa ingen Maade tøve med at tage Kommandoen, eller om De hellere vil, Ledelsen af Skibet. Denne Drukkenboldt bliver atter Herre paa sit Fartøj, saasnart vi er gaaet fraborde i Auckland, og saa staar det ham jo frit for at kuldsejle, ligesaa meget han har Lyst til.

— Det vilde jeg sikkert ogsaa gjøre, svarede John, hvis det var ubetinget nødvendigt. Men saa længe vi er paa aaben Sø vil lidt Vagtsomhed være tilstrækkelig; mine Matroser og jeg forlader ikke Dækket. Jeg tilstaar imidlertid, at jeg vil kunne komme i stor Forlegenhed, hvis denne Will Halley ikke kommer til Fornuft, inden vi naaer tæt ind paa Kysten.

— Vil De da ikke i saa Tilfælde kunne bestemme Kursen? spurgte Paganel.

— Det kunde blive vanskeligt nok, svarede John. De maa nemlig vide, at der ikke findes saa meget som et Søkort her ombord.

— Det er ikke muligt.

— Det er Sandhed. Macquarie besørger kun Kyst-farten imellem Eden og Auckland, og Will Halley er saa godt orienteret i dette Farvand, at han ingensomhelst Beregninger gjør!

— Naa, vi maa trøste os med det Haab, at han vel nok tager sig sammen, naar vi kommer ind i Nær-heden af Kysten.

— De vilde altsaa, spurgte Mac Nabbs, i paa-kommende Tilfælde ikke være istand til at føre Macquarie til Auckland?

— Uden et Kort over Kysten er det umuligt. Dens stejleBredder er ualmindeligt farlige. Den er ligesom Norge overalt indskaaret af en Række smaa, uregelmæssige og mærkelige Fjorde. Paa hele Strækningen findes der desuden Rev, og der hører en stor Øvelse til at undgaa dem. Ethvert, selv det solideste byggede Skib vilde være fortabt, hvis dets Kjøl stødte imod en af disse med kun faa Fod Vand bedækkede Klipper.

— En skrækkelig, fortvivlet Stilling! udbrød Paga-nel. De er ikke synderlig gjæstfrie disse Ny-Zeelands Kyster, og Farerne, naar man er kommen i Land, er desuden ligesaa store, som de er herude.

— De sigter til Maori'erne, Paganel? spurgte John Mangles.

— Ja, min Ven. Deres Ry er naaet langt ud over det Stille Ocean. De hører ikke til de frygtsomme, underkuede Australiere; nej, de danner en intelligent, blodtørstig Race, de er Kannibaler, der forstaar at sætte

Pris paa Menneskekjød, kort sagt Menneskeædere, af hvem man ikke kan vente sig Barmhjertighed.

— Hvis Kaptajn Grant altsaa, sagde Majoren, har lidt Skibbrud paa Ny-Zeelands Kyster, saa vilde De ikke raade til at lede efter ham der?

— Paa Kysterne, jo, svarede Geografen. Men i det Indre vilde det være unyttigt. Enhver Europæer, der vover sig ind i disse farlige Egne, falder i Hænderne paa Maori'erne, og saa er han uigjenkaldelig fortabt. Jeg har overtalt mine Venner til at drage tvers over Pampas og gjennemrejse Australien, men jeg vilde aldrig søge at bevæge dem til at følge Ny-Zeelands Stier. Gid Himlens Haand lede os, og Gud bevare os fra nogensinde at falde i Hænderne paa disse vilde Indfødte.

Imidlertid veddlev Overfarten at trække længere og længere ud. Den anden Februar, sex Dage efter Afrejsen, havde Macquarie endnu ikke faaet Kysten i Sigte. Vinden var ganske vist gunstig og blæste stadig fra Sydvest, men Strømmen var imod, og Briggen kom som Følge heraf kun langsomt frem. Det uroligt bølgende, oprørte Hav bragte uophørlig Skibets Skrog til at knage i alle dets Sammenføjninger, og ofte forsvandt det fuldkomment i de mægtige Bølgedale.

Den sjette Nat syntes det dog at ville blive værre end nogensinde før. Mørket indtraadte om Aftenen aldeles pludselig Klokken Syv. Himmelen havde et truende og ildevarslende Udseende. Sømandens Instinkt, der nu endelig vandt Overhaand over den Druknes dyriske Sløvhed, bragte Will Halley til sig selv. Han forlod for første Gang i lang Tid sin Kahyt, gned Øjnene og rystede paa sit store røde Hoved.

Vinden tog til, sprang efter et Kvarters Forløb om til Vest og blæste nu med fuld Styrke ind imod den nyzeelandske Kyst.

Will Halley kaldte med den sædvanlige Pladskregn af Eder sine Folk op, lod Topsejl og Bramsejl beslaa og bragte Takkelagen i Orden til Natten. John Mangles billigede disse Manøvrer, dog uden at sige et Ord. Han havde foresat sig ikke oftere at indlade sig i Samtale med den ubehagelige Kaptajn. Men saavel han som Glenarvan forblev paa Dækket.

To Timer forløb. Havet steg. Macquaries Underskrog fik hvert Øjeblik dumpe Stød, aldeles som om dens Kjøl slæbte hen over en knudret Klippe. Dette var ganske vist ikke Tilfældet, men det klodsede Skib havde Møje med at holde sig oppe imod Bølgerne, der hvert Øjeblik skyllede betydelige Vandmasser ind. Baaden, der hang i Bagbordstougene, blev skyllet bort af en vældig Bølge.

John Mangles var ikke fri for at være urolig. Man kunde risikere, at dette klodsede Skib ligefrem kuldsejlede. Dækket blev hvert Øjeblik fuldstændig overskyllet af Vand, og da dette Vand ikke havde tilstrækkelig hurtigt Afløb, kunde det tvinge Skibet til at synke. For at forhindre denne Ulykke, vilde det have været klogt, om man havde hugget Skandseklædningen bort, og saaledes lettet Vandets Afløb. Men Will Halley vægrede sig ved at gribe til denne Forsigtighedsregel.

Desuden truedes Macquarie af en langt større Fare, og det var uden Tvivl for sent at afværge den.

Henimod Kl. halv Tolv hørte John Mangles og Wilson, der holdt Vagt, gjentagne Gange en ejen-

dommelig, buldrende Lyd. Deres Sømandsinstinkt blev vakt. John greb Matrosens Haand.

— Brændingen! raabte han til ham.

— Ja, svarede Wilson. Bølgerne bryde sig imod Strandbredden.

— I to Kabellængders Afstand, i det højeste.

— I det højeste. Der har vi Land!

John bøjede sig ud over Skandseklædningen, betragtede de mørke Bølger, og raabte:

— Hiv Loddet! Wilson! Hiv Loddet!

Kaptajnen, der befandt sig ved Bugsprydet, syntes aldeles ikke at have nogen Anelse om sin Stilling. Wilson greb Loddelinen og svang sig rask op i Fokkemastrøstet. Derfra kastede han Loddet ud, og lod Linen løbe mellem sine Fingre. Ved den niende Knude fik Loddet Bund.

— Tre Favne! raabte Wilson.

— Kaptajn, skreg John, idet han løb hen til Will Halley, vi løber lige paa Klipperne.

Nu var det ham ligegyldigt, enten Kaptajnen trak paa Skuldrene eller ej; han styrtede hen til Roret og søgte af al Magt at faae det lagt om, medens Wilson skyndsomst slap Loddet for at hale op i store Mersejlsbras og paa denne Maade dreje Skibet op for Vinden. Matrosen, der stod til Roers, blev stødt voldsomt tilside, uden at kunne forklare sig dette pludselige Angreb.

— Op til Vinden! Op til Vinden! raabte den unge Kaptajn, medens han anspændte alle sine Kræfter for at holde Fartøjet klar af Revene.

Et halvt Minut varede denne fortvivlede Kamp imod det rasende Element, og trods Nattens Mørke saae John,

ikke to Favne borte fra Skibet den frygtelige, sydende Bølgelinie, der kridhvid strakte sig langs Kysten og voldsomt brødes mod de farlige Rev.

I dette Øjeblik gik det op for Will Halley, hvor stor og overhængende Faren var, — han tabte nu aldeles Hovedet. Hans usammenhængende Ord og hans hinanden fuldstændigt modsigende Kommando'er viste tydeligt nok, at denne stupide Drukkenboldt var aldeles blottet for Koldblodighed. Han blev forfærdet ved at stirre paa Landet; medens han havde troet, at det var tredive til fyrretyve Mil borte, dukkede det nu pludselig op kun otte Mile under Vinden. Strømmen havde drevet dette uduelige Individ, der kun havde sin Routine at stole paa, fuldstændig ud af hans sædvanlige Kurs.

John Mangles' lynsnare Manøvre havde imidlertid skaffet Macquarie klar af Klipperne. Men John var aldeles ude af Stand til at bedømme sin Stilling, han befandt sig maaske indesluttet i et formeligt Bælte af Rev. Vinden var fuldt vestlig, og Skibet behøvede blot at krænge stærkt over for at støde paa. Et Øjeblik efter saae John til sin Forfærdelse virkelig, at Brændingens larmende Bulder fordobledes fra Styrbordsiden og forefter. Det var nødvendigt at dreje Fartøjet endnu mere op for Vinden. John lod hurtig Rærne brase saa skarpt firkant som muligt.

Men Klipperne dukkede stadig op foran Stevnen, den ene efter den anden; hvis man vilde naae aaben Sø, maatte Skibet uundgaaeligt drejes endnu flere Streger op i Vinden. Vilde en saadan Manøvre kunne udføres med et Skib, der laa saa flet paa Kjølen som denne klodsede Brig? Det var højst tvivlsomt, men man maatte forsøge det.

— Roret haardt i Bagbord! raabte John Mangles til Wilson.

Macquarie nærmede sig stærkt til den nye Klipperække. Man saae Bølgerne sprøjte højt i Vejret, naar de brødes mod de skarpe Rev.

En ubeskrivelig Angst greb alle. Bølgerne lynede gjennem Mørket med deres kridhvide Skum. Man kunde være tilbøjelig til at antage, at det var et fosforiserende Fænomen, der meddelte dem dette skinnende Lys.

Havet buldrede og rasede, som om det besad hine gamle Klippers Stemme, der i den hedenske Mythologi fremstilles som levende Væsner. Wilson og Mulrady havde bogstavelig klynget sig til Rattet og søgte med deres Legemers hele Vægt at presse Roret om i Bagbord.

Pludselig, et drønende Stød, — Macquarie sad fast paa en af Klipperne. Sprydbardunerne sprang og gjorde saaledes Fokkemastens Holdbarhed tvivlsom. Kunde man uden at udsætte Skibet for endnu større Fare gjennemføre Drejningsmanøvren?

Nej, pludselig indtraadte der et kort Vindstille, Skibet lystrede Vinden. Det stod paa engang pludselig stille paa de oprørte Bølger, en mægtig Sø greb det agter fra, førte det frem med sig og kastede det med voldsom Kraft højt op paa Revet.

Fokkemasten faldt bragende ned med hele sin Takkelage. Briggen stødte to Gange med Kjølen og blev derpaa staaende urokkelig og krænget tredive Grader over til Styrbord.

Skylightsruderne splintredes. Passagererne styrtede op fra Kahytten, men Bølgerne fejede bogstavelig talt Dækket fra den ene Ende til den anden, og det var forbundet med Livsfare at opholde sig der. John Mangles,

der vidste, at Skibet sad fuldstændigt fast i Sandet, bad dem derfor om at trække sig tilbage til Kahytterne.

— Sandheden, John? spurgte Glenarvan.

— Sandheden, Mylord, svarede John Mangles, er, at vi ikke kan synke. Om vi bliver sønderslaaede, det er ganske vist et andet Spørgsmaal, men vi har Tid nok til at tage vore Forholdsregler.

— Det er over Midnat?

— Ja, Mylord, vi maa vente, til det bliver Dag.

— Er det muligt at faae Baaden sat i Vandet?

— Nej, med denne hule Sø og i dette Bælgmørke er det umuligt. Men selv om det var muligt, hvor skulde vi saa lægge til Land?

— Vel, John, lad os da blive her, til Dagen kommer.

Fra det Øjeblik Katastrofen skete, løb Will Halley, som en Besat omkring paa sit Dæk. Hans Matroser var hurtig kommet sig af den første fejge Rædsel, der havde grebet dem, og slog nu Hul paa et Fad Brændevin, som de gav sig til at tømme med utrolig Graadighed. John forudsaae, at deres Drukkenskab snart vilde fremkalde meget alvorlige Scener.

Man kunde ikke gjøre Regning paa Kaptajnen til at holde dem i Tømme.

Denne foragtelige Person gjorde ikke Andet end rive sig i Haaret og vride Hænderne. Han havde kun Tanke for sin Ladning, hvilken han havde forsømt at assurere.

— Jeg er ruineret, fortabt! skreg han højt, idet han foer fra den ene Side af Skibet til den anden.

John Mangles var virkelig uhyggelig tilmode ved denne Situation. Han lod sine Kammerater bevæbne sig og forberedte dem paa Sandsynligheden af, at de vilde

komme til at træde energisk op overfor Matroserne, der allerede var drukne af Brændevinen og lod Luften gjenlyde af Gudsbespottelser og Eder.

— Den første af dette Pak, der kommer Kahytten nær, sagde Majoren rolig, skyder jeg ned som en Hund.

Matroserne indsaa, uden Tvivl, at Passagererne var fast besluttede paa at sætte sig i Respekt, thi efter nogle Forsøg paa at trænge ind og plyndre Agterkahytten forsvandt de.

John Mangles fandt det ikke Umagen værd at beskjæftige sig mere med disse Drukkenboldte, men oppebiede rolig Dagens Komme.

Skibet laa fuldkomment ubevægeligt. Havet blev roligere, og Vinden stillede betydeligt af, saa at det strandede Skib vel nok, ialfald for nogle Timer, kunde yde sikkert Ly. Saasnart Dagen brød frem, vilde John undersøge Kysten. Hvis han fandt et tilgjængeligt Landingssted, skulde Jollen, nu den eneste Baad, man havde ombord, føre Passagerer og Mandskab i Land. Storbaaden havde jo en Styrtesø allerede tidligere revet bort.

John Mangles stod lænet op til Kahytstrappen og overvejede Situationen, medens han lyttede til Brændingens Brusen. Han anspændte Blikket for at gjennemtrænge det dybe Mørke og spurgte sig selv, hvor langt borte vel det paa een Gang saa kjærkomne og frygtede Land kunde være. Klipperne strakte sig ofte fra Kysten flere Mil ud i Havet. Vilde den skrøbelige, lille Baad være i Stand til at udholde en længere Fart?

Medens John saaledes overtænkte, sin og sine Rejsefællers Stilling og anraabte den natlige Himmel om Raad, hvilede Passagererne i fuld Tillid til hans Ord

roligt i deres Hængekøjer. Briggens Ubevægelighed sikrede dem nogle Timers uforstyrret Ro. Da det drukne Mandskabs Larm og Skrig var forstummet, gik ogsaa John ned for at styrke sig ved en kort Søvn, saa at der Klokken Et herskede dyb Stilhed ombord paa dette Skib, der selv syntes at være fast indslumret i sit sandede Leje.

Henimod Klokken fire begyndte det at dæmre i Øst, Skyerne farvedes med et fint Skjær af Morgenrødens friske, blege Lys. John gik atter op paa Dækket. Horizonten var overtrukket med et Taageslør. Gjennem Morgenens Taager kunde man hist og her skimte ubestemte Konturer, alle i temmelig betydelig Højde. Havet gik ikke mere saa hult, den høje Søgangs Bølger tabte sig i de ubevægelige, tætte Taager, der laa over Havfladen. John ventede. Lyset blev med hvert Øjeblik stærkere, Horizonten farvedes med et rødligt Skjær. Taagesløret trak sig langsomt bort over Baggrundens vidtstrakte Panorama. Sorte Klipper ragede overalt med deres Spidser op over Havfladen. I nogen Afstand fra dem formede Skumstriberne sig til en skarp Linie, hist og her lyste et enkelt Punkt frem ligesom en Bjergspids, paa hvilken den opgaaende Sol kaster sine første Straaler. Der var endelig Land, i en Afstand af mindst ni engl. Mil.

— Land! raabte John Mangles. Hans Rejsefæller ilede skyndsomst ved Lyden af hans Stemme op paa Dækket og saae tause ind imod Kysten, som aftegnede sig mørkt i Horizonten.

— Hvor er Will Halley? spurgte Glenarvan.

— Jeg veed det ikke, Mylord, svarede John Mangles.

— Og hans Matroser?

— Forsvundne ligesom han selv.

— Utvivlsomt er baade han selv og de døddrukne, tilføjede Mac Nabbs.

— Lad os lede efter dem, sagde Glenarvan; vi kan ikke lade dem blive tilbage paa dette Skib.

Mulrady og Wilson gik ned i Forkahytten og vendte tilbage efter to Minutters Forløb. Den var tom. Derpaa gjennemsøgte de Mellemdækket og endelig hele Skibet fra den ene Ende til den anden. Der var intet Spor, hverken af Will Halley eller af hans Matroser.

— Hvorledes! Ingen? raabte Glenarvan.

— Er de faldet i Havet? spurgte Paganel.

— Ja, det er ikke umuligt, svarede John Mangles, meget ængstelig over denne pludselige Forsvinden.

Alle ilede agterud.

— Til Baaden! raabte John Mangles. Wilson og Mulrady skyndte sig hen for at sætte Baaden i Vandet. Den var forsvunden.

Will Halley og hans Mandskab havde uden Tvivl benyttet sig af Natten og Passagerernes Søvn til at forlade Skibet med Briggens eneste Baad. Denne Kaptajn, hvis Pligt det var at være den Sidste ombord, havde været den Første til at forlade sit Skib.

— Slynglerne er borte, sagde John Mangles. Nu, saameget desto bedre, Mylord. De har derved rimeligvis sparet os en Del ubehagelige Optrin..

— Det er ogsaa min Mening, svarede Glenarvan; desuden har vi jo alligevel en Kaptajn ombord, Dig John, og om end ikke øvede, saa dog kjække Matroser, dine Kammerater. Befal, vi er beredte til at adlyde Dig.

Majoren, Paganel, Robert, Wilson, Mulrady og endogsaa den værdige Mr. Olbinett erklærede Alle, at de stod til Johns' Disposition.

— Hvad skal vi gjøre? spurgte Glenarvan.

Den unge Kaptajn kastede et forskende og prøvende Blik paa Havet og Briggens højst defekte Takkelage og sagde efter nogle Øjeblikkes Eftertanke:

— Vi kan kun paa to Maader drage os ud af vor ubehagelige Stilling, Mylord; enten maa vi gjøre Fartøjet flot og stikke i Søen eller ogsaa søge at naae Land paa en Flaade, som det vil være en let Sag at faae sammentømret.

Alle Forsøg paa at faae Skibet flot strandede imidlertid, hvor mange Anstrengelser man end gjorde sig for at naae Maalet, og man havde da intet Valg. Det gjaldt om at faae bygget en Tømmerflaade eller i Sømandssproget en „ras", som var tilstrækkelig solid til at kunne føre Passagererne og det nødvendige Kvantum Levnetsmidler ind til den nyzeelandske Kyst. Her var ingen Tid til Snakken frem og tilbage om Sagen, der maatte handles raskt. Arbejdet blev paabegyndt og var allerede skredet godt frem, da Natten afbrød det.

Henimod Klokken Otte om Aftenen efter Aftensmaaltidet, da Lady Helena og Mary Grant var gaaet til Hvile, holdt Paganel og hans Venner en Raadslagning om alvorlige Spørgsmaal, idet de samtidig gik op og ned ad Skibets Dæk. Robert havde ikke villet forlade dem. Den flinke Dreng lyttede til med spændt Opmærksomhed, beredt til at tilbyde sig, hvis der skulde være Tale om at paatage sig et eller andet farefuldt Hverv.

Paganel havde spurgt John Mangles, om Flaaden

ikke kunde sejle langs Kysten til Auckland, istedenfor at sætte Passagererne i Land.

John svarede, at denne Sejlads ikke lod sig udføre med et saa mangelfuldt Fartøj.

— Og hvad vi ikke tør vove paa en Flaade, havde vi turdet gjøre det med en af Briggens Baade?

— I Nødsfald, ja, svarede John Mangles, men kun paa den Maade, at vi sejlede om Dagen og laa for Anker om Natten.

— Altsaa disse Elendige, der har ladt os i Stikken . . .

— O, de var jo fulde, og jeg er meget bange for, at de i den bælgmørke Nat har maattet betale denne fejge Flugt med deres Liv.

— Saameget værre for dem, svarede Paganel, og desværre ogsaa for os; denne Baad vilde have kunnet være os til stor Nytte.

— Vi behøver den jo ikke, kjære Paganel, sagde Glenarvan. Flaaden vil godt kunne føre os Alle i Land.

— Det er netop, hvad jeg gjerne vilde have undgaaet, svarede Geografen.

— Hvad! En Rejse paa højst tyve Mil, og det efter alt, hvad vi har gjennemgaaet baade i Pampas og paa vor Vej gjennem Australien? Kan denne Anstrengelse virkelig skræmme Dem?

— Mine Venner, svarede Paganel, det være langt fra mig at tvivle om vore Kammeraters Mod og Tapperhed. Tyve engelske Mil! Det er Intet — i ethvert andet Land end netop Ny-Zeeland. Der kan umuligt falde nogen Mistanke for Fejghed paa mig. Jeg var den, der overtalte Dem, Lord Glenarvan til at iværksætte Rejsen saavel gjennem Amerika som Australien. Men, jeg gjentager

det, alt Andet er at foretrække fremfor at vove sig ind i dette farlige Land.

— Alt er at foretrække for at omkomme paa et strandet Skib, svarede John Mangles roligt.

— Hvad er det egentlig, der afskrækker Dem ved Ny-Zeeland? spurgte Glenarvan.

— De Vilde! svarede Paganel.

— De Vilde! sagde Glenarvan. Kan man ikke undgaa dem, naar man holder sig til Kysten? Jøvrigt kan disse Slynglers Angreb ikke have Noget at sige lige overfor ti velbevæbnede og til Forsvar vel beredte Europæere.

— Der er her slet ikke Tale om nogle faa Vilde, svarede Paganel. Ny-Zeelænderne danner frygtelige Stammer, som stadig kjæmper mod det engelske Overherredømme og med sandt Raseri sætter sig til Modværge mod de fremtrængende Kolonister, hvilke de meget ofte besejre og da altid fortærer.

— Kannibaler altsaa! udbrød Robert, Kannibaler! Derpaa hørte man ham sagte mumle:

— Min Søster! Lady Helena!

— Vær ikke bange min Dreng, svarede Glenarvan, for at berolige ham. Vor Ven Paganel overdriver.

— Jeg overdriver ikke, svarede Paganel. Robert har vist, at han er en Mand; jeg behandler ham derfor som en Mand, og skjuler ikke Sandheden for ham. Ny-Zeelænderne er de mest passionerede, de grusomste af alle Menneskeædere. De slagter skaanselløst Alle, der falder i deres Hænder. Krigen er for dem kun en Jagt paa det saftige Vildt, der hedder Menneske, og man maa indrømme, at dette er den eneste, logiske Krig. Europæerne dræbe deres Fjender og begraver dem.

De Vilde dræber deres Fjender og fortærer dem, og som min Landsmand Toussenel ganske rigtigt har bemærket: „den Synd, at stege sin Fjende, efter at han er død er, naar Alt kommer til Alt, ikke saa slem som den at dræbe ham, naar han ikke vil dø."

De af Paganel anførte Kjendsgjerninger var uimodsigeligt rigtige. Ny-Zeelændernes Grusomhed maatte anses for hævet over enhver Tvivl. I hvert Fald var en Landing forbundet med Fare, men en Fare, som man af den haardeste Nødvendighed var tvunget til at trodse. John Mangles var fuldstændig paa det Rene med Nødvendigheden af ufortøvet at forlade et Skib, der aabenbart var sin Undergang meget nær. Af de to Farer, man saa at sige havde at vælge imellem, var den ene sikker, men den anden kun sandsynlig; der var følgelig intet Øjeblik at spilde.

At man skulde kunne blive optaget af et Skib, derpaa kunde der fornuftigvis ikke gjøres Regning. Macquarie laa langt borte fra de Skibes Kurs, der anløber Ny-Zeeland. De lander enten højere oppe paa Kysten ved Auckland eller længere nede ved Ny-Plymouth.

Men Strandingen var foregaaet nøjagtig midt imellem disse to Punkter, paa den mest øde Del af Ikana-Maoni-Kysten, der paa Grund af sin klipperige og farlige Natur saa godt som aldrig anløbes. Søfolkene undgaar den omhyggeligt, og naar en Storm driver dem henimod den, opbyder de Alt for hurtigst muligt atter at naae ud i rum Sø.

— Hvornaar kan vi gaa fraborde? spurgte Glenarvan.

— Imorgen tidlig Klokken Ti, svarede John Mang-

les. Paa det Tidspunkt vil Floden begynde at stige og bringe os til Land.

Den næste Morgen, den femte Februar Klokken Otte var Bygningen af Flaaden færdig. John havde anvendt den største Omhyggelighed paa Konstruktionen af den. Det gjaldt jo nemlig her om at tilvejebringe et solidt og haandterligt Fartøj, der kunde modstaa det urolige Hav paa en ni Miles Sejlads. I Briggens Master alene havde man Materiale nok til Bygningen. Wilson og Mulrady havde paataget sig Arbejdet. Stormastens Takkelage blev fjernet, og efter nogle kraftige Hug, rettede mod Foden af Masten, faldt denne bragende ned over den Styrbords Skandseklædning.

Ligeledes blev alle Ræerne savede i Stykker. Hovedplankerne i Flaaden blev forbundne med de Ringe, der havde siddet om Fokkemasten. John sørgede fremdeles for at udfylde alle Mellemrummene med tomme Fade, hvis væsentligste Bestemmelse var at holde Flaaden oppe i Vandet.

Ovenpaa dette solide Grundlag havde Wilson lagt et Gulv af overalt gjennemhullede Planker. Denne Foranstaltning havde den Fordel, at Bølgerne kunde slaa op over Flaaden, uden at Passagererne i nogen betydelig Grad generedes af Fugtighed.

Da John om Morgenen saae, at Vinden var gunstig, lod han den mindre Topsejlsraa sætte op midt i Fartøjet som Rødmast. Den blev forsvarlig befæstet til Flaadens to Sider og forsynet med et Sejl. En i den bagerste Del af Flaaden anbragt stærk og bred Aare tjente som Roer; Vinden vilde utvivlsomt meddele Apparatet den fornødne Hurtighed. Denne solide Konstruktion vilde med Lethed kunne byde selv de stærkeste Bølger

Trods. Men vilde det være muligt at styre Fartøjet og naae Kysten, hvis Vinden sprang om? Det var Spørgsmaalet.

Klokken Ni begyndte man Forberedelserne til Afrejsen. Først indskibedes Levnetsmidler i tilstrækkelig Mængde for hele Rejsen langs Kysten til Auckland; thi at denne ugjæstfri Kyst skulde kunne tilbyde Levnetsmidler, turde man ikke gjøre Regning paa. Olbinetts Privatforraad indeholdt kun noget præserveret Kjød, som endnu var tilovers af de til Macquaries Overfart indkjøbte Levnetsmidler. Det var imidlertid kun tilstede i ringe Mængde, og man var for Størstedelen henvist til en Fousage Skibstvebakker og to Fade saltet Fisk, der forefandtes ombord.

Alle Levnetsmidlerne blev indesluttede i luft- og vandtætte Kister, derpaa blev de hejsede ned og med stærke Touge befæstede til Foden af Masten. Vaaben og Munition blev ligeledes anbragte paa et sikkert Sted. Til alt Held var Passagererne vel bevæbnede med Flinter og Revolvere.

Man tog ligeledes et Anker med for det Tilfælde, at John ikke skulde kunne naae Land og derfor blive nødt til at lægge bi i aaben Sø.

Klokken Ti begyndte de første Spor af Floden at vise sig. En svag Brise blæste fra Nordvest og satte Havets Overflade i en let, kruset Bevægelse.

— Er vi klar, Wilson? spurgte den unge Kaptajn.

— Ja vel, Kaptajn, svarede Wilson.

— Saa gaar vi fraborde! befalede John.

Lady Helena og Mary Grant steg ned af en stærk Rebstige og tog Plads ved Foden af Masten paa Forraadskisterne ved Siden af deres Ledsagere. Wilson tog

Styreaaren, John passede Sejlet, og Mulrady kappede Bugsertouget, der endnu holdt Flaaden fast paa Siden af Briggen.

Sejlet blev hejset, og Fartøjet begyndte sin Fart ind til Kysten under den dobbelte Indvirkning af Floden og den gunstige Vind.

En godt bemandet Baad vilde have kunnet tilbagelægge de ni engelske Mile paa mindre end tre Timer. Flaaden maatte naturligvis bruge længere Tid. Saafremt Vinden holdt sig, kunde man maaske naae Landet med den stigende Flod. Hvis dette ikke blev Tilfældet, vilde man have Ebben at kjæmpe med, og det kunde da maaske blive nødvendigt at afvente den næste Flodtid. Dette Spørgsmaal var selvfølgelig af største Vigtighed og beskjæftigede uophørlig John Mangles.

Han haabede imidlertid, at det vilde lykkes for ham. Vinden blæste friskere; Klokken Tre kunde man naae Land.

I Begyndelsen af Overfarten gik Alt heldigt. Lidt efter lidt forsvandt Klippernes sorte Spidser og Sandbunden under den stigende Flod.

Der udkrævedes imidlertid den allerstørste Opmærksomhed og en overordentlig Routine til at undgaa de endnu lige under Overfladen af Vandet skjulte Klippespidser og Rev, og styre dette Fartøj, som kun til en vis Grad lystrede sit Roer og derfor let lod sig bringe ud af sin Kurs.

Ved Middagstid var man endnu fem Mil fra Kysten. Himlen var temmelig klar, og man kunde derfor med Lethed allerede nu undersøge Terrænformationerne. I Nordost saaes et Bjerg paa to tusind femhundrede Fods Højde. Det aftegnede sig imod Horizonten i ejendomme-

lige Konturer, og lignede nærmest Hovedet af en Abe. Det var Pirongia, som, ifølge Kortets Angivelse, var beliggende paa den otteogtredivte Bredegrad.

Klokken halv Et gjorde Paganel sine Rejsefæller opmærksomme paa, at alle Klipperne var forsvundne under Floden, der nu steg raskt.

— Undtagen en, sagde Lady Helena.

— Hvor? spurgte Paganel.

— Der, svarede hun, idet hun pegede paa et sort Punkt, der var synligt i en Afstand af en Mil ind imod Kysten.

— Ja, De har Ret, svarede Paganal, lad os gjøre os Umage for at beholde dette Punkt i Sigte, for at vi ikke skal styre lige paa det, naar Floden om kort Tid ogsaa bedækker det.

— Det ligger lige i Nord for Bjerget sagde John Mangles. Wilson, pas paa, og hold indenom det.

— Javel, Kaptajn, svarede Matrosen, idet han med hele sin Vægt lagde sig paa Styreaaren.

I Løbet af den næste halve Time kom man en halv Mil frem! Men mærkeligt nok, den omtalte Revspids dukkede med hvert Øjeblik mere og mere op af Vandet. John betragtede den opmærksomt og laante tilsidst Paganels Kikkert for at faae Vished i Sagen.

— Det er slet intet Rev, sagde han, efter et prøvende Blik, men en svømmende Gjenstand, der stiger og falder med Bølgerne.

— Skulde det muligvis være et Stykke af Macquarie's Takkelage? spurgte Lady Helena.

— Nej, svarede Glenarvan, det kunde ikke drive om saa langt borte fra Skibet.

— Ej! udbrød John Mangles, nu har jeg det; det maa være den lille Baad.

— Briggens lille Baad? spurgte Glenarvan.

— Ja, Mylord, det er den og med Kjølen i Vejret.

— De Ulykkelige! udbrød Lady Helena. De er omkomne!

— Ja, Frue, sagde John Mangles, det maa de nødvendigvis være; thi det var at gaa den sikre Død imøde saaledes at vove sig ud mellem disse farlige Klipper midt i Nattens Mørke og i denne Søgang.

— Himlen være dem naadig! hviskede Mary Grant.

Der herskede nogle Øjeblikke en alvorlig Taushed paa den lille Flaade. Alle betragtede det skrøbelige lille Fartøj, som langsomt kom nærmere. Det var aabenbart kæntret omtrent fire Mil fra Land, og af dets Bemanding var sikkert Ingen blevet frelst.

— Men denne Baad kan være os til stor Nytte, sagde Glevarvan.

— Ja, det har De Ret i, Mylord, svarede John Mangles. Hold ned paa den, Wilson.

Flaadens Retning blev forandret, men Brisen tog lidt efter lidt af, og man naaede først Baaden to Timer senere.

Mulrady, der havde sin Plads forude, afparerede Stødet, og halede den kæntrede Jolle op paa Siden af Flaaden.

— Tom? spurgte John Mangles.

— Ja, Kaptajn, svarede Matrosen, Baaden er tom, og ikke alene det, men dens Skrog er slaaet i Stykker. Den kan altsaa ikke være os til nogen Nytte.

— Kan den slet ikke anvendes? spurgte Mac Nabbs.

— Nej, svarede John Mangles. Den er nu et Vrag, som man kun kan bruge til Brændsel.

— Det gjør mig ondt, sagde Paganel, thi denne Baad vilde have kunnet bringe os til Auckland.

— Der er imidlertid Intet at gjøre ved den Sag, Hr. Paganel, svarede John Mangles kort. Og i hvert Fald vilde jeg i denne oprørte Sø altid foretrække vor solide Flaade for et saa skrøbeligt Fartøj som en Skibsjolle; thi der udkræves kun et forholdsvis svagt Stød til at gjøre det af med den. Kort sagt, Mylord, vi har ikke mindste Brug for den.

— Som Du vil, John, svarede Glenarvan.

— Hold lige ud, Wilson, befalede den unge Kaptajn. Lige paa Kysten.

Floden maatte stige endnu omtrent en Time. Man vilde i Løbet af denne Tid kunne tilbagelægge to Mil. Men Brisen hørte pludselig ganske op og syntes derpaa at ville begynde fra Landsiden.

Flaaden laa nogen Tid ubevægelig, men derpaa begyndte den under Ebbens Indvirkning langsomt at drive ud i rum Sø.

John havde ikke et Sekund at spilde.

— Lad falde Anker, befalede han. Mulrady, der alt i nogen Tid havde ventet paa denne Befaling, lod øjeblikkelig Ankerlinen løbe ud til fem Favne. Flaaden drev udad, indtil Touget var stramt spændt, og blev saa liggende i sin tidligere Stilling med Agterstavnen ind imod Bredden. Sejlet blev halet ned, og man skred derpaa til de nødvendige Forholdsregler.

Floden kunde i Virkeligheden ikke vende tilbage før Klokken Ni om Aftenen, og da John Mangles ikke turde tænke paa at sejle om Natten, var det hans Hensigt at

blive liggende for Anker indtil Klokken Fem den næste Morgen. Landet var nu allerede i Sigte ikke tre Mil borte.

Havet var i stærk Dønning, og det saae ud, som om denne Bevægelse næsten blev stærkere indad mod Kysten. Glenarvan spurgte, da John meddelte ham, at han havde bestemt sig til at blive liggende hele Natten for Anker, hvorfor han ikke benyttede sig af denne Strømning til at nærme sig Kysten.

— De lader Dem føre bag Lyset af et optisk Bedrag, svarede den unge Kaptajn. Denne Strømning er kun tilsyneladende, intet Videre. Hvis De kaster et Stykke Træ ud, skal de see, det bliver liggende aldeles ubevægeligt, saa længe indtil Ebben gjør sig bemærkelig. Vi maa derfor have Taalmodighed. Men hvordan staar det sig med vor Diner?

Olbinett tog nogle Skiver tørret Kjød og et Dusin Tvebakker frem af en af Kisterne. Stewarden rødmede ved at maatte byde sin Herre en saa mager Kost. Men den nødes med inderligt Velbehag af Alle, selv af Damerne, skjøndt de, som Følge af Søgangen, ikke følte overdreven Appetit.

Flaadens uafladelige, rystende Bevægelser var i Virkeligheden ogsaa mere end trættende, idet de korte og uregelmæssige Bølger stadig kastede den frem og tilbage, saa at Støtene ikke kunde have været meget værre, hvis man havde havt med Klippespidser at gjøre istedenfor med Bølgeslaget.

Ankertouget var i uophørlig Bevægelse, og John maatte hver halve Time stikke en Favn mere ud for ikke at spænde det altfor meget. Uden denne Forsigtighed vilde det uundgaaeligt være bleven sønderrevet, og

Flaaden vilde da, fuldstændigt overladt til sig selv, være bleven revet bort, ud i rum Sø.

Natten nærmede sig. Solen forsvandt blodrød ude i Horizonten. I Vest lyste og skinnede Vandfladen som et med Sølv indvirket Tæppe. Der saae man kun Vand og Himmel; men paa eet Sted blev Ensformigheden afbrudt af et skarpt fremtrædende Punkt. Det var Macquaries ubevægelige Vrag.

Mørket blev hurtigt tættere og tættere, og snart var Kysten, der i Nord og Vest begrændsede Horizonten, aldeles forsvunden.

Det var i Sandhed en lidet misundelsesværdig Stilling, de Skibbrudne befandt sig i, her paa denne spinkle, usikre Flaade midt i det begsorte Mørke. Nogle lykkedes det at finde en angstfuld Slummer fuld af forvirrede og urolige Drømme, men de Fleste maatte endogsaa savne denne usle Hvile. Ved Dagens Frembrud var de Alle aldeles ødelagte af den uhyggelige Nats Angst og Uro.

Da Floden indfandt sig, begyndte der ogsaa at rejse sig en svag Vind ude fra Søen. Det var Klokken Sex om Morgenen. Der var intet Øjeblik at spilde. John gav Ordre til at lette Anker og fortsætte Farten. Men Ankerhagerne havde som Følge af de stadige Ryk i Tovet, boret sig saa dybt ned i Sandet, at det var umuligt at faae dem op uden kraftig Hjælp fra Vindens Side.

En halv Time forløb under resultatløse Anstrengelser. I sin Utaalmodighed efter at komme afsted, lod John da Tovet kappe, og opgav sit Anker, omendskjøndt han derved afskjar sig enhver Mulighed for i Nødstilfælde atter at kunne lægge bi, hvis Floden heller ikke denne

Gang skulde vise sig tilstrækkelig til ved Hjælp af den at naae Kysten. Men han vilde ikke tøve længere; et Øxehug gjorde Flaaden flot, og den gled nu afsted for Brise og Strøm med en Fart af to Knob i Timen.

Sejlet blev atter foldet ud. Langsomt nærmede man sig mere og mere Landet, der fortonede sig i utydelige, sortgraa, af den nyfødte Sol kun halvt belyste Masser. Alle Revene blev lykkeligt undgaaede. Men Brisen havde ikke saa stor Kraft som den foregaaende Dag, og Fartøjet nærmede sig ikke Kysten saa hurtigt, som man ønskede det. Med hvilken Møje og Anstrengelse var det dog ikke forbunden at naae dette Ny-Zeeland, hvis Gjæstfrihed ovenikjøbet var af en saa farlig Beskaffenhed!

Klokken Ni var Kysten dog i det højeste kun en Mil borte. Den var opfyldt af Klipper og Rev. Det var nødvendigt først at opsøge et tilgængeligt Sted. Vinden blev med hvert Øjeblik svagere og hørte tilsidst helt op.

Det slappe Sejl slog imod Masten, og John lod det derfor hale ned. Bølgerne bar nu alene Flaaden ind imod Bredden; man maatte fuldstændig give Afkald paa Brugen af Roret, da vældige Masser af Tang overalt hæmmede Farten.

Klokken Ti var man tre Kabellængder fra Kysten. Skulde John nu atter af Ebben lade sig kaste tilbage ud i aaben Sø? Med krampagtigt knyttede Hænder og et vildt, uroligt Blik stirrede han ind imod den utilgjængelige Kyst.

Heldigvis modtog Fartøjet i det samme et heftigt Stød. Flaaden stod stille, den sad fast i Sandet, omtrent fem og tyve Favne fra Kysten.

Glenarvan, Robert, Wilson og Mulrady kastede sig i Vandet. Flaaden blev med Strikker befæstet til de nærmeste Revspidser. Damerne kom i Land uden en vaad Trevl paa sig, og inden en Times Forløb befandt Mennesker, Vaaben og Levnetsmidler sig velbeholdne paa Ny-Zeelands frygtede Kyst.

Fem og tyvende Kapitel.

Paa Vej til Waikato.

Glenarvan havde helst, uden at spilde Tid, strax begivet sig til Auckland. Men lige fra Morgenstunden havde Himlen været bedækket med mørke Skyer, og henimod Klokken Elleve begyndte Regnen at strømme ned. Det var umuligt at fortsætte Vejen; man maatte søge at komme i Ly.

Wilson opdagede netop i rette Tid en af Havet udhulet Grotte i Basaltklipperne paa Bredden. Ind i den flygtede de Rejsende med Vaaben og Proviant. Man havde derinde en Mængde tørret Sotang, som Bølgerne havde skyllet ind, og som nu dannede et naturligt Leje; ved Indgangen blev der opstablet en Bunke Brænde, som man stak Ild paa, og ved dette Baal tørrede man sig fortræffeligt.

John haabede, at Regnen snart vilde holde op igjen, netop fordi den var saa stærk. Dette blev imidlertid

ikke Tilfældet. Timerne gik hen uden at medføre nogen Forandring i Vejrliget, man maatte slaa sig til Ro Natten over, og først den 7de Februar om Morgenen Klokken Sex kunde Glenarvan give Tegn til Afrejse.

Ved at tage Kortet til Hjælp havde Paganel faaet ud, at Afstanden mellem Cahua og Auckland maatte være firsindstyve engelske Mil. Naar man tilbagelagde ti om Dagen, var det en Rejse paa otte Dage, det gjaldt. Istedenfor imidlertid at følge Havets bugtede Bred, forekom det ham fordelagtigere at naae Waikatos og Waipas Sammenløb i Nærheden af Landsbyen Ngarnavahia, til hvilket Sted man havde tredive Mil. Man støder der paa overland mail track, en for Vogne passabel Vej eller rettere Fodsti, der gjennemskjærer en stor Del af Øen fra Napier ved Hawkesbugten til Auckland. Derfra maatte man let kunne komme til Drury, hvor man kunde udhvile sig i et fortræffeligt, af Naturforskeren Hochstetter ganske særlig anbefalet Hotel.

De Rejsende, af hvilke hver bar sin Part Proviant, fulgte altsaa foreløbig Bredden af Aoteabugten. Af Klogskabshensyn fjernede de sig ikke langt fra hinanden, og med ladte Karabiner spejdede de stadig ud over de bølgeformige Sletter mod Øst.

Klokken Ti gjorde man Holdt for at spise Frokost. En Østersbanke leverede en stor Mængde af disse prægtige Dyr, og efterat Olbinett havde ristet dem over glødende Kul, og man paa den Maade havde faaet sig et fortræffeligt Maaltid, fortsattes Vejen langs Bredden af Bugten. Klokken fire om Eftermiddagen havde man, uden at være bleven træt, tilbagelagt ti engelske Mil. Man var endogsaa saa lidt medtaget, at Damerne mente, de kunde fortsætte Rejsen lige til Aften.

Man skulde imidlertid nu ind paa en anden Retning. Det gjaldt om at omgaa nogle Bjerge og komme ind i Waipadalen. Man syntes at se for sig vidtstrakte Prairier, der tabte sig i Horizonten og aabnede en bekvem Vej. Men da de Rejsende nærmede sig disse grønne Flader, blev de højst ubehagelig skuffede. Græssletterne viste sig at være Buskads ved Siden af Buskads blandet med ejendommelige, høje Bregner, der trives særlig godt i Ny-Zeelands Jord. Man blev nødt til at tage Øxen til Hjælp for at bane sig Vej, og det gik derfor naturligvis kun langsomt fremad. Klokken otte om Aftenen var man imidlertid kommen omkring de første Toppe af Hakarihoatabjergene, og Lejren blev ufortøvet opslaaet.

Efter en Vandring paa fjorten engelske Mil kunde man trænge til Ro. I Mangel af Vogn eller Telt anbragte Enhver sig saa godt han kunde ved Foden af prægtige Norfolkgraner. Tæpper manglede man ikke, og dem brugte man her til improviserede Senge.

Natten gik i Virkeligheden ogsaa ganske godt med Undtagelse af nogle Angreb af en dristig Rottefamilie, der gjorde Attentater paa Proviantsækkene. Paganel vaagnede langt mere tillidsfuld og næsten forsonet med dette Land. Maorierne havde hverken vist sig personlig eller foruroliget hans Drømme.

— Jeg haaber, sagde han, at denne lille Tur skal ende uden Uheld. Endnu iaften vil vi have naaet Waipas og Waikatos Sammenløb, og fra dette Punkt at regne behøver vi næppe at frygte noget fjendtlig Sammenstød med Indfødte.

— Hvor langt har vi, spurgte Glenarvan, til disse to Floders Sammenløb?

— Femten engelske Mil, altsaa en Strækning af omtrent samme Længde som den vi tilbagelagde igaar.

— Nu vel, lad os da se at komme afsted, sagde Glenarvan, da han saae, at ogsaa Damerne allerede var parate til Opbrud.

Endnu de første Par Timer lagde Buskadset adskillige Hindringer i Vejen. Man vilde her hverken kunde have brugt Vogne eller Heste, og de Rejsende havde altsaa foreløbig ingen Grund til at savne deres australske Kjøretøj. Men endnu om Formiddagen naaede de Bredden af Waipa, og langs den kunde de uden Besvær drage videre mod Nord.

Det var en prægtig Dal, hvor adskillige for Ny-Zeeland ejendommelige Planter i høj Grad fængslede Paganels Opmærksomhed, og hvor han ogsaa mellem Dyrerigets Repræsentanter fandt adskillige, som det nok var værd at lægge Mærke til. Især den Ny-Zeelandske „Kiwi" eller Apterix australis, der lige gjerne ernærer sig af Larver, Insekter, Orme og Frø. Det er et Slags Høne uden Vinger og uden Hale, med fire Tæer paa Fødderne, et langt Næb og hvide Fjer over hele Kroppen, en ejendommelig Dyreart, der synes at danne en Overgang fra Fuglene til Pattedyrene. Kun med Besvær har man været i Stand til at indføre den i Europas zoologiske Haver. Dens halvantydede Former, dens komiske Bevægelser har imidlertid stadig tiltrukket sig de Rejsendes Opmærksomhed, og under Dumont D'Urvilles store Opdagelsesrejse havde han af Videnskabernes Akademi faaet det særlige Hverv at medbringe et Exemplar af denne sjeldne Fugl. Men trods de Belønninger, der blev lovet de Indfødte, kunde han ikke forskaffe sig nogen levende Kiwi.

Paganel, der var saare lykkelig over det uventede Fund, bandt to Høns sammen og tog dem stolt med sig som Bytte i den Hensigt at gjøre den botaniske Have i Paris en Foræring med dem. „Skjænket af Hr. Jacques Paganel" — denne fristende Overskrift læste den modige Geograf allerede i Tankerne over Havens prægtigste Bur.

Det lille Selskab vedblev imidlertid uden Besvær at stige op af Højdedraget langs Waipas Bredder. Egnen var øde, intet Spor af Indfødte, ingen Sti, der kunde forraade Menneskers Tilstedeværelse paa disse Sletter. Floden snoede sig frem mellem høje Buske, og dens Bølger skyllede ogsaa hist og her op over den flade Bred. Paa saadanne Steder kunde man se langt bort til de smaa Bjerge, der mod Øst afsluttede Dalen.

Med deres ejendommelige Former, deres Profiler, der var tæt indhyllet i Taage, lignede de gigantiske Dyr fra den antediluvianske Tid. En fremtrædende vulkansk Karakter var ejendommelig for disse over hinanden taarnede Masser. Ny-Zeeland er i Virkeligheden ikke andet end et ganske ungt Værk af den underjordisk skabende Natur. Stadig mere og mere dukker op af Bølgerne; visse Punkter er i de sidste tyve Aar bleven næsten sex Favne højere.

Klokken fire om Eftermiddagen havde man i den mest fornøjede Stemning tilbagelagt ni Mil. Ifølge Kortet, der stadig tjente Paganel som Fører, skulde det Sted, hvor Waipa og Waikato løber sammen, nu kun være fem Mil borte. Der stødte man, som sagt, paa Vejen til Auckland, og der skulde der gjøres Holdt om Natten. To eller tre Dage var saa tilstrækkelige til at

tilbagelægge de halvtredsindstyve engelske Mil til Hovedstaden, og det kunde gjøres paa otte Timer, hvis Glenarvan var saa heldig at møde Postvognen, der to Gange om Maaneden gjør Turen mellem Auckland og Hawkesbugten.

— Altsaa, sagde Glenarvan, bliver vi ogsaa nødt til at tilbringe den næste Nat under aaben Himmel.

— Ja, svarede Paganel, men det haaber jeg saa skal blive den sidste.

— Saameget desto bedre, thi Lady Helena og Miss Grant kan vist heller ikke udholde disse Anstrengelser længe.

— De klager dog ikke, bemærkede John Mangles. Men hvis jeg ikke tager fejl, talte vor Ven Paganel om en Landsby, der skulde ligge ved Sammenløbet af de to Floder.

— Ja, svarede Geografen, den er angivet her paa Johnstons Kort. Den hedder Ngarnavahia og ligger omtrent to engelske Mile nedenfor Sammenløbningspunktet.

— Kunde man da ikke tilbringe Natten der? Lady Helena og Miss Grant vilde sikkert gjerne tilbagelægge et Stykke Vej endnu for at finde et nogenlunde behageligt Hotel.

— Et Hotel! udbrød Paganel, et Hotel i en Maori-Landsby! der er ikke saameget som en simpel Hytte. Hele Byen bestaar kun af de Indfødtes Telte, og vi har vistnok snarest al mulig Grund til at undgaa disse.

— Stadig Deres gamle Bekymringer, min kjære Paganel, sagde Glenarvan smilende.

— Ja bedste Lord, ligeoverfor Maorierne er Mistro

bedre paa sin Plads end Tillid. Jeg veed ikke, paa hvilken Fod de for Øjeblikket staar med Englænderne, om den Opstand, der længe har hjemsøgt disse Egne, nu er undertrykket, eller om vi kommer midt ind paa Krigsskuepladsen. Jeg anser det for klogt omhyggeligt at undgaa denne Landsby og overhovedet ethvert Sammentræf med Indfødte. Naar vi først er i Drury, kan vore Damer fuldstændig udhvile sig efter Rejsens Anstrengelser.

Man bøjede sig for Geografens Mening. To Timer efter begyndte de første Natteskygger at brede sig ud fra Bjergene. Glenarvan og hans Rejseselskab paaskyndede deres Skridt. De kjendte Aftendæmringens Korthed under disse lave Bredegrader og vidste, hvor pludselig Natten kommer. Det gjaldt før Mørkets Frembrud at naae det Sted, hvor de to Floder løber sammen. Men en tæt Taage trak sig hen over hele Egnen og gjorde det yderst vanskeligt at se, hvilken Retning man skulde følge.

Heldigvis kom Øret Øjet til Hjælp. Snart tilkjendegav en tydelig Brusen af Bølgerne de to Strømmes Forening i eet Leje. Klokken otte naaede det lille Selskab endelig det Sted, hvor Waipa falder i Waikato.

— Der er Waikato! udbrød Paganel, paa hvis højre Bred Vejen gaar til Auckland.

— Vi vil faae den at se i Morgen, svarede Majoren. Her vil vi opslaa vort Natteleje. Men først og fremmest maa vi have lidt at spise.

— Ganske rigtig, sagde Paganel, men jeg foreslaar, at vi hjælper os med Biskuit og tørret Kjød, og ikke tænder noget Baal. Vi er kommen ukjendte og usete hertil, og vi vil forsøge ogsaa at komme bort, uden at man lægger Mærke til os.

Alle underordnede sig Geografens strenge Forskrifter. Det lille Aftensmaaltid blev nydt, og snart bemægtigede en dyb Søvn sig de Rejsende, der efter en Vandring paa femten engelske Mil vel kunde have Grund til at være trætte.

Sex og tyvende Kapitel.

Mellem Maorier.

Da den følgende Morgen brød frem, laa der en tæt Taage over Floden. Men det varede ikke længe, før Solstraalerne brød gjennem den, og Waikatos Bredder viste sig i Morgenbelysningens hele Pragt.

Man saae en Baad sejle op ad Floden. Det var en Kano af halvfjerdsindstyve Fods Længde og fem Fods Brede. Et Leje af tørre Bregner var indrettet i den. Otte Aarer drev den henover Vandspejlet, medens agterude en Mand styrede den ved Hjælp af et bevægeligt Roer. Det var en Indfødt, høj af Vext, med bredt Bryst og omtrent femogfyrretyve Aar gammel. Hans Pande var hvælvet og allerede bedækket med dybe Rynker, hans Blik vildt, hans Fysiognomi mørkt og frygtindgydende.

Det var uden Tvivl en Maorichef af høj Rang. Hans Tatovering var nemlig særlig fin og gav saavel Legeme som Ansigt et ejendommeligt zebraagtigt plettet Udseende. Fra Næseboerne trak to sorte Ringe sig op

om de gule Øjne og forenede sig paa Panden for derfra at tabe sig i den yppige Haarvæxt. Hagen og Munden med dens blinkende Tænder forsvandt under regelmæssige Tegninger, hvis elegante Slyngninger drog sig ned over det brede Bryst.

Denne Tatovering, som Ny-Zeelænderne kalder „Moko", er en høj Udmærkelse, og kun de bliver agtede værdige til den, der i personlige Kampe har gjort sig bemærkede ved særlig Tapperhed. Slaverne, det vil sige den lavere Folkeklasse, kan aldrig gjøre Regning paa den. De mest fejrede Høvdinger kjende gjensidig hinanden paa den omhyggelige Udføring af denne Mokotatovering, hvilken Enkelte, skjøndt den er meget smertefuld, lader udføre paa sig ikke mindre end fem Gange.

Ved Siden af denne Mand, der styrede Fartøjet, laa et engelsk Gevær og en „Patoupatou", et Slags dobbeltægget Øxe, omtrent atten Tommer lang og af smaragdgrøn Farve.

Ikke langt fra ham sad ni Krigere af lavere Rang, af vildt Udseende og velbevæbnede. Nogle af dem kunde man se led af friske Saar. Tre store, aabenbart farlige Hunde havde strakt sig ved deres Fødder.

De otte Roerkarle forude syntes at være Chefens Slaver; de arbejdede af alle Kræfter.

Midt i den lange Baad befandt der sig ti evropæiske Fanger tæt sammenklyngede. Deres Fødder var lænkede, men Hænderne fri.

Det var Glenarvan og Lady Helena, Mary Grant, Robert, Paganel, Majoren, John Mangles, Stewarden og de to Matroser.

De havde Aftenen før, skuffet af den tætte Taage, valgt deres Lejrplads lige i Nærheden af en talrig

Skare Indfødte. Medens de laa allerbedst om Natten og sov, blev de overrumplede, fangne og slæbte ombord paa Fartøjet. Man havde endnu ikke mishandlet dem, maaske af den Grund, at de, da de blev overrumplede, ikke havde kunnet tænke paa at sætte sig til Modværge. Derimod befandt deres Vaaben sig i Hænderne paa de Vilde, og ved den ringeste Modstand vilde de ufejlbarlig blive dræbt af deres egne Kugler. Af nogle enkelte engelske Ord, som de Indfødte benyttede, kunde man slutte sig til, at disse vare blevne kastede tilbage af de engelske Tropper og omtrent decimerede i Kampen, hvorfor de nu søgte at naae tilbage til det øvre Waikatodistrikt. Den maoriske Høvding vilde efter en haardnakket Modstand, og efter at hans bedste Krigere var blevne nedsablede af det fyrreogtyvende Regiments Soldater, udstede et nyt Opraab til dette Distrikts Stammer og saa slutte sig til den uovervindelige William Thompson der endnu stadig kæmpede mod Erobrerne.

Høvdingens Navn var Kai-Koumou, hvilket i de Indfødtes Sprog betyder et Menneske, „som fortærer sine Fjenders Lemmer". Han var tapper og dristig, men hans Grusomhed var i Virkeligheden endnu større. Medlidenhed kunde der ikke ventes af ham, det vidste de engelske Soldater ganske vel, og Guvernøren havde af den Grund sat en Pris paa hans Hoved.

Lord Glenarvan var bleven ramt af den forfærdelige Skjæbne at falde i denne Mands Hænder i det Øjeblik, da han og hans Rejsefølge nærmede sig det saa længselsfuldt imødesete Auckland, hvorfra de vilde vende tilbage til Europa. Det var i Sandhed en Ulykke haardere end nogen, der tidligere havde ramt ham paa Rejsen. Men alligevel kunde man paa hans kolde,

rolige Ansigt ikke læse de Kvaler, der fortærede hans Sjæl. Han følte, at han her i denne alvorlige Situation maatte give sin Hustru og sine Rejsefæller et lysende Exempel paa Mod og Koldblodighed. Han viste sig fuldstændig fattet, og han var beredt paa at falde som den Første for det fælles Vel, hvis Omstændighederne skulde gjøre det nødvendigt.

Hans Rejsefæller viste sig ham værdige. Heller ikke paa deres Ansigter kunde man se, hvilken skjæbnesvanger Katastrofe de gik imøde. Efter Lordens Raad var de kommen overens om at lægge den størst mulige Ro for Dagen overfor de Indfødte. Det var det eneste Middel til at sætte sig i Respekt hos disse vilde Naturer. De agter kun den, der imponerer dem ved sit Mod og sin Koldblodighed.

Siden Opbrudet fra Lejren havde Maorierne, tause som de af Naturen er, kun vexlet faa Ord med hinanden. Men Glenarvan havde dog af dem opdaget, at de forstod det engelske Sprog. Han besluttede sig derfor til at spørge Chefen, hvilken Skjæbne der var forbeholdt ham og hans Venner. Med fast Stemme henvendte han sig til Kai-Koumou og sagde:

— Hvor fører Du os hen, Høvding?

Denne betragtede ham koldt uden at svare.

— Hvad vil Du gjøre med os? tilføjede Glenarvan.

I Kai-Koumous Øjne funklede der et Lyn, og han svarede i en alvorlig Tone:

— Udvexle Dig, hvis dine Landsmænd gaar ind derpaa; dræbe Dig, hvis de vægre sig ved det.

Glenarvan spurgte ikke mere; Haabet begyndte at vende tilbage i hans Hjerte. Uden Tvivl befandt nogle

af Maoricheferne sig i Englændernes Hænder, og de Indfødte vilde udfri dem ved en Udvexling af Fanger. Det kunde blive hans og hans Rejsefællers Frelse; deres Stilling var i det mindste ikke fortvivlet.

Baaden foer imidlertid hurtig hen over Floden. Paganel, hvis letbevægelige Karakter førte ham fra den ene Yderlighed til den anden, var igjen fuld af Haab. Han ræsonnerede som saa, at Maorierne vilde spare dem den Ulejlighed selv at begive sig til de engelske Poster, hvorved man jo vandt ikke saa lidt Tid. Og tilfreds med sin Skjæbne, fulgte han da paa sit Kort, som han havde faaet Lov til at beholde, Waikatos Løb tværs gjennem Provindsens Dale og Sletter.

Waikato er Hovedfloden i Ny-Zeeland; Maorierne er stolte af den som Tydskerne er det af Rhinen og de slaviske Nationer af Donauen. Paa sit to hundrede engelske Mile lange Løb strømmer den igjennem de skjønneste Egne af Øens nordlige Del, fra Provindsen Wellington til Auckland. Efter den opkalder alle de langs Bredden boende Stammer sig, der ubetvingelige og ubetvungne har rejst sig i Masse mod de fremmede Erobrere.

Floden var paa denne første Del af sit Løb bred og strømmede gjennem en vidtstrakt Slette. Efterhaanden som man kom længere frem, snevrede dog Højene og derpaa Bjergene, som indesluttede den, sig sammen. Kai-Koumou opholdt sig intetsteds paa Vejen. Sine Fanger gav han deres egen Proviant, som han havde gjort til Bytte paa Lejrpladsen. Han selv, hans Krigere og Slaver nøjede sig med Landets Kost, der bestod af spiselige Bregner, Naturforskernes Pteris esculenta, af Rødder og „Kapauas" et Slags Kartofler, der blev

dyrket i Mængde paa Øerne. Animalsk Kost hørte ikke med til deres Maaltider og Fangernes tørrede Kjød lod aldeles ikke til at friste dem. Klokken tre begyndte der paa den højre Bred at dukke enkelte Bjerge frem, som tilhørte Pokaroakjæden. Hist og her opdagede man paa Bjergtoppene ruinagtige „Pah"er, tidligere Forskandsninger, som Maoriernes Ingeniører havde anlagt paa uindtagelige Positioner.

Solen forsvandt allerede i Horizonten, da Kanoen lagde an ved en lille Ø. Nogle enkelte Træer, som voxede paa den, syntes velskikkede til at afgive en rolig Hvileplads. Kai-Koumou lod sine Fanger udskibe. Paa Mændene blev Hænderne bundne, medens man derimod ikke ansaae denne Forholdsregel for nødvendig overfor Lady Helena og Miss Grant. De fik begge Ordre til at opholde sig midt paa Pladsen, omkring hvilken brændende Kulpander dannede en flammende Grændse, der ikke kunde overskrides.

Den næste Morgen fortsatte Fartøjet sin Sejlads med den tidligere Hurtighed. Klokken Ti gjorde det et Øjebliks Holdt ved Mundingen af Pahainhenna, en lille Flod, der i mange Snoninger kommer fra den paa den højre Bred liggende Slette. Der traf en med ti Vilde bemandet Baad sammen med Kai-Koumous, og begge Kanoer fortsatte saa Farten sammen. Ogsaa disse nye tilkomne Maorier havde aabenbart været i Kamp med de engelske Tropper. Man kunde se det paa deres sønderrevne Klæder, paa deres blodige Vaaben og paa de Saar, der endnu bløde under Pjalterne. Med den for alle Vilde ejendommelige Ligegyldighed ofrede de ikke Europæerne nogensomhelst Opmærksomhed.

Ved Middagstid viste Maungatotaris Bjergspidser

sig i det fjerne Vesten. Waikato-Dalen blev stadig snevrere, hvorfor den i sit Løb hæmmede Flod skjød pilsnart afsted. Henimod Aften landede Kai-Koumous Kano ved Foden af en stejl Bjergskrænt, og en Snes Indfødte hjalp dens Besætning iland.

En Høvding, der stod lige i Rang med Kai-Koumou, traadte med afmaalte Skridt frem, gned sin Næse mod Kai-Koumous og bød ham paa den Maade velkommen. De Fangne blev atter anbragte i Midten af Lejren og strengt bevogtede. Den næste Morgen blev Farten saa igjen fortsat. Andre Baade kom til fra de smaa Bifloder, og til Slutning var omtrent tredsindstyve Krigere samlede. Ved Middagstid roede denne lille Eskadre fra Floden ud i Tauposøen. De Indfødte hilste med et lidenskabeligt Udbrud af Glæde en Pjalt Tøj, som Vinden bevægede frem og tilbage oppe paa en Hytte. Det var deres Nationalfane.

Med Tauposøens Oprindelse hænger det saaledes sammen. Et bundløst Svælg, femogtyve engl. Mile langt og tyve bredt, har længe før de historiske Tider ved en Sammenstyrtning dannet sig midt imellem Øens Lavamasser. Dette Svælg er saa bleven til en uhyre dyb Sø, der ligger tolvhundrede og halvtredsindstyve Fod over Havspejlet og rundt omkring er indesluttet af Højdedrag. Hele Egnen ligner en kæmpemæssig Kjæde, der hænger over underjordiske Baal. Tongariro og Taranaki er de betydeligste af Kraterne, om hvilke der i Befolkningens Mund har dannet sig mange forskjellige Legender. Paganel kjendte vel enkelte af dem, men han var for Øjeblikket ikke i Humør til at fortælle dem, og hans Venner heller ikke i Humør til at høre dem. I Taushed betragtede de Tauposøens nordøstlige Bred, hvorhen deres

sørgelige Skjæbne skulde føre dem. Den af Missionæren Grace i Pukawa oprettede Missionsstation paa den østlige Bred af Søen existerede ikke mere. Krigen havde skræmmet Guds Tjenere bort fra Opstandens egentlige Rede, og Fangerne var alene overladte til de hævngjerrige Maoriers Naade, hos hvem Kristendommen aldrig havde fundet Indgang.

Kai-Koumou landede, efterat han havde omsejlet et spidst Forbjerg, paa den østlige Bred af Søen ved Foden af Bjerget Manga, der er omtrent atten hundrede Fod højt. Oppe paa Skrænten, i en Afstand af omtrent en kvart engelsk Mil, laa en af de tidligere omtalte Pah'er, og til den blev Fangerne førte. Denne Fæstning var omgivet med et ydre Palisadebælte af femten Fods Højde. Derpaa fulgte en anden Linie af Pilehegn, og indenfor laa saa de egentlige maoriske Fæstningsværker samt omtrent fyrreogtyve Hytter.

Ved deres Ankomst blev Fangerne voldsomt rystede da de saae de Hoveder, som smykkede den indre Palisaderækkes Spidser. Lady Helena og Mary Grant vendte Øjnene bort mere af Afsky end af Skræk. Disse Hoveder hidrørte fra fjendtlige Officerer, der vare faldne i Kampene, og hvis Legemer vare blevne fortærede af Sejerherrerne. Paganel kunde af de tomme Øjenhuler se, at disse Hoveder skyldtes Maoriernes Fjender. Naar det nemlig er deres egne Høvdingers Hoveder, Maorierne konserverer, lader man Øjnene blive siddende.

Man præparerer disse Hoveder med stor Omhyggelighed. Først bliver Hjernen og de øvrige bløde Dele tagne ud, derpaa udvides Næseboerne med smaa Pinde, Munden og Øjenlaagene skjæres bort, og Hovedet undergaar derpaa i tredive Timer en Rygningsproces inde i

en Ovn. Det kan derefter holde sig overordentlig længe uden Rynker og Folder, hvad man sætter Pris paa, da de afskaarne Hoveder er den største Sejerstrophæ, der med Beundring vises de unge Krigere.

Hvad Kai-Koumous Hytte angaar, udmærkede den sig mellem flere andre af uanseligere Bygning i det Indre af Pah'en, ved at have en vidtstrakt Plads udenfor sig. Den var bygget af Pæle, og Væggenes Fyldning bestod af Trægrene. Der var kun en eneste Aabning, gjennem hvilken man kunde komme ind. Over den var anbragt nogle mærkværdige Figurer, og den saakaldte „Wharepuni" eller Forhal var fyldt med forskjellige kunstigt udskaarne Sager.

I det Indre af Hytten hævede Gulvet af faststampet Jord sig omtrent en halv Fod i Vejret. Rørfletninger og Madratser af tørret Søgræs, belagte med vævede Tæpper, tjente som Leje. I Midten dannede et udhulet rundt Hul Ildstedet og et andet Hul i Taget Skorstenen.

Ved Siden af Hytten laa Magazinerne, hvor Høvdingens Proviantforraad opbevaredes. I nogen Afstand saae man Indhegninger, indenfor hvilke Svin og Geder, sjeldne Exemplarer af disse af Kaptajn Cook akklimatiserede nyttige Dyr, tumlede sig. Hunde saae man løbe omkring i stort Antal, hvad der ikke var saa underligt, da deres Kjød udgjør Maoriernes daglige Spise.

Glenarvan og hans Rejsefæller afventede i Nærheden af Hytten Høvdingens Dom og var imens udsatte for en Bande gamle Fruentimmers irriterende Haan. Under Hyl og Brøl truede disse Harpyer dem paa alle mulige Maader, og nogle enkelte engelske Ord røbede tydelig, at de ventede en hurtig Dødsdom.

Ogsaa overfor disse Trudsler lagde Lady Helena

en anerkjendelsesværdig Ro for Dagen. Denne modige Kvinde tog sig med heroiske Anstrengelser sammen, for at Lord Glenarvan kunde bevare sin Koldblodighed. Den stakkels Mary Grant derimod var en Afmagt nær, og John Mangles maatte støtte hende, for at hun ikke skulde falde. Han var iøvrig beredt til at lade sig dræbe, hvis det gjaldt om at forsvare hende.

Til Slutning blev disse gamle Megærers Spektakler Glenarvan for drøje; han gik lige hen imod Kai-Koumou, pegede paa denne væmmelige Gruppe og sagde:

— Jag dem bort.

Den maoriske Høvding saae, uden at svare, fast paa sin Fange, men bragte saa ved en Haandbevægelse den hylende Bande til Taushed. Glenarvan bøjede Hovedet for at udtrykke sin Tak og vendte derpaa langsomt tilbage til sine Rejsefæller.

I dette Øjeblik var der i Pah'en samlet omtrent hundrede Ny-Zeelændere, Oldinge, Mænd og Ynglinge, af hvilke nogle roligt men med et mørkt Udtryk afventede Kai-Koumous Befalinger, medens andre hengav sig til Udbrud af en heftig Smerte. De begræd deres Slægtninge eller Venner, der vare faldne i de sidste Kampe. Kai-Koumou var nemlig, af alle de Høvdinger, der havde rejst sig paa William Thompsons Opfordring, den eneste, der kom tilbage til Søen og bragte sin Stamme Efterretning om Nederlaget. Af tohundrede Krigere, der vare dragne ud for at forsvare Landet, vendte kun halvtredsindstyve tilbage.

Det var Grunden til den dybe Fortvivlelse, som Kai-Koumous Ankomst havde fremkaldt. Den skjæbne-

svangre Efterretning, som man indtil da ikke havde anet, virkede i høj Grad overvældende paa Alle.

Til Nederlaget kom desuden en anden Omstændighed, der gjorde endnu stærkere Indtryk paa disse Vilde. Deres Slægtninge og Venner vare ikke blot døde, men deres Ben manglede ogsaa i Familiegraven. Ifølge den maoriske Religion spiller disse Ben en meget stor Rolle; det er ikke det til Forraadnelse bestemte Kjød, men Benene, der bliver nedlagte i den saakaldte „Oudoupa", det vil sige, „Berommelsens Hus", efter at de først omhyggelig er rensede, polerede, ja endog ferniserede. Disse Grave ere smykkede med Træstatuer, der fuldstændig nøjagtig gjengiver den Afdødes Tatovering.

Men idag stod Gravene tomme, de religiøse Ceremonier kunde ikke finde Sted, og de kostbare Ben var strøede rundt omkring paa Valpladsen, for saa vidt de vilde Hundes Tænder havde skaanet dem.

Ved Tanken herom fordobledes Udbrudet af Smerte. Efter Kvindernes Trudsler fulgte Mændenes Forbandelser mod Europæerne. De lød stadig højere og fulgtes af vildere og vildere Gestus. Den dyriske Raahed vilde aabenbart ikke blive staaende ved Ord, men ogsaa snart give sig Luft i Handlinger.

Kai-Koumou frygtede for at blive overvældet af sin Stammes Fanatikere og lod derfor sine Fanger føre til et indviet Sted, der laa ved den anden Ende af Pah'en paa en fremspringende lille Bjergkegle. I den der opførte hellige Hytte, som kaldtes „Waré-Atoua", prædikede Præsterne om en Gud i tre Personer, Fader, Søn og Fugl eller Hellig Aand. Den hellige udvalgte Næring, som Maoui-Ranga-Rangui tager til sig gjennem Præsternes Mund, bliver opbevaret i store, forsvarligt lukkede

Helligdomme, og til en saadan var det, at Fangerne blev ført. Her var de forelobig beskyttede mod de Indfødtes Raseri, og kunde et Øjeblik udhvile sig paa Phormiumstæpperne, der bedækkede Gulvet. Lady Helena, hvis Kræfter var udtomte, og hvis moralske Energi var brudt, styrtede i sin Ægtefælles Arme.

Glenarvan trykkede hende til sit Bryst og gjentog flere Gange:

— Mod, min kjære Helena, Himlen vil ikke forlade os.

Robert klatrede, efterat Døren var lukket, op paa Wilsons Skuldre, og i denne Stilling lykkedes det ham at faa sit Hoved stukket ud gjennem et Hul mellem Tag og Mur, hvorved han kunde overse hele Pah'en lige til Kai-Koumous Hytte.

— De er forsamlede om Høvdingen, sagde han med sagte Stemme . . . de bevæger deres Arme . . . de udstøder et Hyl . . . Kai-Koumou vil tale . . .

Drengen taug nogle Minuter og vedblev derpaa:

— Kai-Koumou taler . . . de Vilde bliver roligere . . . de hører paa ham . . .

— Øjensynlig, sagde Majoren, har denne Høvding en personlig Interesse af at beskytte os. Han vil udveksle os med Høvdinge af sin egen Stamme. Men vil hans Krigere ogsaa slaa sig til Taals hermed?

— Ja . . . de hører paa ham . . . svarede Robert . . . de spreder sig . . . Nogle vender tilbage til deres Hytte . . . de Andre forlader Pah'en.

— Er det sandt, hvad Du siger? udbrød Majoren.

— Ja, Hr. Mac Nabbs, svarede Robert; Kai-Koumou er bleven alene tilbage med Krigerne fra sin Baad . . .

Ah se der, den ene af dem kommer henimod vor Hytte . . .

— Stig ned, Robert, sagde Glenarvan.

I dette Øjeblik greb Lady Helena, der havde rejst sig, sin Ægtefælles Arm.

— Edvard, sagde hun med fast Stemme, hverken Mary Grant eller jeg tør i Aften falde i disse Vildes Hænder. Og samtidig med at hun sagde dette overrakte hun Glenarvan en ladt Revolver.

— Et Vaaben! udbrød Lorden med smilende Blik.

— Ja, Maorierne undersøger ikke deres Fanger. Men dette Vaaben er bestemt for os, Edvard, ikke for dem.

— Glenarvan, sagde Majoren, skjul denne Revolver. Øjeblikket er endnu ikke kommen.

Revolveren forsvandt i Lordens Lommer. Tæppet, der lukkede Indgangen til Hytten, løftedes i Vejret, og en Indfødt traadte ind.

Han gjorde Tegn til Fangerne, at de skulde følge ham.

Glenarvan og hans Rejsefæller gik da tværs over Pah'en og blev fremstillede for Kai-Koumou, om hvem hans Stammes første Krigere vare forsamlede.

Mellem dem befandt sig Maorihøvdingen, hvis Baad havde forenet sig med Kai-Koumous ved Pohainhennas Udløb i Waikato. Det var en Mand paa fyrretyve Aar, kraftig og med et vildt, grusomt Udtryk.

Han kaldte sig Kara-Téte, det vil paa det Ny-Zeelandske Sprog sige den Forbittrede. Kai-Koumou behandlede ham med en vis Agtelse, og af hans Tatoverings Finhed kunde man se, at Kara-Téte indtog en høj Rang i sin Stamme. En skarpsynet Jagttager vilde imidlertid ogsaa have gjættet, at disse to Høvdinge vare

skinsyge paa hinanden. De stod begge i Spidsen for den mægtige Stamme i Waikato-Distriktet og var udstyrede med lige Magt.

— Du er Englænder? spurgte Kai-Koumou Glenarvan.

— Ja, svarede Lorden.

— Og dine Ledsagere? spurgte Kai-Koumou videre.

— Mine Ledsagere ere Englændere som jeg. Vi ere Rejsende, Skibbrudne. Men vi have ikke taget Del i Krigen, hvis Du lægger Vægt paa at vide det.

— Derpaa kommer det ikke an, svarede Kara-Téte brutalt. Enhver Englænder er vor Fjende. Dine Landsmænd har overfaldet vor Ø og stjaalet vore Marker. Ja, de har endogsaa nedtraadt vore Landsbyer.

— De har gjort Uret deri, svarede Glenarvan med fast Stemme. Jeg siger Dig det, fordi det er min Mening og ikke fordi jeg er i din Magt.

— Tohonga, Nouï-Atouas store Præst er i dine Brødres Hænder. Han er Fange hos Pakekaerne (Europæerne). Vor Gud har befalet os at kjøbe hans Liv tilbage. Jeg havde gjerne set, at Hjertet blev revet ud af Livet paa Dig, og at dit og dine Ledsageres Hoveder blev stukket paa disse Palisaders Pæle. Men Nouï-Atoua har talt.

Ved disse Ord skjælvede Kai-Koumou, der hidtil havde været Herre over sig selv, af Vrede, og hans Ansigt udtrykkede en vild Ophidselse. Efter nogle Øjeblikkes Forløb vedblev han i en koldere Tone:

— Troer Du, at Englænderne vil udveksle Tohonga for Dig?

Glenarvan nølede med Svaret og iagttog opmærksomt den maoriske Høvding.

— Jeg veed det ikke, sagde han efter et Øjebliks Taushed.

— Tal, vedblev Kai-Koumou; er dit Liv ligesaameget værd som Tohongas?

— Nej, svarede Glenarvan. Jeg er hverken Høvding eller Præst mellem mine Landsmænd.

Paganel studsede ved dette Svar og betragtede Glenarvan med ligefrem Bestyrtelse.

Kai-Koumou syntes ligeledes forbavset.

— Altsaa Du tvivler om, spurgte han, at dine Landsmænd vil udvexle Dig mod Tohonga?

— Maaske os Alle, svarede Glenarvan, men ikke mig alene.

— Hos Maorierne, sagde Kai-Koumou, gjælder Sætningen: Hoved for Hoved.

— Tilbyd først disse Kvinder for din Fange, sagde Glenarvan, idet han pegede paa Lady Helena og Mary Grant.

Lady Helena vilde styrte hen til sin Ægtefælle, men Majoren holdt hende tilbage.

— Disse to Damer, vedblev Glenarvan, idet han ærefrygtsfuld bøjede sig for Lady Helena og Mary Grant, indtage i deres Fædreland en høj Rang.

Krigeren maalte med et koldt Blik sine Fanger. Et ondt Smil spillede om hans Læber, men han undertrykkede det dog strax igjen og svarede med rolig Stemme:

— Haaber Du at skuffe Kai-Koumou ved falske Ord, forbandede Europæer? Troer Du, at Kai-Koumous Øjne ikke forstaar at læse i Hjerterne?

Og idet han pegede paa Lady Helena, sagde han:

— Er det din Hustru?

— Nej min, udbrod Kara-Téte, idet han trængte

sig hen til Fangerne og allerede lagde sin Haand paa Lady Helena, der blegnede ved denne Berøring.

— Edvard! udbrød den ulykkelige, bestyrtede Kvinde.

Glenarvan løftede Armen uden at sige et Ord. Der lød et Skud. Kara-Tété faldt død til Jorden.

Ved Knaldet styrtede en Sværm Indfødte ud af Hytterne. Pah'en fyldtes øjeblikkelig, og over hundrede Arme løftede sig mod de Ulykkelige. Revolveren blev reven ud af Haanden paa Glenarvan.

Kai-Koumou kastede et vildt Blik paa Lorden. Derpaa dækkede han med den ene Haand Morderens Legeme og holdt med den anden Mængden tilbage, der vilde bryde frem.

Hans Stemme lød højt igjennem Tummelen.

— Tabou! Tabou! raabte han.

Strax standsede Mængden som fængslet af en overnaturlig Magt, og nogle Øjeblikke efter blev Fangerne førte tilbage til Waré-Atoua. Men Robert Grant og Jacques Paganel vare ikke længere mellem dem.

Syv og tyvende Kapitel.

En Maorihøvdings Begravelse.

Kai-Koumou var, som det i Ny-Zeeland hyppigt er Tilfældet, ikke alene Stammehøvding, men tillige Ariki eller Præst. Og i denne Egenskab af Præst stod det i hans Magt at dække Personer eller Ting ved Tabou'ets overtroiske Beskyttelse.

Tabou'et, der er fælles for alle polynesiske Folk, har til umiddelbar Følge, at ethvert Forhold til den Person saavel som enhver Brug af den Gjenstand, der er belagt med det, øjeblikkelig afbrydes. Ifølge Maorireligionen bliver Enhver, der løftede sin Haand mod den af Tabou Beskyttede, straffet med Døden af den vrede Guddom. Men skulde denne nøle med at hævne den ham tilføjede Fornærmelse, undlader Præsterne ikke at paaskynde Hævnen.

Tabou'et bliver i Reglen af Høvdingen udtalt i politiske Øjemed, men samtidig kan dog ogsaa ganske almindelige Tildragelser i Privatlivet foranledige det. En Indfødt staar for Exempel under det i nogle Dage, naar han lader sit Haar klippe eller lige er bleven tatoveret, naar han bygger en Pirogue eller et Hus, naar han bliver angrebet af en dødelig Sygdom, eller naar han er død. Truer en altfor stærk Fangst med at tilintetgjøre Fiskerigdommen i Floderne eller de søde Bataters unge Skud, saa bliver disse Gjenstande af økonomiske Hensyn belagte med et beskyttende Tabou. Vil en Høvding fjerne Ildesindede fra sit Hus, sikre sig selv alene Handelsfordele med et fremmed Skib eller holde en europæisk Varehandler, som han har onde Hensigter imod, i Karantæne, saa udtaler han sit Tabou.

Er en Gjenstad belagt med dette Ban, tør Ingen ustraffet berøre den. Træffer det en Indfødt, er visse Spiser forbudte ham i en bestemt Tid. Selv de ubetydeligste Handlinger i Ny-Zeelændernes Liv leder og modificerer denne ejendommelige Skik.

Ogsaa de i Waré-Atoua indesluttede Fanger havde et aldeles vilkaarligt Tabou foreløbig unddraget de opbragte Stammers Raseri. Nogle Indfødte, Kai-Koumous Venner

og Partigjængere, havde strax, da de hørte deres Høvding udtale Tabouordet, standset Mængden og beskyttet de Fangne.

Men desuagtet hengav Glenarvan sig ikke til nogen Illusion over den ham forestaaende Skjæbne. Kun hans Død kunde jo udsone Mordet paa en Høvding. Men Døden følger hos disse vilde Folk altid først efter langvarige Pinsler. Glenarvan ventede derfor ogsaa, at han vilde komme til at bøde grusomt for den retfærdige Harme, der havde væbnet hans Haand, men han haabede, at Kai-Koumous Vrede vilde træffe ham alene.

Saaledes kom da Morgenen den trettende Februar. Mellem de Indfødte og Fangerne fandt der, som Følge af Tabou'et, ikke nogensomhelst Berøring Sted. I Rummet, hvor de var indespærrede, fandtes der nogle Levnetsmidler, som de Ulykkelige imidlertid næppe rørte ved. Deres Sult veg for deres Smerte. Uden at medføre nogen Forandring i deres Stilling, men ogsaa uden at bringe dem noget Haab gik Dagen hen.

Glenarvan var forberedt paa det Værste, men Majoren derimod saae ikke det Hele i fuldt saa mørkt et Lys som Lorden.

— Hvem veed, sagde han, idet han mindede Glenarvan om det Indtryk, Kara-Tétés Død syntes at have gjort paa Høvdingen — hvem veed, om Kai-Koumou ikke maaske, naar det kommer til Stykket, er Dem forbunden for dette Drab?

Ogsaa den anden Dag gik hen, uden at der blev truffen Anstalter til at pine de Fangne. Grunden dertil var følgende:

Maorierne antager, at den Afdødes Sjæl beboer Legemet endnu tre Dage efter Døden, og de lader derfor dette henligge ubegravet i lige saa lang Tid. Det er

en Skik, der følges med stor Strenghed. Indtil den femtende Februar vedblev Pah'en at være forladt. John Mangles steg af og til op paa Wilsons Skuldre for at se ud over Pladsen. Men ingen Indfødt viste sig. Kun Vagterne, der afløste hinanden ved Indgangen til Waré-Atoua, var paa deres Poster.

Den tredie Dag derimod aabnede Hytterne sig. Tause og rolige forsamlede Mænd, Kvinder og Børn sig i et Antal af flere Hundrede indenfor Pah'en.

Kai-Koumou traadte, omgivet af sin Stammes Fornemste, ud af sin Bolig og tog midt paa Indhegningen Plads paa en lille Høj. I nogen Afstand bag ved ham stod de Indfødte i en Halvkreds. Hele Forsamlingen forholdt sig fuldstændig taus.

Paa et Tegn af Kai-Koumou begav en af Krigerne sig hen til Waré-Atoua.

— Husk min Bøn, sagde Lady Helena til sin Ægtefælle, og Glenarvan trykkede hende til sit Hjerte.

Samtidig nærmede Mary Grant sig til John Mangles.

— Lord og Lady Glenarvan, sagde hun, vil give mig Ret i, at naar en Hustru, for at undgaa et vanæret Liv, kan dø for sin Mands Haand, maa det ogsaa være tilladt en Brud i samme Øjemed at modtage Døden af sin Brudgoms Haand. I dette Øjeblik tør jeg vel spørge Dem, John, om jeg ikke allerede længe i Deres Hjerte er bleven betragtet som en Brud? Kan jeg gjøre Regning paa Dem, min dyrebare John, som Lady Helena gjør Regning paa Lord Glenarvan.

— Mary! udbrød den unge Kaptajn aldeles ude af sig selv, min elskede Mary! . .

Han fik ikke Tid til at sige mere. Tæppet for Døren

blev løftet til Side, og Fangerne førte for Kai-Koumou. De to Damer havde hengivet sig i deres Skæbne, Mændene skjulte hvad de led under en Ro, der vidnede om overmenneskelig Energi.

De traadte frem for den Ny Zeelandske Høvding. Hans Dom lod ikke vente længe paa sig.

— Du har dræbt Kara-Tété? spurgte han Glenarvan.

— Ja, svarede Lorden.

— Imorgen ved Solopgang skal Du dø.

— Jeg alene? spurgte Lorden, hvis Hjerte bankede voldsomt.

I dette Øjeblik opstod der en Bevægelse mellem de Indfødte. Glenarvan kastede hurtig et Blik omkring sig. Kredsen aabnede sig, og en i Sved badet Kriger traadte frem.

— Du kommer fra Pakekaernes Lejr?

— Ja, svarede Maorien.

— Har Du set Tohonga?

— Ja.

— Lever han?

— Nej, han er død. Englænderne har skudt ham. Det var ude med Glenarvan og hans Rejsefæller.

— Alle, raabte Kai-Koumou, Alle skal I dø imorgen ved Daggry!

Den samme Straf ventede altsaa alle de Ulykkelige. Lady Helena og Mary Grant sendte et Blik fuldt af den inderligste Taknemlighed op til Himlen.

Fangerne blev nu ikke mere førte tilbage til Waré-Atoua. De maatte denne Dag overvære Høvdingens Begravelse og de blodige Optrin, som ledsagede den. Et Antal Indfødte eskorterede dem til et indhegnet Rum,

og der blev der stillet Vagter ved dem, som ikke tabte dem af Syne. Hele den øvrige Maoristamme syntes at have glemt dem over sin officielle Sorg.

De foreskrevne tre Dage efter Kara-Téte's Død vare gaaede. Den Hedengangnes Sjæl maatte altsaa nu have forladt sit dødelige Hylster. Ceremonien begyndte.

Legemet blev bragt til en lille Høj midt paa Indhegningen. Det var hyllet i en prægtig Dragt, og dets med Fjedre smykkede Hoved bar en Krone af grønne Blade. Hverken Ansigt eller Bryst og Arme, der vare indgnedne med Olie, viste nogensomhelst Forandring.

Paarørende og Venner nærmede sig Foden af Højen, og pludselig, som om en Kapelmester havde givet Tegnet til en Sørgekantate, fyldte en Monstrekoncert af Suk, Graad og Hulken Luften. De nærmeste Paarørende slog Hovedet imod Jorden. De kvindelige Slægtninge sønderrev med deres Negle Ansigtet, der var mere overstrømmet af Blod end af Taarer. Det var en barbarisk Pligt, som de ulykkelige Kvinder samvittighedsfuldt opfyldte.

Dog dermed var der endnu langtfra gjort nok for den Afdødes Sjæl. Da hans Krigere ikke formaaede at kalde ham tilbage til Livet, gjorde de dog Alt for at han ikke i den anden Verden skulde savne denne Jords Glæder. Og først og fremmest maatte Kara-Téte's Hustru følge ham i Graven, overensstemmende med Ny-Zeelands Skikke og Brug.

Hun traadte frem. Det var en endnu ung Kvinde. Haaret flagrede uordentligt om hendes Skuldre, og hendes Hulken og Jammerskrig steg op imod Himlen. Afbrudte Sætninger, i hvilke hun priste den Dødes Dyder, blandede sig med hendes Suk, og i det vildeste Udbrud af

Smerte kastede hun sig ned ved Foden af Højen og slog Hovedet mod Jorden.

Nu nærmede Kai-Koumou sig til hende. Pludselig rejste det beklagelsesværdige Offer sig, men et Slag med „Meren", et Slags forfærdelig Kolle, som Høvdingen svang, strakte hende atter til Jorden. Som ramt af Lynet styrtede hun om.

Der hævede sig strax et forfærdeligt Hyl. Hundreder af Arme løftede sig truende mod de over det forfærdelige Skuespil bestyrtede Fanger. Men Ingen veg fra sin Plads. Sørgefesten var endnu ikke tilende.

Kara-Tété's Hustru var i Døden bleven forenet med sin Ægtefælle. De to Legemer laa udstrakte ved Siden af hinanden. Men for det evige Liv havde den Afdøde ikke nok i Hustruen. Hvem skulde vel hos Nouï-Atoua have betjent dem begge To, hvis deres Slaver ikke var fulgt efter dem til den anden Verden.

Sex Ulykkelige blev slæbt hen for deres Herres Lig. I Høvdingens Levetid havde de maattet udstaa de haardeste Savn. Tusinde Gange havde de lidt den sletteste Behandling, de havde faaet daarlig Føde og havde maattet slide som Lastdyr, og nu skulde de efter Maoriernes Tro til evige Tider blive i dette Tjenesteforhold. De syntes imidlertid resigneret at finde sig i deres Skjæbne og lod ikke til at skrænmes over Offerdøden. Deres Hænder, som ikke var lænkede, beviste, at de vilde dø uden at gjøre Modstand.

Forøvrigt var denne Død hurtig og førte ingen Pinsler med sig. Disse blev forbeholdt Ophavsmanden til Mordet, der stod i tyve Skridts Afstand og vendte Øjnene bort fra dette forfærdelige Skuespil, efter hvilket der skulde følge endnu vildere Scener.

Sex Slag med „Meren", rettede af sex kraftige Krigere, strakte Offrene til Jorden midt i en formelig So af Blod.

Hermed var Tegnet givet til de forfærdeligste Scener af Kannibalisme.

Slavernes Lig er ikke som Herrernes beskyttet ved Tabou. Det tilhører hele Stammen, og saasnart altsaa Offeret var bragt, faldt hele Massen af Indfødte, Høvdinger, Krigere, Oldinge, Kvinder og Børn uden Forskjel paa Alder og Kjøn med dyrisk Raseri over de Dræbtes afsjælede Rester. Hurtigere end Pennen kan beskrive det blev de endnu dampende Legemer revne i Stykker, rensede for Indvoldene og parterede, ikke i Stykker, men i enkelte Mundfulde. Af de to hundrede tilstedeværende Maorier maatte Enhver have sin Part Menneskekjød. Man stred og sloges, røde Bloddraaber sprøjtede allevegne ned over Deltagerne i dette gruopvækkende Maaltid, og hele Flokken vadede i Blod. Det var rovbegjærlige Tigeres Vanvid og Raseri; man skulde tro, man var bleven hensat i en Cirkus, hvor de vilde Dyr fodredes.

Derefter blev der paa forskjellige Steder af Pah'en antændt en Snes Baal; Lugten af brændt Kjød udbredte sig i Luften, og hvis ikke Festens Helvedeslarm havde været, vilde Fangerne have kunnet høre de Dræbtes Ben knage under disse Kannibalers Tænder.

Glenarvan søgte at unddrage de to Damer Synet af disse Rædsler. Han og hans Rejsefæller vidste nu, hvilken Straf der ventede dem den næste Dag, og hvilke grusomme Kvaler der uden Tvivl forestod dem før deres Død. Alle vare stumme af Skræk.

Snart begyndte Dødsdandsene. Stærke Drikke gjorde

Kannibalernes berusede Tilstand endnu vildere, og de vilde vel sagtens ogsaa have glemt Høvdingens Tabou og forgrebet sig paa Fangerne, hvis Kai-Koumou ikke midt i denne almindelige Drukkenskab havde bevaret sin Fornuft. Han indrømmede kun en Time til dette blodige Orgie; efter dens Forløb blev det paa hans Befaling standset, for at Sørgefestens sidste Handling kunde gaa for sig under de sædvanlige Ceremonier.

Oudoupaen, det vil sige Graven, laa omtrent to engelske Mil fra Indhegningen, paa Toppen af et lille Bjerg, Maunganamu, ved den højre Bred af Søen. Der skulde Ligene bringes hen for at begraves, hvilket imidlertid idag kun skete foreløbig, indtil Jorden engang modtog Benene alene, efterat Kjødet var bortraadnet.

To meget simple Palankiner, der egentlig kun kunde betegnes som Bærebøre, blev bragt hen til Højen, og paa dem blev de til hinanden bundne Lig befæstede i en mere siddende end liggende Stilling. Fire Krigere løftede dem i Vejret, og hele Stammen, der atter istemmede deres Dødssange, fulgte dem til Gravstedet.

De stadig bevogtede Fanger saae Toget forlade Pladsen, og Sange og Skrig døde saa efterhaanden hen. Omtrent en halv Time forsvandt dette Ligtog for dem nede i Dalen, men derpaa saae de det atter slynge sig op ad Fodstien over Bjerget.

I en Højde af ottehundrede Fod, det vil sige paa Toppen af Maunganamu standsede man ved den til Kara-Téte's sidste Hvilested indrettede Plads. En almindelig Maori vilde som Grav kun have faaet et Hul med en Stenhob over. Men til en mægtig og frygtet Høvding, der uden Tvivl snart vilde blive optaget mellem

Guddommene, maatte Stammen opføre et Gravmæle, der var værdigt hans Heltegjerninger.

Oudoupaen var indhegnet med Paliſader, og i Nærheden af ſelve Graven, hvor de to Lig ſkulde hvile, hævede der ſig Pæle, prydede med okkerfarvede Figurer. De Paarørende havde heller ikke glemt, at „Waidonaen", den Afdødes Sjæl ligeſaavel nærer ſig af materielle Subſtanſer, ſom Legemet gjør det i dette forgængelige Liv. Derfor fik ogſaa de Døde Næringsmidler, Vaaben og Klædningsſtykker med ſig.

Intet manglede i Gravens bekvemme Udſtyrelſe. Ægteparret blev nedſat i den, Jord og Græs blev kaſtet over, og der fulgte ſaa endelig en ny Række Klager.

I Taushed vendte derpaa Toget tilbage ned over Bjerget, og fra nu af turde under Dødsſtraf Ingen vove at beſtige Maunganamu, der ſtod under det beſkyttende Tabou.

Otte og tyvende Kapitel.

Flugten.

Da Solen paa den anden Side Taupoſøen forſvandt bag Tuhahuas og Puketapus Toppe, blev Fangerne førte tilbage til deres tidligere Fængſel. De ſkulde ikke forlade det før Wahiti-Bjergkjædens Toppe glødede i den nye Dags første Straaler.

De havde da endnu en Nat til at forberede ſig paa

Døden. Trods den Forfærdelse, der havde greben dem, indtog de dog i Fællesskab deres Aftensmaaltid.

— Vi kan aldrig have Kræfter nok, havde Glenarvan sagt, til at se Døden i Øjnene. Det gjælder nu at vise disse Barbarer, hvorledes Europæere forstaar at dø.

Efter at Maaltidet var tilende, bad Lady Helena med høj Stemme en Aftenbøn, og Alle deltog med blottet Hoved i den.

Mary Grant og Helena lagde sig til Hvile i en Krog af Hytten, og Søvnen, der læger alle Kvaler, sænkede sig snart velgjørende over dem.

Glenarvan tog da sine Venner tilside og sagde:

— Mine kjære Rejsefæller, vort og disse stakkels Kvinders Liv tilhører jo Gud. Er det Himlens uudgrundelige Vilje, at vi imorgen skal dø, nuvel, saa vil vi gjøre det som modige Mennesker og som Kristne og være beredte til uden Frygt at træde frem for den højeste Dommer. Gud, der jo læser i vor Sjæl, veed ogsaa, at vi havde sat os et ædelt Maal. Hvor haardt end hans Beslutning træffer os, ræsonnerer jeg ikke imod den. Men Døden her er ikke blot Død, det er en Straf, maaske en Skjændselsgjerning, og disse to stakkels Kvinder . . .

Glenarvans hidtil faste Stemme rystede. Han taug for at blive Herre over sin Bevægelse. Men efter faa Øjeblikkes Forløb vendte han sig om til den unge Kaptajn og sagde:

— John, Du har lovet Mary det Samme, som jeg har lovet Lady Helena. Hvad er din Beslutning?

— Jeg har, mener jeg, svarede John Mangles, den Pligt at opfylde dette Løfte.

— Ja, John, men vi er ikke i Besiddelse af Vaaben.

— Her er et endnu, sagde John og tog en Dolk frem. Jeg vristede den ud af Kara Tétés Haand, da han sank ned for Deres Fødder. Velan Mylord, den af os, som overlever den Anden, vil opfylde Løftet til Lady Helena og Mary Grant.

En dyb Taushed herskede efter disse Ord i Hytten. Endelig afbrød Majoren den og sagde:

— Dette yderste Middel, forekommer det mig, mine Venner, maa spares til det sidste Øjeblik. Det hører i strengeste Forstand til det, som ikke kan gjøres om igjen, naar det engang er gjort.

— Jeg talte heller ikke om os, sagde Glenarvan; vi vil vide at trodse Døden, hvorledes den end bliver. Ja, hvis vi havde været alene, vilde jeg allerede for længe siden have opfordret til at forsøge et Udfald og angribe disse Elendige. Men de . . . de! . . .

John løftede i dette Øjeblik Tæppet for Døren lidt op og talte omtrent fireogtyve Indfødte, der bevogtede Waré-Atoua. De havde tændt et stort Baal, der kastede et halvdunkelt Skjær over Pah'ens ujævne Flade.

Nogle af de Vilde laa udstrakte omkring denne Ild, medens Andre stod ubevægelige og med deres mørke Skikkelser stak grelt af mod den lyse Flammevæg. Men alle fæstede de deres Blik paa den til deres Aarvaagenhed betroede Hytte.

Man paastaaer, at mellem en Fangevogter, der holder Vagt, og en Fange, der vil flygte, er Fordelen altid paa Fangens Side. Den Sidstes Interesse er langt større end den førstes. Denne kan glemme, at han skal passe paa, men hans Fange derimod aldrig, at han bliver

passet paa. Fangen tænker langt hyppigere paa at iværksætte en Flugt, end Fangevogteren paa at forhindre den, hvilket ogsaa er Grunden til, at man saa hyppig ser Fanger undslippe paa en saa forunderlig Maade.

Men i dette Tilfælde var det Hadet og Harmen og ikke nogen indifferent Slutter, der bevogtede Fangerne. Naar disse ikke var bleven lænkede, saa kom det ganske simpelt af, at man ansaae det for overflødigt, idet femogtyve Mand spærrede den eneste Udgang fra Waré-Atoua.

Denne Hytte, der bagtil gik i Flugt med Klippen, som begrændsede Indhegningen, var kun fra Pahplateauet tilgjængeligt over en smal Landtange. De to andre Vægge stod tæt ved lodrette Klippemure over en omtrent hundrede Fod dyb Afgrund. At stige ned var paa disse Steder umuligt ligesom ogsaa bagtil. Den eneste Udvej var Waré-Atouas Dør, og Maorierne bevogtede den smalle Landtange som en Udfaldsbro. Efter flere Gange at have undersøgt Væggene, maatte Glenarvan sige sig selv, at det var fuldstændig umuligt at bryde ud.

Imidlertid svandt denne angstfulde Nats Timer, den ene efter den anden. Tæt Mørke laa over Bjerget, og hverken Stjerner eller Maane mildnede det. Nogle Vindstød rystede ved Pah'ens Planker, de Indfødtes Vagtblus slog højere i Vejret, og Flammerne kastede et kortvarigt Skjær ind i Waré-Atoua. Derinde herskede Dødens Taushed.

Klokken kunde vel være henimod fire om Morgenen, da Majoren blev opmærksom paa en underlig Lyd, der syntes at komme fra Bagvæggens Pæle. Da den ikke hørte op, lyttede han mere og mere spændt, og lagde

saa til Slutning Øret ned mod Jorden. Det forekom ham, at der var Nogen dernede, der gravede Jorden op.

Da han havde forvisset sig herom, gled han hen til Glenarvan og John Mangles, som han rev ud af deres Drømmerier og førte til Baggrunden af Hytten.

— Lyt her, sagde han med sagte Stemme og betydede dem, at de skulde tie.

Skrabningen blev tydeligere. Man kunde høre smaa Sten rulle ned derude.

— Det maa være et eller andet Dyr, sagde John Mangles.

Glenarvan slog sig for Panden.

— Hvem veed, sagde han; hvis det nu var et Menneske? . . .

— Menneske eller Dyr, svarede Majoren, jeg veed, hvad der bør gjøres.

Man gav sig strax til at bryde Gulvet op, John med sin Dolk og Wilson og Olbinett med spidse Sten, ja endogsaa med selve Reglene, medens Mulrady laa udstrakt under Dørtæppet og holdt Øje med de Indfødte. De havde ikke nogen Anelse om, hvad der gik for sig tyve Skridt fra dem.

Snart blev det dem derinde i Hytten klart, at et eller flere Mennesker, der maatte befinde sig ved Klipperne nedenfor Hytten, undergravede dennes Væg. Men i hvilket Øjemed skete det? Var Fangernes Tilstedeværelse dem bekjendt, eller var det et Tilfælde, der her var med i Spillet?

Fangerne fordoblede deres Anstrengelser. Deres Fingre blødte allerede, men de blev ved at grave videre.

Efter en halv Times Forløb var Hullet allerede tre Fod dybt. De kunde høre, at der nu kun var et tyndt

Jordlag mellem dem og de Andre, som arbejdede franeden. Nogle Minutter, og Majoren følte pludselig sin Haand truffen af et skarpt Instrument.

John Mangles strakte sin Dolk frem og parerede den Ubekjendtes Knivsblad, og samtidig greb han ogsaa den Haand, som holdt Kniven.

Det var en Kvindes eller et Barns, men i ethvert Tilfælde en Europæers.

Endnu var der ikke paa nogen af Siderne bleven sagt et Ord. Begge Parter havde aabenbart Interesse af at tie.

— Skulde det muligvis være Robert? sagde endelig Glenarvan halvhøjt.

Men Mary, der var bleven vækket ved Bevægelserne i Hytten, hørte alligevel disse Ord. Sagte listede hun sig hen til Lorden, greb den med Jord helt bedækkede Haand og kysfede den inderligt.

— Dig, Dig er det, sagde den unge Pige, der vidste, at hun ikke tog fejl, Dig min Robert!

— Ja, lille Søster, svarede Robert, det er mig, der kommer for at frelse Jer Alle. Men stille, stille og hold vaagent Øje med de Vilde udenfor.

Mulrady, hvis Opmærksomhed et Øjeblik var bleven bortvendt ved Drengens Komme, indtog atter sin Plads.

— Det gaar Altsammen godt, sagde han. Kun fire Krigere er vaagne, de Andre sove.

Aabningen blev hurtig udvidet, og Robert fløj fra sin Søsters Arme over i Lady Helenas.

— Min kjære Dreng, udbrød den unge Frue, de Vilde har altsaa dog ikke dræbt Dig.

— Nej, Mylady, svarede Robert. Men jeg veed næsten ikke selv, hvorledes jeg under Tumulten er kommen

bort fra dem. Jeg slap udenfor Indhegningen, og i to Dage holdt jeg mig skjult i Buskadset. Medens hele Stammen overværede Begravelseshøjtideligheden, lykkedes det mig at finde denne Side af Klippevæggen, og jeg indsaa Muligheden af at naa Fængslet heroppe. Kniv og Reb har jeg stjaalet i en forladt Hytte. Jeg holdt mig fast ved Smaabuske og brugte Grene til Trin. Tilfældigvis opdagede jeg et Slags Grotte i Klippen; jeg havde kun nogle faa Fod at arbejde mig gjennem den bløde Jord — og her er jeg!

Tause Kys var det eneste Svar, Robert fik.

— Nu hurtig afsted, sagde han i en bestemt Tone.

— Er Paganel derude? spurgte Glenarvan.

— Paganel? svarede den over dette Spørgsmaal højst forbausede Dreng.

— Ja; venter han os?

— Men Mylord, er Paganel da ikke her?

— Nej her er han ikke, svarede Mary Grant.

— Hvad? Har Du da ikke set ham? spurgte Glenarvan. Har I ikke truffet hinanden under Tumulten? flygtede I ikke sammen?

— Nej Mylord, svarede Robert, der var aldeles konsterneret over Paganels Forsvinden.

— Afsted! udbrød Majoren. Her er ikke noget Minut at give bort. Hvor Paganel end er, værre end os kan det ikke gaa ham. Afsted!

Øjeblikkene til Flugt var i Virkeligheden kostbare, en Flugt, der iøvrigt nu ikke frembød uoverstigelige Vanskeligheder. Det gjaldt rigtignok først at komme over en tyve Fod dyb, aldeles lodret Klippevæg, men naar den var passeret, faldt Bjerget jævnere af ned imod Floden. Og de Fangne kunde da hurtig naa de dybere

Dale, medens Maorierne, naar de opdagede deres Flugt, maatte gjøre en stor Omvej, idet den udhulede Gang mellem Waré-Atoua og Skrænten ikke var dem bekjendt.

Den ene efter den anden af Fangerne krøb altsaa gjennem Aabningen og befandt sig snart i den omtalte Grotte. Før John Mangles forlod Hytten fjærnede han omhyggelig alt Grus og Jord, smuttede selv igjennem og lod saa Tæpperne falde til over Aabningen. Gangen var saaledes fuldkommen skjult.

Nu gjaldt det at komme over den stejle Klippevæg ned til Skrænten, hvad aldeles ikke kunde have ladet sig gjøre uden det Reb, Robert havde taget med sig.

Man rullede det op, befæstede det til en fremspringende Klippepynt og slap saa den anden Ende ned.

Før Nogen betroede sig til det, prøvede John Mangles først dets Holdbarhed, der ikke forekom ham betydelig nok. Man turde ikke ubetænksomt udsætte sig for et Fald, der her kunde være dødeligt.

— Dette Reb kan kun bære To paa en Gang, sagde han. Lad os altsaa rette os derefter. Lord og Lady Glenarvan vil maaske være saa god at glide ned først, og naar De saa er kommen ned paa Skrænten, beder jeg Dem ryste tre Gange i Rebet til Tegn paa, at vi skal følge efter.

— Det er bedst, jeg lader mig glide ned først, afbrød Robert. Jeg har dernedenfor opdaget en Slags dyb Hule, hvor de Første, der kommer ned, kan skjule sig, medens de venter paa de Andre.

— Gaa, min Søn, sagde Glenarvan og trykkede hans Haand.

Robert forsvandt gjennem Aabningen. Det varede

kun et Minut, før tre Ryk i Rebet forkyndte, at han var kommen ned.

Strax derefter vovede Lord og Lady Glevarvan sig ud af Grotten. Endnu var det fuldstændig mørkt her, men nogle graaagtige Striber farvede dog allerede Bjergtoppene imod Øst. Morgenfriskheden oplivede den unge Frue. Hun følte sig stærkere, og hun og Lorden gled da ned ad Rebet. Derpaa begyndte de baglænds at stige længere nedefter. Glenarvan søgte, idet han holdt sig fast til Græs og Buske, at finde Støttepunkter, og han styrede saa Lady Helenas Fod bagefter. Skrigende fløj nogle opskræmmede Fugle i Vejret, og Flygtningene skjælvede, naar en Sten rullede ned ad Bjergskrænten.

De havde allerede tilbagelagt Halvdelen af Vejen, da en Stemme inde fra Grotten lod sig høre.

— Stands! raabte John Mangles sagte.

Glenarvan, der holdt sig selv fast til en Busk med den ene Haand og sin Hustru med den anden, standsede og vovede knap at trække Vejret.

Wilson havde omkring Waré-Atoua hørt en Støj, der foranledigede ham til endnu engang at vende tilbage til Hytten og iagttage Maorierne. Et Tegn af John Mangles underrettede ogsaa Glenarvan om, at han ikke skulde gaa videre.

En af de indfødte Krigere, der syntes at have lagt Mærke til en usædvanlig Støj, havde nemlig rejst sig og nærmet sig Waré-Atoua. Et Par Skridt fra Hytten blev han staaende og lyttede. Men han rystede saa paa Hovedet som En, der har taget fejl, gik tilbage til sine Kammerater, tog et Stykke tørt Træ og kastede det paa Ilden. Hans af de opblussende Flammer klart belyste

Ansigt robede ikke den mindste Mistanke, og efterat han havde kigget ud mod det første Dagskjær i Horizonten, lagde han sig ned ved Siden af Ilden for at varme sig en Smule.

— Det gaar efter Ønske, sagde Wilson.

John gav Glenarvan et Tegn til, at han skulde stige længere ned, og snart stod da Lorden og hans Hustru paa Stien, hvor Robert ventede dem.

Mary Grant, hjulpet af John Mangles, fulgte efter, og fem Minutter senere var de lykkelig undslupne Flygtninge paa Vej mellem Bjergene. De gik hurtig og søgte fremfor alt at undgaa Punkter, hvor de kunde blive set. Hvorhen gik de? De vidste det ikke selv, men de var fri, og det var det Vigtigste.

Henimod Klokken fem begyndte Dagen at dæmre. Blaalige Striber blev synlige mellem Skyerne. Man skyndte sig saa meget som muligt, men man kunde desværre ikke komme hurtig frem, thi Vejen lagde ofte store Hindringer i Vejen.

De havde endelig naaet en Højde af omtrent fem hundrede Fod over Taupoſoen. Ubestemte Konturer af højere Bjerge taarnede sig over hinanden. Endelig viste Solen sig og sendte Flygtningene sine første Straaler imøde.

Men samtidig fyldtes Luften pludselig af en høj Larm. Det var Raab, der kom fra Pah'en, hvis Beliggenhed Glenarvan ikke mere nøjagtig kunde bestemme. Det var aabenbart, at deres Flugt var bleven opdaget af de Indfødte.

Da Taagen kort Tid efter lettede, kunde man konstatere dette. Tre hundrede Skridt under sig havde man de vanvittigt brølende Skarer.

Ni og tyvende Kapitel.

Maorihøvdingens Grav.

Bjerget hævede sig endnu omtrent hundrede Fod i Vejret. Det var Flygtningene magtpaaliggende at naa Toppen for paa den modsatte Side at unddrage sig Maoriernes Blik.

Man fortsatte altsaa saa hurtig som mulig Opstigningen.

— Mod, Mod mine Venner! sagde Glenarvan, der paa enhver Maade søgte at anspore sine Ledsagere.

I mindre end fem Minutter var Toppen naaet. Der vendte de sig om for at overskue Situationen og vælge en Retning, der førte bort fra Maorierne.

Fra denne Højde kunde de overse Tauposøen, der strakte sig mod Vest mellem et pittoresk Bjergbelte. Mod Nord var Pirongias Toppe synlige, mod Syd Tongariros flammende Krater.

Glenarvan kastede et ængsteligt Blik omkring sig. Da Taagen nu fuldstændig var vegen, formaaede han tydelig at overskue alle Terrænsænkninger, og ingen Bevægelse af Maorierne kunde undgaa ham.

De Indfødte var ikke fem hundrede Fod under ham. Hvor udmattede Flygtningene end var, maatte de skynde sig at komme videre for ikke at blive indhentede.

— Afsted, afsted! raabte Glenarvan, før Vejen bliver afskaaret for os.

Men netop som de stakkels Kvinder anstrengte deres sidste Kræfter for at rejse sig, standsede Mac Nabbs og sagde:

— Det er unødvendigt, Glenarvan. Se her!

Og virkelig saae Alle en uforklarlig Forandring i Maoriernes Bevægelse. Forfølgelsen blev pludselig opgivet, og Bestigningen af Bjerget hørte op. De hylede, gestikulerede, svang Øxer og Bøsser, men gik ikke længer noget eneste Skridt fremad.

Hvilken usynlig Magt var det, der holdt dem tilbage?

Pludselig udstødte John Mangles et Skrig, der fik hans Rejsefæller til at vende sig om. Han pegede med Haanden paa et Slags lille Fort, der kronede Bjergets Top.

— Høvdingen Kara-Tétés Grav! raabte Robert.

— Taler Du Sandhed, Robert? spurgte Glenarvan.

— Ja, Mylord, det er Graven. Jeg kjender den . . .

Det var i Virkeligheden fuldstændig rigtig; de var paa deres Flugt kommen til Toppen af Maunganamu.

Fulgt af sine Ledsagere steg Lorden op til selve Graven. Den brede Adgang til den var kun lukket med Maatter. Glenarvan vilde netop træde ind i det Indre af Oudoupaen, da han pludselig veg tilbage med Udbruddet „En Vild!"

— „En Vild i Graven her?" spurgte Majoren.

— Ja, Mac Nabbs.

— Gjør Ingenting, vi trænger ind i den alligevel.

Glenarvan, Majoren, Robert og John Mangles traadte indenfor Indhegningen. En Maori befandt sig derinde, hyllet i en vid Phormiumskappe. Mørket i Oudoupaen gjorde det umuligt at se hans Ansigtstræk. Han syntes at spise Frokost i stor Ro.

Glenarvan vilde tiltale ham, men den Indfødte kom ham i Forkjøbet og sagde paa flydende Engelsk:

— Vær saa god at tage Plads, min kjære Lord, Frokosten venter paa Dem.

Det var Paganel. Alle styrtede, da de hørte hans Stemme, ind i Oudoupaen og faldt i Armene paa den værdige Geograf. Man spurgte og spurgte, man vilde vide, hvorfor og hvorledes han var kommen op paa Toppen af Maunganamu. Men Glenarvan standsede dem i deres utidige Nysgjerrighed.

— Tænk paa de Vilde! sagde han.

— De Vilde! svarede Paganel med et Skuldertræk. Det er Skabninger, for hvilke jeg nærer en souveræn Foragt.

— Men de kunde dog? . . .

— De! de Kujoner! se blot paa dem!

Alle fulgte Paganel, der gik ud af Oudoupaen.

Ny-Zeelænderne stod endnu paa det samme Sted ved Foden af Bjergkeglen og udstødte deres forfærdelige Skrig.

— Ja, skrig og hyl I kun! Spræng Jeres Lunger, I dumme Skabninger, sagde Paganel. Lad os engang se, om I tør komme herop paa Bjerget.

— Hvorfor gjør de det ikke? spurgte Glenarvan.

— Fordi deres Høvding ligger begravet her, og fordi hans Grav beskytter os, idet Bjerget nemlig staar under Tabou.

— Under Tabou?

— Ja, mine Venner, netop derfor er det ogsaa jeg er flygtet herop.

— Gud er med os! udbrød Lady Helena og løftede Hænderne mod Himlen.

Da man nu følte sig i Sikkerhed, vilde Alle vide Besked om Geografens Eventyr. Men besynderligt nok maatte man næsten nøde hvert Ord ud af den ellers saa snakkesalige Mand. Han viklede sig omhyggeligt ind i sin Phormiumskappe og syntes at frygte alle nysgjerrige Blik. Kun naar Samtalen ikke drejede sig om ham, fik han atter sit sædvanlige venlige Væsen.

Med Hensyn til hvad han havde oplevet fortalte han, efterat Alle havde taget Plads omkring ham ved Foden af Graven, følgende:

Efter Kara-Tétés Død drog han sig, ligesaa vel som Robert, de Indfødtes Panik til Nytte og flygtede bort fra Pah'en. Men han var mindre heldig end den unge Grant og løb sporenstregs ind i en Maorilejr. Den Befalende, der var en smuk, højvoxen Høvding af et intelligent Udseende, var aabenbart alle sin Stammes Krigere overlegen. Han talte særdeles godt Engelsk og hilste Geografen ved at gnide sin Næsetip mod hans.

Paganel spurgte, om han skulde betragte sig som Fange eller ej. Men da han lagde Mærke til, at Høvdingen fulgte ham for hvert Skridt, han gjorde, forstod han snart, hvorledes det stod sig.

Denne Høvding, der hed „Hihy", det vil sige „Solstraale", syntes at nære stor Respekt for Paganel paa Grund af hans Briller og hans Kikkert, og han forsikrede sig fuldstændig hans Person, ikke blot ved sine Velgjerninger, men ogsaa ved gode Phormiumsreb, fornemmelig om Natten.

Det varede saaledes ved i omtrent tre Dage. Blev Paganel imidlertid godt eller daarlig behandlet? „Ja og nej" sagde han selv uden at indlade sig videre derpaa. Kort, han var Fange og bortset fra den truende Dods-

straf, forekom hans Stilling ham mere misundelsesværdig end hans ulykkelige Venners. Heldigvis lykkedes det ham en Nat at overgnave sine Baand og flygte. Paa Afstand havde han været Vidne til Høvdingens Begravelse. Han vidste, at denne havde fundet Sted paa Maunganamu, og at Bjerget derved var kommen under Tabou. Da han ikke vilde forlade sine Venner, søgte han at komme derop, og hans farlige Foretagende lykkedes. Den foregaaende Nat kom han til Kara-Tétés Grav, og idet han samlede nye Kræfter, ventede han, at Himlen ogsaa ved et eller andet Tilfælde skulde befri hans Venner.

Saaledes lød Paganels Beretning. Sprang han med Billie Et eller Andet over, der var passeret, medens han opholdt sig mellem de Indfødte? Mere end en Gang troede man at kunne drage denne Slutning af hans Forlegenhed. Men hvorledes det end forholdt sig, ønskede man ham enstemmig til Lykke, og efter at han havde endt sin Fortælling, henvendte man atter sin Opmærksomhed paa Øjeblikket.

Situationen vedblev stadig at være yderst betænkelig. Selv om de Indfødte ikke vovede at bestige Maunganamu, kunde de gjøre Regning paa at udhungre Fangerne. Det var kun et Tidsspørgsmaal, og Vilde har stor Taalmodighed.

Glenarvan oversaae ikke Situationens Vanskeligheder, men han besluttede at afvente gunstige Omstændigheder eller i Nødstilfælde at hidføre dem selv.

Først og fremmest gjaldt det da at lære den improviserede Fæstning grundigt at kjende, ikke for at forsvare den, thi en Belejring behøvede man ikke at frygte, men for at komme bort fra den.

Majoren, John, Robert, Paganel og han undersøgte Bjerget. Den Kam, som i en engelsk Mils Længde forbandt Maunganamu med Waikatokjæden, blev fladere nedad mod Sletten til. Kunde de Flygtende, beskyttede af Natten, ubemærkede komme over denne, havde de Udsigt til at kunne skjule sig i den omtalte Bjergkjædes dybe Dale og paa den Maade undgaa Maoriernes Opmærksomhed. Men denne Vej frembød mere end een Fare. De dybere Partier af den laa endnu i Bøssefkuds Afstand. Kuglerne fra de Indfødte, der havde besat Foden af Bjerget, kunde der krydse hinanden og danne et Jernnæt, som det ikke var muligt for Nogen ustraffet at komme igjennem.

Da Glenarvan og hans Venner havde vovet sig ud paa denne farlige Del af Bjergkammen, blev de modtagne med en ligefrem Hagl af Bly, der imidlertid ikke naaede dem. Kun nogle Forladninger, som Vinden førte med sig, kom op til dem. De var lavede af Trykpapir. Paganel tog et Stykke op og dechiffrerede let hvad der stod paa det.

— Herligt, sagde han. Veed I, mine Venner, hvad de Vilde bruger til at lade deres Geværer med?

— Nej Paganel, svarede Glenarvan.

— Blade af Bibelen. Naar det er den Brug, de gjør af den hellige Skrift, saa beklager jeg virkelig de stakkels Missionærer, der anstrenger sig for at grundlægge Maoribiblioteker.

— Og hvad er det for et Bibelsted, de Indfødte har skudt op til os? spurgte Glenarvan.

John Mangles læste følgende Ord paa den Del af Papiret, der endnu ikke var bleven sveden:

„Psalme 90. — Fordi jeg har haabet paa ham vil han frelse mig."

— Disse forjættende Ord, sagde Glenarvan, vil vi tage med til vore Damer. De vil styrke deres Mod.

Man gik videre hen til Graven, der skulde undersøges nærmere.

Undervejs forbausedes man ikke lidt ved med korte Mellemrum at lægge Mærke til en svag Rysten af Jorden. Det var ikke nogen egentlig Bevægelse, men en let Vibration, som for Exempel en Kjedels, naar Dampen strømmer ud.

Denne Ejendommelighed maatte imidlertid forbause de Rejsende mindre, der vare komne forbi Waikatos varme Kilder; de vidste, at disse Egne væsentlig vare af vulkansk Natur.

Man begav sig til Oudoupaen. Omkring den Ny-Zeelandske Høvdings Grav var der trukket en Palisadevæg af rødmalede Pæle. Symbolske Figurer talte om den Afdødes Adel og Heltegjerninger. Rosenkrandse af Amuletter og udskaarne Sten var trukken fra den ene Pæl til den anden. Indvendig var Jorden bedækket med et Tæppe af grønt Løvværk, og i Midten saae man den friske Grav.

Der laa Høvdingens Vaaben, hans ladte Geværer, hans Landse, hans prægtige Øxe af grønt Nephrit tilligemed et for Jagterne i Evigheden tilstrækkeligt Forraad af Krudt og Kugler.

— Det er jo et helt Arsenal, sagde Paganel, som vi vil benytte bedre end den Døde. Det er dog en Ide, der ved givne Lejligheder kan være ganske hensigtsmæssig, saaledes at give sine Døde Vaaben med over i den anden Verden.

— Maaske vil dog her Spise- og Drikkevarerne komme os mere til Nytte, bemærkede Glenarvan.

Den Afdødes Slægtninge og Venner havde i Virkeligheden været yderst splendide. Der var her Næringsmidler nok for ti Personer i fjorten Dage. De bestod af spiselige Bregner, søde Patater og Kartofler, som Europæerne allerede for lang Tid siden have indført i disse Egne. Store Krus indeholdt frisk Vand, der altid hører til et Ny-Zeelandsk Maaltid, og et Dusin zirligt flettede Kurve smaa Kager af en de Rejsende fuldstændig ubekjendt grønlig Dejg.

Mod Sult og Tørst var Flygtningene saaledes sikrede for nogle Dage, og Olbinett overtog Omsorgen for Provianten. Men med Hensyn til Tilberedelsen af den var han i nogen Forlegenhed, særlig da man manglede Ild til at koge ved.

Paganel gav ham imidlertid det gode Raad ganske simpelt at grave Bregnerne og de søde Patater ned i Jorden. Temperaturen, selv i de øverste Jordlag, var nemlig meget høj, og et Thermometer vilde sikkert have vist mellem tredsindstyve og sex og tredsindstyve Grader. Olbinett var endogsaa nærved at brænde sig selv, idet der nemlig, da han gravede et Hul for at lægge Rødderne ned, fremsprang en Dampsøjle af en Favns Højde.

— Luk Hanen! raabte Majoren, der sprang til med de to Matroser og fyldte Hullet med Pimpstensstykker, medens Paganel, som opmærksomt havde fulgt Fænomenet, mumlede ved sig selv:

— Se, se! se, se! — Ja hvorfor ikke.

— Er De saaret? spurgte Mac Nabbs Olbinett.

— Nej, Hr. Mac Nabbs, svarede Stewarden, men jeg blev unægtelig lidt forbauset.

— Himlen er meget gavmild mod os, sagde Paganel. Foruden Kara-Tétés Levnetsmidler giver den os ogsaa Ild. Dette Bjerg er jo et sandt Paradis. Jeg foreslaar, at vi grundlægger en Koloni heroppe og slaar os ned her for Resten af vore Dage. Jeg indser ikke, hvad vi kunne komme til at mangle her paa denne i alle Henseender velforsynede Bjergtop.

— Nej, naar den blot er holdbar, sagde John Mangles.

— Den er jo ikke fra igaar, svarede Paganel; den har allerede længe modstaaet Ilden i sit Indre og vil vel sagtens ogsaa gjøre det, saalænge vi er her.

— Frokosten er serveret, meldte Olbinett ligesaa gravitetisk, som om han forrettede sin Tjeneste paa Glenarvans Slott.

Saasnart Sulten var stillet, foreslog Glenarvan at forhandle om en Plan til Flugt.

— Nu allerede, sagde Paganel næsten klagende; vil De da allerede forlade dette prægtige Sted?

— Lad os tale alvorligt om Sagen, afbrød Glenarvan ham. Det er min Mening, at vi bør forsøge en Flugt, for Sulten tvinger os dertil. Vi mangler for Øjeblikket ikke Kræfter, og det maa vi drage os til Nytte. Jeg foreslaar, at vi endnu i den kommende Nat søger at naa de østlige Dale, idet vi under Beskyttelse af Mørket overskrider de Indfødtes Kreds.

— Meget godt, sagde Paganel, naar blot Maorierne vil lade os komme forbi.

— Og hvis de nu forsøger at hindre os deri? spurgte John Mangles.

— Saa tager vi vor Tilflugt til de store Midler, svarede Paganel.

— Saa De har store Midler i Baghaanden? udbrød Majoren.

— Ja saamange, at de ikke engang allesammen kan benyttes, svarede Paganel uden at give videre Oplysninger.

De Indfødte havde imidlertid ikke forladt deres Plads.

Hist og her tændte Vagtbaal dannede en Flammering omkring Bjergkeglen. Sex hundrede Fod under sig hørte Flygtningene Støjen fra den fjendtlige Bivouak.

Klokken ni, da det allerede var fuldstændig mørkt, besluttede Glenarvan og John Mangles at udforske, om de kunde føre deres Ledsagere ud paa den farlige Vej.

I Begyndelsen gik Alting godt, men pludselig knaldede Geværsalver baade til Højre og Venstre for Bjergkammen.

— Tilbage! raabte Glenarvan; disse Banditter har ikke alene gode Bøsser, men ogsaa Katteøjne!

John og han maatte vende tilbage til de Andre, der var blevne ikke lidt forskrækkede ved Bøsseskuddene. Glenarvans Hat havde faaet to Kugler igjennem sig. Det var umuligt at vove sig ud paa den lange Kam midt imellem de to Skyttelinier.

— Nu vel, sagde Paganel, lad os vente til imorgen. Siden vi ikke kan skuffe de Indfødtes Paapasselighed, saa tillad mig imorgen at opvarte dem med en Ret fra mit eget Kjøkken.

Det blev efterhaanden mere og mere koldt. Heldigvis havde Kara-Tété ogsaa faaet fortræffelige Sengklæder med i Graven, varme Phormiumstæpper, i hvilke Alle hyllede sig. Snart sov de ved de Indfødtes Over-

tro beskyttede Flygtninge rolig bag Palisaderne paa den varme, af underjordiske Kræfter sagte rystede Jord.

Tredivte Kapitel.

Frelsen.

Den følgende Morgen, den syttende Februar, vækkede Solens første Straaler de Sovende paa Maunganamu. Maorierne ved Foden af Bjergkjeglen havde allerede været i travl Bevægelse. Men Dagen gik dog hen, uden at Glenarvan og hans Rejsefæller i nogen Maade blev forstyrrede af dem.

Efterat det første Flugtforsøg var mislykket, var naturligvis Enhver nysgjerrig efter at faa at vide, hvad det var for et stort Middel, Paganel havde talt om. Han vilde, benyttende sig af de Indfødtes Overtro, fremkalde et Udbrud af Dampe i Nærheden af Odoupaen for saaledes at faa Maorierne til at tro, at Europæerne var henfaldne til Guddommens Vrede og foranledige dem til at opgive deres Belejring.

Klokken otte om Aftenen forsvandt Toppen af Maunganamu i tæt Mørke. Himlen frembød en sort Baggrund for de opblussende Flammer, hvilke Paganel egenhændigt nærede.

Maorierne kunde ikke længer se deres Fanger. Øjeblikket til at handle var kommen.

Glenarvan, Paganel, Mac Nabbs, Robert, Ste-

warden og de to Matroser tog da ogsaa strax fat paa Arbejdet. Til Aabningen af det kunstige Krater blev der valgt en Plads, som laa omtrent tredive Skridt fra Kara-Tétés Grav. Det var meget vigtigt, at selve Oudoupaen blev skaanet ved Udbrudet, thi naar den forsvandt, vilde ogsaa det over Bjerget udtalte Tabou være hævet.

Paa den omtalte Plads havde Paganel lagt Mærke til en mægtig Klippeblok, om hvilken Dampene bredte sig i tætte Masser. Ved den blev en lille naturlig Kratermunding dækket, og det var alene dens Vægt, der gjorde Modstand mod Udbrudet af de underjordiske Flammer. Naar det lykkedes at faa den bort, maatte Dampene og Lavamasserne strax strømme ud gjennem den frie Aabning.

Pælene, som man inde i Oudoupaen rev op af Jorden, tjente som Løftestænger. Ved Hjælp af de fælles Anstrengelser begyndte Klippestykket at vakle. Jo højere det blev løftet, desto stærkere blev Rystningen, og desto tydeligere hørte man den hvislende Lyd under Jorden.

De dristige Arbejdere fortsatte uafbrudt deres Værk. Smaa Dampsøjler, der vare glødende hede, begyndte at stige op paa forskjellige Steder og gjorde det yderst farligt at staa, hvor man stod. Endnu en forfærdelig Anstrengelse — og Klippeblokken rullede ned ad Skrænten og forsvandt.

Det tynde Jordlag gav strax efter, en sort Røgsøjle steg under tordenlignende Brag op mod Himlen, medens Strømme af kogende Vand, blandet med Lava, udgjød sig over de Indfødtes Lejr og over de dybere liggende Dale.

Glenarvan og hans Rejsefæller havde kun akkurat Tid til at flygte for disse farlige Lavamasser. De søgte Tilflugt i Oudoupaen, efterat de allerede vare blevne naaede af enkelte Draaber Vand, der havde en Temperatur af fire og halvfemsindstyve Grader.

Alle de Vilde foer op, hylende af Smerte, da de rygende Lavamasser overraskede dem midt i deres Lejr. De, som den glødende Strøm ikke havde naaet, flygtede op paa de nærmest liggende Høje. Først der vovede de forskrækket at se sig om og betragte dette mærkværdige Naturfænomen, en Vulkan, i hvilket deres Guds Vrede nedstyrtede Forbryderne, som havde skjændet det hellige Bjerg.

Undertiden, naar Kraterets Torden blev svagere, hørte man dem hylende raabe deres „Tabou, Tabou, Tabou!"

Dampene, de glødende Sten og Lavamasser væltede stadig frem med større og større Mængde, saa at Maunganamu ikke længer var et lille Krater, men snarest lignede det islandske Hekla. Paa Bjergskrænterne saae man Legioner af Rotter forlade deres uholdbare Huller og flygte bort fra det flammende Bjerg.

Endelig brød Natten frem, men Vulkanens Raseri havde endnu stadig ikke lagt sig. Tætte, gule Dampe blandede sig med Flammerne, og Lavastrømmene løb i Slangebugtninger ned over Bjerget.

Maorierne vare flygtede et godt Stykke bort. Ved Foden af Bjergkeglen laa endnu kun enkelte forkullede Lig. Længere hen ad Pah'en til havde Ilden fænget i omtrent tyve Hytter, der endnu røg. Ny-Zeelænderne stod i Grupper og betragtede med religiøs Gysen Maunganamus luende Top.

Glenarvan saae Kai-Koumou midt imellem sine Krigere nærme sig Foden af Bjergkeglen paa et enkelt Punkt, hvor Lavamasserne ikke var styrtede ned. Der udstrakte han som en Aandebesværger Armene og gjorde nogle Tegn, hvis Betydning strax var Flygtningene klar. Som Paganel havde forudset, sendte Kai-Koumou sit kraftigste Tabou ud over det hævnende Bjerg.

Snart efter drog alle de Indfødte bort til Pah'en.

— De bryder op! raabte Glenarvan; de forlader deres Poster. Gud være lovet, vor Angrebsplan er lykkedes. Min dyrebare Helena, mine brave Kammerater, vi ere for Øjeblikket døde og begravne, men iaften eller inat vil vi leve op igjen, forlade vor Grav og flygte bort fra disse vilde Barbarer.

Klokken ni, da det allerede var fuldstændig mørkt, gav Glenarvan da ogsaa Tegn til Opbrud. Hans Rejsefæller og han, bevæbnede og proviantérede paa Kara-Tétés Bekostning, begyndte forsigtig at stige ned af Maunganamus Skrænter. John Mangles og Wilson befandt sig i Spidsen og søgte at skærpe baade Syn og Hørelse saameget som muligt. Ved den ringeste Støj gjorde de Holdt og søgte at gjennemtrænge Mørket med deres Blik.

Men Maorierne var og blev borte, og i Løbet af Natten kom Flygtningene lykkeligt og vel, om end kun med stort Besvær, bort fra det farefulde Bjerg.

Paganel traadte i Spidsen for det lille Selskab, og hans forunderlige skarpe Orienteringssands kom atter her de Rejsende til Nytte. Han holdt sig lidt mod Sydost for at naa en smal Sænkning mellem Kaimanawa og Wahiti-Bjergkjæderne, hvor Vejen til Auckland fører langs Haukesbugten.

Klokken ni om Morgenen var tolv engelske Mil bleven tilbagelagt i tolv Timer. Endogsaa Damerne havde vist et Mod og en Udholdenhed, der ikke nokſom kunde berømmes. Man gjorde nogle Timers Hvil og ſtyrkede ſig ved den Proviant, ſom man havde med. Klokken to blev Marſchen fortſat mod Øſt, og om Aftenen befandt de Rejſende ſig i kun otte Mils Afſtand fra de omtalte Bjerge. De ſøgte under aaben Himmel at finde en Hvile, ſom de trængte til i allerhøjeſte Grad.

Den følgende Morgen frembød Vejen temmelig alvorlige Vanſkeligheder. Egnen var i allerhøjeſte Grad vulkanſk, og hvert Øjeblik maatte man gjøre ſtore Omveje for at komme forbi Kratere og dampende Søer. Overalt ſprang der Vandſøjler i Vejret, der førte hvislende Dampe med ſig; hele Atmosphæren var fyldt med den forfærdeligſte Svovllugt.

Man kan da let forſtaa, at de Rejſende maatte udſtaa Beſværligheder paa denne Vandring. Det var yderſt vanſkeligt at finde Pladſer, hvor man kunde hvile, og Jægerne opdagede ikke en eneſte Fugl, der kunde blive leveret Olbinett ſom Bidrag til Kjøkkenet. Meget hyppigt maatte man nøjes med Bregnerødder, en mager Koſt, der ikke ſkulde hjælpe til at ſtyrke de Rejſendes Kræfter. Man ſkyndte ſig derfor ſaa meget ſom muligt at komme bort fra diſſe øde, ufrugtbare Egne.

Den treogtyvende Februar endelig kunde Glenarvan i en Afſtand af halvtredſindstyve Mil fra Maunganamu gjøre holdt ved Foden af et Bjerg, hvis Navn han ikke kjendte. For hans Blik laa den vidtſtrakte, med Buſkadſer bevoxede Slette, og ogſaa ſtore Skove viſte ſig igjen i Horizonten.

Det var et godt Tegn, ſkjøndt rigtignok kun for det

Tilfælde, at disse Egnes gunstige Beskaffenhed ikke havde hidlokket altfor mange Beboere. Hidtil havde de Rejsende ikke truffet saameget som et eneste Spor af Indfødte.

Resten af Vandringen tilbagelagdes uden synderlig interessante Tildragelser. Hele Dagen marscherede man gjennem Skove og Sletter, John tog sine Observationer efter Solen og Stjernerne. Den femogtyvende Februar blev Vejen spærret af en Flod, der ifølge Paganels Kort maatte være Waikato. Man kunde imidlertid passere den over et Vadested.

Om Aftenen den første Marts havde man tilbagelagt over hundrede engelske Mile fra Maunganamu, og havde kun tredive tilbage til Kysten. Man behøvede nu kun to dygtige Dagsmarscher for at naa den, det vil sige, naar man anstrengte alle sine Kræfter.

Enhver søgte da ogsaa at blive Herre over sin Træthed, og den følgende Morgen brød det lille Selskab meget tidlig op.

Mellem Bjergene Ikirangi og Hardy, hvis Top naaede en Højde af tre tusind syv hundrede Fod, blev Vejen meget vanskelig. Ved hvert Skridt viklede Arme og Ben sig ind i Lianer, og i Løbet af to Dage maatte man bestandig have Øxen ved Haanden for at kæmpe med disse Hindringer.

Det var derfor ogsaa umuligt at jage i disse Egne. Provianten begyndte at slippe op, og man kunde ikke fornye den; man manglede endogsaa Vand, saa at ikke engang den stadig værre og værre kvælende Tørst kunde blive stillet.

Glenarvan og hans Rejsefællers Lidelser blev forfærdelige, og for første Gang var de nærved at svigtes af deres moralske Energi. Men som den hidtil bestandig

havde gjort det, holdt den dog ud ogsaa under disse Prøvelser, og de Rejsende naaede da endelig i en Tilstand af forfærdelig Udmattelse til Kystpynten Lottin ved Bredden af det stille Ocean.

Her saae de nogle forladte Hytter, Ruiner efter en for kort Tid siden af Krigen ødelagt Landsby, forladte Marker, overalt Spor af Plyndring og Brand.

Og her havde ogsaa Skjæbnen forbeholdt de ulykkelige Rejsende en ny Prøvelse. De fortsatte deres Vej langs Bredden, da der pludselig en engelsk Mil fra Kysten viste sig en Afdeling Vilde, som styrtede henimod dem med løftede Øxer. Saa tæt ved Bredden kunde Glenarvan ikke flygte. Han samlede alle sine Kræfter for at give Befaling til Kampen, da John Mangles pludselig udbrød:

— En Baad, en Baad!

Tyve Skridt fra Bredden var i Virkeligheden en Piroge med sex Aarer kastet op paa Sandbanken. At skyde den ud i Vandet, styrte sig i den og flygte bort fra denne farlige Bred var et Øjebliks Værk. John Mangles, Mac Nabbs, Wilson og Mulrady greb Aarerne, Glenarvan Roret. De to Damer samt Olbinett og Robert lagde sig ved denne Sidstes Fødder.

Ti Minutter efter var Pirogen en Fjerdingvej ude paa Søen. Havet var roligt, Flygtningene iagttog en dyb Taushed.

John, der ikke vilde fjerne sig for langt fra Kysten, befalede kun at sejle langs denne, da han pludselig holdt inde med at ro og sad som lamslaaet.

Han havde nemlig i dette Øjeblik opdaget tre Kanoer, som styrede ud fra Lottinbugten i den umiskjendelige Hensigt at gjøre Jagt paa dem.

— Ud paa Søen, ud paa Søen! Saa vil vi heller gaa til Grunde i Bølgerne, raabte han.

Pirogen, hvis Aarer førtes med voldsom Kraft, tog atter Retningen ud mod rum Sø. I en halv Time formaaede den at fastholde Afstanden, men de ulykkelige og udmattede Mænd begyndte saa at trættes, og de tre Kanoer kom dem bestandig nærmere og nærmere. I dette Øjeblik var der kun to engelske Mil til dem. Der var altsaa ikke nogen Mulighed for at undgaa Angrebet af de Vilde, som bevæbnede med deres lange Geværer allerede vare beredte til at give Ild.

Hvad skulde Glenarvan gjøre? Staaende oprejst agter i Baaden søgte han forgjæves efter Hjælp ude i Horizonten. Hvad ventede han? Havde han en eller anden Anelse?

Pludselig foer der et Lyn fra hans Øjne, og hans Haand pegede paa et Punkt ude paa Havfladen.

— Et Skib! Mine Venner, et Skib! udbrød han. Mod, Mod!

Men ingen af de fire Mænd ved Aarerne gav sig Tid til at se sig om efter dette uventede Skib. Kun Paganel rejste sig og rettede sin Kikkert mod det betegnede Punkt.

— Ja, sagde han, et Skib, en Damper! Den kommer lige hen imod os med fuld Kraft. Mod, mine Venner!

Flygtningene udfoldede ny Energi, og Damperen kom stadig nærmere. Man kunde allerede skjælne dens to Master og de mægtige Dampsøjler, som den udsendte. Glenarvan overlod Roret til Robert for at tage Geografens Kikkert og ikke undgaa en eneste af Skibets Bevægelser.

Men pludselig saae John Mangles og de Andre Lordens Ansigt formørkes og Kikkerten falde ud af hans Hænder. Et eneste Ord var nok til at give dem Forklaringen herpaa.

— Duncan! raabte han. Duncan og Forbryderne!

— Duncan! udbrød John, idet han slap sin Aare og sprang i Vejret.

— Ja, Døden til begge Sider, mumlede Glenarvan tilintetgjort af den forfærdeligste Angst.

Det var i Virkeligheden Yachten. Man kunde ikke tage fejl: Yachten med et Mandskab, der bestod af Forbrydere. Majoren kunde ikke tilbageholde en Forbandelse.

Pirogen var et Øjeblik overladt til sig selv. I hvilken Retning skulde man styre den? Hvor skulde man flygte hen? Var det muligt at vælge mellem de Vilde og Forbryderne?

En Kugle kom pibende fra Kanoerne og traf Wilsons Aare. Derefter fulgte der hele Salver.

Yachten kom pilsnart nærmere. Da den var i en halv engelsk Mils Afstand, lød der et Kanonskud, og en Kugle fløj hen over Glenarvans Baad.

John Mangles greb i vildt Oprør Øxen. Han vilde hugge Hul i Pirogen, saa at han og hans ulykkelige Ledsagere kunde blive begravede i Bølgerne, da et Skrig af Robert holdt ham tilbage.

— Tom Austin! Tom Austin! raabte Drengen. Han er ombord! Jeg ser ham! Han har kjendt os, han svinger sin Hat!

John lod Øxen synke.

En ny Kanonkugle peb over hans Hoved og knuste den nærmeste af de Vildes Kanoer, medens der ombord paa Duncan lod et højt Hurraraab.

De Vilde flygtede forfærdede ind ad Kysten til.

— Til Hjælp, til Hjælp, Tom! havde John Mangles raabt med høj Stemme.

Og nogle Øjeblikke efter var de ti Flygtninge, uden at vide hvorledes, alle i Sikkerhed ombord paa Duncan.

En og tredivte Kapitel.

Duncan og Ayrton.

Hele Mandskabet hilste med kraftige Hurraraab Lordens Tilbagekomst til hans Skib. Glenarvan, John Mangles, Robert, ja selv Majoren græd og omfavnede hinanden. Det var en ligefrem Glædesrus. Paganel var fuldstændig ude af sig selv; han sprang omkring, dandsede og sigtede med sin for ham uadskillelige Kikkert paa de sidste Kanoer, der flygtede ind mod Kysten.

Glenarvans første Spørgsmaal til Tom Austin var naturligvis, hvorfor Duncan befandt sig paa Østkysten af Ny-Zeeland? Var den da ikke falden i Hænderne paa Forbryderne?

— Forbryderne? sagde Tom Austin, som om han aldeles ikke havde forstaaet dette Spørgsmaal.

— Ja, Forbryderne, der har angrebet Yachten.

— Mener Deres Herlighed Duncan?

— Ja, jeg taler om Duncan, og om denne Ben Joyce, der var kommen ombord.

— Jeg kjender ikke nogen Ben Joyce, svarede Austin.

— Hvad? udbrød Glenarvan forbauset. Men saa sig mig da, Tom, hvorfor Duncan i dette Øjeblik krydser paa Kysten af Ny-Zeeland.

— Den krydser jo her paa Deres Herligheds egen Befaling. Jeg har ganske simpelt holdt mig til de Instruxer, som findes i Deres Brev af fjortende Januar.

— Mit Brev! mit Brev! udbrød Glenarvan.

I dette Øjeblik omringede de ti Rejsende Tom Austin og slugte ham næsten med Øjnene.

Altsaa Brevet fra Snowy-River var naaet til Duncan?

— Lad os forstaa hinanden rigtig, vedblev Glenarvan. De har faaet et Brev, Tom?

— Ja, Deres Herlighed.

— I Melbourne?

— Ja, i det Øjeblik, da jeg udbedrede min Havarifade.

— Og dette Brev?

— Var ikke skreven med Deres Haand, Mylord, men undertegnet af Dem.

— Det er rigtig. Dette Brev er bleven overbragt Dem af en Forbryder ved Navn Ben Joyce.

— Nej, af en Matros, der hedder Ayrton og var Kvartermester ombord paa Britannia.

— Ayrton og Ben Joyce er en og samme Person. Nu, hvad stod der saa i dette Brev?

— Han bragte mig Befaling til uden Ophold at forlade Melbourne og krydse paa Østkysten af . . .

— Af Australien! tilføjede Glenarvan med en Heftighed, der bragte den gamle Sømand aldeles ud af Fatning.

— Af Australien? gjentog Tom med vidt opspilede Øjne. Nej, nej, af Ny-Zeeland.

— Af Australien, Tom, af Australien! raabte Glenarvans Rejsefæller som med een Mund.

Glenarvan talte med en saadan Sikkerhed, at Tom Austin næsten frygtede for, at han havde taget fejl, da han læste Brevet. Han rødmede og blev forvirret.

— Berolige Dem, Tom, sagde Lady Helena. Forsynet har villet det . . .

— Nej, nej tilgiv mig, udbrød den gamle Sømand, nej det er ikke muligt; jeg har ikke taget fejl. Ayrton har læst Brevet saavel som jeg, og ham, netop ham var det, der vilde forlede mig til at sejle til den australske Kyst.

— Har De Brevet, Tom? spurgte Majoren.

— Ja, Hr. Mac Nabbs, jeg skal strax hente det.

Austin ilede ned i sin Kahyt.

Under hans Fraværelse betragtede man i et Par Minutter hinanden i Taushed, derpaa saae Majoren stift paa Paganel og sagde, idet han korsede Armene:

— Oprigtig talt, Paganel, jeg maa tilstaa, det vilde være en Smule lovlig stærkt.

— Hvad mener De? spurgte Geografen, der med sin bøjede Ryg og Brillerne paa Næsen lignede et kæmpemæssigt Spørgsmaalstegn.

Austin kom tilbage. Han holdt i Haanden det Brev, som Paganel havde skrevet og Glenarvan undertegnet.

— Jeg beder Deres Herlighed selv læse, sagde den gamle Sømand.

Glenarvan tog Brevet og læste:

„Befaling til Tom Austin om strax at stikke i Søen og føre Duncan til Østkysten af Ny-Zeeland."

Paganel snappede Brevet ud af Glenarvans Hænder

gned sine Øjne, satte Brillerne tilrette paa Næsen og læste selv:

— Ny-Zeeland! gjentog han i en ubeskrivelig Tone, medens Brevet gled ud mellem Fingrene paa ham.

I dette Øjeblik følte han, hvorledes en Haand lagde sig tungt paa hans Skuldre. Han vendte sig om og saae Majoren.

— Det er en sand Guds Lykke, sagde denne, at De ikke har sendt Duncan til Cochinkina eller saadan et eller andet Sted.

Denne Spøg bragte den stakkels Geograf rent ud af sig selv. Der lød en høj, homerisk Latter fra hele det samlede Mandskab. Paganel løb omkring, som han var forstyrret i Hovedet. Han steg mekanisk ned af den til Hovedkahytten førende Trappe, klatrede atter op paa Dækket og løb saa omkring deroppe.

Der viklede hans Fødder sig ind i en Rulle Toug, han vaklede, og hans Hænder klamrede sig fast til et Reb.

Pludselig lød der et forfærdeligt Tordenbrag. Kanonerne paa Fordækket gik af og overdængede Havets rolige Bølger med en Kugleregn. Den stakkels, beklagelsesværdige Paganel havde klamret sig fast til det endnu ladte Skyts Trækline og derved foranlediget Skuddet.

Geografen blev kastet hen paa Skandsetrappen og forsvandt fra den ned i Mandskabets Lukaf.

Efter den ved Knaldet bevirkede Forbauselse fulgte der et Skrig af Skræk. Man troede, at der var sket en Ulykke. Ti Matroser styrtede ned paa Mellemdækket og bragte den halvdøde Paganel op.

Majoren, der ved saadanne særlige Lejligheder optraadte som Læge, skulde netop til at fjerne den Ulykke-

liges Klæder for at forbinde hans Saar. Men han havde næppe rørt ved ham, før Paganel vendte sig om, som var han kommen i Berøring med et elektrisk Batteri.

— Aldrig i Verden! udbrød han og trak Klæderne sammen om den magre Krop.

— Men Paganel!

— Aldrig, siger jeg Dem.

— Man maa dog se efter . . .

— Der er ingen Ting, som trænger til at ses efter.

— De har maaske brækket noget . . .

— Ja, svarede Paganel, idet han med stor Sikkerhed rejste sig op paa sine lange Ben, men hvad jeg har brækket vil Tømmermanden gjøre istand igjen.

— Hvad da?

— Mellemdækslugen, som jeg faldt ned paa.

Ved denne Erklæring begyndte Latteren paany. Man vidste nu, at den værdige Geograf var kommen helskindet fra Eventyret med Kanonen.

— Men min kjære Paganel, sagde Glenarvan, sig mig dog for Himlens Skyld, med hvilken mærkværdig Aandsfraværelse De er kommen til at skrive Ny-Zeeland istedetfor Australien.

— Nu for Pokker, udbrød Paganel, fordi . . .

Men i det samme Øjeblik faldt hans Blik paa Robert og Mary Grant. Han afbrød sig selv og svarede kun:

— Hvad skal man sige, min kjære Glenarvan, fordi jeg er en Nar, en gyselig distræt Nar.

De saa forunderlig frelste Rejsende søgte nu ned i deres bekvemme Kahytter, og kun Glenarvan og John Mangles blev tilbage hos Tom Austin. De havde endnu nogle Spørgsmaal at henvende til ham.

— Sig mig, min kjære Tom, spurgte Glenarvan, forekom nu denne Befaling til at krydse paa Kysten til Ny-Zeeland Dem ikke noget ejendommelig?

— Jo ganske vist, Deres Herlighed, den forbausede mig en hel Del, men jeg er ikke vant til at gaa i Rette med de Befalinger jeg modtager, og derfor adlød jeg. Kunde jeg handle anderledes? Vilde De, Kaptajn, have handlet anderledes?

— Nej, Tom, svarede John Mangles.

— Men hvad tænkte De derved? spurgte Glenarvan.

— Jeg tænkte, Deres Herlighed, at Mary Grants Interesser krævede, at vi gik til Ny-Zeeland. Men iøvrig holdt jeg ved Afrejsen fra Melbourne skjult, hvor vi skulde hen. Mandskabet fik det først at vide, da vi var ude i rum Sø, og da Australiens Kyst allerede var forsvunden for vort Blik. Men da indtraadte der en Tildragelse ombord, som satte mig i ikke ringe Bestyrtelse.

— Hvilken, Tom? spurgte Glenarvan.

— Da Ayrton fik at vide, hvor Duncan skulde hen . . .

— Ayrton! udbrød Glenarvan. Han er altsaa ombord.

— Ja, Deres Herlighed.

— Hvor er han da?

— Indespærret i en Kahyt forude.

— Og hvorfor indespærret?

— Fordi han kom i formeligt Raseri, da han saae, at Yachten styrede ad Ny-Zeeland til; fordi han vilde tvinge mig til at forandre Skibets Kurs og endogsaa søgte at vække Oprør mellem Mandskabet. Han forekom mig saa

farlig, at jeg maatte gribe til disse Forholdsregler, og jeg har derfor holdt ham indespærret siden.

— Godt, Tom.

I dette Øjeblik blev Glenarvan og John Mangles kaldt ned i Kahytten. Frokosten, som de trængte saa haardt til, stod færdig. De tog Plads ved Bordet uden at sige et Ord om Ayrton. Først da Maaltidet var tilende, gjorde Glenarvan sine Rejsefæller bekjendt med Kvartermesterens Tilstedeværelse ombord og tilkjendegav samtidig den Hensigt at lade ham føre frem for sig.

— Kan jeg holde mig borte fra dette Forhør? spurgte Lady Helena. Jeg tilstaar, min kjære Eduard, at Synet af denne Ulykkelige vil være mig overordentlig pinligt.

— Det er nødvendigt, at han stilles ligeoverfor Jer Alle, sagde Glenarvan. Jeg beder Dig blive. Ben Joyce skal se alle sine Ofre for sig.

Fangen blev da hentet fra Kahytten, hvor han holdtes indespærret. Da han stod ligeoverfor Lorden, korsede han roligt Armene og afventede i Taushed de Spørgsmaal, som denne vilde gjøre ham.

— Nu Ayrton, sagde Glenarvan, her er vi nu begge ombord paa Duncan, som De vilde spille i Hænderne paa Ben Joyces Kammerater. Hvad har De at sige til Deres Forsvar?

Ayrton taug et Øjeblik. En Rødme foer over hans ubevægelige Træk, men den skyldtes kun Skammen over, at hans Planer var strandede. Derpaa svarede han med rolig Stemme:

— Jeg har Intet at sige, Mylord. Jeg har begaaet den Dumhed at lade mig fange; handl som De vil.

— Jeg haaber dog, at De ikke vil nægte at svare paa nogle Spørgsmaal, jeg har at henvende til Dem. Først og fremmest: skal jeg kalde Dem Ayrton eller Ben Joyce? Er De Kvartermesteren fra Britannia? Ja eller nej?

Ayrton svarede ikke.

— Vil De meddele mig, hvorledes De forlod Britannia og hvorfor De var i Australien?

Atter Taushed.

— Hør mig vel, Ayrton, vedblev Glenarvan. Det ligger i Deres egen Interesse at tale. Aabenhjertighed vil nu være Deres sidste Hjælp. Altsaa, vil De besvare mine Spørgsmaal?

Ayrton vendte Hovedet om mod Glenarvan og saae stift paa ham.

— Mylord, sagde han, jeg har Intet at svare. Det bliver Rettens og ikke min Sag at tilvejebringe Beviser imod mig.

— Hvilket vil være meget let, bemærkede Glenarvan.

— Let, Mylord? Der tager Deres Herlighed dog vist fejl. Hvem kan sige, hvorfor jeg er kommen til Australien, naar Kaptajn Grant ikke er tilstede? Hvem kan bevise, at jeg er den af Politiet søgte Ben Joyce? Det har aldrig havt fat paa mig, og mine Kammerater er i Frihed. Hvem kan, med Undtagelse af netop De, paadutte mig nogensomhelst strafbar Handling? Hvem kan bevise, at jeg har villet overlevere dette Skib i Forbryderhænder? Ingen, forstaa mig ret, Ingen! De har Mistanke til mig, men for at dømme et Menneske udkræves der Beviser; indtil det Modsatte bevises er jeg Ayrton, Britannias Kvartermester.

Der var, medens han talte, kommen lidt Liv i hans Ansigt, men han sank nu atter tilbage i sin tidligere Ligegyldighed. Han antog uden Tvivl, at hans Erklæring vilde afskjære ethvert yderligere Spørgsmaal, men Glenarvan tog paany Ordet og sagde:

— Ayrton, det er ikke min Sag at være Deres Dommer. Jeg spørger Dem ikke om Noget, som kan kompromittere Dem, det bliver Justitsens Sag. Men De veed, hvad jeg søger. Vil De sige mig, hvor Kaptajn Grant befinder sig?

— Nej, Mylord.

— Vil De underrette mig om, hvor Britannia gik tilgrunde?

— Nej.

— Ayrton, vedblev Glenarvan i en næsten bedende Tone, vil De, hvis Kaptajn Grants Opholdssted er Dem bekjendt, idetmindste give hans stakkels Børn Underretning om det?

Ayrton nølede et Øjeblik, men mumlede saa med dump Stemme:

— Jeg kan, jeg vil Ingenting sige! Lad mig saa hænge, hvis De har Lyst til det.

— Her er hverken Dommere eller Bødler, Ayrton, svarede Lorden. Ved den første givne Lejlighed vil De blive udleveret til den engelske Øvrighed.

— Jeg ønsker intet Andet, sagde Kvartermesteren.

Han vendte derpaa med rolige Skridt tilbage til den Kahyt, der tjente som Fængsel for ham, og to Matroser blev opstillet udenfor hans Dør for at passe paa alle hans Bevægelser.

Dybt nedslaaede traf ogsaa Vidnerne til denne Scene sig tilbage.

Der syntes nu ikke at være andet for Glenarvan at gjøre end virkelig at tiltræde den i Eden besluttede Tilbagerejse til Europa. Flere Gange gjentog Lorden sit Forsøg med Ayrton, men Løfter og Trudsler vare lige forgjæves. Kvartermesterens Stivsind var saa uforklarligt, at Majoren til Slutning kom paa den Tro, at han i Virkeligheden slet Ingenting vidste.

Lady Helena bad dog sin Mand, om hun maatte gjøre endnu et sidste Forsøg, og da Lorden kjendte sin Hustrus Intelligens, gav han hende fuld Handlefrihed.

Ayrton blev altsaa ført ind i Lady Glenarvans Salon. Ogsaa Mary Grant skulde være tilstede, thi Lady Helena vilde Intet forsømme, som muligvis kunde hidføre et heldigt Resultat.

En Timestid blev de to Damer alene med Kvartermesteren fra Britannia, men det syntes at have været spildt Ulejlighed. Da Ayrton forlod dem, røbede deres Træk kun den fuldstændigste Modløshed.

Lady Helena ansaae sig imidlertid ikke for overvunden. Allerede den næste Dag gik hun til Ayrtons Kahyt og lukkede sig i hele to Timer inde med ham. Og da hun dennegang forlod ham, røbede hendes Træk noget Haab.

— Har han talt? spurgte Lord Glenarvan.

— Nej, svarede Lady Helena, men han gav for saa vidt efter for mine Bønner, at han ønsker at tale med Dig.

— Min kjære Helena, Du har sejret.

— Ja, jeg haaber det, Edvard.

— Er Du gaaet ind paa noget Løfte, som jeg skal opfylde?

— Ja paa et eneste, min Ven, nemlig at Du skal anvende al din Indflydelse for at mildne den Skjæbne, som venter denne Ulykkelige.

— Godt min Hustru, jeg skal opfylde dit Løfte.

Lady Helena trak sig tilbage til sin Kahyt, og Kvartermesteren blev ført til Forsamlingsværelset, hvor Lord Glenarvan ventede ham.

To og tredivte Kapitel.

En Overenskomst.

— De har ønsket at tale med mig, Ayrton? spurgte Glenarvan.

— Ja Mylord, svarede Fangen.

— Med mig alene?

— Ja, men det forekommer mig dog, at det vilde være bedre, hvis Major Mac Nabbs og Hr. Paganel ogsaa var tilstede.

— Bedre for hvem?

— For mig.

Ayrton talte fuldstændig rolig. Glenarvan saae fast paa ham og lod derpaa Paganel og Mac Nabbs kalde.

— Vi hører, sagde Glenarvan, da hans to Venner havde taget Plads ved Bordet.

Ayrton samlede sig nogle Øjeblikke og sagde derpaa:

— Mylord, sædvanligvis er der ved Afslutningen

af ethvert Forlig eller ved enhver Overenskomst Vidner tilstede. Af den Grund har jeg ønsket De Herrer Paganels og Mac Nabbs Nærværelse. Thi der er, for strax at sige det rent ud, her Tale om en Forretning som jeg vil foreslaa Dem.

Glenarvan kjendte Ayrtons Maade at være paa og fortrak ikke nogen Mine, skjøndt en Forretning med dette Menneske unægtelig var ham noget højst Besynderligt.

— Og denne Forretning er?

— De ønsker, svarede Ayrton, at faa nogle Oplysninger af mig, der kan være Dem til Nytte. Paa den anden Side ønsker jeg af Dem at opnaa nogle Fordele, der for mig er af stor Betydning. Den ene Haand vasker den anden, Mylord. Er det ikke ogsaa Deres Mening?

— Hvad er det for Fordele, De forlanger.

— Har De endnu stadig den Hensigt, Mylord, at udlevere mig til de engelske Øvrigheder?

— Ja Ayrton, jeg opfylder derved kun Retfærdighedens Krav.

— De vil altsaa i intet Tilfælde kunne bestemme Dem til at give mig Friheden?

Glenarvan nølede med Svaret. Harry Grants Skjæbne afhang maaske af hvad han sagde. Hans Pligtfølelse overfor den menneskelige Retfærdighed sejrede imidlertid.

— Nej Ayrton, sagde han, Friheden kan jeg ikke give Dem.

— Jeg forlanger den heller ikke fuldstændig.

— Hvad da?

— En Mellemting, Mylord. Jeg ønsker kun, at De skal sætte mig af paa en øde Ø i det stille Ocean

og medgive mig de Hjælpemidler, som ere nødvendige for den allerførste Tid. Saa vil jeg se, hvorledes jeg kommer ud af det, og, hvis jeg faar Tid dertil, søge at angre.

Glenarvan, der ikke var forberedt paa dette, behøvede et Øjeblik for at tænke sig om.

— Og hvis jeg nu gaar ind paa Deres Ønske, Ayrton, sagde han derpaa, vil De saa meddele mig Alt, hvad der er af Interesse for mig at vide?

— Ja, Mylord, det vil sige, hvad jeg veed om Kaptajn Grant og Britannia.

— Hele Sandheden?

— Ja, hele Sandheden.

— Men hvem indestaar mig derfor?

— Mylord, De har ganske vist kun en Forbryders Ord at holde Dem til, men hvad skal man sige? Situationen er nu engang saaledes. Der er altsaa kun Tale om at gaa ind paa Overenskomsten eller at lade være med det.

— Jeg vil stole paa Dem, Ayrton.

— Og deri gjør De ret, Mylord. Hvis jeg skuffede Dem, havde De jo desuden ogsaa Midler nok til at hævne Dem.

— Hvilke?

— De kunde jo atter hente mig paa Den, som jeg ikke kan forlade. Mylord, tilføjede han, jeg ønsker, at De skal være overbevist om, at jeg driver fuldstændig aabent Spil. Jeg søger ikke at føre dem bag Lyset, og jeg vil give Dem et yderligere Bevis paa min Oprigtighed. Jeg taler fuldstændig aabenhjertig, fordi jeg selv gjør Regning paa Loyalitet.

— Tal Ayrton, sagde Glenarvan.

— Mylord, jeg har endnu ikke Deres Ord for, at De gaar ind paa mit Forslag, og jeg tøver dog ikke med at tilstaa Dem, at jeg kun veed Lidt med Hensyn til Kaptajn Grant.

— Kun Lidt! udbrød Glenarvan.

— Ja, Mylord. Hvad jeg er istand til at meddele Dem, angaar i Grunden mere mig selv og vil ikke bidrage synderlig til at føre Dem paa Spor efter Kaptajnen.

Der afspejlede sig Skuffelse paa Glenarvans og Majorens Ansigter. De havde antaget, at Kvartermesteren var i Besiddelse af en vigtig Hemmelighed, og nu tilstod han selv, at hans Oplysninger vilde blive temmelig tynde. Paganel forholdt sig fuldstændig ubevægelig.

— De veed altsaa nu, hvorledes Sagerne staar, Mylord, vedblev Ayrton. De veed, at Forretningen er fordelagtigere for mig end for Dem..

— Det gjør Intet til Sagen, svarede Glenarvan. Jeg modtager Deres Tilbud, Ayrton. De har mit Ord paa, at De skal blive udskibet paa en af Øerne i det stille Ocean.

— Godt Mylord, sagde Kvartermesteren.

Var denne besynderlige Mand tilfreds med Afgjørelsen? Man kunde næsten være fristet til at tvivle derom, thi i hans Ansigt fortrak der sig ikke nogen Mine. Det var, som om han forhandlede paa en Andens Vegne og ikke for sig selv.

— Jeg er parat til at svare, sagde han.

— Vi har ikke Spørgsmaal at stille til Dem, svarede Glenarvan. Sig os, hvad De veed, Ayrton og begynd med at forklare os, hvem De er.

— Nu vel, mine Herrer, jeg er virkelig Kvartermesteren fra Britannia, Tom Austin. Den tolvte Marts 1861 forlod jeg Glasgow med Harry Grants Skib. I fjorten Maaneder har vi sammen besejlet det stille Ocean og søgt et passende Sted, hvor der kunde grundlægges en skotsk Koloni. Harry Grant er en Mand, der er skabt til noget Stort, men der opstod ofte betydelige Tvistigheder imellem os. Hans Karakter mishagede mig. Jeg tager ikke gjerne Reb i Sejlene, men naar man har med Harry Grant at gjøre, er enhver Modstand til ingen Nytte. Baade overfor sig selv og overfor Andre er han en Mand af Jern. Men desuagtet vovede jeg at sætte mig op imod ham. Jeg søgte at vinde Besætningen for mig og at bemægtige mig Skibet. Om jeg handlede rigtig deri eller ej, derom er der her ikke Tale. Nok er det, jeg havde ikke Held med mig, og Harry Grant satte mig den attende April 1862 i Land paa Vestkysten af Australien.

— Australien! afbrød Majoren ham. De har altsaa forladt Britannia, før man kom til Callao, hvorfra de sidste Efterretninger stammer?

— Ja, svarede Kvartermesteren, thi Britannia er, saalænge jeg var ombord, aldrig gaaet for Anker ved Callao. Naar jeg hos Paddy O'Moore talte til Dem om Callao, havde jeg min Viden fra Deres egen Beretning.

— Bliv ved, Ayrton, sagde Glenarvan.

— Jeg befandt mig altsaa forladt paa et næsten øde Sted, men kun tyve engelske Mil fra Straffekolonierne i Perth, det vestlige Australiens Hovedstad. Ved at strejfe omkring langs Bredden traf jeg en Bande undslupne Forbrydere, som jeg sluttede mig til. Forhaabent-

lig vil De, Mylord, spare mig for at berette om mit Liv i de følgende halvtredie Aar. Det maa være Dem nok at vide, at jeg under Navnet Ben Joyce blev Fører for de omtalte Deporterede. I September Maaned 1864 kom jeg til den irlandske Forpagtergaard, og blev der taget i Tjeneste under mit virkelige Navn, Ayrton. Jeg ventede der kun paa Lejlighed til at bemægtige mig et Skib. Det var mit sidste Maal. To Maaneder senere kom Duncan. Medens De opholdt Dem paa Gaarden, har De, Mylord, fortalt hele Kaptajn Grants Historie. Jeg hørte der, hvad jeg endnu ikke vidste, som for Exempel om Britannias Landing ved Callao, de sidste Efterretninger om Skibet fra Juni 1862, det vil sige to Maaneder efter at jeg var bleven udskibet, Historien om Dokumenterne og om Skibets Undergang paa et Punkt af den syvogtredivte Bredegrad samt endelig de vægtige Grunde, De havde til at søge Harry Grant paa det australske Fastland. Min Beslutning var fattet; jeg vilde bemægtige mig Duncan, et herligt Fartøj, der maatte stikke selv den britiske Marines hurtigste Skibe ud. Men først var det nødvendigt, at dens Havari blev udbedret. Jeg lod den altsaa sejle til Melbourne og gav mig tilkjende for Dem som Kvartermester med Tilbud om at føre Dem gjennem Australien til den af mig fingerede Skueplads for Skibbrudet paa Østkysten. Jeg førte Dem gjennem Provindsen Viktoria, snart foran snart bagefter min Bande. Ved Camdenbroen begik mine Folk en Forbrydelse, der ikke var til nogensomhelst Nytte, da Duncan jo dog ikke kunde undgaa os, og da vi med den var Herrer paa Havet. Uden at Deres Mistanke blev vakt førte jeg Dem til Snowyfloden. Jeg gav Deres Heste og Oxer Gastolabiumsgift, og de døde den ene

efter den anden. Med Villie kjørte jeg Vognen fast i Sumpen, og paa min Opfordring . . . dog det Øvrige veed De jo, Mylord. Uden Hr. Paganels Distraktion vilde jeg ganske sikkert nu befale ombord paa Duncan. Det er min Historie, som desværre ikke vil være i Stand til at bringe Dem paa Spor efter Harry Grant, og De ser, at De kun har gjort en daarlig Forretning ved at underhandle med mig.

Kvartermesteren taug, korsede som sædvanlig Armene og ventede. Ogsaa Glenarvan og hans Venner iagttog Taushed. De følte, at denne besynderlige Forbryder havde sagt hele Sandheden. I at bemægtige sig Duncan var han kun blevet hindret ved Omstændigheder, der ikke afhang af ham. Hans Kammerater var, saaledes som den af Glenarvan fundne Forbryderdragt viste, komne til Twofoldbugten. Der havde de efter deres Herres Befaling luret paa Yachten, og da de endelig blev trætte af at vente, havde de gjenoptaget deres gamle Røverhaandtering i Ny Syd-Wales.

Majoren begyndte først at spørge for at faa de Tidsangivelser slaaet fast, der angik Britannia.

— Det var altsaa, sagde han henvendt til Kvartermesteren, den attende April 1862, at De blev udskibet paa Vestkysten af Australien?

— Ja netop den Dag, svarede Ayrton.

— Og veed De hvad Harry Grant dengang havde for?

— Kun ubestemt.

— Sig os det, Ayrton, sagde Glenarvan; selv den mindste Oplysning kan muligvis føre os ind paa den rigtige Vej.

— Alt hvad jeg kan meddele, svarede Kvartermesteren, er følgende: Kaptajn Grant havde til Hensigt

at besøge Ny-Zeeland. Denne Del af hans Plan kom ikke til Udførelse, medens jeg var ombord. Men det turde ikke være umuligt, at Britannia har anløbet Øen, efter at Callao var forladt. Det vilde ogsaa tilnærmelsesvis stemme overens med den syvogtyvende Juni 1862, den Datum, som Dokumentet angiver.

— Ja, det stemmer aabenbart, bemærkede Paganel.

— Men der er, indvendte Glenarvan, i Dokumentet Intet, som peger hen paa Ny-Zeeland.

— Ja, derom kan jeg ikke have nogen Mening, sagde Kvartermesteren.

— Godt, godt Ayrton, sluttede Glenarvan. De har holdt Deres Ord, jeg vil ogsaa holde mit. Vi vil nu overveje, paa hvilken Ø i det stille Ocean De skal sættes ud.

— Mig selv, Mylord, er det saa omtrent ligegyldigt.

— Vel, vend saa tilbage til Deres Kahyt og afvent der vor Beslutning.

Under Bevogtning af to Matroser trak Kvartermesteren sig tilbage.

— Denne Forbryder kunde være bleven en dygtig Mand, sagde Majoren.

— Ja, svarede Glenarvan, han er i Besiddelse af en stærk og intelligent Natur.

— Men Harry Grant?

— Desværre frygter jeg for, at vi aldrig finder hans Spor. De stakkels Børn, hvem skal sige dem, hvor deres Fader findes, hvis han endnu lever?

— Jeg! udbrød Paganel, jeg!

Man vil have lagt Mærke til, at den ellers saa snakkesalige og utaalmodige Geograf ikke havde sagt det

Mindste under hele Forhøret over Ayrton. Men disse sidste Par Ord opvejede unægtelig mange andre.

— De! udbrød Glenarvan og sprang i Vejret, De Paganel veed, hvor Kaptajn Grant er?

— Ja idetmindste forsaavidt det er muligt, at vide det, svarede Geografen.

— Og hvoraf veed De det?

— Stadig af Dokumentet.

— Naa saaledes! udbrød Majoren i en vantro Tone.

— Hør først hvad jeg har at sige, Mac Nabbs, sagde Paganel, saa kan De altid trække paa Skuldrene bagefter. Jeg har ikke talt før, fordi Ingen vilde have troet mig og det altsaa ikke havde været til nogen Nytte at tale. Naar jeg gjør det idag, er Grunden den, at Ayrtons Beretning i meget væsentlig Grad støtter min Anskuelse af Sagen. Den Fejltagelse, som har reddet os, begik jeg ikke uden Grund. I det Øjeblik jeg skrev det af Glenarvan dikterede Brev foer Ordet „Zeeland" mig gjennem Hovedet. De vil mindes, at vi befandt os i Vognen. Mac Nabbs havde netop fortalt Lady Helena Historien om de Deporterede og havde vist hende det Nummer af „Australian and Zealand Gazette", der berettede om Ulykken ved Camdenbroen. Netop som jeg skrev laa Bladet paa Jorden, men saaledes bøjet, at man kun kunde se to Stavelser af dets Titel. Disse to Stavelser var „aland". Der gik et Lys op for mig! Dette Brudstykke af et Ord fandtes ogsaa i det engelske Dokument. Naar jeg ikke tidligere var kommen til at udtyde det som „Zeeland", var det, fordi det franske Dokument, der var fuldstændigere end de andre, væsentlig havde tjent som Grundlag, og fordi dette vigtige Ord manglede i det.

— Men hvorledes, spurgte Mac Nabbs, vil De saa forklare Ordet „Austra".

— Ganske simpelt ved de „østlige" Egne.

— Godt, men Stavelsen „Indi", der engang skulde være Stammen i Ordet „Indianere" og anden Gang skulde betyde „Indigenes" (Indfødte).

— Ganske rigtig. For tredie og sidste Gang, svarede Paganel er det Begyndelsen af Ordet „Indigence" (Nød).

— Og „Contin"! udbrød Mac Nabbs, betyder det endnu stadig „Continent"?

— Nej! thi Ny-Zeeland er jo kun en Ø.

— Men hvad da? spurgte Glenarvan.

— Min kjære Lord, svarede Paganel, jeg vil stille Dem Dokumentet sammen efter min sidste Udtydning, og De kan saa selv dømme. Men tillad mig forinden to Bemærkninger. For det første maa De saavidt mulig glemme de foregaaende Udtydninger og fuldstændig løsgjøre Dem fra forudfattede Meninger. Desuden kan muligvis enkelte Steder forekomme Dem tvungne, og det er muligt, at jeg udtyder dem falsk; men de er ikke synderlig vigtige, som for Exempel Ordet „agonie", der plager mig, og som jeg dog ikke kan forklare anderledes. Forøvrig tjener det franske Dokument mig som Grundlag, og glem ikke at det er skrevet af en Englænder, der næppe kan have været inde i Sprogets Finesser. Med disse Forudsætninger begynder jeg.

Paganel læste med særlig Betoning af de paagjældende Stavelser følgende Sætninger, som vi her gjengive i Oversættelse:

„Den syvende Juni 1862 sank Tremasteren Britannia fra Glasgow efter lang Dødskamp i de østlige

Have ved Kysten af Ny-Zeeland — engelsk Zealand. To Matroser og Kaptajn Grant formaaede at redde sig. De har, vedblivende et Bytte for den grusomste Nød, udkastet dette Dokument under . . . ° Længde og 37° 11' Brede. Kom dem til Hjælp, ellers er de fortabte."

Paganel taug. Hans Udtydning var antagelig. Men ogsaa de forrige havde været sandsynlige, og altsaa kunde ogsaa denne være falsk. Imidlertid havde man hverken ved Kysterne af Patagonien eller Australien fundet Spor af Britannia under den syvogtredivte Bredegrad, og det var derfor ikke urimeligt, at man kunde have bedre Held med sig paa Ny-Zeeland.

— Men min kjære Paganel, sagde Glenarvan, hvorfor har De i to Maaneder holdt denne Udtydning af Dokumentet hemmelig?

— Fordi jeg ikke vilde vække falske Forhaabninger hos Dem. Desuden sejlede vi jo til Auckland, altsaa netop til den angivne Bredegrad.

— Men da vi var tvungne til at afvige fra denne Linie, hvorfor rykkede De da ikke ud med Sproget?

— Fordi denne Udtydning, selv om den var nok saa rigtig, ikke kunde bidrage til Kaptajnens Frelse.

— Og hvorfor ikke?

— Fordi det tør antages, at Kaptajn Grant, hvis han er strandet ved Ny-Zeeland og efter to Aars Forløb endnu ikke er dukket op, enten maa være bleven Offer for Skibbrudet eller for Ny-Zeelænderne.

— Altsaa er Deres Mening? . . . spurgte Glenarvan.

— At man vel kan finde enkelte Spor af Skibbrudet, men at selve de Skibbrudne fra Britannia er uigjenkaldelig fortabte.

Tre og tredivte Kapitel.

Et Skrig i Natten.

Mandskabet opdagede snart, at Ayrtons Oplysninger ikke havde løftet Sløret over Kaptajn Grants Opholdssted, og der udbredte sig en dyb Modløshed ombord.

Yachtens Retning blev vedvarende bibeholdt. Det gjaldt nu kun at vælge den Ø, paa hvilken Ayrton skulde sættes ud.

Paganel og John Mangles spurgte Søkortene til Raads. Nøjagtig under den syvogtredivte Bredegrad fandtes der under Navnet Maria Theresiaøen i det stille Ocean en isoleret Klippe, der laa tre tusind fem hundrede Mile fra den amerikanske Kyst og femten hundrede fra Ny-Zeeland. Det nærmeste mod Nord beliggende Land danner det under fransk Protektorat staaende Pomatu-Arkipelag; mod Syd træffer man Intet lige til Sydpolarhavets evige Is.

Intet Fartøj nærmede sig nogensinde denne forladte Klippe i Havet, intet Ekko fra den beboede Jord naaede til den. Kun Stormfuglene hvilede sig paa den under deres lange Rejser, og paa mange Kort fandtes den ikke engang angivet.

Hvis man nogetsomhelst Sted i Verden kunde tale om absolut Ensomhed, saa maatte det være paa denne Ø, der laa milevidt fra alle mulige Samfærdselsveje. Man meddelte Ayrton, at Valget var falden paa den. Han gik ind paa at bo der langt fra alle Mennesker, og Yachten styrede altsaa henimod Maria-Theresia-Øen.

To Dage senere, om Eftermiddagen Klokken To, meldte Manden, der var paa Udkig, Land i Horizonten.

Det var Maria-Theresia-Øen, der viste sig, lav og langstrakt og lignede en kæmpemæssig Hvalfisk, som ragede op af Bølgerne. Tredive engelske Mil skilte endnu dette Land fra Yachten, hvis Forstavn gjennemskar Bølgerne med en Hurtighed af sexten Knob i Timen.

Lidt efter lidt aftegnede Landets Profil sig tydeligere mod Horizonten. Den i Vest synkende Sol belyste klart dets besynderlige Omrids. Hist og her hævede enkelte lave Toppe sig i Vejret, der blev forgyldte af Himmeldronningens Straaler.

Klokken fem troede John Mangles at kunne se en let Røg derinde.

— Er der en Vulkan paa Øen? spurgte han Paganel, som iagttog det nye Land gjennem sin Kikkert.

— Det veed jeg ikke, svarede Geografen. Maria-Theresia-Øen er kun meget lidt bekjendt. Det vilde dog ikke undre mig, hvis den skyldte en Hævelse af Havbunden sin Oprindelse, og hvis den følgelig er af vulkansk Natur.

— Men hvis den er opstaaet paa denne Maade, bemærkede Glenarvan, maa man saa ikke frygte for, at den vil forsvinde igjen ved en pludselig Sænkning?

— Det er næppe sandsynligt, svarede Paganel. Man har allerede havt Kundskab om dens Existents i flere Aarhundreder, hvilket formentlig frembyder en vis Garanti for dens Varighed. Da Øen Julia dukkede op af Middelhavet, blev den ikke ret længe over Vandet, men forsvandt allerede efter faa Maaneders Forløb igjen.

— Godt, godt, sagde Glenarvan. Men sig mig, John, troer De vi kan lægge til Land, før Natten kommer?

— Nej, Deres Herlighed. Jeg tør i Mørket ikke

udsætte Duncan for Fare ved en mig ubekjendt Kyst. Jeg vil løbe ind til den med mindsket Fart, og i Morgen ved Daggry sætter vi saa en Baad iland.

Klokken otte om Aftenen tog Maria-Theresia-Øen trods den ringe Afstand af fem engelske Mil sig kun ud som en lang, næppe synlig Skygge, og Klokken ni lyste der inde paa den et af Mørket fremhævet klart Skjær. Det var ubevægeligt og slukkedes ikke.

— Det synes, at vor Formodning om en Vulkan bekræfter sig, sagde Paganel, efter at han opmærksomt havde iagttaget dette Skjær.

— I denne korte Afstand, indvendte Glenarvan, maatte vi imidlertid kunne høre Larmen, som følger med enhver Eruption. Men Vinden bærer ikke den mindste Lyd til vort Øre.

— Det synes virkelig, bemærkede Paganel, som om denne Vulkan kun lyser og ikke støjer. Forøvrigt forekommer det mig, at man af og til kan iagttage Afbrydelser som ved et Blinkfyr.

— De har Ret, svarede John Mangles, og dog er vi endnu ikke overfor dens belyste Side. Ah, udbrød han pludselig, et nyt Skjær! Og denne Gang paa Kysten! Kan De se der, det bevæger sig, det skifter Sted.

John tog ikke fejl. Et nyt Skjær blev synligt, der snart syntes at slukkes, snart at blusse i Vejret.

— Øen maa altsaa være beboet, sagde Glenarvan.

— Ja, den er utvivlsomt beboet af Vilde, svarede Paganel.

— Men vi kan da saa ikke sætte Kvartermesteren ud paa den.

— Nej, bemærkede Majoren, det vilde være en altfor daarlig Forøring selv til Vilde.

— Vi vil heller opsøge en anden øde Ø, sagde Glenarvan, der ikke kunde tilbageholde et Smil over Mac Nabbs Delikatesse. Jeg har lovet Ayrton Livet, og jeg vil holde mit Løfte.

— I hvert Tilfælde raader jeg til Forsigtighed, bemærkede Paganel. Ny-Zeelænderne har den afskyelige Vane at skuffe Skibene ved bevægelige Blus ligesom i tidligere Tid Beboerne af Cornwallis. Det er ikke umuligt, at de Indfødte paa Maria-Theresia-Øen kan kjende denne Manøvre.

— Gaa en kvart under Vinden! raabte John Mangles til Styrmanden. Imorgen ved Solopgang veed vi forhaabentlig, hvad vi har at holde os til.

Klokken Elleve trak Passagererne og John Mangles sig tilbage til deres Kahytter. Forude paa Dækket gik Skibsvagten frem og tilbage, agterude var endnu kun Manden ved Roret paa sin Post.

I dette Øjeblik kom Mary Grant og Robert op paa Dækket.

Kaptajn Grants to Børn betragtede sørgmodig det fosforiserende Hav og den lysende Stribe i Duncans Kjølvand. Mary anstillede Betragtninger over Roberts Fremtid, og han over sin Søsters. Begge tænkte de paa deres Fader. Existerede overhovedet denne tilbedte Fader endnu, eller skulde man betragte ham som død? ... Nej, nej, hvad vilde Livet være uden ham? Hvad vilde der blive af dem uden ham? Hvad vilde der allerede være bleven af dem uden Glenarvan og uden Lady Helena?

Drengen, der var bleven modnet af Ulykken, gjættede sin Søsters Tanker, og han tog Marys Haand i sin.

— Mary, sagde han til hende, man maa aldrig

fortvivle. Husk paa hvad Fader bestandig sagde: Modet opvejer Alt her i Verden. Lad ogsaa os bevare dette Mod, der bragte ham til at sejre overalt. Hidtil, kjære Søster, har Du arbejdet for mig; nu kommer min Tur.

— Min kjære Robert! udbrød den unge Pige.

— Jeg vil fortælle Dig Noget, Mary, vedblev Robert, og jeg haaber ikke Du bliver vred derover.

— Nej, hvorfor skulde jeg det.

— Jeg haaber ikke Du vil lægge mig Hindringer i Vejen.

— Men hvad er det dog Du mener? spurgte Søsteren noget urolig.

— Min kjære Søster, jeg vil være Sømand.

— Altsaa forlade mig! udbrød den unge Pige og trykkede sin Broders Hænder endnu fastere.

— Ja Søster, jeg vil være Sømand som min Fader, Sømand som Kaptajn John. Mary, min kjæreste Mary, Kaptajn John har endnu ikke opgivet alt Haab. Du har som jeg Tillid til hans Hengivenhed. Han vil, det har han lovet mig, gjøre en brav og dygtig Sømand af mig, og indtil da søger vi vor Fader i Forening. Ikke sandt, Søster, Du gaar ind paa det. Hvad Fader har gjort for os, det er det ogsaa vor, idetmindste min Pligt at gjøre for ham. Mit Liv har da et Maal, som det skal være helt og fuldstændig helliget, det Maal at opsøge den, der aldrig vilde have forladt os! Kjære Mary, hvor var stakkels Fader dog ikke god!

— Hvor var han ikke ædel, kan Du tilføje, sagde Mary. Veed Du, Robert, at han allerede var en Hæder for vort Fædreland, og at han nu vilde være bleven

regnet mellem dets store Mænd, hvis Skjæbnen ikke havde standset ham midt paa Vejen!

— Ja, jeg veed det, Søster, svarede Robert.

Mary Grant trykkede Broderen til sit Hjerte, og Drengen følte, at der faldt Taarer ned paa hans Pande.

— Mary, Mary! udbrød han, hvad end vore Venner tænker og siger, jeg haaber endnu, og jeg vil altid blive ved at haabe. En Mand som min Fader gaar ikke tilgrunde, før han har naaet sit Maal!

Mary Grant kunde ikke svare. En undertrykt Hulken kvalte hendes Stemme. Tusinde Følelser gjennembævede hendes Sjæl ved Tanken om, at der vilde blive gjort nye Forsøg paa at finde Harry Grant, og at den unge Kaptajns Hengivenhed var uden Grændser.

— Kaptajn John haaber altsaa endnu? spurgte hun.

— Ja, svarede Robert, det er en Broder, der aldrig vil forlade os. Ikke sandt, Søster, jeg faar altsaa Lov til at blive Sømand, for at jeg kan opsøge min Fader sammen med ham! Ikke sandt, Du tillader det?

— Om jeg tillader det! svarede Mary. Men kjære Robert, vi maa saa skilles.

— Du vil ikke komme til at være alene, Mary, det veed jeg. Min Ven John har sagt mig det. Lady Helena vil ikke gaa ind paa, at Du forlader hende. Du er Kvinde og kan modtage Velgjerninger. At afslaa dem vilde være utaknemmeligt. Men en Mand, det har min Fader hundrede Gange sagt mig, en Mand maa være sin egen Lykkes Smed!

— Men hvad bliver der af vort paa Minder saa rige Hus i Dundee?

— Det bliver bevaret, Søster. Alt der er arran-

geret og godt arrangeret af vor Ven John og ogsaa af Lord Glenarvan. Lorden vil beholde Dig som Datter paa sit Slot, det har han sagt til John, og han har igjen fortalt det til mig. Du skal der være som hjemme, og Lord og Lady Glenarvan vil tale med Dig om Fader, indtil den Dag kommer, da vi kan føre ham tilbage til Dig. O, det vil blive en herlig Dag! udbrød Robert, hvis Ansigt straalede af Enthusiasme.

— Broder, Broder, svarede Mary, hvor Fader vilde være lykkelig, hvis han kunde høre Dig. Hvor Du dog allerede ligner ham, Robert; naar Du bliver voxen, vil Du blive hans udtrykte Billede.

— Gud høre dine Ord, Mary, sagde Robert, der rødmede af from, barnlig Stolthed.

— Men hvorledes skal vi gjengjælde Lord og Lady Glenarvan hvad de har gjort og endnu gjør for os, spurgte Mary Grant.

— O det vil ikke være vanskeligt! udbrød Robert med sit lyse Ungdomshaab. Vi elsker dem, vi tilbeder dem, vi siger dem det, omfavner dem og gaar, hvis det skal være, i Døden for dem.

— Lev hellere for dem, udbrød den unge Pige og bedækkede sin Broders Pande med Kys. Det vil dog sikkert være kjærere for dem — og for mig ogsaa.

Kaptajn Grants Børn sank her i ubestemte Drømmerier og stirrede tause ud i Nattens uudgrundelige Mørke. Men deres Tanker derimod kom og gik i broget Flok. Det rolige Hav vuggede sig i lange, svage Dønninger, og lysende hvirvlede Kjølvandet sig bag Skruen.

Da indtraadte der et besynderligt og næsten overnaturligt Fænomen. Broder og Søster havde aabenbart ved en af disse magnetiske Indvirkninger, der hemmelig-

hedsfuldt binder Sjæl til Sjæl, samtidig begge en og samme Hallucination.

Op fra disse, snart mørke og snart lysende Bølger syntes Robert og Mary, at de hørte en Stemme lyde, hvis dybe og klagende Tone bragte deres Hjerte til at skjælve.

— Til Hjælp, til Hjælp! raabte denne Stemme.

— Mary! udbrød Robert; har Du hørt det? Du maa have hørt det.

De strakte sig ud over Rælingen og stirrede Begge frem i Nattens Mørke. Men de saae ikke Andet end netop dette Mørke, der laa endeløst for dem.

— Robert, sagde Mary bleg af Bevægelse, jeg troede . . . ja, jeg troede ligesom Du . . . men vi maa have Feber begge To, Robert.

Da hørte de imidlertid et nyt Raab, og denne Gang var Illusionen saa stærk, at de begge To som med en Mund udbrød:

— Min Fader, min Fader!

Det var formeget for Mary Grant. Overvældet af Bevægelse sank hun afmægtig i Roberts Arme.

— Til Hjælp! raabte Robert, min Søster! min Fader! Til Hjælp!

Manden ved Roret løb til for at løfte den unge Pige op. De vagthavende Matroser kom ligeledes løbende og derpaa John Mangles, Lady Helena og Lord Glenarvan, som vare blevne vækkede.

— Min Søster døer, og Fader er derude! raabte Robert og pegede paa Vandet.

Man forstod ham ikke.

— Som jeg siger! gjentog han, min Fader er

der; jeg har hørt hans Stemme, og Mary har ogsaa hørt den.

Mary Grant kom netop i det Samme til sig selv igjen og udbrød, ligeledes forvirret, næsten vanvittig:

— Min Fader! der er min Fader!

Den ulykkelige unge Pige rejste sig, bøjede sig ud over Rælingen og vilde styrte sig i Havet.

— Mylord, Lady Helena, gjentog hun og vred sine Hænder, jeg siger Dem, at min Fader er der. Jeg forsikrer Dem, at jeg har hørt hans Stemme lyde op fra Bølgerne, som en Klage, som et sidste Levvel!

Det ulykkelige Barn faldt atter hen i Krampetrækninger. Man maatte bringe hende tilbage til hendes Kahyt, og Lady Helena fulgte efter for at pleje hende, medens Robert stadig gjentog:

— Min Fader! Min Fader er der! Jeg veed det sikkert, Mylord.

Vidnerne til dette beklagelige Optrin begyndte at indse, at begge Kaptajn Grants Børn var Offre for en Hallucination, men hvorledes skulde man berolige deres saa forfærdelig ophidsede Fantasi?

Glevarvan forsøgte det. Han greb Roberts Haand og sagde:

— Du har hørt din Faders Stemme, mit kjære Barn?

— Ja, Mylord, der midt i Vandet. Han raabte: Til Hjælp! Til Hjælp!

— Og Du har ogsaa gjenkjendt denne Stemme?

— Ja, jeg kjendte den, Mylord, det sværger jeg Dem til. Og min Søster har ogsaa hørt den, og kjendt den ligesom jeg. Hvorledes kan De tro, at vi begge To

skulde have taget fejl? Mylord! Lad os ile min Fader til Hjælp! En Baad, en Baad!

Glenarvan indsaae, at han ikke kunde faa det stakkels Barn bort fra disse Fantasier. Han gjorde imidlertid et sidste Forsøg og tilkaldte Roermanden.

— Hawkins, spurgte han, var De ved Roret, da Miss Mary blev ramt af det besynderlige Tilfælde?

— Ja, Deres Herlighed, svarede Hawkins.

— Og De har Intet set eller hørt?

— Nej, Intet.

— Der hører Du, Robert.

— Hvis det havde været Hawkins Fader, svarede Drengen med ubetvingelig Energi, vilde Hawkins ikke paastaa, at han Intet havde hørt. Det var min Fader, Mylord, min Fader, min Fader!

Roberts Stemme kvaltes af Hulken. Han blev bleg og taus, og ogsaa han tabte nu Bevidstheden.

Glenarvan lod ham bringe til Sengs, og det stærkt altererede Barn faldt snart hen i en dyb Bedøvelse.

— Stakkels Forældreløse, sagde John Mangles. Gud prøver dem haardt!

— Ja, svarede Glenarvan. Et Overmaal af Smerte har hos dem Begge samtidig fremkaldt den samme Hallucination.

— Hos dem Begge, mumlede Paganel. Det er unægtelig meget besynderligt. Den strenge Videnskab har Grund til at tvivle her.

Han bøjede sig derpaa ud over Havet og lyttede spændt, efterat han havde betydet Alle, at de skulde tie.

Rundt omkring var der dyb Stilhed. Paganel raabte med høj Stemme, men Ingen svarede ham.

— Besynderligt er og bliver det dog, gjentog

Geografen, da han vendte tilbage til sin Kahyt. Selv den inderligste Overensstemmelse i Tanker og Følelser er paa ingen Maade tilstrækkelig til at forklare dette Fænomen.

Den næste Dag, den attende Marts Klokken fem om Morgenen, var Passagererne, og mellem dem ogsaa Mary og Robert, som det havde været umulig at holde tilbage, forsamlede paa Dækket, allerede da det første Skjær af Morgenrøden faldt over Havet. Alle vilde se dette Land, som man den foregaaende Aften kun lige havde kunnet skimte.

Hurtig blev Kikkerterne rettede mod de mest fremspringende Punkter paa Øen. Yachten sejlede i en engelsk Mils Afstand fra dens Kyst, og Øjet kunde tydelig skjælne de mindste Enkeltheder.

Pludselig udstødte Robert et Skrig. Drengen paastod at han kunde se to Matroser, der løb frem og tilbage og gjorde Tegn, medens en Tredie svingede et Flag.

— Englands Flag! udbrød John Mangles, der ogsaa havde greben sin Kikkert.

— Ja, ja, det er sandt, sagde Paganel og vendte sig hurtig om mod Robert.

— Mylord, sagde denne skjælvende af Bevægelse, hvis De ikke vil, at jeg skal svømme i Land, saa lad en Baad sætte i Søen. Mylord, jeg beder Dem paa mine Knæ om Tilladelse til at være den Første, der sætter Foden paa denne Ø.

Ombord sagde Ingen et Ord. Altsaa paa denne af den syvogtredivte Meredian gjennemskaarne Ø var der tre Mennesker, tre Skibbrudne, tre Englændere.

Alles Tanker vendte tilbage til Tildragelsen den

sidste Nat og til den af Robert og Mary hørte Stemme . . . Børnene havde dog maaske kun taget fejl paa et Punkt; de havde maaske hørt en Stemme, men kunde denne Stemme være deres Faders? Nej, tusinde Gange nej. Og Enhver tænkte paa den forfærdelige Skuffelse, der ventede dem.

Men hvorledes skulde man holde dem tilbage? Lord Glenarvan følte ikke Mod dertil.

— Til Baaden! befalede han.

I mindre end et Minut var denne hisset ned i Vandet. Kaptajn Grants to Børn, Glenarvan, John Mangles og Paganel sprang i den, og under sex kraftige Matrosers Aareslag stødte den hurtig fraborde.

Ti Favne fra Land udstødte Mary et hjerteskjærende Skrig.

— Min Fader! raabte hun.

Paa Kysten stod en Mand mellem to andre. Hans store kraftige Skikkelse, hans blide og dog samtidig dristige Træk var en talende Blanding af Marys og Robert Grants. Det var den Mand, hvem hans Børn saa ofte havde skildret. Deres Hjerte havde ikke taget fejl. Det var deres Fader, det var Kaptajn Grant!

Kaptajnen hørte Marys Skrig, bredte Armene ud og sank, som ramt af Lynet, om paa Strandbreddens Sand.

Fire og tredivte Kapitel.

Øen Tabor.

Man dør ikke af Glæde. Ogsaa Faderen og hans Børn kom til sig selv igjen, før man endnu havde faaet dem bragt ombord paa Yachten. Men hvorledes lader denne Scene sig skildre i Ord? Hele Besætningen græd, da den saae disse tre Væsner i lang, taus Omfavnelse.

Da Harry Grant betraadte Dækket, sank han paa Knæ. Den fromme Skotlænder vilde, da han berørte det, der for ham var Fædrelandets Grund, først og fremmest takke Gud for sin Frelse.

Derpaa vendte han sig om til Lady Helena, Lord Glenarvan og deres Rejsefæller for med en af Bevægelse rystende Stemme ogsaa at bringe dem sin Tak. Hans Børn havde under den korte Overfart fra Øen til Yachten i faa Ord meddelt ham Duncan's Historie.

I hvilken uendelig Taknemmelighedsgjæld følte han sig ikke til denne ædelmodige Dame og til hendes Ledsagere? Havde ikke alle, ligefra Lord Glenarvan og ned til den simpleste Matros, kæmpet og lidt for hans Skyld? Harry Grant gav de Tanker, som fyldte hans Hjerte, et ligesaa rørende som ædelt Udtryk, paa hans mandige Ansigt aftegnede der sig en saa ren og varm Bevægelse, at hele Mandskabet følte sig rigelig, ja mere end rigelig belønnet for de Prøvelser, de havde lidt. Endogsaa den ellers saa ubevægelige Majors Øjne var fulde af Taarer, som han ikke formaaede at holde tilbage. Den brave Paganel græd som et Barn, der endnu ikke tænker paa at skjule sine Taarer.

Harry Grant kunde ikke blive træt af at se paa sin

Datter. Han fandt hende fortryllende, han sagde hende det atter og atter og kaldte Lady Helena til som Vidne for at være sikker paa, at hans Faderkjærlighed ikke skuffede ham. Derpaa vendte han sig om til sin Søn.

— Hvor han er voxet! udbrød han henrykt; han er jo formelig bleven en Mand nu! Og han overvældede disse to for ham saa kjære Væsner med de tusinde Kys, som han havde maattet gjemme paa i de Aar, han havde været borte fra dem.

Efterhaanden forestillede Robert alle sine Venner for ham og fandt stadig nye Ord at gjøre det med, skjøndt det i Grunden var det Samme, han sagde. Alle var de fuldkomne i hans og hans Søsters Øjne. Da Turen kom til John Mangles, rødmede Kaptajnen som en ung Pige, og han formaaede kun med rystende Stemme at svare Marys Fader.

Lady Helena afgav derpaa nærmere Beretning om den tilbagelagte Rejse og gjorde Kaptajn Grant endnu stoltere over sin Søn og sin Datter. Han hørte om alle den unge Helts Bedrifter og om, hvorledes denne Dreng allerede havde afbetalt en Del af sin Faders Gjæld til Lord Glenarvan.

Derpaa talte John Mangles om Mary i saadanne Udtryk, at Harry Grant, der ved enkelte Ord af Lady Helena allerede var bleven underrettet om Sagens Sammenhæng, bevæget lagde sin Datters Haand i den unge Kaptajns.

— Mylord og Mylady, sagde han henvendt til Lord og Lady Glenarvan, lad os velsigne vore Børn!

Da Alt var fortalt og fortalt om igjen hundrede Gange, underrettede Glenarvan Kaptajn Grant om hvad der angik Ayrton. Grant bekræftede sin Kvartermesters

Angivelser med Hensyn til Udskibningen paa den australske Kyst.

— Det er et intelligent og dristigt Menneske, sagde han, som ulykkalige Lidenskaber har ført paa Afveje. Lad os haabe, at stille Overvejelse og Anger atter vil vække de bedre Følelser hos ham.

Før Ayrton imidlertid blev sat ud paa Den Tabor, vilde Harry Grant ogsaa modtage sine nye Venner paa sin Klippeø. Han indbød dem derfor til at besøge hans Træhus og tage Plads ved den oceanske Robinsons Bord.

Glenarvan og hans Gjæster modtog med Glæde denne Indbydelse. Robert og Mary Grant brændte af Længsel efter at se de ensomme Steder, hvor deres Fader havde udgydt saa mange Taarer.

En Baad blev altsaa sat i Søen, og Kaptajn Grant med samt hans to Børn, Lord og Lady Glenarvan, Majoren, John Mangles og Paganel landede snart paa Øen.

Nogle Timer var tilstrækkelige til at gjennemvandre Harry Grants Territorium. Det bestod i Virkeligheden kun af Toppen af et undersøisk Bjerg, et Plateau med mange Basaltklipper og vulkanske Levninger. I de geologiske Perioder var dette Bjerg efterhaanden under Indflydelse af den underjordiske Ild bleven skudt op af Oceanet. Allerede i flere Aarhundreder havde Vulkanen imidlertid nu været et fredeligt Bjerg og dens udfyldte Krater en Ø. Saa begyndte Humusdannelsen, Planteriget erobrede den unge Jordbund, nogle forbifarende Hvalfiskefangere satte Svin og Geder i Land, som formerede sig i vild Tilstand, og Naturen var da nu paa denne Ø midt i det stille Ocean repræsenteret ved alle sine tre Riger.

Da de Skibbrudne fra Britannia havde fundet Tilflugt her, greb Menneskenes Haand ordnende ind i Naturens Skabning. I halvtredie Aar havde Harry Grant og hans to Matroser forvandlet Øen. Flere Tønder omhyggelig dyrket Land frembragte nu fortræffelige Grøntsager.

De Besøgende kom til det af grønne Gummitræer overskyggede Hus. Udenfor dets Vinduer strakte sig det herlige Hav, der blinkede i Solskinnet. Harry Grant lod sit Bord opstille under Træernes Skygger, og Alle tog Plads ved det. Brød af Nardouplanten, nogle Slurke Mælk, to, tre Slags vild Salat og klart, frisk Vand udgjorde Bestanddelene af dette simple Maaltid.

Paganel var henrykt. Hans gamle Robinsonsideer vaagnede atter.

— Den Kjæltring til Ayrton vil i Grunden slet ikke blive at beklage, udbrød han. Øen her er jo et rent Paradis.

— Ja vel, svarede Harry Grant, et Paradis for tre hjælpeløse Skibbrudne, som Himlen har forundt Tilflugt der. Jeg beklager imidlertid, at Maria-Theresia-Øen ikke er en stor, frugtbar Ø, med en Flod istedetfor en Bæk og en ordentlig Havn istedetfor en Bugt, der pidskes af det aabne Havs Bølgeslag.

— Og hvorfor det, Kaptajn? spurgte Glenarvan.

— Fordi jeg ellers her vilde have grundlagt den skotske Koloni, som jeg ønsker, at mit Fædreland skal have i det stille Ocean.

— De har altsaa, Kaptajn, sagde Glenarvan, endnu ikke opgivet den Tanke, der gjorde Dem saa populær i Deres gamle Fædreland?

— Nej Mylord, og Gud har sikkert kun reddet mig

ved Deres Haand, for at jeg kan bringe den til Udførelse. Vore stakkels Brødre i det gamle Caledonien og alle, der lider, maa finde Tilflugt fra Elendigheden paa en ny Jord! Vort dyrebare Fædreland maa i disse Have eje en Koloni, der kun tilhører det, og hvor det idetmindste nyder en Del af den Uafhængighed og den Lykke, som det mangler i Evropa.

— Det er smukt talt, Kaptajn Grant, sagde Lady Helena. Det er en Plan, som er et stort og ædelt Hjerte værdig, men denne lille Ø . . .

— Nej Frue, det er kun en Klippe, der er i Stand til at ernære nogle enkelte Kolonister. Men vi behøver et udstrakt Land, der endnu ejer alle Jordbundens jomfruelige Skatte.

— Nu vel, Kaptajn, udbrød Glenarvan, Fremtiden er vor, og dette nye Land vil vi søge i Fælledsskab.

Harry Grant og Glenarvan trykkede varmt hinandens Hænder som for at besegle dette Løfte.

Alles Ønske var nu, paa selve denne Ø i det lave, lille Hus at høre, hvorledes de Skibbrudne fra Britannia havde levet i de to lange Aar. Harry Grant skyndte sig at opfylde dette sine nye Venners Ønske.

— Min Historie, sagde han, er den samme, som alle Robinsonners, der kastes hen paa en øde Ø, og som der maa kæmpe med Elementerne om deres Liv, kun henviste til Gud og sig selv.

Det var i Natten mellem den 26de og 27de Juli 1862, at Britannia, der allerede var medtaget af sex Dages Storm, strandede paa Maria Theresias Klipper. Havet var i forfærdeligt Oprør. Frelse var umulig, og hele mit Mandskab fandt da Døden. Kun mine to

Matroser: Bob Leace, Joe Bell og jeg kunde naa Kysten efter mange frugtesløse Forsøg.

Landet, paa hvilket vi reddede os, var kun en øde Ø, paa fem Miles Længde og to Miles Brede med nogle og tredive Træer i det Indre, lidt Eng og en Ferskvandskilde, der heldigvis aldrig tørrede ud. Men skjøndt jeg var alene med mine to Matroser i denne Afkrog af Verden, fortvivlede jeg dog ikke. Jeg satte min Lid til Gud og beredte mig til at kæmpe med mandig Kraft. Bob og Joe, mine brave Ulykkesfæller, ja mine Venner tør jeg kalde dem, understøttede mig efter Evne.

Vi begyndte, som vort Forbillede Daniel de Foë's opdigtede Robinson, med at samle Levningerne fra Skibet, Værktøj, lidt Krudt, Vaaben og en Sæk Korn. De første Dage vare besværlige, men snart leverede Jagt og Fiskeri en tilstrækkelig Næring, thi vilde Geder var der nok af paa Øen, og ved Bredden vrimlede det af Fisk. Lidt efter lidt fik vort Liv fast og regelmæssig Form.

Ved Hjælp af mine nautiske Instrumenter, som jeg havde frelst, kunde jeg nøjagtig skaffe mig Kundskab om Øens Beliggenhed. Vi opdagede da, at vi befandt os fuldstændig udenfor den almindelige Skibskurs og kun kunde blive frelste ved et lykkeligt Tilfælde. Stadig tænkende paa dem, som jeg elskede over Alt i Verden, men som jeg dog næppe turde haabe at gjense, underkastede jeg mig modig denne Prøvelse og indesluttede mine Børns Navne i mine daglige Bønner.

Imidlertid arbejdede vi ufortrødent. Snart var flere Tønder Land besaaede med Kornet fra Britannia. Kartofler, Cikoriesalat og Syrer udgjorde vor daglige Næring; senere ogsaa andre Grøntsager. Vi fangede os

nogle Geder, der snart blev tamme, og havde nu Mælk og Smør. Nardouplanten leverede os et Slags ganske nærende Brød, og med Hensyn til de nødvendigste Livsfornødenheder behøvede vi da ikke at være bekymrede.

Af Levningerne fra Britannia havde vi tømret dette Bræddehus, der overtrukket med omhyggelig tjæret Sejldug gav en fuldstændig tilstrækkelig Beskyttelse i Regntiden. Der blev ogsaa mange Planer diskuterede og mange Drømme drømte, af hvilke den bedste nu er gaaet i Opfyldelse.

Først havde jeg den Ide: af Skibsplankerne fra Britannia at tømre mig en Baad og vove mig med den ud paa Havet. Men femten hundrede engelske Mil skilte os fra det nærmeste Land: Pomotuarkipelaget, og ingen Baad vilde have kunnet udholde saa lang en Søreise. Jeg opgav altsaa denne Udvej og lagde udelukkende min Frelse i Guds Haand.

Mine stakkels Børn, hvor mange Gange har vi ikke fra Toppen af Klippen der spejdet ud efter Skibe? To, tre Gange opdagede vi et Sejl i Horisonten, men kun for strax at se det forsvinde igjen. Halvtredie Aar gik saaledes hen. Vi haabede knap længer, men vi fortvivlede dog heller ikke. Igaar endelig opdagede jeg fra det højeste Punkt paa Øen en let Røg ude mod Vest. Den tog til. Snart viste et Fartøj sig for mine Blik, der syntes at nærme sig os. Men naar det nu dog undgik Øen, der ikke kunde byde det nogen Landingsplads!

Hvor var ikke disse Timer fulde af Angst, og hvor bankede ikke mit Hjerte! Mine Ledsagere tændte et Baal paa en af Bjergtoppene, Natten kom, men intet Tegn fra Yachten underrettede os om, at vi var blevne be-

mærkede. Nu var Frelsen saa nær! Skulde den dog ikke blive til noget?

Jeg tvivlede ikke længer. Det blev allerede mørkt. Skibet kunde i Løbet af Natten komme forbi Øen. Jeg sprang i Havet og svømmede ud i Retning af Fartøjet. Haabet fordoblede mine Kræfter, og jeg kløvede Bølgerne med overmenneskelig Styrke. Jeg var kun tredive Favne fra Yachten, da den pludselig vendte.

Jeg udstødte nu de fortvivlede Skrig, som kun mine Børn har hørt, og som altsaa ikke var nogen Skuffelse. Udmattet, overvældet af Anstrengelse og Sindsbevægelse naaede jeg atter Bredden, hvor mine Matroser fandt mig halv død. Det var en forfærdelig Nat, denne sidste paa Øen, og vi troede os allerede forladte for bestandig, da jeg ved Daggry atter opdagede Yachten, som under svag Damp krydsede langs Kysten. Da blev Eders Baad sat i Søen . . . vi var frelste og, hvor den himmelske Godhed dog undertiden kan være forunderlig stor, det var mine egne elskede Børn, som sluttede mig i deres Arme.

Under Mary's og Robert's Kys og Omfavnelser sluttede Harry Grant sin Beretning. Han hørte først nu, at han skyldte det næsten hieroglyphiske Dokument sin Frelse, som han otte Dage efter Skibbrudet havde indesluttet i en Flaske og i den betroet til Bølgerne.

Men hvad tænkte Paganel under Kaptajn Grant's Beretning? Tusinde Gange foer Dokumentets Ord rundt i den værdige Geografs Hoved, han lod sine tre Udtydninger, der nu dog alle viste sig at være falske, passere Revue. Hvorledes kunde der i disse af Havet medtagne Papirer være hentydet til Øen Maria Theresia.

— Kaptajn, sagde han og greb Harry Grant's Haand,

saa sig mig dog, hvad der stod i dette Dokument, som vi ikke kunde dechiffrere.

Dette Geografens Ønske vakte den almindelige Nysgjerrighed. Man skulde jo nu have Løsningen paa den Gaade, som i ni Maaneder havde pint Alles Hjerner.

— Først og fremmest, Kaptajn, spurgte Paganel, mindes De nøjagtig Ordene i Dokumentet?

— Ja fuldstændig, svarede denne. Der hengik jo ikke nogen Dag, uden at jeg i min Erindring gjentog disse Ord, til hvilke vort eneste Haab knyttede sig.

— Og hvorledes lød de da?

— De veed, at jeg for at forøge Sandsynligheden for Frelse havde lagt tre Dokumenter i tre forskjellige Sprog ind i Flasken. Hvilket ønsker De at kjende?

— Er de da ikke enslydende? spurgte Paganel.

— Jo, paa et eneste Ord nær.

— Nu vel, saa meddel os det franske, sagde Glenarvan. Det er bleven mest forskaanet af Vandet og har fornemmelig tjent os til Grundlag.

— Mylord, det lyder Ord for Ord saaledes:

„Den syv og tyvende Juni 1862 strandede Tremasteren Britannia fra Glasgow i den sydlige Hemisphære femten hundrede Mil fra Patagoniens Kyst. Kastet i Land frelste to Matroser og Kaptajn Grant sig paa Øen Tabor."

— Hvad? udbrød Paganel.

„De har, vedblivende et Bytte for den grusomste Nød, udkastet dette Dokument under 153° Længde og 37° 11' Brede. Kom dem til Hjælp, ellers er de fortabte."

Ved Navnet Tabor havde Paganel bestyrtet rejst sig i Vejret og udbrød nu:

— Hvad! Den Tabor! Men det er jo Maria Theresia-Den.

— Ja, Hr. Paganel, svarede Harry Grant, den hedder Maria Theresia paa de tydske og engelske Kort, men Tabor paa de franske!

I dette Øjeblik faldt en Haand med vægtig Kraft paa Paganels Skuldre, saa han næsten sank sammen. Slaget hidrørte fra Majoren, der nu for første Gang opgav sin sædvanlige stive Konveniens.

— Geograf! sagde han i en Tone, der ikke var fri for at røbe en vis Foragt.

Men Paganel havde knap følt Majorens Haand. Hvad betød Slaget af den mod det videnskabelige Slag, der havde ramt ham.

Han havde altsaa, som han meddelte Kaptajn Grant, stadig mere og mere nærmet sig Sandheden og næsten fuldstændig dechiffreret Dokumentet. Efterhaanden havde han udfundet Navnene Patagonien, Australien og Ny Zeeland som dem, Dokumentet ubestridelig maatte tyde hen paa. Contin ... var først bleven oversat ved Continent, men havde saa lidt efter lidt faaet sin rigtige Betydning af continuellement (vedblivende). Indi . . . var efterhaanden bleven udtydet som Indianere, Indigenes (Indfødte) og endelig nu rigtig som Indigence (Nød). Kun den løsrevne Stavelse abor . . . havde skuffet Geografens Skarpsind. Paganel tog den haardnakket for Stammen i Verbet aborder (lande), medens den tilhørte et Egennavn, den specielt franske Betegnelse for Øen Tabor, den Ø, der tjente de Skibbrudne fra Britannia som Tilflugtssted. Det var imidlertid en Fejltagelse, som havde været vanskelig at undgaa, da Duncan's engelske Skibskort gav Øen Navnet Maria Theresia.

— Men ligemeget, sagde Paganel, det er og bliver en utilgivelig Fejl af mig, en Fejltagelse, der er uværdig for Sekretæren ved det geografiske Selskab.

Maaltidet var endt. Harry Grant ordnede Alt i sit Hus. Han tog Intet med sig; han vilde, at Forbryderen skulde arve den retskafne Mands Skatte.

Man vendte tilbage til Skibet. Glenarvan vilde sejle endnu samme Dag og gav derfor Ordre til at Kvartermesteren skulde sættes i Land. Ayrton blev ført op paa Dækket og stillet ligeoverfor Kaptajn Grant.

— Det er mig, Ayrton, sagde Grant.

— Jeg ser det, Kaptajn, svarede Ayrton uden nogetsomhelst Tegn paa Forundring. Det glæder mig at se Dem igjen rask og sund.

— Det synes, Ayrton, som om jeg har begaaet en Fejl ved at sætte Dem i Land paa en beboet Kyst.

— Det synes saa, Kaptajn.

— De vil nu paa denne Ø komme til at træde i mit Sted. Himlen give, at De maa lære at angre.

— Det ske! tilføjede Ayrton med rolig Stemme. Derpaa vendte Glenarvan sig til Kvartermesteren og sagde:

— De fastholder altsaa Deres Beslutning om at maatte blive ladt tilbage her, Ayrton?

— Ja, Mylord.

— Og De er tilfreds med Den Tabor?

— Fuldstændig tilfreds.

— Saa hør mine sidste Ord, Ayrton. De vil her være langt borte fra ethvert Land og uden nogensomhelst Forbindelse med Mennesker. Undere sker kun sjeldent, og naar Duncan er sejlet, vil De ikke mere kunne forlade denne Ø. De vil være alene, kun under Guds

Øje, der læser i Hjertets skjulteste Dyb, men De vil dog ikke være saa forladt som Kaptajn Grant var det. Hvor lidt De end fortjener, at Mennesker skal mindes Dem, saa vil dog nogle gjøre det. Jeg veed, hvor De er, Ayrton, jeg veed, hvor De kan findes, og jeg vil ikke glemme Dem.

— Gud holde sin Haand over Deres Herlighed! svarede Ayrton simpelthen.

Det var de sidste Ord, der blev vexlede mellem Glenarvan og Kvartermesteren. Baaden laa parat, og Ayrton steg i den.

John Mangles havde forinden ladet nogle Kister med preserverede Fødemidler, Klædningsstykker, Værktøj, samt et Forraad af Krudt og Hagel bringe i Land paa Øen. Kvartermesteren kunde altsaa gjennem Arbejde blive et andet og bedre Menneske. Han manglede Intet, ikke engang Bøger, og mellem dem var ogsaa Biblen, der er enhver Englænder saa dyrebar.

Adskillelsens Time var kommen. Mandskab og Passagerer befandt sig paa Dækket. Mere end en af dem var dog beklemt om Hjertet, og Lady Helena saavel som Mary Grant kunde ikke undertrykke deres Bevægelse.

— Det er altsaa nødvendigt, spurgte den unge Frue Lord Glenarvan, det er altsaa nødvendigt, at den Ulykkelige bliver sat ud her?

— Ja, Helena, svarede Lorden, det er den Bod, som nødvendigvis maa kræves.

I dette Øjeblik stødte den af John Mangles selv kommanderede Baad fraborde. Ayrton stod stadig ubevægelig oprejst i den, løftede paa Hatten og hilste alvorlig.

Glenarvan blottede Hovedet, og med ham hele

Mandskabet, som man gjør det for et Menneske, der gaar til Døden. Og i dyb Stilhed skjød Baaden saa hen over Vandet.

Da den stødte til Land, sprang Ayrton ud paa Sandet, og de Andre vendte tilbage. Klokken var fire om Eftermiddagen, og fra Kommandobroen kunde Passagererne se Kvartermesteren staa med korslagte Arme derinde og ubevægelig som en Statue stirre ud efter Skibet.

— Skal vi sejle, Mylord? spurgte John Mangles.

— Ja John, svarede Glenarvan, der var i stærkere Bevægelse, end han vilde lade sig mærke med.

— Sæt Damp op! raabte Kaptajn Mangles til Maskinmesteren.

Dampen peb i Vejret gjennem Skorstenen, Skruen hvirvlede Vandet op, og Klokken otte forsvandt Øen Tabors sidste Toppe i Nattens Mørke.

Fem og tredivte Kapitel.

Paganels sidste Distraktion.

Elleve Dage efter Afrejsen fra Øen, den attende Marts, fik Duncan Amerikas Kyst isigte, og den følgende Dag kastede den Anker i Talcahuanobugten. Efter fem Maaneders Forløb naaede den altsaa tilbage til dette Sted, efterat den havde gjort en Rejse omkring Jorden og stadig strengt holdt sig til den syvogtredivte Brede-

grad. Deltagerne i denne mærkværdige Expedition, som den engelske Travellers-Club ikke kunde opvise Mage til, havde passeret Chili, Pampassletterne, den argentinske Republik, det atlantiske Ocean, Øen Tristan d'Acunha, det indiske Ocean, Øen Amsterdam, Australien, Ny-Zeeland, Øen Tabor og det stille Ocean. Deres Anstrengelser havde ikke været forgjæves, de førte nu de Skibbrudne fra Britannia tilbage til deres Fædreland.

Ikke en eneste af disse brave Skotter, der paa Lordens Opfordring vare dragne ud med, manglede ved Apellen. Alle vendte de hjem til det gamle Skotland, hjem til deres Slægtninge og Venner.

Efterat Duncan havde indtaget ny Proviant dampede den afsted langs Patagoniens Kyster, sejlede omkring Cap Horn og styrede tværs over det atlantiske Ocean. Rejsen gik for sig uden Uheld, Alle var lykkelige ombord, og ikke mindst John Mangles og Mary Grant.

Der var kun et mørkt Punkt, som Mac Nabbs ikke kunde faa opklaret. Hvorfor holdt Paganel sig stadig tæt tilknappet og indhyllet i et Shawl, der naaede helt op over Øjnene? Majoren brændte af Begjærlighed efter at faa Grunden at vide til denne besynderlige Mani. Men trods alle Spørgsmaal, Hentydninger og Mistænkeliggjørelser fra Mac Nabbs Side kunde Paganel ikke bevæges til at knappe op, ikke engang da Duncan passerede Linien og der var en Hede paa Dækket af halvtredsindstyve Grader.

— Han er saa distræt, at han troer, han er i St. Petersborg, sagde Majoren, da han saae Geografen indhyllet i et stort Rejseslag, paaklædt som om Kviksølvet frøs i Thermometret.

Den niende Maj endelig, treoghalvtredsindstyve

Dage efterat man havde forladt Talcahuano, saae Glenarvan Cap Glears Blinkfyr. Yachten løb ind i St. Georgs-Kanalen, sejlede over det irske Hav og naaede den tiende Maj Clyde-Bugten. Klokken elleve ankrede den op ved Dumbarton, og Klokken to om Eftermiddagen holdt Passagererne under Højlændernes Hurraraab deres Indtog paa Malmcoln-Castle.

Det stod altsaa skreven, at Harry Grant og hans to Matroser skulde frelses, at John Mangles skulde ægte Mary Grant i St. Mungos gamle Kathedral, hvor den ærværdige Pastor Paxton, der ni Maaneder tidligere havde bedt for Faderens Frelse, nu velsignede Ægteskabet mellem hans Datter og hans Redningsmand. Det stod altsaa skrevet, at Robert skulde blive Sømand som hans Fader, Sømand som John Mangles, og at han sammen med dem og under Lord Glenarvans Protektion skulde arbejde med for at realisere Kaptajn Grants store Planer. Men stod det ogsaa skreven, at Jacques Paganel ikke skulde dø som Ungkarl? Sandsynligvis.

Efter sine Heltegjerninger kunde den lærde Geograf ikke undgaa at blive berømt. Hans Distraktioner gjorde Opsigt i hele den fornemme skotske Verden. Man sloges formelig om ham, og han kunde næsten ikke faa Tid til at modtage alle de Hædersbevisninger, som man gjorde ham til Gjenstand for.

Da hændte det sig, at en elskværdig trediveaars Frøken, en Kusine til Major Mac Nabbs, der selv var en Smule excentrisk, men forresten god og ganske kjøn, blev indtaget i Geografens Ejendommeligheder og tilbød ham sin Haand. Hun maatte med det Samme ogsaa tilbyde ham en Million, men det undgik man at tale om.

Paganel delte aabenbart Miss Arabellas Følelser, men han sagde det dog ikke rent ud.

Det blev Majoren, der kom disse to Hjerter til Hjælp, som vare som skabte for hinanden.

— Synes De ikke om Miss Arabella? spurgte han uophørlig Paganel.

— Jo Major, hun er fortryllende! udbrød denne, altfor fortryllende, og naar jeg skal være oprigtig, vilde jeg ønske hun havde en Fejl.

— I saa Henseende kan De være rolig, svarede Majoren, hun har endogsaa flere end en. Selv den mest fuldkomne Kvinde er aldrig fejlfri. Kan vi altsaa, Paganel, betragte det som en afgjort Sag?

— Det tør jeg ikke.

— Men min værdige Ven, hvorfor tør De ikke?

— Jeg er ikke Miss Arabella værdig, svarede Geografen, og det blev han ved at gjentage.

Endelig, da den ubønhørlige Major atter engang tog ham i Skole, tilstod han ham under Tausheds Løfte Noget, der maatte gjøre hans Signalement yderst let, hvis han nogensinde skulde faa at gjøre med Politiet.

— Bah, udbrød Majoren, hvad gjør saa det?

— Saa De troer . . .

— De er jo nu netop rigtig aparte. Det forhøjer Deres personlige Fortjenester, det gjør Dem netop til den Mand uden Lige, som Arabella har drømt om.

Majoren, der bevarede en uforstyrrelig Alvor, satte Paganel i den pinligste Uro.

Men mellem Mac Nabbs og Arabella fandt der derpaa en kort Samtale Sted, og fjorten Dage efter blev der i Malmcoln Castles Kapel fejret et Bryllup

med stor Pragt. Paganel straalede, men han var stadig hermetisk tilknappet.

Geografens Hemmelighed vilde for bestandig være bleven begravet, hvis Majoren ikke havde talt om den til Glenarvan. Han skjulte den ikke for Lady Helena, og hun lod igjen falde et Par Ord om den til Mistress Mangles. Nok er det: Hemmeligheden kom Mistress Olbinett for Øre, og med det samme var den naturligvis offentlig.

Jacques Paganel var under sit tre Dages Fangenskab hos Maorierne bleven tatoveret, tatoveret fra Top til Taa. Paa Brystet havde man indgraveret et heraldisk Billede af en Kiwi med udspilede Vinger, der hakkede efter hans Hjerte.

Det var det eneste Eventyr paa Paganels store Rejse, som han aldrig blev tilfreds med, og som han ikke tilgav Ny-Zeeland. Det var ligeledes Grunden til, at han trods gjentagne Anmodninger og trods sin egen Lyst aldrig vendte tilbage til Frankrig. Han var bange for i sin Person at udsætte hele det geografiske Selskab for Karikaturtegnernes Spot, naar han vendte tilbage som frisk tatoveret Sekretær.

Kaptajn Grants Tilbagekomst til Skotland blev hilst som en national Begivenhed, og han blev den mest populære Mand i det gamle Caledonien. Hans Søn uddannede sig til Sømand som han selv og Kaptajn John Mangles, og under Lord Glenarvans Auspicier har Robert Grant nu gjenoptaget Projektet om at grundlægge en skotsk Koloni i det stille Ocean.

F. WICHMANN
Bogbinder
KJØBENHAVN